

Viola Zoltán

A Nagy Elvágódás

2024

Viola Zoltán

A Nagy Elvágódás

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

**Tisztelt Olvasó! Ez a regény mintegy a folytatása annak, melynek címe: *Kajjám, a sztár*.
Annak ismerete nélkül ez tehát nem biztos hogy érthető és élvezhető lesz a számodra!**

Tartalomjegyzék

1. fejezet: <i>A második Kukkoló</i>	5
2. fejezet: <i>A teszt</i>	47
3. fejezet: <i>Motoszka</i>	81
4. fejezet: <i>A szuprematák</i>	95
5. fejezet: <i>A szörnyek elszabadulnak</i>	133

1. fejezet: A második Kukkoló

—Kér még egy pohár italt, asszonyom? - kérdezte a csinos utaskísérő az ablakon az ólomszürke felhőkre kibámészkodó középkorú, szemüveges nőt.

A nő megfordult, és ránézett, de a szemüveg kerete fölött. Úgy látszik csak a távoli tárgyak nézéséhez kellett neki szemüveg.

—Nem vagyok *asszony*. - mondta határozottan. —Nevem doktor Csarankádzi, de ha nem óhajt a nevem megjegyzésével veszködni, akkor méltóztassék kérem a kisasszony vagy a hölgyem megszólítási terminust alkalmazni! S úgy hiszem erre már korábban is felhívtam a szíves figyelmét!

—Elnézést hölgyem! - mosolyodott el rutinosan a légikisasszony. —Bocsánat amiért elfeledtem, de olyan sok most az utasunk ugyebár... szóval, kér még egy pohár italt? Csak azért kérdem, mert ezután már nem lesz lehetőségünk önt kiszolgálni, tekintettel rá, hogy negyed óra múlva leszáll a gép!

—Köszönöm, de nem kérek semmit. Már így is béka nő a hasamban! - válaszolta a nő.

Az utaskísérő erre elfordult és már-már továbbindult, amikor a nő megszólalt:

—Egy pillanatra...

—Igen? - fordult meg az utaskísérő.

—Elnézést a mogorvaságomért! Nem akartam megbántani. Csak, tudja, én amolyan szobatudósféle vagyok, és életemben először ülök repülőn! Ideges vagyok... - és szégyenlősen elmosolyodott.

—Semmi baj! - mosolygott még szélesebben a légikisasszony. —Sokan vannak ezzel így! És nem kell félnie! Ismerem a pilótát, valóságos művésze a szakmának! Nem lesz semmi baj a landolással! A múltkor egy terrorista bombát robbantott a gépen, csaknem teljesen leszakadt a fél szárnyunk, de ez az aranykezű kapitány mégis baj nélkül lerakta a gépet, holott a robbanásakor tizenkétezer méter magasban voltunk épp! Tehát nyugodjon meg, nem lesz semmi baj! - és máris továbbment.

Na, ez a bejelentés sajnos épp ellenkező hatást ért el: cseppet sem nyugtatta meg Csarankádzi doktornőt! Mert ugye eddig csak a légiközlekedés szokásos veszélyeire gondolt, de hát igaz ami igaz, akadnak ám terroristák is... és mit ér vele ha az aranykezű kapitány lerakja a repülőt a betonra, csak hogy sajnos ő Csarankádzi már nem lesz rajta a gépen, mert épp mellette robbantja fel a bombát az örült terrorista! Vagy ha nem is mellette, de a légnyomáskülönbség kiszippantja a repülőből...

Gyorsan beszíjazta magát az ülésbe, holott még nem is szólította fel erre a pilóta az utasokat, és gyanakodva pillantott körbe, hogy nem néz-e ki valaki terroristának. De senki nem tűnt annak. No és különben is, ha lenne a gépen terrorista, valószínűleg már rég akcióba lépett volna!

Csarankádzi lélegzett néhány mélyet, és próbált ellazulni. Próbálta másra terelni a gondolatait. Végülis ő pszichológia professzor, értenie kell ehhez, és uralkodnia kell tudni a saját érzelmein is!

De hiába, nem sikerült. Egyre idegesebb lett, és már nagyon bánta hogy eljött erre az útra. Holott amint érzelmeit analizálta, rá kellett jönnie, hogy a legnagyobb baja nem a képzelte terroristákkal van, még csak nem is ezzel a nyavalyás repülőúttal. Végére is negyvenkét esztendősen már illett is hogy egyszer kipróbálja a légiutat, hiszen akadtak betegek is, akik féltek a repüléstől! Illett, igazán illett e főbiáról tapasztalatot szereznie! És meg is szerezte a tapasztalatot. Rossz érzés, de tulajdonképpen leküzdhető.

Igenám, csak hogy ő sajnos nem állt meg ott hogy repülőre ült. Nem. Mert egyetlen nappal azután hogy most mindjárt leszáll vele a gép, ő azután ismét bele kell hogy üljön egy repülőszerkentyűbe, csak hogy az jócskán nagyobb lesz mint ez a repülőgép, és az felszáll vele, de sokkal magasabbra, egészen magasra, elhagyva a légkört is... az a repülőeszköz egy űrkomp. És neki azzal kell elrepülnie az Újjászületés nevű űrvárosba!

Amikor csak belegondolt a világűr barátságtalan, hideg-rideg környezetébe, Csarankádzi professzornőt kiverte a hideg veríték. Az bizony százszor rosszabb hely mint bármi a bolygón, és milliószor rosszabb mint egy egyszerű interkontinentális repülés!

Ettől félt ő igazán.

Behunyta a szemét, és igyekezett mélyeket lélegezni.

—Remekül vagyok, minden nagyszerű, és nagyon boldog vagyok hogy itt lehetek! Örülök, hogy elfogadtam Pucsakaci úr felkérését, hogy résztvegyek a Kukkolójában! Ez épp nekem való műsor, mert egy egész sereg érdekes emberrel találkozhatom, nagyon jól érzem magamat... - mondogatta magának, természetesen nem hangosan csak úgy magában beszélve.

Ez azonban nem sokat segített. Túlságosan jól ismerte saját érzéseit ahhoz, hogy sikerüljön ez az önbecsapás. Végül aztán azzal próbálta elterelni a figyelmét a közelgő landolástól, hogy igyekezett hosszú részeket felmondani fejből legutóbb megjelent könyvéből, melynek címe ez volt: *A globalizáció pszichoszomatikus hatásai*.

Nem messze Csarankádzi professzornőtől, vele egy sorban, de a repülőgép másik oldalán egy másik nő ücsörgött, de ő ritkán bámult ki a barátságtalan felhőrengetegre. Előtte egy laptop számítógép volt kinyitva, amit a térdeire helyezett, és a repülőút legnagyobb részében elszántan verte ennek billentyűzetét. Csak néha hagyott egy kis szünetet, amikor felnézett és arcán valami különös kifejezéssel a távolba meredt. És alig tíz perccel azelőtt hogy a légikisasszony italt ajánlott Csarankádzinak, ez a nő végre összecsukta a számítógépet, hátradőlt, arcán fölöttebb elégedett mosollyal, sőt még hangosan fel is sóhajtott:

—Kész van ez is végre!

—Parancsol kérem? - fordult azonnal hozzá a felszolgáló légikísérő.

—Ő semmi, köszönöm, csak végre sikerült befejeznem a legújabb regényemet! Sőt, már el is küldtem az otthoni komputerembe!

—Gratulálok kisasszony! Ön író?

—Hogyne! Zurna a nevem.

—Ó... - és a légikísérő hangja tiszteletteljesre változott. —Akkor ön az a híres horroríró?!

—Úgy is mondhatjuk. - mondta Zurna, de testtartásán látszott hogy ez a szerénység igazán csak látszatszerénység.

—Én az ön nagy tisztelője vagyok! Adna egy autogrammot?

—Elektronikus aláírás nem lesz jó? - tréfálkozott az írónő.

—Én a hagyományosokat gyűjtöm! - mosolygott a légikisasszony.

Zurna gyakorlott mozdulattal nyúlt a tolláért. —Tessék!

—Köszönöm! Megtiszteltetésnek érzem hogy találkozhattam önnel! Eddig minden regényét olvastam! Mi lesz a címe ennek az újabbnak, és miről szól, ha szabad kíváncsiskodnom?

—Hát, a tartalmát nem árulhatom el, köt a titoktartás a menedzserem felé, de a címét talán elmondhatom, így hangzik: *Az Izé*.

—Ó milyen titokzatos cím!

—Igyekszem. - vont vállat Zurna.

A légikisasszony ellibeggett, és Zurna nemsokára hallhatta, amint elmeséli Csarankádzi professzornőnek, hogy a múltkor a terrorista a bombával leszakította a repülőgép szárnyát...

Maga a történet nem nagyon érdekelte Zurnát, ő nagyon ritkán írt terroristákról, és akkor sem játszottak a műveiben főszerepet. De most eszébe jutott, hogy hiszen ő még sosem írt olyan regényt, ami repülőgépen játszódik! Pedig hát milyen izgalmas és érdekes is lehetne az, sőt, lidércnyomásos és borzasztó, már-már borzongató, misztikus: csak repül a gép az ólom-szürke felhők közt, ahová felszállt... semmit sem látni, a pilóta is kizárólag a rádiónavigáció adataira hagyatkozhat... és mi van ha a műszerei egyszerre csak hirtelen mind egy szálig bedöglenek?! Ha semmit nem mutatnak?! Egészen pontosan, mi történik, ha a magasságmérő hirtelen azt mutatja, hogy a magassága *végtelen*?! Végtelen, ugyanis a legszélső állásba leng ki a mutató! Mert hisz a magasságmérés a kibocsátott és visszavert radarhullámok időkülönbségének meghatározásán múlik... na de mi van ha a kibocsátott hullámok egyáltalán nem vörödnek vissza?! Mert nincs talaj a gép alatt?! Mert a repülő egyszerűen kiszállt a mi megszo-

kott világunkból, dimenziókból?! És a pilótának a hívására egyetlen irányítóközpont sem felel... a pilóta kétségbeesett döntésre szánja el magát, le akar szállni olyan alacsonyra hogy lássa a felszínt, mert azt hiszi hogy elromlottak a műszerei és ereszkedik, egyre csak ereszkedik... de hiába! Már egy órája egyre ereszkedik, és még mindig nem lát földet, holott már rég a talaj alatt kéne repülnie...

Zurnát egészen elfogta a lelkesedés. Remek ötlet! Sajnos, ez még tényleg csak az alapötlet, illik hogy ebbe még belevegyen néhány fogcsattogtató vagy épp nyálkás-izszamos szörnyet is, ezek helyes ha a gép női utasai közül párat meg is dugnak a csápjaikkal... na de nem ez a lényeg, ez már megy neki rutinból! No és természetesen ki kell találnia a gép utasait is, a jellemeiket... bár ez sem olyan nehéz, lehet itt is jellempanelekből építkeznie! Kell egy lány aki magas, éles fejhangon sikoltozik, mindentől retteg, s jó ha aztán kiderül hogy épp őt pedig a kutya sem akarja bántani, még a szörnyek sem, mert valamiért „ungusztíó” nekik, például mert olyan parfümöt használ... no igen, nem is rossz ötlet, a végén az utasok maradéka úgy menekülhet meg, hogy rájönnek hogy elég ha a csaj parfümjével befűjják magukat... kell aztán egy nagy darab erőszakos pasas is, mogorva, ellenszenves fickó... ez mondjuk elrabolja a teljes élelmiszertartalékot magának... ez a végén persze kinyirandó... lehet aztán benne valami buggyant vallásörült muki, aki azt hirdeti hogy itt az Utolsó Ítélet Napja... ezt nyugodtan min-tázhhatja az előző úrbeli Kukkoló Drás prófétájáról, mielőtt még az megtért volna Kajjám és Iloé fura új vallására... és még jópár alapjellemet leakaszthat készen képzelete fogasairól, ezek olyan jellembábuk, amikre csak néhány jelentéktelen díszítést kell ráaggatni, s máris készen vannak a szereplők... végtére is más írók is így csinálják. Nem is lehet másképp tartani az iramot, hogy átlag havonta rukkoljon elő egy-egy újabb regénnyel!

No igen, csak hogy az egésznek a lényege az eleje: hogy a repülő alól hirtelen eltűnik a föld, s az csak száll egyre lejjebb és lejjebb... na de hát a szörnyek valamikor elő kell bukkanjanak! És logikus hogy azok is valamiféle szilárd talajon éljenek! Akkor meg idővel mégis talajt kell érjen a repcsi... de akkor azt kell hogy jelezze a radar! Még akkor is ha akár százezer kilométerre a repülő alatt kezdődik! Hiszen mi az a fénysebességgel haladó elektromágneses hullámoknak?! Vagy tényleg ne legyen talaj?! Mert mi volna ha a szörnyek eleve benne lennének a repülőben?! No jó-jó, a vámvizsgálaton senki nem csempészett át szörnyeket... de mi van ha ez egy olyan különleges világ, amiben egyszerűen megelevenednek mindenkinek a legborzalmasabb félelmei! Nem is lenne rossz cím: *A testet öltött rémület!* Hm... Vagy épp a szörnyek valóban ott éljenek a repülőn kívül, mert ez egy olyan bolygó legyen, ami ténylegesen más bolygó mint a mienk, és nincs szilárd felszíne, csak a középpontja felé egyre jobban összesűrűsödő légköre, ami a középpont környékén már lassanként félig-meddig cseppfolyóssá válik?! A tudósok szerint akad néhány efféle bolygó valóságosan is a világmindenségben... no igen, csak hogy azok a világok sajnos olyanok, hogy ott a légkör nem igazán alkalmas az emberek számára, mert jórészt hidrogénből, metánból és ammóniából áll, ráadásul a hőmérséklet még nyár derekán sem magasabb mint mínusz ötven fok, de inkább mínusz száz és mínusz kétszáz között van valahol, ha jól emlékszik erre... sajnos nem a legjobb természettudományokból! Márpedig egy repülő oxigéntartaléka nem elég több napra is! És egyáltalán, ez esetben amint elfogy az üzemanyag, a repülő simán lezuhan, és mert nincs szilárd felszín, meg sem áll a bolygó középpontjáig! Zuhanás közben izzóra hevül a súrlódástól... vagy ha ott valóban folyadékból áll a felszín, akkor épp úgy palacsintává lapul, mint ha több kilométer magasból a tengerbe zuhan!

De még ez is mind részletkérdés. Ezt még mind megoldhatja valahogyan. Hiszen még az is lehet hogy maguk a lebegő szörnyek tartják fenn a repülőt, nem engedik lezuhanni, mert akkor nem játszodozhatnak el a benne ülőkkel! Ez ugyan csak egy hirtelen ötlet, biztos ki lehet ennél jobbat is találni... na de a lényeg: miként és miért került át ebbe a világba a repülő, és miként kerül vissza?! Ez a lényeg!

Éppenséggel megírható lenne a sztori úgy is, hogy erre nem ad választ. Sok olyan történetet olvasott már Zurna. Csakhogy azok neki sosem tetszettek! Mindig elégedetlen volt. Ő ugyan horrort írt, sőt igazi, kökemény, vérfagyasztó horrort, szemrebbenés nélkül kitért minden undorító vagy perverz részletre is naturalisztikus hűséggel és részletességgel, ám egy szempont-

ból nagyon különbözött más íróktól: ő a műveiben mindig mindenre egészen pontos magyarázatot adott. Természetesen nem rögtön, de idővel okvetlenül! Nála mindig mindennek oka volt! Nem mindig természettudományos oka, az igaz, bár meg kell hagyni hogy a legtöbbször az. Néha azonban nem. De *valamilyen* oka volt a dolgoknak, *valamilyen* magyarázatot okvetlenül kapott az olvasó! Olyan nála nem volt, hogy csak úgy történnek a dolgok a vakvilágba, és semmi kiváltóok, vagy ha van is ilyen ok, de azt az olvasó nem tudja meg! És Zurna tudta, hogy épp ez az, amiért falják a könyveit az olvasók milliói! Mert az olvasók szeretnek borzongani – ám nem örökké! Azt szeretik, ha egy jót rémüldözhetnek, de azután megtudják az okot, ami a sok borzalmat kiváltotta a műben, hogy például az egészek az az oka hogy a pap kiskorában megerőszakolta az unokahúgát, s annak a szelleme járt vissza kísértetni, és akkor az olvasó elégedett, mert rémüldözött egy sort, ám azzal a megnyugtató gondolattal teheti le a kiolvasott könyvet, hogy „jaj de jó, ez velem nem történhet meg, mert én nem erőszakoltam meg az unokahúgomat, sőt mást sem! Vagy ha mégis, de a csaj még él, tehát nem kísérthet! Vagy ha bele is halt, de már leültem miatta a büntetésemet!” Igen, az ilyesmit szeretik az olvasók, s nem az olyat, amikor a vécékagylóból csak úgy kinyúlik egy több tucat méter hosszú kéz, ami mindenféle disznóságokat csinál, s a végén nincs megmagyarázva, hogy mihez tartozik ez a kéz, és miért épp pont abból a vécékagylóból nyúlik ki! Az ilyet az olvasók nem szeretik, mert azután félnek a klotyóra menni, mert hátha az ő vécéjükből is kinyúlik egy efféle kéz, és letépi a pisilőjüket!

A repülő ötlet tehát remek, de ki kell találni, hogy miért került át épp az a repülő a... no igen, azt is ki kell találni hogy konkrétan mi is az a hely ahová átkerült... az hogy hogyan került át, már teljesen mellékes, megteszi valami áltudományos vagy akár teljesen misztikus halandzsa is. A lényeg az hogy miért épp az a repülő, és hogy hová. Meg kell a dolgokat magyarázni!

Még szerencse hogy van ideje mindezt kitalálni. Hiszen most több napon sőt héten át semmi dolga, kizárólag a gondolkodás. Elvégre nem akárhová készül, hanem a második olyan Kukkolóra, ami egy úrvárosban történik! Remek lesz, igazán remek, s ami azt illeti, ez az egyetlen lehetősége hogy szemtől-szembe lássa a világűrt, ha ugyan a világűr esetében alkalmazható a „szemtől-szembe” jelző... naná hogy kapva kapott az alkalmon, amikor Pucsakaci felajánlotta neki hogy vegyen részt ebben a különben nagyonis gyerekes, sőt, tulajdonképpen ízléstelen műsorban! Soha bele nem egyezett volna, ha nem épp egy úrvárosban tartják! Minek is, ő már úgylis elég híres, pénze is van bőven, igen, egyedül a világűr az ami vonzza... az sem lehetetlen természetesen hogy megnyeri az úrvárost... no igen, és az is vonzó az egészben, hogy már egyszer volt ott egy Kukkoló, de annak legutolsó szereplői érthetetlen módon eltűntek! Soha ki nem derült hogy mi lett velük! Hivatalosan az úrvárost az a titokzatos kis Iggi nevű leányka nyerte meg... mindent megtett volna a győzelemért, még a nyilvánosság előtti lefekvést is, amire ugyan nem került sor, de ez igazán nem Iggin múlt... aztán mégis ő nyert, de egyszer csak megeresztett egy rádióüzenetet Pucsakacinak, hogy mégsem kell neki az úrváros, rendezhet abban Pucsakaci egy újabb Kukkolót! És igazán kísérteties volt a dolog, mert egyetlen űrkomp volt már csak odafent, amivel le kellett volna onnan jönnie a világhírű énekesnek, Kristálynak, aztán természetesen épp ennek az Igginek, meg Kajjámnak is, és egyikük sem ment onnan el, mert az űrkomp a helyén maradt, de amikor átkutatták az egész úrvárost, nyomát sem találták egyiküknek sem! Senki nem tudja azóta sem, hogy mi lett velük!

Zurna szerette volna ha ő fejtheti meg a rejtélyt. Tudta ugyan hogy erre nem sok reménye van, de már a próbálkozás lehetősége is repeső izgalommal töltötte el. Mindigis szerette volna ha különleges életet élhet, különleges helyen, különleges emberek közt, különleges lehetőségekkel. Igazság szerint sosem érezte jól magát a valóságos világban, s hogy ez így van azt ő is tudta magáról. Nem is egyszer bevallotta riportereknek, hogy írásművei tulajdonképpen kíséreltek arra, hogy legalább képzeletben elmenekülhessen egy érdekesebb, izgalmasabb világba.

Egyáltalán nem úgy volt tehát ezzel mint Dr. Csarankádzi, ő cseppet sem félt a közelgő űrrepüléstől, hanem alig várta már hogy az végre elkezdődjék.

Eddig jutott a gondolataiban, amikor megszólalt a hangszóró, s a repülőgép kapitánya kérte hogy szijazzák be magukat, mert nemsokára leszállnak Tvunk város repülőterén. Zurna tudta,

hogy e repülőtértől nem messze, a sivatagban áll az űrkomp, ami majd őt és még sokakat felviszi az űrvárosba.

Lolita nem lakott a bolygó Tvunkkal átellenes oldalán, hanem attól alig kétezer kilométerre. Emiatt nem is szállt repülőre, inkább helikopterrel érkezett. A saját helikopterével.

Tehette: ő volt Bargan bolygó egyik legkeresettebb pornósztárja! Azt hogy ő-e a legislegkeresettebb, nehéz lett volna eldönteni, mert efféle szexcsillagokból, akiknek ennyire jól ment anyagilag, akadt egy jó tucatnyi is, hiszen különböző nőtípusokat is meg kellett jeleníteni a filmvászonon, de az mindenesetre biztos volt hogy Lolita okvetlenül az első tíz közt van! És ez Lolitát cseppet sem titkolt elégedettséggel töltötte el. Ez, és vagyona gyarapodása. Mert azt természetesen tudta, hogy örökké nem űzheti ezt a szakmát. Elvégre nem lesz mindig huszonnyolc esztendő! Igaz, akadnak jócskán idősebb pornósztárok is, még negyvenesek is, de hát az már nem nagy üzlet, mert akkor már keveset fizetnek a filmesek. Pláne még kevesebbet fizetnek a kifejezetten vénasszonyoknak! Akadnak ugyan olyan filmek amikbe kimondottan rusnya, agg banyákat keresnek, az öregasszony-szexet kedvelő perverzek számára, de olyasmiben Lolita már nem óhajtott résztvenni. Majd ha már úgy veszi észre hogy mintha megkevesbedne a becsülete a filmiparban, akkor abbahagyja a szakmát, és egyszerűen él gondtalanul a pénzéből. Miért is ne, már most is sok pénze van, és lesz ez még több is... végtére is vitte valamire! Árvaházi gyerekként nevelkedett, és nem sok árvaházi csemete mondhatja el magáról, hogy huszonnyolc évesen már saját sofőrje van! Hát még ha ez a sofőr nem is autót vezet, de helikoptert!

Természetesen nem minden pornósztár fut be ennyire. De hát neki szerencséje volt, mert kiváló testi adottságokkal rendelkezik ehhez. Méghozzá olyan adottságokkal, melyek talán még ahhoz is hozzásegítik, hogy esetleg saját űrvárosa legyen!

Amikor megkapta a felkérést Pucsakaci úrtól, hogy lépjen fel a VTV újabb Kukkolójában, habozás nélkül igent mondott rá. Épp csak megkérdezte, miért pontosan rá gondolt a tévécsatorna teljhatalmú tulajdonosa. Hiszen akad még csinos lány rajta kívül bőven, sőt, még ha mindenáron pornósztárt akar oda felvinni a nagyobb botrány s a nagyobb nézettség végett, akkor is akad választék bőven! Mi az az ok, ami miatt épp őt, Lolitát választotta?!

—Ennek az az oka - magyarázta neki Pucsakaci - hogy ha netán nézted az előző Kukkolót kedves művésznő, nos, akkor láthattad hogy abban szerepelt az az Iloé nevű mutáns lány, aki kiérdemelte a „tündér” nevet is! És jogosan, mert még fényruhát is tudott maga köré sugározni! Na és hát óriási sikere volt a nézők körében; amikor felrobbant a meteortól az űrkompja, akkor szinte az egész bolygó megsiratta, és többen még öngyilkosok is lettek mély gyászukban! Na és hát én nagyon szerettem volna még egy tündért találni, de nem akadt efféle mutáns, holott számtalan hirdetésben kerestem ilyen képességű nőket, de akár férfiakat is. S ekkor elhatároztam, hogy ha már igazi tündért nem tudok találni, akkor is felviszek oda egy olyan lányt, aki legalább külsőleg hasonlít Iloéra! Na és amint ez eszembe jutott, rögvest az is eszembe jutott hogy erre a szerepre te kiválóan alkalmas leszel! Nem is egyszer láttalak már ugyanis, jópár filmben, bár nem néztem végig minden filmet amiben szerepeltél. De sokat láttam, még többit láttam részeket, mert sok filmedet levetítette a VTV is! Neked majdnem ugyanolyan óriási a szemed mint Iloéé volt, ugyanolyan ferde is a szemed, testalkatod is hasonló hozzá, ráadásul csodálatosan vörös a hajad, és azt is mindenki tudja a bolygón, hogy e haj, mely annyira vörös hogy már-már vérpiros, ez természetes hajszíned! Tehát nagyonis különleges valaki vagy, még ha nem is tündér, ráadásul majdnem minden férfi titkos vágya!

—Hát jól van, én hajlandó vagyok fellépni ott, de meg kell mondjam hogy merőben valószínűtlennek tartom hogy ott én bárkivel is szexeljek! Ha tehát ez a titkos gondolatod támadt műsorvezető úr, akkor ezt vedd figyelembe!

—Elmúlt már a rabszolgaság korszaka, senkinek nem parancsoljuk meg se azt hogy szexeljen, se azt hogy ne szexeljen, sőt, a csiszík még ahhoz is kifejezetten ragaszkodnak, hogy olyan szerződés legyen kötve a szereplőkkel, hogy azoknak nem muszáj végrehajtani minden feladatot!

—Remek, ez tetszik nekem! És lesz most is csiszí vendég odafent?

—Ezúttal nem. A csiszík azt mondták, egyszer elég volt ebből. De állandóan figyeli majd egy etujuk a műsort, hogy szükség esetén megszakíthassa, ha nagyon csisziellenes megnyilatkozások hangzanak el benne. Ezekből most óvakodom is az ultravallásos szereplőktől. De nem hinném hogy az aki pornósztár, különösebben vallásos gondolkodású lenne!

—Efelől megnyugtathatlak, mert korábban nem voltam vallásos, és tulajdonképpen most sem vagyok az, bár meg kell mondjam, hogy az Iloé által prédikált filozófia a szelidségről és jótettkről érzelmileg közel áll hozzám. De azért nem annyira, hogy ha muszáj, el ne vágjam valakinek a nyakát aki meg akar engem ölni! És megvallom azt is hogy húst is bátran eszem, bár tulajdonképpen a mézet én is jobban kedvelem! De nem annyira mint Iloé!

—Nem gond, lesz méz is odafönt elég!

—Ezt nem azért mondtam.

—Mindegy. Akkor hát itt a szerződés, itt kell aláírni... - mutatta Pucsakaci úr. S így került be a szereplők közé Lolita. Akinek ez különben csak a művészneve volt. E szó azon számos szavak egyike volt, melyek azt jelentették csisziül, hogy „kislány”. Illett is hozzá, mert nagy szemellenére is kissé kislányos volt a külseje. De valódi nevét talán már maga Lolita is elfeledte, mert már az egész bolygón mindenki így ismerte őt, e néven hogy Lolita.

Most, a helikopter ablakából kinézve a Takpazsa sivatagra, az úrkomp felé közeledve Lolita cseppet sem izgult, csak nagy-nagy boldogságot érzett. Remélte, megnyeri az úrvárost, de ha ez nem is történik meg, akkor is jó szereplési alkalom lesz neki ez a Kukkoló, mert így nagyon sokan megismerik azok közül is akik nem néznek pornófilmeket. S hátha kap majd emiatt nem pornó szerepeket is! De természetesen nem úgy, hogy a filmesek rabszolgája legyen... a legjobb természetesen a győzelem volna... hiszen ha van saját úrvárosa, akkor már igazán valakinek mondhatná magát, tulajdonképpen akár csinálhatna saját filmeket is... hát majd meglátjuk hogy mi lesz!

Épp mire Lolita helikoptere leszálláshoz készülődött, akkor érkezett meg az úrkomphoz egy taxi. Belőle egy huszonéves fiatalember szállt ki.

Ő volt Zix. Lakcíme nem volt, hajléktalan lévén. Munkahelye sem volt, munkanélküli lévén. Mindezek után nem csodálható hogy pénze sem volt. A taxira is csak úgy tellett neki, hogy fizette az idevezető útját Pucsakaci úr.

Most alaposan szemügyre vette az úrkompot.

—Hú, ez aztán a tök baró! - álmélkodott. —Barominagy úrjárgány, az biztos is!

És tudta, hogy az úrváros még ennél is sokkal nagyobb. Sok-sok kilométeres monstrum. És ezt az úrkompot is megkapja hozzá. Már ha megnyeri, csak akkor, természetesen. Akkor már igazán nem hajléktalan lesz, hanem lényegében véve neki lesz a legnagyobb palotája az egész Barganon! Azaz, inkább afölött, az ürben... hohó, akkor már a nők is seregestül döglének utána! Akkor már becsülnék valamire!

És nem lehetetlen hogy megnyeri. De nem ám! Végülis eddig már nagy szerencséje volt, amikor egyszerűen csak kisorsolta őt komputerrel Pucsakaci úr Bargan összes jegyzékbe vett hajléktalana közül! Miért is ne lehetne továbbra is szerencséje?!

Büszkén feszítette ki a mellét. Csak akkor komorult el a pillantása, amikor meglátta a helikopterből kilépő Lolitát. Ismerte, látott már jópár pornófilmet tőle; kedvence volt ugyanis ez a műfaj. Csak nem ám hogy Lolita is szereplő lesz a Kukkolóban?! Mert akkor ugyancsak félelmetes vetélytársa lesz, ami a győzelmet illeti!

Majdnem velük egyszerre ért az úrkomphoz Csarankádzi professzornő is. Mert épp kilépett az úrkompból a fogadásukra nem kisebb személy mint maga Pucsakaci úr, amikor a távolban feltűnt a professzornőt hozó taxi is. Tőle alig száz méterre lemaradva jött az a taxi, amiben Zurna érkezett meg. Így aztán a műsorvezető meg is várta amíg odaérnek és a nők kiszállnak a járművekből, majd így szólt:

—Mindenekelőtt üdvözlöm Önöket hölgyeim és uraim, mint a második Űrkukkoló szereplőit! Természetesen nem *kizárólagos* szereplőit, mert még lesznek szereplők Önökön kívül... sőt, már vannak is! Ám mielőtt még bármi mást is mondanék, előbb kötelességszerűen figyelmeztetlek!

tetem mindegyikőjüket arra, hogy máris adásban vannak, úgy értve ezt hogy máris kukkolhatják önöket a Világhálón keresztül, mert televíziós műsorba, mármint előre, még nem kerültek bele, de a ma esti összeállításba ami e Kukkolóról készül, már nagyonis belekerül ez a jelenet, a megérkezésük... vagyis, éppen pontosan ez a pillanat az, amikortól kezdve a szerződés szerint lényegében megszűnt a magánéletük! Épp emiatt mostantól kezdve rögvést át is térek a tegezésre, mert szintén a szerződés szerint itt a Kukkolóban mindenki szabadon tegezheti a másikat, én is magukat... vagyis inkább *benneteket*! Természetesen ti is engem, sőt, el is várom hogy tegezve legyek! Ez különben az eddigi Kukkolókban is így volt, de megemlítem az érdekesség kedvéért, hogy a csiszík külön kívánsága is az hogy ez így legyen, mert ugyebár a csiszík műholdjai sugározzák ezt a műsort, amiben most ugyan nem vesz részt csiszí vendég, de ennek ellenére teljes joggal követelhetik meg hogy a Kukkoló vendégei úgy viselkedjenek hogy az elfogadható legyen a csiszík számára, márpedig a csiszík kevés dolgot utálnak jobban, mint a magázódást! Akad egypár ilyen dolog, de kevés, mert véleményük szerint a normális megszólítás az egyes szám második személy, és minden ettől való eltérés csak félreértési lehetőséget és logikátlanságot visz a kommunikációs folyamatba! Továbbá, a tegezés nem jelent okvetlenül *letegezést* is, ellenben barátiabbá teszi a társaságbeli légkört! A Kukkoló szereplőinek nem muszáj okvetlenül szeretni a csiszíket, még kritizálni is lehet őket illő határok között, ellenben be kell tartani egy bizonyos viselkedési minimumot, s e minimumba beletartozónak érezték a csiszík a tegeződést is. S mindezt csak amiatt hangsúlyoztam ki, mert e mostani műsorba meglehetősen különböző társadalmi státuszú embereket hívtam meg, de annyira, hogy garantálom hogy óriási meglepetések várnak a nézőkre, de rátok, szereplőkre is még! Na és hát igen elképesztő lehet ha majd kiderül hogy az általános tegeződési kötelezettség miatt mi-féle személyeket vagytok kötelesek így szólítani! De muszáj lesz nektek, mert azt is el kell mondanom hogy e Kukkoló csak a „megtűrt” kategóriába esik mint műsor a három csiszí kategória, a Tiltott, Tűrt és Támogatott közül, és bizony csiszí barátaim eléggé fanyalogva vették tudomásul, hogy lesz ismét Kukkoló, tulajdonképpen nem nagyon szívesen egyeztek ebbe bele! Na már most, előre szólok, ha valaki úgy viselkedik ahogy azt nem lenne szabad, konkrétan tehát ha megszegi a szerződés valamelyik pontját, akkor én magam fogom a lehető leggyorsabban kiakolbólítani a Kukkolóból, sőt óriási kártérítési pert zúdítok a nyakába, mert nem kockáztatom meg hogy egyetlen valaki bűne miatt a csiszík az egész Kukkolót levegyék a műsorról, rosszabb esetben a VTV összes műsorát! Ezt biztos a kedves nézőink sem akarják! Na és hát ki tudja miért, de ismétlem hogy a csiszík fölöttébb komolyan veszik a tegeződést, ezt ők a barátságos érzület kiemelkedően fontos megnyilvánulásának tartják! S ki tudja, talán igazuk is van! A másik iránti tiszteletet elvégre bőségesen ki lehet fejezni rengetegféle módon a tegeződésen belül is, például hangsúllyal, de olyan szavak kimondásával is, mint például hogy „tiszteletre méltó”, „nagyrabecsült”, „érdemdús”, „fölöttébb tisztelt”, „általam nagyon kedvelt”, ésatöbbi-ésatöbbi, ezt a csiszík is így teszik, sőt, oly temérdeksok ilyen szavuk van, hogy ezek jelentős része egyszerűen lefordíthatatlan bargan nyelvre! Na szóval mindezt csak a mihezértés végett mondtam el. Különben odafönt a hangszórón át akármikor bekapcsolódhat a beszélgetésbe a műsort figyelő, ha úgy tetszik hát cenzúrázó csiszí etu, aki, ha akarja, válaszolhat a felmerülő érvekre és ellenérvekre, bár alapvetően nem ez lesz a dolga, és ez nem is kötelessége. A neve Etulinó. Mindazonáltal remélem hogy e műsor nem a csiszí szokások aprólékos megvitatásával fog eltelni, az túl unalmas lenne. Igyekeztem gondoskodni róla hogy legyen majd a szereplőimnek bőséges egyéb dolga és beszédtemája is, és a csiszík nélkül se unatkozzanak!

Ez aztán pontosan így is lett, még sokkal inkább is mint azt Pucsakaci úr gondolta és remélte, bár ami később történt, arról Pucsakaci úr mit sem tehetett. Most azonban a műsorvezető így folytatta:

—Engem mindegyikőtök ismer, tudja hogy én vagyok a VTV elnöke, tulajdonosa és e szívemhez nagyon közelálló műsor, a Kukkoló legfőbb irányítója is! Megkérek azonban mindenkit, hogy ti még ne mutatkozzatok be. Ennek az az oka, hogy most be kell ülnötök ide az ürkompba, igen, most azonnal, e pillanatban, most szépen felrepülünk az úrvárosba, s a bemutatkozás majd ott történik meg, mindenki előtt! Ugyanis ott már vannak többen is rajtatok ki-

vül! Ami azt illeti, ti vagytok az utolsó vendégei e Kukkolónak! Több csoportban lettek ugyanis felvive oda a vendégek, de még egyik csoport sem tud a másiktól! S még egy-egy csoporton belül is legfeljebb látták egymást utazás közben a szereplők, de nem beszéltek egymással, azt nem engedtem! A nagy megismerkedést akkorra tartogatom, amikor mindenki együtt van már! Az nem számít hogy a szereplőim egyikét-másikat esetleg felismerik a nézők vagy akár már most ti is, látásból, mert a legtöbb szereplőre ez nem áll! Ezekből odafönt azonnal külön szobákba lettek elraktározva a többiek, ha úgy tetszik hát magánzárkákba, ami nagyon kényelmetlen lehet nekik, tehát ne is húzzuk az időt, ne várakoztassuk őket tovább mint szükséges, tehát beszállás!

A megérkezettek nem is haboztak, beszálltak az úrkompba, bár Csarankádzi eléggé szívdobogva, s máris repültek az úrváros felé. Természetesen egyetlen szó nélkül, mert hisz ez volt Pucsakaci úr parancsa. Aki különben nem is tartott velük, de ez nem számított, mert minden mozdulatukat és szavukat ellenőrizhette a távolból.

Útjuk messzemenően problémamentes volt, s ennek Csarankádzi professzornő igencsak örvendett! Aztán amikor végre dokkoltak, s kinyílt előttük a légszilip ajtaja, megszólalt a hangszórókból Pucsakaci úr hangja:

—Menjetek egyenesen előre, míg elértek egy nyitott ajtóhoz! Azon át egy nagy terembe értek, ahol körben elhelyezve sok szék van. A terembe több más ajtó is vezet, de ezeket még ne nyissátok ki! Üljetek le ott!

Engedelmeskedtek az utasításnak, és önkéntelenül is megszámlálták a székeket: húsz volt belőlük.

Persze hogy ennyi volt a székek száma: Pucsakaci nem feledte hogy előző, s különben igen látványosra sikeredett Kukkolója, amibe csak tíz vendéget hívott, milyen kurtán-furcsán ért véget: miután két szereplőjét, Iloét és Szjordot szerencsétlenség érte, a nagy gyászba esett többi szereplő, akik valamilyen értelemben, ki ezért-ki azért de mind Iloé barátai voltak többé-kevésbé, ezek gyorsan megegyeztek hogy ki fog nyerni, s kié lesz az úrváros, aztán ezután sorra mind, sőt, nem is sorra de egyszerre kiléptek a műsorból, hogy az az egyvalaki nyerjen, s így vége lett a Kukkolónak! Ez a nagy baráti összetartás igencsak tetszett a csizíknak, de nem ám Pucsakaci úrnak! Remélte ha most kétszer annyi szereplőt hív, akkor nem fenyegeti ilyen veszély, és nem alakul ki egy ennyire szoros baráti klikk.

A körberakott székek kissé olyan hangulatot teremtettek, mintha valami fontos politikai tanácskozássra, holmi „kerekasztal-konferenciára” készülnének a szereplők. Csak épp asztal nem volt középen. Ellenben a fejük felett a plafonon, középen, nagy képernyő volt látható, mely most kivilágosodott. Természetesen Pucsakacit mutatta. Mindannyian jól láthatták, s mert a kör nagy volt, ezért ehhez csak egészen kicsit kellett felemelniük a pillantásukat. Lolita kivételével mind egymás mellé ültek le. Holott Lolita ült le elsőként. De ennek biztos az is oka volt hogy Zix tudta ki Lolita, s nem akart kompromittálódni azzal, hogy mellé ül, mert hátha azt hinnék hogy van valami köztük... Zurna körül sem nézett, csak leült az első szabad helyre Zix mellé, s mert ott már ketten voltak, melléjük ült Csarankádzi is.

—Milyen érdekes, hogy szorosan egymás mellé telepedtetek! - mosolygott a műsorvezető. — Holott nem ám holmi szörnyeteg lesz a többi társatok! Ismerkedjete meg velük is! - azzal kinyílt a többi ajtó, s azokon át néhány más ember lépett be. Némelyikük egészen fiatal, de volt köztük öreg is. Többségében azonban középkorúak voltak. Nyilván megkapták ők is korábban Pucsakaci instrukcióit, mert mind a szabadon maradt székekhez léptek, és leültek egyre-egy-re. Épp elég lett a húsz szék.

—Hát akkor most már teljes a második Úrkukkoló szereplőgárdája! - mondta Pucsakaci elégedetten. —Ami a lakosztályotok felderítését illeti, az még várhat magára. Előzetesen csak annyit, hogy ahová csak be tudtok menni, oda mehetek, ugyanis a be nem kamerázott részekbe vezető ajtók egyszerűen ki sem nyílnak! Különben ezen ajtókra ráadásul fel is van festve egy vörös kör, tehát ha ilyet láttok, a próbálkozás is felesleges. És úgyis tilos volna olyan helyre menni, ahol nincs kamera. Másutt kamera és mikrofon mindenütt van, az illemhelyeket kivéve. De nem lesz helyhiány, mert most még tágasabb a lakhelyetek, mint az az előző Kukkoló-

ban volt. Na de mint mondtam ennek felderítése még várhat, előbb szeretném ha bemutatkoznának egymásnak! Vegyétek észre hogy mindegyik székre be van számozva egytől húszig, ott a szám a karfán, s azt javaslom hogy kezdje a bemutatkozást a nyolcas széken ülő úr! Nem kell felállni, csak mondja meg a nevét, foglalkozását, mindazt amit fontosnak tart magáról, aztán ha valami nem világos vagy még érdekel valami engem vagy a többi szereplőt, majd kérdezzünk tőle!

A nyolcas széken ülő, őszhajú, de különben fiatalos, megnyerő arcú, izmos férfi udvariasan így szólt:

—Üdvözlök mindenkit, s nemcsak a tisztelt jelenlevőket, de a kedves nézőket is, és külön köszöntöm az e műsor sugárzásának lehetőségét biztosító csiszíket is! S egyben meg szeretném ragadni az alkalmat hogy kifejtsem azt a világnézetemet, hogy bár nekem nincs szándékomban csiszivé lennem, de nem is vagyok a csiszík ellensége, sőt, inkább barátja, de nem azért mintha különösképp rokonszenves lenne az erkölcsiségük, ez azonban nem is taszít. Engem ugyanis a legcsekélyebb mértékben sem érdekel holmi erkölcsiség! Engem egészen más érdekel: az, hogy a Világmindenséget minél előbb felderítse és saját szolgálatába állítsa az Emberiség! Márpedig ebben a csiszík élen járnak, nekem emiatt rokonszenvesek. S ez azért rokonszenves nekem, mert szorosan kapcsolódik a szakmámhoz, én ugyanis űrhajós vagyok. Nevem Zonderáj, és rangom szerint kapitány vagyok.

—Ah, te vezetted a Vakmerő nevű űrvárost, ami egy hónapja tért vissza a kutatóúttjáról! - kiáltott fel Csarankádzi.

—Igen, asszonyom.

—Kérek mindenkit, hogy velem kapcsolatban hagyatkozzék a „hölgyem” vagy a „kisasszony” terminusra! - kérte Csarankádzi.

—Hát akkor kisasszony. És igen, én vezettem. Azaz, inkább irányítottam.

S mert Zonderáj úgy tűnt nem is nagyon mondana magától többet, Pucsakaci megkérdezte:

—És akkor hogy is volt ez ezzel az úttal?

—Hát, a sztorit azt hiszem mindenki ismeri - vont vállat a kapitány - a kormányunk olyan balgatag, hogy bolondságokra költi az adófizetők pénzét, és gyakorlatilag semennyire sem támogatja az űrkutatást! Ott volt az a nagy űrállomás, alkalmas többmillió lakó elhelyezésére is, és tulajdonképpen jócskán feltöltve készletekkel is, de lényegében semmire sem használták. És még az űrkadétok kiképzését is visszafogták, engem meg nyugdíjazni akartak. És akkor én összefogtam néhány régi barátommal, természetesen csupa űrhajóssal, sikerült úgy igazítani a szolgálatot, hogy az egyik turnusban csak mi kerüljünk a Vakmerő fedélzetére szolgálatot teljesíteni, még mielőtt engem nyugállományba helyeztek volna, azelőtt alig egy hónappal, aztán amikor ott voltunk, úgy gondoltuk, hogy mi bizony teszünk azzal egy kört mielőtt búcsút mondunk a világűrnek, lesz ami lesz! És ugrottunk. Tudtuk hogy ezzel természetesen a büntetést kockáztatjuk, de úgy véltük hogy nekünk az űrkutatás az életünknel is fontosabb. És elmentünk a galaxismag környékére, mert arra még sosem jártunk, sőt, más bargani sem. Na és ott meg is vizsgáltunk nem is egy bolygót, mert elvoltunk jó öt évig is, tellett rá bőven a sok felhalmozott készletből, hiszen az űrvárost eredetileg milliók számára tervezték, mi meg nem voltunk rajta ötvenen sem...

—És nem volt így nehéz az irányítás? - kérdezte közbe Pucsakaci.

—A legkevésbé sem! No nem mondom, éppenséggel barátságosabb lett volna ha élettől nyüzsgőbb az űrbázis, mert igazi kísértetvárosnak tűnt, de hát az irányítás, az olyan, hogy lényegében a vezérlőteremből történik, ahhoz tehát elég végső esetben csupán egyetlen ember is! Természetesen igazán hozzáértő ember. Én meg merem állítani hogy olyan vagyok! Hiszen ez a dolgom! De rajtam kívül is akadtak bőven, akik értettek hozzá, némelyikük talán még jobban is, mert én nem azért vagyok kapitány, hogy a lehető legmesteribb fokon értek a hipertéri navigációhoz, bár elég jól értek ahhoz is. De volt külön navigátor, akinek kimondottan az a specialitása. Én azért vagyok kapitány, mert rengeteg űrben szükséges szakmához értek nagyon jól. Talán nem kiválóan, de nagyon jól! Tehát az egész űrrepülésről úgy általában jók az ismereteim, van kellő rálátásom a téma egészére. De mondom, voltak külön specialistáink is.

Volt külön atomenergetikai szakember, volt hipertérfizikus, meg sok más is, bár néhány egészen speciális szakterület képviselője, bevallom, hiányzott. De azért boldogultunk.

—Például milyen szakember hiányzott? - kérdezte Pucsakaci.

—Hát, például óriási szükségünk lett volna szakácsra, mert jól főzni egyikünk sem tudott, így egész úton csak konzerveken éltünk...

A teremben kitört a nevetés. Értékeltek Zonderáj humorát, bár a kapitány komoly arccal bizonygatta, hogy az egyik legnagyobb bajuk valóban a hazai ízek hiánya volt, mert az ürrepülés tulajdonképpen egyáltalán nem olyan veszélyes, mint azt a legtöbben állítják!

—No de mi lett volna ha elromlik valami létfontosságú alkatrész? - kérdezte Csarankádzi professzornő, aki még mindig nem tudott megbarátkozni a gondolattal, hogy javában a világűrben van.

—Nézze asszo... azaz, nézd kedves kisasszony, a világban nincs olyan, hogy százszázalékos valószínűség, talán még az sem százszázalékos hogy egyszer meghalunk, hát még az hogy nem halunk meg! A világban mindennek van kockázata, így az ürrepülésnek is. Nem akarok hazudni, ennek kockázata természetesen jóval nagyobb, mint annak hogy otthon ülünk és keresztretjtvényt fejtsünk. Ugyanakkor egészen biztos vagyok benne, hogy a látvány, s az új tudás felfedezésének gyönyöre bőven megéri ezt a kockázatot. Abban azonban végképp egészen biztos vagyok, az életemet teszem rá de szó szerint, hogy egy egész rakás tevékenység van a jó öreg anyabolygónkon is, ami nemcsak szintén veszélyes, de messze sokkal veszélyesebb mint az ürrepülés! Például az extrém sportok, tehát a magashegyi síelésiklás, vagy akár a hegymászás, vagy hogy valaki egy gumikötelet köt a lábára azután leugrik egy hídrol... de megkockázatom az állítást, hogy ha valaki csúcsforgalomban autót vezet, még az is jócskán veszélyesebb! Arról már nem is beszélve, milyen veszélyes katonának lenni egy háborús konfliktusban! Sőt, hiszen nem is kell ilyen különleges szakmákat és sportokat alapul venni: ott vannak a prostituáltak! Gondolom mindenki emlékszik az előző Kukkolóra, abban szerepelt a később eltűnt Kristály nevű művésznő, és bár ő nem volt prostituált, de elkapott egy akkor még gyógyíthatatlan nemi betegséget... még szerencse, hogy a csizik már felfedezték azóta a gyógyszerét! De akkor még gyógyíthatatlan volt. Aki akkoriban kurvának ment, arra óriási veszély leselkedett hogy elkapja ezt a nyavalyát és belehal. Megingathatatlan meggyőződésem, hogy akkortájt összehasonlíthatatlanul kockázatosabb volt a gyönyörszakma, mint az ürrepülés! Sőt, egyáltalán a kicsit is változatosabb, nem egészen monogám nemi élet is már nagyon veszélyes volt, veszélyesebb mint az úrkutatás!

—Na de - szólt megint Pucsakaci - úgy tudom hogy hazafelé jövet mégis történt némi baj!

—Á dehogy, semmi! Simán hazaértünk. Csak amikor már itt keringtünk újra a Bargan körül, akkor vettük észre, hogy valami fura hiba miatt a számítógép elfeledte a teljes bejárt útvonalunkat! Egyik bolygónak sincs meg már a koordinátája, ahol voltunk! Ez bosszantó, de a biztonságunkat igazán nem érintette!

—És ez hogy történhetett?

—Hát úgy, hogy amikor kibukkantunk a normál térbe, akkor véletlenül épp ott kószálhatott valami nagyobb makroszkopikus részecske, ahol a számítógép valami fontosabb alegysége volt, azaz lett volna, ezek aztán a delokalizáció során annihilálódtak, s emiatt, meg mert a keletkező sugárzás megzavarhatta a meg nem semmisült részek működését is, a számítógép egy pillanatra - mondjuk így - megőrült, és végrehajtott egy törlési parancsot, amit nem kellett volna! Van ez így néha! Különben meg ez is csak engem igazol, ugyanis régóta mondogatom már, hogy az egész űrváros lelke a számítógép, annak tehát legalábbis a fontosabb részeit jó lenne biztonsági okokból megkettőzni, sőt, megháromszorozni, különösképp épp az adattároló részeket, de senki nem hallgat rám, mert drágállják! Na de szerencsére ettől nekünk nem lett bajunk! Sőt, még azt is igazolni tudtuk, hogy egyáltalán hajtottunk végre felderítést, és nem csak úgy csatangoltunk ész nélkül! És ez tiszta szerencse, mert így is le akartak sittelni, de bizonyíték nélkül meg is tették volna, mert lehet hogy azt hiszik hogy én magam szándékosan töröltem le az útvonalat! Holott szerintem inkább dicsőséget hoztam egész Barganra!

—Ami a bizonyítékot illeti, azt ne te mondd el, hanem szólaljon meg a két bizonyíték, sőt, inkább három! Kezdje a sort az időben első, a kilences székben ülő szereplőnk, Röcepi kisaszszony!

—Örvendek a megtiszteltetésnek hogy itt lehetek, és én is köszöntök mindenkit! - szólalt meg a székben ülő nő kifogástalan bargan nyelven. Magas, majdnem két méteres, karcsú, de ugyanakkor kifejezetten izmos, kisportolt nő volt, úgy húsz év körülinek nézett ki, és csodálatos, aranszöke haja volt, mely a válláig ért. Az egész nő olyan szép volt, hogy bízvást jó eséllyel indulhatott volna egy szépségversenyen. —Nevem Röcepi, és nem vagyok Bargan szülötte. Én tulajdonképpen akasztány volnék születésemre nézve, bár igazság szerint az sem. Engem a hős Zonderáj kapitány mentett meg egy úrhajótörésből. Úgy esett a dolog ugyanis, hogy én egy úrhajótörés áldozata vagyok, bár nem a saját személyemben. A szüleim voltak ugyanis az áldozatai egy efféle sajnálatos eseménynek. Ők voltak akasztányok. Mint azt már azóta megtudtam, ti is ismeritek az akasztányok szokását hogy az úrvárosaikkal a világűrt járják, hogy lakott bolygókra leljenek, melyek lakóit megtéríthetik Szűzapa hitére. Na és hát a szüleim is épp egy ilyen akasztány úrváros lakói voltak, amikor az egy vad bolygó fölött egyszer csak felrobbant! Mindenki elpusztult. A szüleim csak amiatt nem, mert épp a felszínen tartózkodtak, egy felderítő űrkomppal. Nekik lett volna az a dolguk, hogy őslakóra leljenek, akit aztán felvihetnek az úrvárosba, hogy az aztán megtanítsa az ottani számítógépet az őslakók nyelvére. De hát erre nem került sor, mert az úrváros felrobbant, hogy miért, azt senki nem tudja, s már biztos sosem tudjuk meg, mert sok évvel ezelőtt történt. Lehet az is hogy egyszerűen egy akkora meteor ment bele, amit nem volt képes elpusztítani a meteorvédelem. Mindenesetre a szüleim odalent maradtak azon a vad bolygón, amin iszonyú szörnyek tanyáznak, ezek közül bizony a kisebbek is megvannak akkorák mint egy egész űrkomp! És ezen ne csodálkozzatok, mert ott még a fák közt sem ritkaság az, amelynek a törzse akár a száz vagy kétszáz méteres átmérőt is eléri! Még szerencse hogy a szüleimnél voltak lézerpisztolyok. Emberek pedig nem is éltek a bolygón, ami nem is csoda ekkora rémületes szörnyek mellett. Na és hát ők a szüleim ott éltek, azaz tengődtek inkább, és anyám ott szült meg engem is. Aztán a szüleim meghaltak, s én egyedül maradtam. Az űrkomp már rég elrozsdált, sőt a lézerpisztolyok töltete is kimerült. Mindenféle férgeken és gyümölcsökön tengődtem, nem is lehetett vitás hát hogy amint leszállt oda a közelembe felderítésre egy űrkomp, azonnal odasiettem! S ez Zonderáj kapitány úrvárosának egyik űrkompja volt. Ő volt olyan kedves és magával vitt. Még beszélgetni is tudtunk rögtön, mert a Vakmerő számítógépében szerencsére megtalálható volt az akasztány nyelv teljes anyaga, s én ugyebár ismertem ezt a nyelvet, idővel aztán a bargan nyelvet is megtanultam tőle. Hát ennyi az én történetem. És tudom hogy miként vélekedtek az akasztányokról, de kérek mindenkit hogy senki ne haragudjon rám, én cseppet sem vagyok vallásos, mert tapasztaltam hogy nem segített meg engem semmiféle isten, szóval nekem semmi közöm már az akasztányokhoz, én már barganinak vallom magamat!

Röcepi története a legtöbb nézőnek és szereplőnek nem volt újdonság, mert amikor Zonderáj kapitány megérkezett, a lány története bejárta az egész Bargant. Nagyon megható volt hogy Zonderáj kapitány megmentette ezt az egzotikus szépséget. Némelyek még azt is rebesgették hogy a lány Zonderáj kapitány szeretője lett; ez még nem is volt kizárható, ám mások azt mondták hogy a kapitány feleségül is veszi, de ez még nem történt meg. Lehet persze hogy csak azért nem, mert Zonderáj és Röcepi megérkezése óta még egyáltalán nem telt el sok idő. Még tartott javában a szenzáció, és ezért is gondolta úgy Pucsakaci, hogy alkalmasak a Kukkolóba.

—És akkor most szólaljon meg a - ha szabad így mondanom - a kettes és hármas számú bizonyíték! Ők ülnek a tizes és tizenegyes székeken! - vezényelte Pucsakaci úr.

E székeken egymás mellett egy hatvan év körüli, őszhajú, igen méltóságteljesen viselkedő férfi ült, s mellette egy negyvenes éveiben járó igen csinos nő. A férfi szólalt meg.

—Én is üdvözlök mindenkit! Nevem Ratkum, s foglalkozásomra nézve király vagyok a Dzsih bolygó Okla nevű városában. És azt hiszem hogy az én sorsomat is ismeri majdnem mindenki. Bár sok jót tettem a városért, s igazán a legcsekélyebb túlzás és minden szerénységgel nélkül állíthatom hogy azt sikerült páratlanul felvirágoztatnom, de végül mégis sikerült egy láza-

dásnak lesöpörnie engem a trónról. A lázadást a papok szították, de más városok fegyvereseit is segítségül hívták. Külön-külön megbírkóztam volna az ellenséges csapatokkal is és a belső lázadókkal is, de együtt már túl erősek voltak. Na és hát akkor amikor már úgy nézett ki hogy mindennek vége van, akkor leszállt ott a város mellett az úrkomp, Zonderáj kapitány úrkompja, és erre mindenki eszeveszetten menekült, az ellenség katonái is de az én katonáim is, sajnos, senki nem mert ott maradni, egyedül én... s mert egyedül én maradtam ott, emiatt természetesen velem barátkozott össze Zonderáj kapitány. A nyelvét ugyan eleinte nem értettem, de a kapitány tudott csiszíül, és volt nála csizí nyelvet oktató hipnopédiás gép, annak a sisakját a fejemre rakta, s azután már én is tudtam csiszíül. És amikor megtudta hogy mi történt, akkor megkérdezte hogy biztonságos-e még a városban maradnom, mert ha nem, akkor elhoz engem ide a Barganra! És én tudtam hogy ha az úrkomp elmegy, akkor az ellenségeim megint összeszövetkeznek. Ugyan jobbak lesznek az esélyeim, mint korábban, de azért nagyon kétes a győzelem! És én mondtam akkor Zonderájnak, hogy jó, megyek vele, úgyis elég öreg vagyok már, sokat királykodtam, de kíváncsi vagyok arra a sok csodára, amit a népe tud! De csak akkor megyek vele, ha jöhet velem a feleségem is, ő az! - mutatott a mellette hallgató szép nőre. Aki erre megszólalt:

—Köszöntök mindenkit! Nevem Írix. És férjem, Ratkum király igazat mondott, a felesége vagyok, tehát jó sokáig én voltam a királyné ott, ahol ő volt a király. Mást nem is hiszem hogy érdemes volna elmondani magamról.

—Nono, nono! - mosolygott Pucsakaci úr. —Nem úgy van ám az, igen érdekes a ti históriátok, naná hogy el fogtok mondani még sok mindent magatokról tiszteletre méltó királyi pár... de majd kicsit később! Most előbb ismerkedjünk meg az egyes szék elfoglalójával!

—Az én nevem Lolita, és azt hiszem engem is sokan ismernek, bár alig kétlem hogy jóval kevesebben mint a nagy hírnévre szert tett Zonderáj kapitányt, vagy megmentettjeit, a királyi párt és Röcepi kisasszonyt! Azok viszont akik nem ismernek, valószínűleg meg fognak botránkozni, ha bevallom, hogy munkámat tekintve pornósztár vagyok! Én azonban ebben semmi szégyenleteset nem találok, ugyanolyan tisztességes munkának tekintem mint bármi más, tekintve hogy senkit nem károsítok meg, nem lopok, nem rabolok, sőt nem is gyilkolok. Sőt, inkább még büszke is vagyok hogysen szégyenkeznék, mert nemcsak pornósztár vagyok, más szóval szexcsillag, de csillagként igazi szupernova, mert biztos hogy az első tíz legkeresettebb közé tartozom ebben az iparágban, de talán az első öt közé tartozónak is vallhatom magamat némi kockázattal. Legalábbis akadnak statisztikák amik ezt hozzák ki, még ha nem is mindegyik. És erre igenis büszke vagyok, mert ha már ezt a munkát választottam, legalább végezzem jól, sőt, kiválóan azt, aminek elvégzését elvállaltam!

—Arra vagy tehát büszke, hogy nemcsak kurva vagy, de nagy kurva is! - hallatszott azonnal a tizenhetes székéből.

—Na jó, akkor ha már megszólaltál, halljunk téged, egy másik művésznőt! - adta át azonnal neki a szót Pucsakaci.

—Kikérem magamnak az ilyen beszédet Pucsakaci... - kezdte a nő, de Pucsakaci közbevágott:

—Talán nem vagy művésznő? Mert akkor bocsánatodért esdeklek és többé nem szólítalak így!

—Egyáltalán nem erről van szó, ne gúnyolódj, én igenis művésznő vagyok, nagyonis az, de ez a néember - mutatott Lolita felé - ez valóban csak egy kurva, semmi több! Amit ő csinál, a szopás, nyalás, dugás és egyebek, az minden csak nem művészet! És hiába is akarja valaki bizonyítani nekem hogy az, mert érvelhet akármivel, mondhatják és magyarázhatják itt nekem hogy azt is lehet ilyen meg olyan művészi módon csinálni, de az akkor sem más mint prostitúció, legfeljebb több pénzért mint amit az utcasarki lotyók kapnak! Sőt, rosszabb annál, mert nem elég hogy meghágják, de még milliók nézik is! Sőt, minden egyes alkalommal általában egyszerre többen is meghágják! Egy sima kurva egy nap nemigen szokott üzekedni tíznél több férfival, még ez is ritka úgy hallottam, és csak egymás után szokta azt tenni, de ez, ez a Lolita nevű, meg a hozzá hasonlók egy filmfelvétel alatt csinálja akár több tucattal is! Sőt, épp Lolitáról tudom hogy volt már neki holmi rekordkísérlete, amikor huszonnégy óra alatt nem is tudom hány férfival pározott, de ezernél is többel, hát mi más ez ha nem kurvaság?! Hogy nem művészet az biztos!

—Úgy látom Lolitán hogy válaszolni akar neked - mondta Pucsakaci - és ez helyes is, mindjárt megteheti, de ugyan áruld már el légy oly kedves a becses nevedet!

—Ő igen, bocsánat, csak nagyon felháborodtam az előbb hogy egy füst alatt emlegetsz engem is meg ezt a Lolita nevű ivarművészt is, mert ha ő művész is, akkor is csak ivarművész, bár nem tudom hogy az ivarszervekkel való cselekvés miért lenne művészet, amikor ahhoz mindenki ért! Szóval, művésznek én magamat tartom meg a hozzám hasonlókat, és jogosan, mert az én nevem Mikla, s gondolom engem is ismernek sokan szerte a világban, tudniillik mert színésznő vagyok, s merem állítani hogy nem is akármilyen! De nem pornósztárnő! Bár én is gyakran szereplek magazinok címdalán, sőt még plakátokon is, de soha még csak aktfotó sem készült rólam, kizárólag fürdőruhás, esetleg úszódresszes, ami talán jól tapadt a testemhez ha nedves volt, s emiatt esetleg sejteni lehetett a testem körvonalait, de az akkor sem pornó! És még a filmek kedvéért sem szeretkeztem soha senkivel, maximum csókolódtam! Egyetlen alkalommal lehetett engem csak még a filmekben is meztelenül látni, akkor is csak pár pillanatig, amikor az egyikben a szörny leszaggatta rólam a ruhát, de akkor is tiszta kosz voltam már a meneküléstől, olajos meg véres meg minden, s úgy is csak pár pillanatra bukkantak elő a melleim, s azután már csak a meztelen hátamat és popsimat láthatták a nézők amint futottam! Tehát a művész én vagyok és nem Lolita! Ezt jegyezd meg Pucsakaci, jegyezze meg mindenki aki itt van, és jegyezzék meg a nézők is, mert azt elismerem hogy joga van mindenkinek pornót nézni ha ehhez van kedve és gusztusa, emiatt elismerem hogy éppenséggel szükség is van pornós szerepeket vállaló nőkre és férfiakra, mert ahol igény van azt ki kell elégiteni, na de azért csak ne alázzuk meg a művészet nemes eszméjét azzal, hogy a Lolita-féléket is művésznek nevezzük! Szóval, csak azt akartam mondani hogy e minősítésre Lolita és a fajtája nem jogosult, mert tegyük már helyre a dolgokat, tudjuk hogy mit minek illik nevezni! Na de mielőtt még jobban felhergelném magamat, hadd köszöntsek én is mindenkit, legkiváltképp természetesen a nagyrabecsült nézőközönséget!

—Nagyon helyes Mikla, tegyük csak helyre a dolgokat, én is azt szeretem ha jól a helyén vannak a dolgok, azt lehet a legjobban élvezni! - mondta erre Lolita, mire kitört a nagy nevetés a körben. Mikor elcsendesült, Lolita folytatta:

—Meg kell mondjam, hogy nagyon örvendek neki, amiért alkalmam nyílt Miklával találkozni! Ugyanis biztos vagyok benne, most sokan azt hiszik, hogy mindjárt hevesen válaszolok neki, felháborodom amiért lekurvázott, és még azt is el tudom képzelni, amennyire Pucsakacit ismerem, hogy szándékosan kipuhította előbb hogy mi Mikla véleménye a pornósztárokról, és azután hozta ide őt hogy most egy cuki kis botrány legyen itt, egy izgi kis veszekedés! De el kell rontsam az örömét, mert az lehet ugyan hogy itt lesz veszekedés, de az csak Miklán múlik, nem rajtam, a veszekedéshez ugyanis egy ember is elég, kettő viszont nem lesz hozzá! Én ugyanis nem fogok veszekedni vele! És ennek több oka is van. Egyik az, hogy meglepőt fogok mondani: bár ő kétli hogy én művész volnék, de én viszont valóban annak tartom őt! Ugyanis azért örülök hogy találkozhattam vele, mert ő az egyik legkedvesebb színésznőm! Egyik legnagyobb rajongója vagyok!

—Hogy mi?! Hogy épp te lennél az egyik legnagyobb rajongóm?! Na köszönöm, de ebből nem kérek! Cseppet sem érzem megtiszteltetésnek! - fintorgott undorodóan Mikla, mintha egy trágyadomb kérné hogy a keblére ölelje őt.

—Márpedig így van Mikla, és ezellen semmit nem tudsz tenni, ugyanis nem tőled függ hogy nekem ki tetszik és ki nem! Természetesen sokkal szívesebben vettem volna ha szeretetreméltóan viselkedel velem, ám emberi kvalitásaidtól teljesen függetlenül a színészi képességeid letagadhatatlanok! Nem is egy filmedet többször is végignéztem, és sokat tanultam belőlük, biztosíthatlak róla! Tehát, én készségesen elismerem hogy te igenis művész vagy!

—Nem viszonzom a bókot, én téged továbbra sem tartalak művésznek!

—Hát pedig azt kell mondjam neked, hogy akármilyen szép is egy nő, de ha teljesen hülye a színészethez, akkor valóban legfeljebb kurva lehet, és nem pornósztár! Ugyanis annyira sokan szeretnének pornósztárok lenni, még ha tagadják is, hogy a filmesek bátran válogathatnak belőlük, és nyilvánvalóan a tehetségesebbeket választják ki, mert azokkal kevesebb a gond a forgatások alatt! Ez annyira magától értetődő, hogy ezzel jobb ha nem vitatkozol, mert úgysem

hinne neked senki, azt meg biztos nem akarod hogy rosszindulatúnak nézzenek! Már amiatt sem mert gondolj bele, számos rajongód lehet aki ugyanakkor engem is kedvel, épp például amiatt mert pornót csak tőlem láthat de tőled nem, és milyen kínos lenne ha döntésre kényszerítenéd őket hogy kit szeressenek jobban, engem vagy téged, mert ugye nem biztos hogy akkor téged választanának, mert a nemiség nagy vonzerő! Szóval, amely pornószakmában megélni akaró nőben vagy épp férfiban nincs színészi képesség, az legjobb esetben is csak annyira kerülhet be a szakmába, hogy megmarad sokadrangú statisztának élete végéig, és örülhet már ha legalább háromperces szerepeket kap!

Na de ennek ellenére meg kell nyugtassalak: ettől még nem tartom magamat művésznek! Tudom hogy most nagyon sok szexcsillag felháborodik, mert úgy érzik hogy elárultam őket is meg a szakmát, de én bizony úgy gondolom, hogy bár némi művészi érzék valóban kell ehhez a munkához is, de csak azért, mert ez is filmes szakma. Ellenben az biztos hogy ha kell is ehhez efféle érzék, de ide kell a legkevesebb. Tehát ha ez amit én meg a többiek csinálunk, művészet is, de annak a legalsó szintje.

—Miért? - kérdezte röviden Pucsakaci.

—Azért, mert ennek legalább két oka van. Egyrészt ugyanis ezek a filmek, tehát a pornók, besorolhatók mintegy féltucat klisébe, és kész. És most nem arra gondolok hogy van homoerotikus pornó, meg állatos, meg heteró, meg ilyesmi, hanem maradjunk csak a tisztán heteroszexuálisnál, ott van néhány alapminta, ezeket variálják hogy például különböző történelmi korok öltözékeit viselik a szereplők, és kész. Például olyan, hogy a főnök pornóképeket nézeget az irodájában, erre valamiért bejön a titkárnő, meglátja ezt, el akarja csábítani a főnököt vagy az őt, elkezdenek szeretkezni, erre megjön a főnök felesége, valahogy véletlenül kifigyeli őket például a kulcslyukon vagy az ablakon át, megdühödik, és bosszúból szexelni kezd a hivatalsegéddel, aztán később esetleg felfedezi egymást a két pár és már négyesben csinálják. És ez játszódhat mostanában, vagy a jövőben, vagy űrhajón, vagy a barbár királyok korában, tehát teljesen mindegy. És még van egypár ilyen sablon. És az hogy sablonos a pornófilm, nem baj, mert a nézők úgyis alig várják, hogy megtörténjen a lényeg, a dugás, a többit nem is igénylik, ha sok a bevezető történés, akkor azt úgyis átugorják, tovább tekerik a filmet. Mert a nézők csak az új meg új arcokra kíváncsiak a pornóban, s arra hogy mikor mennyi ondó csöpög a nőre és hogyan! Tehát egyrészt ezért nem nagy művészet ez ami az ilyen filmekben megy, mert ugyan hol van ott művészet, ahol minden sablonokra épül?! Másrészt azért sem művészet, mert a színészet akkor kezd művészetté válni, amikor olyasmit kell eljátszani, amik nem mi vagyunk! Na már most, a pornóban ez eléggé másként van. Azt egy férfi nemigen játszhatja el hogy áll a farka, amikor szemmel láthatóan nem áll! Hogyne, lehetne filmtrükközni, de azt nem szokták, mert minek, sokkal olcsóbb ha a producer keres egy olyan fickót aki még képes az erekcióna! Hiszen alig találni olyan férfit aki ne szerepelne boldogan ilyen filmekben! De mi nők sem vagyunk nagyon mások: egy pornóban kérem nemigen lehet alakoskodni, ott nekünk is igenis produkálni kell az orgazmust, mert a színlelés legkisebb jelét kifigyelik, s nem is csak a rendezők, de a nézők is, mert aki kedveli ezt a műfajt, az nagyon kedveli, sok ilyet néz, gyakorlott ám benne! Amelyik nő nem képes ezt valóságosan élvezni és nagyon, az egykettőre kihullik! Na de épp emiatt nincs is szükség semmiféle művészetre, mert mást sem kell tennünk csak önmagunkat nyújtani! Szóval, Mikla, legyen meg az örömed, én felvállalom hogy te vagy kettőnk közül a művész és nem én! Még legjobb esetben is csak egészen picikét vagyok művész hozzád képest, mondjuk ha te vagy a száz, akkor én vagyok az egy vagy a fél pontnyit erő művész!

Mikla döbbsen hallgatott. Erre igazán nem számított! De Lolita még folytatta is:

—Sőt, továbbmegyek! Még azt is felvállalom hogy kurva vagyok! Igaz hogy utcasarokra még sosem álltam ki, nem is fogok, mert azt én is undorítónak tartom. A pornófilmekben ugyanis kivétel nélkül minden egyes szereplő nagyon alaposan megtisztálkodik előtte, sőt, van mindig egészségügyi vizsgálat is. Ennek ellenére valóban kurva vagyok, amennyiben úgy definiáljuk a kurvaságot, hogy kurva az, aki szexuális dolgokat művel pénzért. Én ugyanis épp azt teszem: szexelek, és pénzért. S mert sokat szexelek, nagy pénzért, ezért nemcsak kurva vagyok, de nagy kurva! Tehát igazad van, nem tér el a véleményünk, csupán abban, hogy én, mint már

mondtam is, nem vetem meg önmagamat ezért, általában a kurvákat nem vetem meg! Még azokat sem akik utcasarkon csinálják, mert ha undorítónak tartom is, de ez csak olyasmi hogy a pöcegödört kiszippantók munkáját is undorítónak tartom, de attól még nem vetem meg őket! Én ugyan nem csinálnám, de valakinek azt is el kell végezni, szükség van a munkájukra! Tehát, én egyszerűen egy tisztességes munkának tartom a kurvaságot, magamat ellenben ezen munkakör szakavatott és kiváló képviselőjének, mondhatni a szakma mesterének! Különben sem tudom megérteni, hogy miért vetik meg jobban azt aki nyújt egy szolgáltatást, mint azt aki azon szolgáltatást igényli és igénybe is veszi?! Ugyanis egészen biztos hogy se utcasarki kurvák nem volnának ha senki nem akarna szexelni velük, sem pornósztárok nem volnának, ha senkit nem érdekelnének a pornófilmek! Tehát még ha megvethető is volnék, akkor sem jobban mint filmjeim élvezői, bár sietve kijelentem hogy én nemcsak magamat nem vetem meg, de őket sem! Én nem vagyok bűnöző, nem vagyok erkölcstelen, ugyanakkor nem tetszelgek a művész pózában sem. Jó szakember vagyok, sőt, remélem kiváló szakember, de akkor is szakember és semmi több!

—Nono! - szólalt meg erre a tizennyolcas széken ülő férfi, az tehát aki Mikla mellett ült. —Én sok mindent elfogadok abból amit mondtál, főleg azt hogy nem vagy művész - e szavakra többben megint nevetni kezdtek - de azt már ne mondd hogy nem vagy ugyanolyan undorító mint az utcasarki kurvák! Mert akármennyire is megtisztálkodnak a pornófilmekben bérbaszó idomított párosodók, de amikor te ezervalahánnyal kúrtál, és mindegyikük az arcodra meg a mellre spriccelte a gecit, hát az azért tényleg mindennek a teteje, már amiatt is mert annak holtbiztos hogy van szaga!

—És e roppant igazságokat megtudhatnám hogy ki a csuda mondja nekem? - kérdezte enyhe mosollyal Lolita. —Mert Mikláról már hallottam hiszen egyik kedvenc színésznőm, de rólad azt sem tudom hogy ki vagy!

—Ő igen, elnézést kérek mindenkitől, az én nevem Torux, és színész vagyok! És nem vall nagy műveltségre hogy nem hallottál rólam, mert számtalan filmben kaptam már főszerepet, mint akcióhős!

—Akkor ezért nem hallottam rólad. Ugyanis ki nem állhatom az erőszakos filmeket! Gyűlölöm a vérontást, a robbantgatást, késelést, verekedést, minden ilyesmit! Mikla néhány ilyen filmjét is csak amiatt néztem végig, mert eredetileg egészen más filmekben találkoztam vele, igazi művészfilmekben, bár néhány eléggé uncsi szappanoperában és szerelmes filmben is, aztán úgy megtetszett a játéka hogy emiatt megnéztem azokat a filmjeit is amik úgy különben ellentétesek az ízlésemmel, tehát az erőszakosabb filmeket. Szerencsére ilyen filmje kevés van Miklának.

—Mintha a pornó jobb volna mint az akciófilmek, amikor ez utóbbi elszántságra, kitartásra, bátorságra s a jóért folytatott küzdelemre neveli az ifjúságot!

—Naná hogy jobb a pornó, ez egy pillanatig sem vitás, messze sokkal jobb, mert...

—Mert unalmasabb!

—Hát nézd, abban talán igazat adok neked hogy unalmasabb. Hogy is ne lenne az amikor néhány pozíció ismételtetéséből áll az egész! Nem vitatkozom tehát a tényekkel. Ám ezt te se tedd Torux, vagyis ismerd el, hogy a pornó egy fontos szempontból okvetlenül jobb mint az összes horror vagy verekedős film, tehát akciófilm: és ez az, hogy a pornóban minden a résztvevők kölcsönös beleegyezésével történik, és szemmel látható hogy mindenki élvez! Férfi is és nő is! Mindegy hogy mit csinálnak és hányan, de élvezik! A pornó tehát a tömény gyönyör bemutatása! Na és hát hogy is ne becsülném többre azt a műfajt ami az örömet népszerűsíti, annál, ami ugyanezt a kinnal és halállal teszi! Megjegyzem, ez teljesen azonos a csizik felfogásával is!

—Hogyne, mert el is hiszem amit mondasz, hiszen van kakiszex is, meg szadista pornó is, meg állatos szex is...

—Nono, egy pillanat! Bár én még sosem műveltem kakiszexet, még pisiszexet sem, sőt, állatosat sem, de az még ezekre is igaz hogy a résztvevők kölcsönös és önkéntes beleegyezésével történik, és az is igaz hogy mindegyikük élvez eközben! Hogy mit élveznek benne azt nem tudom, de úgy tűnik élvezik, másképp különben sem csinálnák!

—A pénzért csinálják!

—Az már mindegy, mert legalábbis fájdalmat akkor sem éreznek, és akkor is beleegyeztek. Ami meg a szadista szexet illeti, nos, azt sem csináltam, nem is fogom, ám a legfontosabb hogy azt viszont nem is védem! Amit mondtam, az egyszerűen nem arra vonatkozik! Mert lehet ugyan hogy ott is beleegyeztek a szereplők abba ami történik, de kétlem hogy élveznék! De még ha élvezik is, akkor is úgy vagyok ezzel mint a háborús filmekkel: teljesen felesleges reklamozni a borzalmakat, mert hátha valakinek kedve támad hozzá! Az olyan szexet tehát mélysegesen elítélem én magam is!

—És az állatos szex?!

—Én azt sem csinálom, de el tudom képzelni hogy azt is élvezik a szereplők, az állatok biztos, de valószínűleg a nők is, mert például az állat farka nagyobb, vagy mert egyszerűen különlegességre vágyunk!

—És azt nem tartod undorítónak, amikor az arcodon csorog a geci?!

—Nézd Torux, a helyzet az hogy ezt messze sokkal több férfi elköveti otthon a feleségével mint ahányan bevallják, ugyanis a férfiak ezt szívesen teszik, mert számukra ez a nő tökéletes birtokbavevésének a szimbóluma! Ezt már rég megállapították a pszichológusok, s emiatt is nézik a legszívesebben épp a spriccelős jeleneteket a pornófilmekben a férfiak, ezért is vannak tehát tele a szexfilmek ilyen jelenetekkel, mert mindent a fogyasztóért, tehát a nézőért! Akár undorító tehát, akár nem, ezt kell adni! Megjegyzem, az ondóban semmi undorító nincs, tudniillik mert semmi másból nem áll mint fehérjéből és cukoroldatból!

—Én akkor sem értem, hogyan vagy képes állandóan férfiak farkát csókolgatni!

—Hát tudod úgy, hogy ha hiszed ha nem, de a férfiak farka, természetesen azután hogy alaposan megmosták a forgatás előtt, azután sokkal tisztább mint a szájuk! Ugyanis szerencsére olyan az alakja, rúd lévén, hogy igen könnyű megtisztítani! Sokkal szívesebben csókolom tehát meg, mint a férfi száját, amit alig lehet tisztességesen kitisztítani, általában csak elnyomni lehet különböző sprékkel a szájszagot, de attól a szagot kiváltó mikroorganizmusok még nagyon is ott vannak! Nem is csoda, a szájba a legkülönbözőbb anyagokat tesszük táplálékként, milliófajta baktériummal és vírussal! Kevesen tudják, de a száj az ember legislegkoszosabb szerve, s ez még azokra is igaz, akik rendszeresen mosnak fogat, hát még azoknál milyen koszos, akik azt sem teszik! Szintén tudósok megállapításaira hivatkozhatom, akik megállapították, hogy a szájnál messze sokkal tisztább hely az ember feneké, ott ugyanis lényegében majdhogynem csak kólibacilus található, nem úgy mint a szájban! Én tehát, mert tisztelem a tudományt, sokkal de sokkal szívesebben csókolom meg valakinek a fenekét mint a száját! De még annál is szívesebben a farkát! Természetesen mindegyiket csak akkor ha megmosta, mert anélkül egyiket sem!

—Hát nekem pedig beszélhetsz akármit, de akkor is undorodom tőled, mert én ugyan nem látam azt a filmet amire Mikla hivatkozott, amikor annyi sok férfival üzekedtél, de hiszek neki, mert nem tiltakoztál azellen hogy csináltál volna ilyet!

—Csináltam is. De nem ezerrel, hanem jóval többel. Huszonnégy órán át pározottam egyfolytában, összesen 2837 férfival, ez azt jelenti hogy 30 másodperc jutott egyre átlagban. Tulajdonképpen 2880 férfival akartam ennyi idő alatt pározni, de néhányan sajnos kifutottak az időből.

—Én így is csodálom, hogyan lehet ilyen rövid időbe belezsúfolni egy közösülést?! - kérdezte csodálkozva Ratkum király.

—Hát úgy, hogy voltak segítőim, olyan lánykák, akik az épp sorra kerülő néhány férfinak húzgálták a farkát, meg más módokon is kedvet csináltak nekik a dologhoz, azután amikor ezek úgy érezték hogy már nem sok van nekik hátra az elévezéshez, akkor jöttek a lábam közé, tehát csak bedugták és néhány lökés kellett nekik csupán már a lényeghez! Akkor természetesen kihúzták belőlem, odaléptek a felsőtestemhez, és miközben ők ott befejezték a dolgot, tehát spricceltek, aközben már dugta is belém a következő fickó!

—Pfúj! - fintorgott Torux.

—Ugyan már ne játszd meg magadat, te is megtetted volna ha teheted, szerintem csak irigykedel!

—Én ugyan soha!

—De tulajdonképpen miért csináltad ezt? - kérdezte még mindig értetlenül a király. —Hát nem dörzsölte neked ki a bőrt odabent ez a sok himtag?

—Hát, néha bizony meg kellett dörgölnöm vizes szivaccsal, de meg úgy is be volt krémezve mindegyik férfi farka. És természetesen két dologért csináltam: a pénzért és a hírnévért! Az efféle filmekért sokkal többet lehet kapni, ráadásul akkoriban még nem voltam nagyon híres, így viszont én lettem rögvest az egyik leghíresebb pornósztár, tehát a legkeresettebb is, mert rekordot döntöttem, eddig ugyanis még senki nő nem közösült egy nap alatt kétezernél több férfival! Elismerem hogy megterhelő volt, de nagyon megérte! Különben azóta is én tartom a rekordot, mert bár sokan megpróbáltak már lekörözni, de még senkinek sem sikerült.

—Na, és még van bőr a képeden azt mondani hogy a pornót mindenki élvezi! - kötekedett vele Torux.

—Arra célzol hogy nem élveztem?

—Arra hát!

—Márpedig igenis élveztem! Egyfolytában arra gondoltam közben hogy milyen híres leszek, tehát előre élveztem a hírnevet, de még ha megterhelő volt is, akkor is élveztem az aktust is, a huszonnégy óra alatt negyvenkétszer élveztem el, tehát átlag 34 percenként, és ezt leellenőrizheted akármikor a filmen! Kimondottan életreszóló élmény volt! Különben is: attól hogy valami megterhelő, még nagyonis lehet élvezni, ott van példának okáért a hegymászás: biztos hogy megterhelő, mégis sokan csinálják, s nyilván élvezetből!

—Undorodom tőled, és ismételten kijelentem hogy nem vettem volna részt abban a filmben mint közreműködő még ha akármennyit ígérnek érte akkor sem, de ezek után hogy ezt megtudtam rólad, még négyszemközt otthon sem feküdnék le veled! És nem is hiszem hogy volna olyan férfi, aki feleségül venne téged!

—Ezt máris cáfolhatom, mert én bizony boldogan megtenném! Lolita pont hozzám való volna! - szólalt meg egy férfi a hatos székben. Különben már eddig is leggyakrabban épp Lolita felé kacintgatott.

—Akkor ha már megszólaltál, kérjük mutatkozz be! - szólította fel őt Pucsakaci.

—Boldogan. A nevem Dardáj, és foglalkozásomra nézve... nos, kis túlzással azt mondhatom hogy börtöntöltelék vagyok. Sőt, hivatásos börtöntöltelék!

Megint felcsattant a nevetés, de többen is megkérdezték hogy ezt miként kell érteni.

—Hát úgy, hogy én ugyan már negyvennégy éves vagyok, de ebből jó tizenötöt börtönben töltöttem! Tehát felnőtt életkorom több mint felét! Habár börtönkarrierem már tizenkétszáz évesen elkezdődött. No nem mintha akkor börtönbe zártak volna már, de ekkor követtem el első olyan bűncselekményemet, amin rajtavesztettem.

—És mi volt ez? - kérdezte Csarankádzi.

—Megerőszakoltam a szomszéd kislányt.

—Egy gyereket?! - kérdezte undorodó arccal Mikla.

—Persze hogy gyereket, de én is gyerek voltam! Különben ne gondoljatok rosszra, nem valami hatéves apróság volt, hanem ugyanolyan idős mint én. És különben meg csak a rendőrség nevezte megerőszakolásnak, mert az a helyzet hogy ő maga is akarta azt. Azaz, bevallom, én bízattam rá, és sokáig is kellett győzködnöm, de végül csak ráállt, és fenyegetnem sem kellett! Különben is bögyös, koraérett típus volt! Na és ettől kezdve nem volt megállás. Úgy megtetszett a szex, hogy ez lett életem fő célja. De ez nem is csoda, nem véletlen hogy már tizenkét évesen dugtam. Már nyolc esztendősen felállt a farkam, és imádtam a pornó minden elérhető változatát! Egyszer még a sültkacsába is bedugtam, hogy kipróbáljam. Szóval, innentől kezdve nem volt megállás. De nem tehetek róla, én olyan vagyok, hogy ha megvan a napi hat menet, akkor még épp csak hogy kezdem jól érezni magamat, de naponta tíz az optimális! De ha nagyon akarom, felviszem simán húszig! Szóval, állandóan a nőket hajkurászom.

—Akkor te szatír vagy, nem? - kérdezte Zonderáj kapitány.

—Hát igen, úgy neveznek a dutyiban is, holott az az igazság hogy én nem tartom magamat annak. Ugyanis bár többször is ültem már nemi erőszakért, de az az igazság hogy tulajdonképpen egyszer sem követtem el olyan istenigazából való erőszakot. Mert ugye, az a gyerekkori

nem volt igazi, mert a csaj is akarta, aztán még többször is volt úgy, hogy csak utólag vallotta azt az a piszok tyúk hogy erővel történt, egyszer például egy férjes asszony volt a szeretőm, jól meg is voltunk mert ő majdnem olyan gyakran akarta a férfiakat mint én a nőket, csak aztán hazajött a férj, s erre ő sikoltozni kezdett hogy azt higgyék hogy erővel törtem be hozzá, no, akkor úgy megvertek hogy el is törték a karomat... és a rendőrök simán a nőnek hittek a múltam miatt... meg ültem olyasmiért is, hogy a kurvát elhívtam mert már nagyon akartam a szexet, de azután nem fizettem ki, mert nem is volt miből, előre tudtam hogy nem lesz miből, aztán erre a kurva elkezdett sikoltozni, veszekedni, én pedig megütöttem hogy menjen már el a csudába, ne okozzon botrányt, és akkor az azért sikoltózott már mert azt kiabálta hogy megerőszakoltam... de volt nemegyszer hogy csak azért törtem be meg raboltam, hogy legyen pénzem nőkre! A nő nekem olyan mint a kábítószer! Nincs se vagyonom, se lakásom, mert mindenemet nőre költöm! Ó, nekem Lolita simán megfelelne, nagyonis, nem lennék féltékeny, csinálhatná tölem akárhány másik férfival az orrom előtt is, csak akkor dughassam meg én is, amikor csak akarom!

—Ne is álmoldj róla Dardáj, ugyanis eszem ágában sincs férjhez mennem! - mondta neki gyorsan Lolita.

—És mi volna hogy legalább amíg idefent vagyunk, addig néha, mert tölem akár itt most rög-tön is, engem nem zavar ha néznek közben, és nem hinném hogy téged is zavarna...

—Akkor sem. Egyelőre biztos nem.

—De miért nem?

—Mert veled ellentétben én tudok uralkodni a vágyaimon.

—Hej de nagy kár!

—Én inkább szerencsének mondom. És előre szólok róla, hogy ha erőszakoskodni kezdesz, sikítok, és mindenki a segítségemre fog sietni, ugyanis aki nem teszi meg, az azon nyomban maga is bűnrészessé válik, és a kamerák miatt le se tagadhatja!

—Nem fogok én erőszakoskodni, én nem vagyok ám egy olyan, ne hidd... de annyira szeretnék veled lenni!

—Velem vagy mással.

—Hát igen, más is jó lenne, de te különösen tetszel!

—Megígérem hogy ha már leküzdhetetlen lesz a vágyam, akkor egészen biztos neked szólok majd! Csak tudod, nem hinném hogy a vágyam leküzdhetetlenné fokozódna.

—És mondd csak, nem tudnál beprotezsálni valami pornófilmbe?!

—Nem próbáltad már meg?

—Dehogyan, életem nagy vágya hogy pornósztár legyek, igazán nekem való volna, azt tenném amit a legjobban élvezek, s még pénzt is kapnék érte, de hát valamiért nem tetszettem eddig soha a filmeseknek!

—Azért nem, mert nem vagy elég izmos, te szerencsétlen!

—Azt mondták, nem elég megnyerő az arcom.

—Hát nem is egy fogpasztareklám, de attól még megfelelhetnél, mert nekem aztán elhiheted hogy nálad sokkal rondábbak is szerepelnek a pornóiparban. Csakhogy minél csúnyább valaki arcra, annál izmosabbnak kell lennie! Te nem vagy csúnya, de nem is szép. Amolyan átlagos. Ha ehhez dagadó izmokat fejlesztenél ki, biztos hogy kapnának rajtad. Sőt, lásd milyen jó ember vagyok: ha sikerül olyan erőssé lenned mint ő - mutatott a kettős székben ülő férfira - akkor megígérem neked hogy szerepelhetsz legalább egy filmemben, ahol még velem is lehetsz! És akkor már biztos a siker útja, mert szólnak már neked más filmekhez is! Sőt, lehet hogy úgy megtetszel nekem hogy még többször is alkalmazlak majd! Elvégre nem szeretem az olyan férfiakat, akiket órákig kell szopni hogy harcképesek legyenek, az nekem plusz munka! De kell hogy mutass valahogyan, tehát dolgozz meg a sikerért! Van idefent kondigép is, tessék edzeni! Szerintem fél év alatt már formálódna valami rajtad, s amíg edzel, azalatt a vágyad sem lesz akkora nagy.

—De fog ez menni?! - és Dardáj sóvárogva nézett a példának bemutatott fiatalemberre.

—Hát ahhoz hogy akkora izmaid legyenek mint nekem, ahhoz igyekezned kell évekig, öcsém, mert én profi testépítő vagyok - mosolyodott el a férfi - és ez nekem is hét évembe telt! De azt

jól mondta Lolita, hogy már egy év után is szembeszökő lehet bárkin a változás. Különben én is üdvözlök mindenkit, és Dumdi a nevem. A tavalyi kontinentális bajnokságon a Déli Övezetben ezüstérmes lettem! Csak ennyit akartam mondani magamról, köszönöm!

Igazán szerény volt hogy ilyen rövidre fogta a beszédét.

—Hát akkor kérdezzük meg a másik erős emberünket is, hogy ő kicsoda-micsoda! Beszéljen a tizenhármasszék! - mondta Pucsakaci.

—Hát ha nem is én vagyok a székek személyesen, de tény hogy rajta ülök! Nevem Tromik, és kommandós vagyok. A rendőrség egyik különleges osztagának parancsnoka. És büszke vagyok erre, mert bár egyáltalán nem vagyok olyan híres mint például Lolita, de öreg sem, sőt fiatal, mert alig harminc éves, és e munkakörben nagy ritkaság hogy valaki ilyen fiatalon ilyen magas beosztásba kerüljön! És szintén köszöntök mindenkit.

—Halljuk a a melletted ülőt! A tizennégyes székekben! - biztatta az illetőt megszólalásra a műsorvezető.

—Az én nevem Csarankádzi, egészen pontosan Dr. Csarankádzi, és pszichológiaprofesszor vagyok. És tulajdonképpen azért jöttem el a Kukkolóba, mert...

—Pillanat, ez majd egy következő kérdés témája lesz! - szólt közbe Pucsakaci.

—És igaz az, amit Lolita mondott, hogy a férfiak azért szeretik lespriccelni a nőket, mert az a birtokbavevés szimbóluma? - kérdezte Dardáj, a „börtöntöltelék”.

—Igen, ez így igaz. Legalábbis egyelőre ez a legelfogadottabb nézet pszichológusberkekben. De hadd köszöntsem én is a kedves nézőket, meg mindenki mást is!

—Akkor én nagyon szeretem birtokbavenni a nőket... - mormogta Dardáj.

—Tizenötös székek?

—Ó, én nem hiszem hogy különleges valaki volnék! Zix a nevem, hajléktalan vagyok. Plusz vagyontalan, nincstelen, hontalan, és úgy jöhettem ide, hogy egyszerűen kisorsolt erre a lehetőségre a mélyen tisztelt Pucsakaci úr a sokszázezer hasonszörű közül! Igazán nagyon örvendek ennek a nem mindennapi lehetőségnek, s én is nagy-nagy örömmel üdvözlök mindenkit!

—Tizenhatos székek?

—Tessék?! - kapta fel a fejét Zurna.

—Elaludtál, kisasszony? Szeretnék ha bemutatkoznál!

—Ó igen, igen, persze, bocsánat, hogyne, természetesen... elnézést kérek mindenkitől! Csak tudjátok nagyon elgondolkodtam... azt hiszem ihlettem! Ismét hadd kérjek elnézést, de nem érzem bűnösnek magamat, ez nálam ugyanis szakmai ártalom, és ezt szó szerint kell érteni... ugyanis Zurna a nevem, és író vagyok! Horroríró. És nem akartam senkit megbántani, tényleg, sőt, szeretném ha mindenki kedvelne, szeretem ugyanis ha minél több a barátom! Hoztam is az egyik legjobbnak ítélt könyvemből ide fel mindenkinek egy tiszteletpéldányt, természetesen dedikálva, no nem mintha ezzel akarnék rokonszenvet vásárolni, de udvariasságból! És köszöntöm a tisztelt nézőket is.

—És honnan tudtad hogy hány könyvet kell hozni? - kérdezte Zix.

—Nem tudtam, hoztam magammal harmincat, gondoltam, annál csak nem lesz több szereplő!

—Köszönöm a könyvet, de ha horror akkor nem hinném hogy elolvasom - ingatta a fejét Lolita - mert nem akarlak megbántani, de én kifejezetten viszolygok már az erőszak enyhébb formáitól is, pláne a horrortól, ami tömény erőszak! Talán mondtam is ezt már.

—És megtudhatjuk hogy min gondolkodtál el? - kérdezte az írónőt Pucsakaci.

—Hát ugye, természetesen egy leendő újabb regényen! Tulajdonképpen épp ma fejeztem be a legújabbat, de máris kitaláltam egynek az alapötletét a repülőúton Tvunk városba jövet, de most idefent is eszembe jutott egy másik regény, különben számítottam is rá, eleve olyan szándékkal jöttem, hogy még ha nem nyerek annak is meglesz az az előnye, hogy idefent számtalan inspirációt kapok új regényekre, hangulatokra, ihleni fogok... és ez máris bejött! Elvégre úrvárosban még sosem voltam. És nálam az is egészen természetes, hogy egyszerre több művön dolgozom. Néha-néha persze ráhajtok egyre-egyre, de általában úgy van hogy néha négy-öt is a készülség különböző fokain áll nálam, s mindegyikből megírom mindig azt, amit épp tudok! Elvem hogy „Amit ma megírhatsz, ne halaszd holnapra”! De még sok más írói tör-

vényem is van, s ezek jó törvények, mert az egyik legsikeresebb író vagyok Barganon, máris milliárdos, holott még nagyon fiatal vagyok, és ezt a saját erőmből értem el!

—És most konkrétan mit ihlettél?

—Hát, még nagyon keveset, de az a kevés mégis a lényeg! Eddig már számos sztorit írtak kísértetekről, szellemekről, meg úrvárosokról is, de a kettőt még nem kapcsolták össze! Egészen biztos, hogy nemsokára megírok egy regényt egy kísértetjárta, elátkozott úrvárosról!

—Perverz fantázia! - borzongott meg Dr. Csarankádzi. Ő már a közönséges úrvárosoktól is félt, nem hiányzott neki hogy kísértetjárta legyen!

—És meg tudod mondani, hogy mitől támadt ilyen érdekes ihleted? - faggatta a nőt Pucsakaci.

—Hát, nem mindig tudom meghatározni az ihleteim okát, de most azt hiszem a legfőbb ok az, hogy ezt az úrvárost is amiben vagyunk, már számos szerencsétlenség és titokzatos ügy sújtotta! Kezdődött ugye azzal a nagy meteorral... azután Iloé rosszul lett az első Kukkolóban... azután Iloé és Szjord úrkompját ami innen indult, másodpercekkel később ripityára zúzta egy óriásmeteor... aztán meg az egésznek a legvégén eltűnt a három utolsó szereplő, Kristály, Kaj-jám és Iggi... Ez már csak elég ok a gyanúra, nem?! Ráadásul valami nem tetszik nekem abban az ügyben... érzem hogy nincs rendben vele valami! Végignéztem többször is az előző Kukkoló teljes filmanyagát, s éreztem hogy benne van a válasz, csak még senki nem jött rá! De most amint beléptem ide az úrvárosba, át a légzsilipen, megértettem, hogy a dolog nyitja a zsilipkamrában rejtezik!

—Miként?! - kérdezte izgatottan Pucsakaci.

—Azt még nem tudom, de érzem! Tudom, hogy tudom! Soha ennyire még nem éreztem az ihletet! Meg fogom oldani a rejtélyt, minden idegszámmal érzem! Sőt, még azt is érzem hogy ez nem valami írói kitaláció lesz csak, de olyasmi, amit be is tudok bizonyítani!

—Na jó, akkor hagyjuk az írónőt töprengeni - mondta Pucsakaci - és kérdezzük meg a hármas széken ülő kislányt!

—Szép jó napot kívánok mindenkinek, jelenlevőknek is és nézőnek is, nevem Bajdzsá, tizen-négy esztendő vagyok, s emiatt még szakmám sincs! Árva lány vagyok. Árvaházban nevelkedtem, a szüleimet soha nem ismertem. Pucsakaci úr volt olyan végtelenül kedves, hogy lehetőséget biztosított három árva lánynak is arra hogy e műsorban résztvehessen, s eképp ha nyerek, enyém lesz az úrváros, meg a sok pénz is, s így máris meg lesz alapozva a jövőm, nem is akárhogyan, de ha mégsem nyernék, akkor is sokan megismernek, s remélem kapok kedvező állásajánlatokat, persze nem most hanem majd ha nagykorú lettem már! De esetleg addig is szerepelhetek majd például reklámfilmekben. Pucsakaci úr sorsolással választotta ki hogy melyik árva gyermek szerepelhet nála, természetesen előtte szigorú előselejtezés folyt, különböző feltételekkel, de a végső selejtezés után is sokan maradtak még benn, s akkor jött a sorsolás, és a véletlen nekem kedvezett.

—És nekem is! - kotyogta bele a melléte ülő lány e két szót Bajdzsá beszédébe.

—Máris beszélhetsz, mert csak ennyit akartam mondani! - és Bajdzsá azonnal elhallgatott.

—Az én nevem Kui, és én is árvaházi lány vagyok, tizenhat éves, de nem ugyanabból az árvaházból, mint Bajdzsá. Sokat nem mondhatok magamról, mert ugyanazt ismételném csak mint Bajdzsá. Ezért csak én is sok szeretettel üdvözlök mindenkit, és köszönöm a VTV minden tagjának, hogy itt lehetek!

—Akkor most már halljuk a harmadik árva lányt is! - mondta Pucsakaci úr.

—Az én nevem Bolvi, és csak ismételhetem az előttem mondottakat, tehát én is csak azt tudom mondani, hogy életkorom tizenhét év, és bár árva lány vagyok de eddig nem ismertem sem Kuit, sem Bajdzsát, mert egy másik árvaházból jöttem, és nagyon köszönöm hogy itt lehetek, és sok szeretettel üdvözlök mindenkit, tiszta szívemből kívánom, hogy mindenki olyan boldog legyen élete minden pillanatában, mint én most!

—Akkor ismerkedjünk meg azzal, aki a tizenkettes székben ül! - mondta Pucsakaci. Erre az ott ülő férfi így válaszolt:

—Üdvözlök mindenkit, a nevem Decu, és foglalkozásomat tekintve elnök volnék! Méghozzá a BIT elnöke. Ez a betűszó a Bargani Intelligencia Társaságot jelenti. A mi társaságunk azt tűzte ki célul, hogy összegyűjtse mindazokat egy szövetségbe, akik Barganon élnek, s akiknek az

intelligenciahányadosuk, tehát az IQ-juk 130 feletti! Ez a lakosság legfeljebb 2 százalékát teszi ki. E szövetség célja, hogy a bolygó intelligens egyedei összefogjanak, mert tapasztalatunk szerint az átlagnál sokkal intelligensebb egyedek tehetsége gyakorta elkallódik! Segítjük egymást, különösen a tehetség kibontakoztatásában, de másban is ha lehet. Igyekszünk együttműködni a hatóságokkal a tehetséggondozást illetően. Bár én mint elnök most férfi vagyok, de senki ne higgye hogy háttérbe szorítjuk a nőket, mert egyedül az IQ érdekel minket, semmi más, akárki a tagunk lehet ha a megfelelő IQ szintet megüti, nő is, férfi is, nem érdekel minket se nem, se hajszín, se bőrszín, se vallás, se vagyoni háttér, se életkor, se foglalkozás, szóval tényleg semmi! Az én IQ-m értéke 148, de nem én vagyok a legmagasabb IQ-val rendelkező, nem emiatt lettem elnök. Eddigi legmagasabb IQ-val rendelkező tagunk értéke jelenleg 193.

—Befogadnátok-e csiszíket is? - kérdezte ravaszul Pucsakaci.

—Hogyne, tulajdonképpen szoltunk is nekik ezügyben, de ők azt válaszolták, hogy bár alapvetően szimpatikus nekik a célunk, mert nekik minden rokonszenves ami összefogásra és egymás támogatására épül, de csiszí természetesen nem léphet be semmiféle barbár egyesülésbe, mert egy csiszí egyedül Csiszilla iránt érezhet elkötelezettséget! Viszont számos jó módszert megosztottak velünk, amivel hatékonyabban és pontosabban lehet felmérni valakinek az észbeli kvalitásait.

—Akkor megkérjük a tizenkilences székben ülő hölgyet, hogy ő is áruljon el valamit önmagáról! - szolt a műsorvezető.

A székben egy töpörödött kis öregasszony ült. Úgy látszik fázékony lehetett, mert nyakán vastag, piros sálát viselt.

—Én is köszöntök mindenkit, én vagyok Tacsanka néni! Én vagyok jelenleg egész Bargan legidősebb embere, a csiszíket nem számítva! Életkorom százhat esztendő, és épp tegnap volt a születésnapom. De még tökéletesen egészségesnek érzem magamat, tudok bot nélkül járni is meg mindent, bár a futás már nem nagyon megy, olyankor kalapál a szívem. Bevallom, tulajdonképpen már épp a csiszík közé készültem, mert nem szívesen halnék meg, és gondoltam hogy ők talán tudnának új szívet adni, de azután jött ez a lehetőség a Kukkolóval, és én egész életemben mindig az új dolgok iránt vonzódtam, vágytam a megismerésre, s megkockáztattam hogy inkább ide jövök, ide fel! Pucsakaci úr figyelmeztetett rá hogy az úrkomp startjánál a túlterhelést nem biztos hogy túlélem, hát mit mondjak éreztem is hogy a szívemnek nem tett jót, de vállaltam a kockázatot hogy esetleg meghalok, csak itt lehessenek! Ugyanis úrvárost még sosem láttam! És én már sokat éltem, no el tudnám viselni ha élhetnék még többet is, de azért nem panaszkodhatom, ellenben a világűr, az még valami ismeretlen területe a világnak előttem! Szóval én tökéletesen megértem Zonderáj kapitányt és társait, amiért elkóborogtak egy kis csavargásra csak úgy a maguk szakállára, ahelyett hogy rohantak volna a nyugdíjba! Ebben azt hiszem rokonlélek vagyok velük.

—Akkor már csak két vendégünk maradt hátra! Húszas szék!

Az ott ülő vaskos, bajszos, középkorú férfi idegesen rezzent össze.

—Csókolom a kezét mindenkinek... Az én nevem Prok, igen, Prok vagyok, és nem is értem hogy keveredtem ebbe a csudamód előkelő társaságba... én ugyanis paraszt vagyok! Disznókat tartok... műsorvezető úr, hall most engem a feleségem?!

—Ha nézi a világhálót, akkor igen.

—Dehogyan nézi, még én is alig tudom hogy mi az, olyan számítógépes izé, de ő szegénykém azt hitte róla a múltkor is hogy az valami olyan izé, amivel az úrhajósok világokat halásznak az űrben... szóval nem hall engem?!

—Most még nem, de ha este nézi majd a tévét, akkor biztos hogy hall!

—Az jó, a tévét szereti nézni... Hé, anyukám, akkor figyelj, jó, az anyakocának a múltkor ment a hasa, és nézz utána, mert nehogy megint felfalja a kölykeket, amint fialt, szedj el belőlük vagy hatot, mert akkor szokik a malac ilyet tenni, ha túl sok a fialása! Ej, Pucsakaci úr kérem, nekem tulajdonképpen haza kéne mennem, mert itt olyan csudamód előkelő népek vannak, hogy király is, meg olyan hogyismondjákos is, olyan észfejek - nézett Decura, a BÍT elnökére - én itt úgysem fogok nyerni!

—Fel a fejjel, az hogy ki nyer sajnos nem tőlem függ, még csak nem is az én eszemtől, hanem a nézőktől! - nevetett rá barátságosan a nagyintelligenciájú férfi.

—És akkor ismerkedjünk meg utolsó vendégünkkel! - intett a férfi felé Pucsakaci úr.

Az illető udvariasan felállt, meghajolt, majd visszaült a helyére, s így szólt:

—Én is üdvözlök mindenkit! Ug a nevem, és herceg vagyok. Ez a foglalkozásomnak is tekint-hető, ugyanis nem dolgozom. Egyetlen sarja vagyok a családomnak, őseimtől örököltem némi vagyont, nem sokat, de ennek kamataiból éledegek. A kamat nem sok, de nagyjából annyi mint ami a minimálbér kétszerese. Szerényen, szegényesen, de ebből meg lehet élni.

—Szóval herceg... na mondtam én hogy előkelő népek ezek! - mormogta a paraszt.

—Hát akkor most - szólt Pucsakaci úr - mindjárt felteszek egy-két kérdést nektek tisztelt sze-replőim, ugyanis a bemutatkozásnak a végére értünk, de nem kell megijedni, mert mára nem szántam hosszú és kimerítő kötelező programot! Ugyanis egészen természetes, hogy meg akar-tok ismerkedni leendő lakhelyetekkel is, és egymással is. E helyiség neve ahol most vagytok, *társalgó*, a háló természetesen egy másik helyiség, ott lesznek az ágyak, ugyanis ragaszkodom hozzá hogy mindenki egykupacban aludjon, azaz egy teremben. De mielőtt szabadjára enged-lek benneteket, jogos hogy a nézők választ kapjanak néhány kérdésükre, amik felmerülnek bennük, például hogy ki miért vállalta el a produkciót! És itt nem elsősorban arra gondolok hogy azért hogy megnyerje az úrvárost vagy a pénzt, mert ez evidens, hanem hogy ha nyer, akkor mit kezd ezzel! De még mielőtt erre válaszolnátok, felteszek egy előre be nem tervezett kérdést! Író barátunk, Zurna kisasszony említette, hogy van több írói elve! Nem tudom hogy ezek összefoglalhatóak-e olyan röviden és frappánsan, mint amit akkor mondott, ha ugyanis igen, és ha nem akarja ezeket eltitkolni, ha nem fél tehát a konkurenciától, a feltörekvő ifjú írónemzedéktől, akkor szeretném ha megosztaná velünk ezen elveket! Biztos mindenkit érde-ke, miként dolgozik világunk egyik legolvasottabb írója!

—Bárcsak itt lennél Pucsakaci, úgy pöcsön billentenélek hogy zúgva szállsz mint egy győzelmi zászló! - ripakodott rá a műsorvezető tévéképére Zurna. —Mi az hogy „feltörekvő ifjú nemze-dék”, mi?! Én magam még nagyonis ifjú vagyok, tudd meg!

—Jó, bocsánat, elnézésedet kérem, nem óhajtottalak megbántani, és még véletlenül sem akar-tam ezzel olyasmire célozni, hogy öreg volnál! Ifjú írónemzedék alatt én csak azt értettem, hogy azok, akiknek még nincs akkora gyakorlatuk az írásban mint neked!

—Helyes, elfogadom a bocsánatkérést, és kegyes leszek, válaszolok neked! Ugyanis semmi fél-nivalóm holmi konkurenszektől! Azért nem, mert egyszerűen meggyőződése, hogy akinek kis esze is van, és komolyan elgondolkozik az íráson mint munkafolyamaton, az hamar rájön ezen elvekre! Én különben sem egyszerű horrort szoktam írni, amit könnyű utánózni, hanem pszi-chohorrrort, ahol tehát a lélektan elemeinek is kiemelkedően fontos szerep adatik, s az ilyesmit gyakorlatilag lehetetlen utánózni! Ebbe ugyanis mély beleélőképesség kell, s akiben ez meg-van, az okvetlenül a saját félelmeit és lelkében őrzött archetípusait veti majd papírra, nem az enyimeket! Na szóval, az írásnak én tizenegy fő parancsolatára jöttem rá eddig:

1. Írj úgy, hogy önmagadnak tetsszen!

Mert másképp megunod félúton, ráadásul úgysem lehetsz biztos benne, hogy mi tetszik *má-soknak*!

2. Mindent fejezz be!

Mert csak kész műveket lehet kiadni.

3. Hepiend=fél siker!

Mottó: Komoly gondolatokat általában ki lehet fejezni szomorúság nélkül is. Különben is: ki a nyavalya szeret szomorkodni?!

4. Mentőöv: Ha nem bírsz kimászni egy nehéz lélektani helyzetből tisztességesen (például a fiú és anyja egymásba szerettek) akkor nyirasd ki valamelyiket egy váratlanul felbukkanó gyil-kossal!

Fontos: csak végszükség esetére!

5. A kivételek nemcsak a számítógépprogramot, de a regényt sem erősítik! Tehát a véletlenek számát redukáld a minimumra!

Mennyiségi becslés: Minden fejezetben egy fontos véletlen – már túl sok!

6. Rendszeresen írd, lehetőleg naponta, mint egy naptárember, mindig ugyanakkor, akkor is ha nem érzel ihletet! Ha viszont ihleted van, azonnal használd ki és írd!

Jelszó: Amit ma megírhatsz, ne halaszd holnapra!

Másképp sosem fejezed be. S ha megtanulsz ihlet nélkül írni, akkor már közel jársz a profiz-mushoz!

7. Amit ihletből írtál, azt okvetlenül olvasd át, mert az ihletett munka kellemes és gyors, de tele van hibákkal!

Megjegyzés: A többi részt is jó ha átolvasod.

8. Tanuld meg a helyesírást, ne bízz a számítógép tudásában!

Megjegyzés: nézd meg mit javasol „nútolás” helyett! (Nőtölást).

9. A fejezetekre bontással ráérsz akkor veszködni, ha már kész a regény.

Vagyis ne a formára ügyelj, főleg ne rombold azt – törődj a tartalommal!

10. Még úrlényeknek se adj kiejthetetlen neveket, kivéve ha szándékosan groteszk illetve humoros művet írsz!

Megjegyzés: Olvasóinknak gyakran a régies írású vagy más népektől átvett nevek is kiejthetetlenek. Tehát kerüld a nevekben a W,X,Y,CH,Q betűket! Felejtsd el hogy ezek egyáltalán léteznek! Lehetőleg ne használj C-betűt sem, mert sosem tudható, C-nek vagy K-nak ejtendő-e! Vagy éppen SZ-nek! Ha mégis ilyen neveket használsz, írd legalább lábjegyzetet, hogy a név miként ejtendő!

11. Tudományos képtelenséget ne írd!

Ezek voltak Zurna írói elvei, ám alig fejezte be, megszólalt Lolita.

—Nos, ha szabad szólnom...

—Persze hogy szabad. - adta meg azonnal az engedélyt Pucsakaci, és elégedetten sóhajtott. Kezdődik a vita! Remek! Az az igazi, ha nem neki kell irányítania a szereplőket!

—Szóval - szólt Lolita - én ezzel a tizenegy elvvel egyetértek, bár nem is vagyok író. Sőt, mint kifejtettem, művész sem. Ennek ellenére kristálytisztá, logikus elveknek tartom őket. Csak épp az a bajom velük, hogy úgy érzem, Zurna nem igazán tartja be őket az írásaiban!

—Na de hát kedveském, ilyet már csak ne mondj rólam - vágott az írónő elképedt arcot - hiszen te talán egyetlen könyvemet sem olvastad még el! Mit tudhatsz te róluk!

—Egészen biztos hogy egy könyvedet sem olvastam, mert horrort nem olvasok. Ám épp mert horrort írsz, lehetetlenség hogy betartsd az elveidet, mert például egy horror nem lehet horror ha nincs benne halál, márpedig ha van benne halál, akkor hogy lehetne az hepiend?! Aztán meg, már ne haragudj, de az utolsó elved, hogy tudományos képtelenséget ne írjunk... Elvként ez nagyon helyes, de hát a legtöbb horroríró, és feltételezem hogy te sem vagy kivétel, gátlástalanul alkalmaz a műveiben olyan szereplőket hogy mindenféle nemlétező szörnyek, feltámadó hullák, kísértetek, miegyebek, amik egészen nyilvánvalóan nem léteznek, mert ezek túlnyomó többségében még a mélyen vallásos emberek sem hisznek általában! Ezek tehát igenis tudományos képtelenségek! Na és ezt azért mondtam el, mert egyrészt én bár nem tartom magamat annyira jónak és szelídnek mint a korábbi Kukkoló Iloéje, aki még az ellenségének is okvetlenül jót akar, de azért én irtózom az erőszaktól, pláne az öncélú erőszaktól, és egyáltalán nem tetszik nekem, hogy létezik olyan műfaj, a horror, aminek épp ez az öncélú erőszak, és a

minden ok nélküli borzalom az éltetőereje, a lételeme, nem tetszik hogy ilyen művek létezhetnek, mert ezek csak eldurvítják az olvasókat, és elperverzесítik az ifjúság ízlését és gondolatvilágát, rombolják az erkölceiket, s még hosszasan sorolhatnám hogy szerintem milyen negatív, rossz, káros hatása van a horrornak! De amiatt is elmondtam ezt, ha úgy tetszik hát kötekedtem, mert nem tetszik ha valaki vizet prédikál és bort iszik! Ha neked efféle elveid vannak Zurna az nagyon helyes, ismétlem hogy elveiddel teljesen egyetértek, ha írásra adnám a fejemet biztos én is így írnék, de akkor tessék és tartsd be őket te is! És nem azt hogy naponta írsz, mert azt még el is hiszem. De a hepiendet és a tudományosságot!

—Hát kérlek, ha már ennyire belemélyedtünk e témába, akkor hadd mondjam el, hogy szerintem félreértés áldozata vagy, kedves Lolita! Arról van ugyanis szó, hogy mást értünk azon két szó alatt te meg én, hogy „hepiend” és hogy „tudományosság”! Mert a hepiend az én szótáramban azt jelenti, hogy „jó vég”. Tehát a mű *vége* jó. Nem az eleje vagy a közepe! A vég pedig akkor jó, ha két feltételnek tesz eleget: egyik hogy a gonosz megbűnhődjék, többnyire kinyírfanjon, a másik pedig hogy életben maradjon – még hozzá komolyabb sérülésektől mentesen – a főszereplő, és annak fontosabb szerettei. Ez a hepiend. A többi nem számít. Egészen természetes hogy a hepiendig a regény lapjain sok hullát kell termelni, másképp nem lesz izgalmas a mű. Mármint a horror, de a közönséges akciókrimikre is igaz ez. Ám azok a hullák a jelentéktelen mellékszereplők közül kerülnek ki. Ami pedig a tudományosságot illeti, hát itt a helyzet talán még egyszerűbb. Ez csak annyit jelent a szememben, hogy nem írok olyasmit, hogy mondjuk ez a város tengerparti, amikor tudván tudjuk hogy nincs még tó sem a közelében nemhogy tenger! Vagy nem azt írom hogy a víz hatvan fokon forr, amikor tudjuk hogy a forráspontja 100 fok! Tehát: amiről a tudomány bebizonyította hogy úgy van, ahhoz tartanom kell magamat a műben! Amit viszont még nem kutatott ki, arról írhatok akármit is! De még olyasmit is írhatok ami látszatra tudományos képtelenség, ha megmagyarázom, például misztikus érvekkel! Miért mozgott a tűzoltófecskendő magától? Mert a gonosz lélek beleköltözött! És így tovább! Ami meg a misztikus eszközöket illeti, velük is épp ez a helyzet: a tudomány soha nem tudta, és nem is fogja tudni soha bebizonyítani, hogy lélek vagy ilyesmi nincs, mert a tudomány erre a mi világunkra vonatkozik, nem a túlvilágra! A szörnyeimmel meg még ennél is sokkal egyszerűbb a helyzet, ugyanis csak az tudományos képtelenség, ami nemcsak nincs, de elvileg sem lehet! Na és most gondolj csak bele Lolita, épp mostanában, amikor még nálunk barbároknál is szédületes tempóban fejlődik a genetika, a csiszík meg ki tudja hogy hol tartanak benne, na most aztán ki meri azt állítani, hogy nem létezhet egy ilyen vagy olyan lény, vagy hogy valami zseniális örült biológus nem készítette-e el már most a napokban is?! Sőt, némely bolygón eléggé különleges irányba fordulhat az evolúció, ott aztán akármi is lakhatna, s lehet hogy egyszer eljönnek hozzánk! Már a csiszík sem teljesen olyanok mint mi, átalakították magukat, mert a nőknek a méhszáján akaratlagosan mozgatható izom van, és ezzel tudják szabályozni hogy teherbe essenek-e! És ez nem látszik rajtuk első pillantásra! Valójában az az igazság, hogy egyszerűen senkiről és semmiről nem tudhatjuk, hogy ki vagy mi igazából! Mert lehet hogy csak annak *látszik*! Amíg egészen komoly vizsgálatoknak nem vetünk alá egy - mondjuk - ruhaszáritókötelet, nem tudjuk hogy az nem egy úrlény-e esetleg, vagy valami mutáns kígyóféleség, ami a következő pillanatban a torkunkra fog tekeredni! De az emberekre is igaz ez, minden egyes járókelőre, mert nem tudhatod hogy valódi ember-e vagy csak úgy néz ki! Még itt, magunk közt, itt fenn a Kukkolóban sem tudhatjuk hogy mind emberek vagyunk-e! Tudniillik mert most nem vetettek alá bennünket egészségügyi vizsgálatnak mint az előző Kukkoló szereplőit. Úgy tudom akkor is csak azért volt, mert csiszí vendég is szerepelt idefent, és a csiszík ugye semmit nem kockáztatnak. Szóval, akár itt köztünk is ücsöröghet egy úrlény, de akár kettő vagy három vagy még több is! Vagy ha nem úrlény, hát mutáns! Végtülis gondolatok csak bele, az előző Kukkolóban maguk a csiszík vizsgáltak meg mindenkit, és például nem tudták kideríteni hogy Iloé milyen hihetetlen képességgel rendelkezik: fényt tud sugározni magából! Pedig egészen biztos hogy a csiszík vizsgálatai rém alaposak voltak! Ki tudja hogy még mi minden rengeteg különleges képességére jött volna rá Iloé, idővel, ha el nem pusztul a meteortól! Kiderülhetett volna például, hogy tegyük fel nem érzi a fájdalmat! Vagy hogy olyan erős fényt képes sugározni, amivel bárkit megvakíthat! Vagy akár lézersuga-

rat lőhet a szeméből! Vagy akármi! Hát akkor most mondd meg nekem Lolita, hogy most, amikor még csak meg sem vizsgáltak bennünket nemhogy a csizsik de bargani orvosok sem, most nem igaz-e, hogy akárki akármiféle is lehet?! Kiderülhet például, hogy tegyük fel Röcepi kisasszony képes fogni a rádióhullámokat a hajával! Ami azt illeti, neki például egészen kiváló lehetősége van arra hogy valami szörny vagy más akármicsoda legyen, mert eleve nem is bargani, hanem egy tökismeretlen bolygó lakója! És lehet hogy csak úgy hazudja magáról, hogy ő úrhajótörött! Nem tudhatjuk! Vagy akár te magad is Lolita, nos, neked is gyanúsan nagy a szemed, kissé hasonlít Iloé szemére, nem akkora, de azért hasonló, és lám, te is mennyire ódzkodol az erőszaktól, lehet hogy te is tündér vagy!

—Nem vagyok az. Próbáltam már fényt sugározni, de nem megy!

—Lehet hogy megy, csak titkolod. Nem tudhatjuk! Lehet hogy én sem vagyok ember! Én ugyan azt vallom hogy az vagyok, de hazudhatok is! Lehet hogy Tacsanka néni nem is ilyen öreg. Lehet ugyanis hogy volt régen egy efféle nő a Barganon, de megölték, és a helyét elfoglalta valami ürellenség kémrobotja, ami öreg nőnek álcázza magát hogy ártalmatlannak tűnjön, de például elromlott az úrhajója amin idejött, és most amiatt vesz részt a Kukkolóban, hogy ha megnyeri az úrvárost, akkor ezzel repüljön haza a megbízóihoz! Lehet hogy Prok úr nem is paraszt, mert tart ugyan disznókat, de lehet hogy azok csak azért disznók, mert Prok, a gonosz varázsló embereket varázsolt át disznókká! De akár még Pucsakaci úrról is kiderülhet, hogy csak azért hozott ide fel bennünket, hogy majd néhányunkat megegyen! Lehet hogy ő süvasztotta el valamiképpen az előző Kukkoló utolsó szereplőit! Én ugyan nem hiszem, de pusztán elméletileg ez a variáció sem kizárható! Szóval a világ olyan hely, ahol *akármilyen* is megtörténhet, érted már Lolita?!

—Borzalmas hogy csak ilyen iszonyúságokra tudsz gondolni! - rázta meg a fejét a pornósztár.

—Sőt, még csak nem is értek egyet veled.

—Amennyiben?

—Amennyiben szerintem te súlyosan félreérted a hepiend fogalmát.

—Nocsak! - és Zurnán látszott hogy mulat. Nem sértődött meg, de humorosnak találta, hogy neki, a gyakorlott írónak akarja valaki magyaráztatni, mit is jelent ez az alapvető művészi fogalom.

—Részletezhetem? - kérdezte Lolita Pucsakacit.

—Nyugodtan!

—Jó, akkor igyekszem a lehető legvilágosabban, szinte matematikai precizitással válaszolni! - és Lolita így sorolta pontokba szedve a hepienddel kapcsolatos nézeteit:

1. Első definíció: Irodalom = olyan írott szöveg, ami az olvasók valamiféle vágyát elégíti ki az elolvasása által.
2. Első axióma: Az olvasók elsöprően túlnyomó többsége (sőt nemcsak kimondottan az olvasók, de az emberek túlnyomó többsége) a jó, kellemes, megnyugtató, szép, boldog dolgokat szereti, ezekre vágyik. Aki mégsem így érez, az perverz és gyógyítandó.
3. Második definíció: Hepiend = szép, jó, boldog, megnyugtató vég.
4. Első tétel: Az irodalom legfontosabb célja hepiendek alkotása.
5. Az első tétel bizonyítása: A fenti definíciók és az első axióma alapján triviális és evidens.
6. Harmadik definíció: Olvasás = Az írott közlés optikai receptorainkkal (=szemünkkel) való érzékelése, és az agyunkban levő nyelvi sémák alapján való értelmezése (=megértése).
7. Első lemma: Az irodalom csak akkor töltheti be célját (az olvasók vágyainak kielégítését) ha megértik az olvasók a szöveget.
8. Az első lemma bizonyítása: A harmadik és az első definíció alapján triviális, evidens.
9. Negyedik definíció: Megértés = az az esemény, amikor az olvasó tudja mit akar mondani az író, egyértelműen, pontosan, tehát ugyanarra gondol amire az író, illetve arra gondol, amire akarja az író hogy az olvasó gondoljon, és nem kell az olvasónak töprengenie azon, hogy mit is akart az író kihozni ebből a műből!
10. Második tétel: Az olvasó összezavarása helytelen.

11. A második tétel bizonyítása: Az első lemma és a negyedik definíció alapján triviális és evidens, hisz másképp az irodalom nem töltheti be a célját.

—Eddig egyetértek veled! - nézett rá Lolitára nyugodtan Zurna.

—Remek! Akkor most mondd meg nekem, nem az olvasó összezavarása-e, ha a műveidet sorra olvasván olyan érzés támad bennük, hogy ezentúl senkiben és semmiben nem bízhatnak meg, mert lehet hogy amikor megnyitják a zuhanyt, abból hirtelen sósav vagy kígyóméreg fog rájuk permetezni?! Hiszen a világ nyilvánvalóan nem ilyen! Aztán meg, a mű vége csak akkor lehet megnyugtató, jó, tehát hepiend, ha kellően ellensúlyozza a vég az addig bekövetkezett rossz mennyiségét! Márpedig ne is haragudj, de amikor egy műben megölnek több tucat embert, némelyiket akár kínhalállal is, vagy pláne egy egész város mind az összes, több tízezer lakóját, akkor hiába ölik meg a végén az ezt okozó gonoszt, én cseppet sem nyugszom meg ettől, mert egyre csak arra kell gondoljak, hogy ez mekkora tragédia, a gonosz megölésével ugyan megakadályoztuk a további bajokat, de az eddigiek nem lettek jóvá téve! Nem tudom hogy érted-e már, hogy miért nem jó vég nekem az, amit te annak nevezel?!

—Hogyne, értelek, biztosíthatlak róla! - mosolygott Zurna. —És azt hiszem nagyon röviden válaszolhatok neked. Egyszerűen az a bajod Lolita, hogy nem való neked a horror mint műfaj, igazad van! S ennek az az oka, hogy valóban igazam volt amikor azt mondtam, hogy akár te is lehet hogy nem ember vagy, hanem tündér. Túl jó vagy, túl sok benned az empátia! Na de a legtöbb ember nem ilyen. Biztos akadnak még affélék mint te, de hát ahogy nem lehet olyan cipőt csinálni ami mindenki lábára jó, úgy nem lehet olyan regényt sem írni, ami mindenkinek tetszik. Mert amiket te felsoroltál mint definíciókat és tételeket, azok igazak, de az alapfogalmak máris mást jelentenek mindenkinek! Mindenki számára más és más ugyanis hogy mi az ami szép, mi az ami megnyugtató, és így tovább! De azt látom a kritikádból, hogy kivételesen értelmes ember vagy, és egyáltalán nem sértődtem meg, sőt, szerintem még remekül el fogunk beszélgetni nemegyszer egymással, irodalomról vagy akármi másról!

—Talán bizony a barátnője lennél egy kurvának, akinek már több ezer kukac mászkált a lába közé? Nem érzed ezt magadhoz méltatlannak?! - kiáltotta Torux, a színész.

—Amíg csak arról van szó, hogy kukacnak *nevezett* emberi farkak bújnak Lolita lyukába *be*, addig az engem nem nagyon érdekel. - vont vállat Zurna. —Ugyanis mint horroríró, engem inkább az töltene el érdeklődéssel, ha váratlanul *igazi kukacok* kezdenének onnan *kifelé* mászkálni! És Lolita nem tudná hogy ez mitől van, váratlanul csak annyit érezne hogy a bugyijában egy csomó valami izeg-mozog, megijedne, levetné magáról, látná hogy ott mi minden undokság van, s akkor látná hogy további sok-sok vonagló, fehér férgek igyekeznek kifelé a puncijából, erre sikoltozni kezdene... vagy az sem rossz ötlet, hogy egy pornófilm felvétele közben a férfi Lolita arcára spriccel, ami ott ugye egészen megszokott jelenet, ám váratlanul az történik, hogy a Lolita arcán szétterült sperma hirtelen mozogni kezd mint valami amőba, csúszik-mászik, ráadásul gyorsan, nyálkás, nem lehet megfogni, nem is csúszik le Lolita arcáról mert tapad, és befelé igyekeznek Lolita orrába, Lolita hiába kapkodik utána, nem tudja megfogni, nem képes ezt megakadályozni, az önálló életre kelt sperma így aztán lemászik Lolita tüdejébe, s ott belülről rágni kezdi... - és Zurna különös tekintettel meredt a távolba, s még a két karját is kitérta váratlan ihletében.

—Pfuj! - borzadt össze Csarankádzi professzornő. De azért élénk érdeklődéssel figyelt mindenkire. Amint látta, többeket hányinger kerülgetett.

Ezt Pucsakaci úr is észrevette, s gondolván a csiszík ízlésére, gyorsan így szólt:

—Ezt inkább hagyjuk, nem is helyes ha Zurna minden ötletét előre lelővi itt a nagyközönség előtt, mert akkor hol marad majd a poén, a meglepetés a könyveit olvasók számára?! Mondja el inkább sorra mindenki, hogy miért vállalta ezt a szereplést, mit kezd az úrvárossal és a pénzzel ha megnyeri? Kezdje talán éppen Zurna, ha már őt szakítottam félbe!

—Engem szerencsére nem szakítottál félbe Pucsakaci, mert még egyben vagyok, nem heverek egyszerre két különböző helyen! Na de kérdésedre válaszolván, szóval, én nem akarom azt hazudni hogy nem örülnék a győzelemnek. Naná hogy örülnék! Épp csak erre az esélyem viszonylag csekély. Attól tartok, hogy a győzelmet a nézők valószínűleg Lolitának szavazzák meg,

vagy esetleg valamelyik árva lánynak. De ha úgy lesz is nem szomorkodom, mert engem leginkább mégsem a nyereség érdekelt, hanem hogy megoldjam a rejtélyt, hogy miként tűnt el az előző Kukkoló néhány szereplője! Ott ugyanis valami nem stimmelt! No és szerettem volna ihletet kapni amíg itt vagyok sok-sok regényhez. Ez utóbbit részben már el is értem, de biztos lesz még sok-sok kiváló ötletem. Ebben nem kételkedem.

—Na de figyelj már, olyasmit mondtál hogy a film, az előző Kukkoló filmjeinek nézése közben érezted úgy, hogy valami nem stimmelt, de amikor az utolsó három szereplő eltűnt, akkor már egyetlen kamera sem működött idefent, tehát nem is készült film azokról a percekről vagy órákról!

—Tudom. De nekem már az addig készült filmek is gyanúsak! És rá fogok erre jönni! Az biztos!

—És ha mégis te nyernél?

—Hát, az biztos hogy beköltöznék ide állandóra! Ez lenne a lakhelyem! Egyedül én, egy hatvan kilométer átmérőjű töküres űrvárosban! Igazi kísértetváros volna! Hohó! Azt hiszem át is alakítanám. Elég sok a pénzem. Olyan ajtófélfákat tétetnék néhány helyre, amik a szemükből vörös fényt sugárzó démonokat ábrázolnak, az összes ágyat kicseréltetném bársonnyal kibélelt koporsókra, és még számtalan ötletem támadna, az biztos, hogy igazi kísérteties űrvárost varázsoljak ebből itt körülöttünk! Különben az sem lehetetlen hogy ebből még jobban meggazdagodnék, mert utána fogadhatnék turistákat... na de ez csak ábránd! Ehhez előbb nyerni kell!

—Na jó, akkor halljuk Röcepi kisasszonyt, hogy ő miért vállalta el a szereplést, és mihez kezd győzelem esetén!

—Hát hogy miért vállaltam el, az rém egyszerű! Először is: miért ne?! Hiszen ráérek bőven, ugyanis semmi kötelezettségem nincs, jelenleg épp folyamatban van az állampolgársági kérelmem elbírálása, s így az állam kegyelemkenyerét eszem! Nem is tudom mi lesz velem ha nem nyerek, mert semmihez sem értek! Majdnem ugyanaz vagyok nőben mint Zix férfiban: hajléktalan! Ha azonban nyerek, megváltozik minden: lesz lakhelyem is, az űrváros, és pénzem is!

És hogy mit kezdek ezzel? Megmondom! Megengedem bárkinek hogy ideköltözzék! Jöhetnek akár a Zixhez hasonló hajléktalanok is! Nyüzsögjön itt ember minden talpalatnyi helyen, sokmilliónyan! S azután elugrunk valahová, ide-oda a Galaktikában, megnézegetjük, turistáskodunk... és ezt nagyon fogom élvezni, mert társaim, az idefent lakók biztos nagyon hálásak lesznek nekem ezért, és én szeretek örömet okozni, és azt is szeretem ha szeretnek!

—Igen, a szeretet, az nagyon helyes elv és eszme... - bólogatott Lolita.

—Jó, Lolita, halljunk akkor téged ha már megszólaltál! - adta át neki a szót Pucsakaci.

—Azonnal beköltöznék ide én is, és eddigi vagyonommal meg azzal ami készpénzt nyerek, csinálnék valami filmet ami az űrben játszódik, de nem pornót. Nem volna rossz ugyanis betörnöm a nem pornóra épülő filmszakmába is! Elismerem ugyan hogy ahhoz még sokat kéne tanulnom, de amennyiben Mikla esetleg összebarátkozna velem, szívesen tanulnék tőle!

—Mit szólsz ehhez Mikla? - kérdezte Pucsakaci.

—Hát, izé... hogy én és egy pornósztár... - és fintorgott. —Na de hát ha kurva is de legalább őszinte, ezt lehet becsülni benne, és nem hordja magasan az orrát... mondjuk azt hogy nem mondok rá nemet! Majd még meglátom! De egyelőre igent sem mondtam! Egyelőre csak nem tartom lehetetlennek!

—Nem az jár-e a fejedben amikor ezt mondasz, Mikla, hogy ha te nyersz, akkor hallani sem akarsz Lolitáról, de ha Lolitáé lesz az űrváros, akkor inkább leadod a méltóságodat és inkább mutatkozol még barátnőjeként is, csak hogy te is felkerülhess ide az űrvárosba, mert az jót tenne a hírnevednek?! - kérdezte éles hangon Torux, a színész.

—Mi közöd hozzá ha úgy volna is?! - vált a színésznő arca pipacspirosra. —Különben meg nem is úgy van!

—Szerintem pedig úgy van, és ha megvetem is Lolitát azért amit csinál, de a hazugságot sem kedvelem! Csak ezért szóltam!

—Pedig a színészi pálya csupa hazugság! - szólalt meg Bajdzsá, az egyik nevelőintézetis kislány.

—Ehhez neked semmi közöd, s jobb lenne ha ide sem figyelnél, mert a pornóipar dolgainak témája nem kisgyerekek fülének való! - intette a színész. —Csodálom is hogy kiskorúak résztvehetnek a Kukkolóban! Ez sérti a személyiségi jogaikat!

—Gyámhatósági engedéllyel vannak itt, tehát minden törvényes! - mondta gyorsan Pucsakaci.

—Én tulajdonképpen azt sem bánom ha Mikla valóban okból, számításból tanítana engem! - mosolygott még mindig kedvesen Lolita. —Ugyanis akkor is az lenne hogy kiválóan megtanulhatnék tőle mindent amit ő tud, ráadásul erősen hiszem hogy ha eleget van a társaságomban, akkor megkedvel, én ugyanis szeretem őt, és nem lehet nem szeretni azt akivel együtt vagyunk és aki szeret minket, ezt igen erősen hiszem!

—Mindenesetre én akkor sem helyeslem hogy vannak itt kiskorúak is, pláne nem olyan fiatal kiskorú mint Bajdzsá, aki csak tizennégy esztendő! - erősködött Torux. —Mert mi lesz például ha ez a spermaagyú szatír rámászik, és megrontja?! - mutatott Dardájra.

—Kikérem magamnak a gyanúsítgatást, én még igenis senkit nem erőszakoltam meg!

—Pedig nem zörög a haraszt, ha nem fúj a szél! És rengeteget ültél dutyiban!

—Naná hogy volt is alapja mindig a lesitteléseimnek, nem is tagadom, de csak annyi hogy kúrtam füvel-fával ahol csak tudtam! De nem vagyok én egy bátor ember, hogy erőszakoskodjak! Nem tagadom hogy habozás nélkül megdugnám Bolvit vagy Bajdzsát vagy akárkit akár itt most rögtön is ha hagyja, de ha nem hagyja, nem teszem! Pláne nem kamerák előtt! Akkor ugyanis tényleg le sem tagadhatnám az erőszakot! Ami meg azt illeti hogy megrontanám, ezt az érvet nem fogadom el, mert mondhat nekem akárki amit csak akar, de szerintem ha a nő is akarja azt, akkor nem erőszak még egy hatévessel sem, mert mindenki teste önmagáé, önmaga rendelkezik vele, ráadásul ha egy aktus fizikailag nem árt a nőnek, mert mit tudom én nem reped ott szét úgy hogy elvérezzen belé, meg nemibeteg sem lesz tőle, akkor semmi baja nem esett, mert nem hiszek olyasmiben hogy lelki problémák meg hasonló! Különben is, a nő dolga a szülés, ahhoz közösülnie kell, tehát a szex is a dolgai közé tartozik, a szememben tehát az hogy egy dugással megrontanak egy nőt, akár egy szűz nőt is, az az állítás épp olyan ökörség mintha azt mondanák, hogy aki egy vadonatúj kalapáccsal bever egy szeget a falba, az megrontotta ezzel a kalapácsot! Ugyanis mindegyik esetben csak annyi történt hogy használták a megfelelő célra az objektumot: a nőt a szexre, a kalapácsot a szegbeverésre, mindegyiket arra, amire az való!

—És ha terhes lett a nő? - kérdezte Csarankádzi.

—Teljesen mindegy hogy az lett-e, amennyiben beleegyezett a közösülésbe. Akkor ugyanis ő maga vállalta ennek lehetőségét.

—De ha nem vállalta! Ha nem egyezett bele az aktusba!

—Akkor nemi erőszak történt, s az teljesen más eset, de én olyat még sosem csináltam, mindig csak rám fogták!

—Elképesztő hogy te még az egészen kiskorúak liliomtiprását is megengedhetőnek tartod! - fintorgott Torux. —Itt most mindenki előtt ezennel kijelentem, hogy semmiféle közösséget nem válllok veled és nézeteiddel, és elhatárolom magamat attól, hogy itt kiskorúak is vannak! Ha ezt előre tudom, el sem vállalom a szereplést itt, mert jelenlétüket maximálisan helytelenítem! Hiszen itt meztelenkedéseket láthatnak, sőt, akár még nyilvános közösülést is, hiszen az sem tilos idefent, s hogy az megtörténik, arra jó esélyt is látok, hiszen itt a körünkben ez a spermaagyú Dardáj, s párjának az a kurva Lolita! És még ha el is fogadnám hogy vannak itt kiskorúak, akkor is, legalább fiúkat hoztál volna fel ide Pucsakaci, nem nőket, ártatlan szüzeket...

—Ki mondta neked hogy én szűz volnék?! - vigyorgott Torux szemébe pimaszul Kui.

—Na jó - szólt erre Pucsakaci - bár még nem fejeztük be hogy ki mit kezdene a nyereleményel s hogy miért vállalta a szereplést, de előtte javaslom hogy akkor már hadd mondja el mindenki a véleményét róla, helyesli-e hogy most először kiskorúak is vannak a Kukkolóban! Előtte azonban én magam csak annyit jegyzek meg, hogy nem véletlen természetesen hogy az árvák akik idefent vannak, lányok! Számoljátok csak meg: köztetek pontosan tíz férfi és tíz nő van! E lányokkal együtt! Érdekes személyeket akartam összeválogatni, lett belőlük tizenhét, hét nő és tíz férfi, s arra gondoltam akkor hogy jöjjön néhány árva is, az árvák látványa mindig megdobogtatja a nézők szívét, s akkor már a nemek kiegyenlítésére legyen mind a három nőnemű,

tehát leány és nem fiú! Ez még a csiszíknek is biztos tetszik, hiszen ők fontosabbnak tartják a nőket a férfiaknál, továbbá egy árva kislány mindig sokkal meghatóbb érzelmeket gerjeszt a nézőkben is, mint az árva kisfiúk! Ez az oka annak tehát hogy mindegyikük lány! Na és most jöhetnek a vélemények! A tiedet már hallottuk Torux, a három árva lányt meg sem kértem mert egyértelmű hogy nagyonis helyeslik hogy itt lehetnek, ha nem így volna el sem vállalják az ittlétet! Halljuk akkor először Zonderáj kapitányt!

—Csakis helyeselni tudom az ittlétüket, mert így remélem kedvet kapnak az úrkutatáshoz, és felnővekedvén vagy maguk is úrhajósokká lesznek, vagy ha nem is, de megkedvelik a világűrt s eképp szavazópolgárokként kormányunkat olyan irányba igyekeznek mozdítani mind adott esetben szavazataikkal, mind minden tőlük tellő egyéb módokon, ami az úrkutatásra és általában a tudományos megismerésre előnyös hatással van! Az hogy itt meztelenkednek, ők vagy akárki más, engem nem érdekel, mi úrhajósok nem vagyunk szégyenlős fajta. Azt sem hiszem hogy itt sok lenne majd a közösülés, éppenséggel szerintem egyetlenegy sem lesz, de még az sem zavarha ha volna, s az sem ha épp e lányok művelnék azt. Mert ha kiskorúak is, de szerintem mégis elég nagyok ehhez. Aztán meg Kui megjegyzéséből kiderül hogy legalábbis a szüzességét úgysem kell már féltetni, de különben is meggyőződésemm hogy az árvaházi lányoknak csak egészen csekélyke hányada lehet szűz ilyen idős korára! Lehet hogy ez előítélet, de így vélem! És az hogy így vélekedek a jelenlétükről, ahogyan, az nem is csodálható, mert ha megnyerem az úrvárost, akkor természetesen igyekszünk ezt minél jobban kitatarozni én és úrhajós barátaim, azután életünk végéig csak repkedünk majd a világűrben, hogy megismerjük azt minél jobban, időnként természetesen hazaruccanunk hogy az összegyűjtött információkat megosszuk az itteniekkel! Nekem a világűr az egyetlen és örök szerelmem, és ennek megismer-tetését a gyerekekkel nem lehet elég korán kezdeni!

—Jól van - mondta erre Pucsakaci úr - akkor legyen inkább úgy, hogy mindenki mondja el egy füst alatt hogy mit kezdene az úrvárossal, ha nyerne, meg a pénzzel, és azt is mi a véleménye a gyerekek ittlétéről! Ezesetben természetesen megkérдем majd az érintetteket is! Zonderáj kapitány már beszélt, most akkor mondja el a véleményét a gyerekekről Lolita, Röcepi és Zurna, azután majd jöjjenek a többiek! Halljunk téged, Lolita!

—Nos, azt kell mondjam hogy kevesen tudják rólam, de bizony én magam is árvaházi lány vagyok! Én tehát megértem őket hogy ki akarnak törni a szegénységből sőt nyomorból! Vagyis, természetesen nemcsak nem ítélem el az ittlétüket de kifejezetten örvendek neki hogy itt vannak, és bár természetesen azt szeretném ha nem ők nyernék meg az úrvárost hanem én, ezt azt hiszem nem vehetik tőlem rossz néven, de ha én nyerek, máris felajánlom nekik hogy továbbra is lakjanak nálam, idefent, és majd igyekszem nekik néhány szerepet juttatni a filmjeimben, ha akarják, természetesen nem pornószerpeket! Pornószerpet csak akkor kapnak ha majd nagykorúak lesznek és kifejezetten akarják azt. De még akkor sem biztos, mert lehet hogy teljesen felhagyok a pornóiparral akkor ha nyerek, egyszerűen mert bár nemigen látom jelét annak hogy csúnyulnék-vénülnék, de hát idővel az is bekövetkezik okvetlenül, s a szexipar erősen a fiatalsághoz kötődik! Vagyis okvetlenül kell gondolnom a jövőre, s átnyergelni egy olyan műfajra, amit lehet csinálnom akkor is, ha már megkopik az erotikus vonzeróm! S mert én tudom milyen nehéz egy árva lánynak boldogulni, igyekszem majd egyengetni Bajdzsá, Kui és Bolvi filmkarrierjét!

—Éljen! - kiáltotta csaknem egyszerre a három lány, azaz kettő, mert Kui „hurrát” kiáltott, azzal felpattantak, Lolitához szaladtak, és jól összepuszilták a képét.

—Köszönöm, köszönöm - mosolygott a pornósztár - de most üljetek vissza a helyetekre kedveskéim, nehogy Pucsakaci megharagudjon rátok!

—Nem haragszom! - mosolygott Pucsakaci is. —Beszéljen akkor most Röcepi!

—Engem aztán tuti hogy nem zavar az ittlétük! - vonogatta a vállát Röcepi. —Engem akár egy hatéves kislány jelenléte sem zavarha, eltekintve attól, hogy tartok tőle hogy mindenbe beleköttyogna és zavarná a műsort! De pusztán azért mert tizennyolc év alattiak, még miért is ne lehetnének itt?! Miért épp a tizennyolcadik születésnap legyen a vízváltató?! Egy nappal utána itt lehetne, egy nappal előtte még nem?! Különben is, épp mert árva lányok, nincstelenek, emi-

att még sokkal inkább illik esélyt adni nekik a győzelemre s hogy azáltal boldogulhassanak, mint a gazdagabb embereknek!

—Mint vélekedik erről írónők, Zurna kisasszony?

—Nos, meg kell mondjam hogy azért amit most mindjárt közlök veletek, azért, előre tudom, valószínűleg rengetegen megvetnek majd! De az a helyzet, hogy most előre bejelentem, nemcsak a gyerekek ittlétére vonatkozóan de minden más eseményre vonatkozóan is, hogy engem meglehetősen hidegen hagynak az erkölcsi megfontolások! Nem mintha ne volna erkölcsi érzésem, mert igenis van, kell is hogy legyen, hiszen a műveimben meg kell tudnom különböztetnem a jót a rossztól, hiszen azért nálam mégis megölik mindig a gonosz szereplőket, de azért az erkölcs nálam alapvetően mégis sokadlagos szempont. Engem ugyanis leginkább nem az izgat hogy valami erkölcsös-e, hanem hogy érdekes-e! Azért az izgat, mert érdekes dolgokról lehet érdekes és izgalmas műveket írni! Ebből máris következik, hogy a világot leginkább csak úgy szemlélem mint ami írásaimnak témát adó valami, tulajdonképpen irodalmilag feldolgozandó alapanyag a számomra, semmi más, legalábbis kilencven százalék erejéig biztos az, a maradék tíz százalékban meg úgy tekintem a világot, mint olyan helyet, ami tele van emberekkel, akiket a közönségemnek tartok, mondhatni olvasóimnak, és remélhetőleg rajongóimnak! Elismerem, ez egy végtelenül önző álláspont, de nem tehetek róla, én ilyen vagyok! Na és hát e szemszögből nézve én kifejezetten örvendek neki hogy vannak itt gyerekek is, bár nem is olyan nagyon gyerekek már ezek, inkább félig felnőttek, de mindenesetre a jelenlétük remélhetőleg izgalmasabbá teszi az itt időzést, mindenesetre változatosabbá! Azt nem tudom hogy erkölcsös-e itt lenniük, de ha erkölcstelen, akkor is helyeslem az itt létüket! Én ugyanis az erkölcstelenséget is helyeslem egy bizonyos határig ha izgalmas. És e határba e három lány ittléte még bőven belefér!

—Mégis, hol van ez a határ nálad? - kérdezte Pucsakaci.

—Nagyjából a nemi erőszaknál, gyilkosságnál és nyomorékká tételnél. Ami ettől szelídebb, az jöhet garmadával, én ugyan nem bánom!

—Azt se bánnád ha kirabolnának, csak mert izgalmas?! - kérdezte érdeklődve Mikla.

—Hát ha úgy rabolnak ki hogy közben nem vernek meg, akkor nem bánom. Úgysem szoktam sok pénzt magamnál tartani, ellenben milyen izgalmas volna! Valószínűleg jócskán kapnék tőle ihletet, s a regény amit ebből írok, messze sokkal többet is jövedelmezne, mint amit a rablók elvisznek tőlem! Bárcsak megtörténne ez velem!

—Te nem vagy normális. - szögezte le a véleményét határozottan Torux.

—Miért, tudsz te egyetlen nagynevű művésztől is, aki úgy istenigazában normális volt?! - ríposztzott Zurna.

—Naná, a túlnyomó többségük teljesen józan fazon volt!

—Cseppet sem. Mindnek volt beütése, csak ezt nem tanítják az iskolában a gyerekeknek! Volt amelyik csak rohadt alma illatára tudott verseket költeni. Volt egy másik költő, egyik legnagyobb költőnk, aki beleszeretett egy lányba, s bár a nő megmondta neki előre hogy ő nemi beteg, többször is figyelmeztette erre a fickót, de az annyira belezúgott, hogy mégis ragaszkodott hozzá hogy lefeküdjön vele; le is feküdt, el is kapta a nyavalyát, amit ma már könnyen tudunk gyógyítani, de akkor még gyógyíthatatlan volt; bele is halt a pasas néhány év múlva! Volt olyan író, aki nem is rendelkezett állandó lakhellyel, csak élt napról-napra, kószált egyik városból a másikba, mert neki ez tetszett, s aludt erdőn-mezőn; volt olyan is aki eleinte egy sort sem írt hanem rabló volt, elkapták, elítélték, természetesen halálra, s a siralomházban írta meg a verseskötetét amíg várt a halálos ítéletre, amit különben végre is hajtottak aztán rajta, és így az az egyetlen kötet lett az életműve. Volt olyan író, aki több tucat nagyszerű regényt írt, amellettt hogy parlamenti képviselő volt, de tulajdonképpen nem is nagyon akart írni; egy vagy két regényt írt csak eleinte a maga szórakoztatására, azután abbahagyta volna, csak hogy volt neki egy erőyes felesége, aki nagyon szerette a pénzt és a hírnevet, és ráparancsolt a papucs-férjére, hogy írjon, s amikor annak az nem akaródzott, akkor bezárta a szobába, és azt mondta hogy nem kap a férj enni amíg nem ír ennyi vagy annyi oldalt! S így a pasas e módon, szobafogságban írta művei túlnyomó többségét! Többet volt a szoba foglya mint szabad ember! Volt olyan író, aki tényleg világhíres a remek humoros művei miatt, de majdnem éhen halt

amíg élt, és a műveit úgy alkotta hogy amikor már volt egy kis hírneve, akkor kávéházakban ücsörgött, minden pénz nélkül, de ott az asztalnál írta a művei újabb és újabb oldalait mindenféle szalvétákra és papírfecnikre, mert papírra sem nagyon tellett neki, s az elfogyasztott kávéért és kajáért ezekkel fizetett, ezeket adta az őt már jól ismerő pincéreknek, akik ezeket aztán elvitték a kiadóhoz, s az ezeket megvette tőlük pénzért, s így apránként gyűjtötte össze az író úr legújabb regényét, természetesen igazán potom összegekért. De szerintem az sem normális ember, aki egyszer tizenkétévesen egy hídon átkelve egyetlen pillanatra meglát egy kislányt, és úgy belészeret hogy egész életében nem nőül meg, és csak arról a kislányról irogat, holott a nevét sem tudja eleinte, de később amikor megtudja, akkor is hiába, mert addigra a lány már férjes asszonnyá vált, s több gyereket is szült! És még hosszan sorolhatnám! Szerintem minden igazán komoly művész buggyant egy kicsit, sőt, nem is kicsit, engem is beleértve, s amelyik mégsem buggyant, nos, ott két eset lehetséges: vagy csak ügyesen titkolta a buggyantságát és nem derítették fel róla még a hülyeségeit, vagy egyszerűen valóban nem buggyant, de akkor nem is nagy művész, csak valami szánalmas fűzfapoéta, vagy esetleg mások tollaival ékeskedik, mert pénzért veszi fizetett bértollnokoktól, szegény íróktól-költőktől a műveket, amiket saját neve alatt ad ki! Nekem ez a véleményem!

—Halljuk akkor Toruxot!

—Én már elmondtam amit akartam.

—A gyerekekről igen, de nem arról, mi a célod ha te nyersz!

—Nagyjából hasonló mint ami Lolitáé: a pénzből saját filmstúdiót alapítok, s az első filmem biztos hogy ebben az úrvárosban fog játszódni!

—Nem akarsz szövetkezni Lolitával? - kérdezte Kui.

—Hogy én azzal a ringyóval?! Szó sem lehet róla!

—És te mit mondasz nekünk, Mikla?

—Szinte szóról-szóra megegyezik a tervem Toruxéval.

—És ha nyersz, hajlandó volnál szövetkezni vele?

—Nem értem, mit jelent a szóhasználatodban a „szövetkezni” kifejezés! Ha ugyanis én nyerek, enyém lesz minden, s bár emberekre természetesen lesz szükségem, de nem tulajdonostársnak, hanem szereplőknek a filmjeimbe! Toruxot biztos nem fogom alkalmazni, mert haragszom rá, az imént csúnyán meggyanúsított, hogy én feladnám a méltóságomat Lolitának barátságát hazudva az úrvárosért! Ami Lolitát illeti, őt, ha nyerek, lehetséges hogy alkalmaznám bizonyos szerepekre, ahol kell valami szép nő aki sokat meztelenkedik; ez épp neki való volna!

—És mi a véleményed a gyerekekről?

—Amíg meg nem erőszakolják őket, addig minden rendben van. Ez is csak olyan szereplés mint más kamera előtti munka, és köztudomású hogy akadnak filmek amikben gyerekek szerepelnek.

—Csodálkozom a véleményeden, Mikla, azt hittem ki nem állhatod Lolitát!

—Arról szó sincs hogy ki ne állhatnám! Cseppet sem titkolom hogy még most is megvetem őt azért amit csinál, mert azt egyrészt erkölcstelennek tartom, másrészt hányingert keltően undorítósnak! Ellenben ettől eltekintve most már lényegében semmi bajom vele, azóta, hogy ő maga is elismerte hogy kurva, pláne hogy azt is elismerte hogy nem művész, velem ellentétben! Megvetem őt mint minden kurvát, de attól hogy valaki kurva, egyáltalán nem szükségszerű hogy veszekedjek vele! Én úgy érzem hogy mint hírneves művésznak kötelességem megvédeni a művészet tiszteletre méltó eszméjét azoktól akik sárba akarják tiporni azt; számos pornósztárról tudok akik azzal hencegnek hogy amit ők tesznek az művészet; azt hittem hogy Lolita is ezek közé tartozik, ezért támadtam neki, de hát Lolita szerencsére nem olyan mint azok! Nekem tehát most már lényegében semmi bajom vele. Mindaddig természetesen, amíg nem kezdi magát művésznak tartani. De hát erről nála egyelőre szó sincs. Sőt, én hajlamos vagyok még egyetérteni is Lolitával abban, hogy amit ő tesz arra szükség van bizonyos értelemben. Ugyanis tagadhatatlan hogy van rá igény, és én úgy vagyok vele hogy inkább pornófilmek nézegetésében éljék ki a szenvedélyüket a szatírfélék mint abban hogy erőszakolgatják a nőket, továbbá jó ha vannak Lolitához hasonló nőszemélyek, mert amíg ezek elvállalják az ilyen

disznó, undorító munkákat a pornófilmekben, addig nem igyekeznek majd annyira a producerek bennünket, tisztességes színésznőket rávenni arra, hogy dugjunk a filmjeikben!

—Halljuk akkor azt, hogy el tudnád-e képzelni hogy egyszer Lolita a te igazi, szívbeli jóbarátod lesz?

—Nehéz kérdés. Erre egyelőre kevés esélyt látok. Nem egy világ az övé és az enyém! Azt minden további nélkül el tudom képzelni hogy egy vagy több filmben kiváló munkakapcsolat alakuljon ki közöttünk, miért is ne, dolgoztam én már nemegyszer együtt olyan színészekkel, akik korábban szintén pornóiparban szerepeltek. Némelyikük egész kiválóan megállta a helyét. De barátom egyik sem lett. A barátságához ennél jóval több kell, közös érdeklődési kör, közös érzelmi hullámhossz, és így tovább...

—Akkor beszéljen most Tromik!

A kommandós fiatalember kihúzta magát ültében.

—Én azt hiszem eléggé földhözragadt terveket dédelgetek! Engem ugyanis nem nagyon érdekel az úrváros, annál inkább a sok pénz! Nem is nagyon tudom egyelőre hogy mit kezdjek az úrvárossal; azt hiszem megpróbálom majd eladni, csak nem hiszem hogy lesz rá vevő! Viszont most hogy hallottam Zonderáj kapitány terveit, azt hiszem ha én nyerek, akkor megtartom a pénzt, azután teszek nekik egy ajánlatot: miután ő meg a barátai amúgyis be akarnak költözni ide végleg, ezért azt mondom hogy ha mindegyikük nekem adja teljes vagyonát ami van a Bargonon, tehát házat, pénzt, mindent, akkor cserébe megkapják tőlem ezt az úrkulipintyót, feltéve ha emellé még azt is megígérik hogy az első hosszabb úrutjukra magukkal visznek, s természetesen vissza is hoznak! Mert kíváncsiság bennem is van!

—Máris beleegyeztem! - hangzott Zonderáj kapitány gyors válasza.

—Ami a gyerekek ittlétét illeti, ennek kifogásolását Torux részéről merő prudériának tartom! Ami itt történik, az annyira ártalmatlan, hogy semmi esetre sem lehet rájuk rossz hatással! Vagy ha mégis, hát ennek negatív hatásai merőben elhanyagolhatóak ahhoz képest, ami akkor éri őket, ha bekapcsolják otthon a televíziót, és megnéznék egy egészen átlagos akciófilmet! Arról már nem is beszélve, mennyire árt nekik, ha elolvassák Zurna vagy más író néhány horrorművét! Annyira így gondolom, hogy hajlamos vagyok úgy vélekedni, kifejezetten jótékony hatással van rájuk hogy most itt töltenek néhány hetet, ezalatt ugyanis nem néznek egy pernyi tévét sem, ami ugyanis adásba kerül manapság, az mind tele van erőszakkal, sőt, szexszel is! Ráadásul ittlétük alatt érdekes és sokoldalú véleményeket hallanak tőlünk, felnőttektől, s ez gazdagítja majd világlátásukat, műveltségüket!

—Mi a véleménye Zix úrnak?

—Hát, én mert hajléktalan vagyok, természetesen be akarok költözni ide, s örökre! S mert az úrváros fel van töltve valami harmincmillió ember számára konzervvel meg vízzel meg egyébbel több évre, ez azt jelenti hogy bőségesen elég életem végéig, tehát ha le se megyek a Bargonra, akkor sem halok éhen! A pénz emellé már csak a hab a tortán! És remélem ha nyerek, lesz sok nő is aki boldogít majd, azt se bánom ha csak a pénzemért, mert én is szeretem ám az efféle mókákat, nemcsak Dardáj! Bár lehet hogy én nem vagyok akkora nagy kan mint ő, de nem is akarok versenyezni e téren senkivel sem! Nekem tehát ez a célom! Ami a kölyköket illeti, engem nem zavarnak. És én is álszentségnek tartom, ha valaki azzal jön hogy ez erkölcstelen. Lehet ugyanis hogy az, de az erkölcstelenség elleni harcot nem itt kéne kezdeni, hanem ott, hogy ne legyenek utcára került gyerekek, akár magányosan, akár úgy hogy az egész család az utcára kerül gyerekestől, márpedig ilyen hírekről hallani ám a médiákban olykor, holott higgyétek el nekem mert tapasztalatból beszélek, hogy telis-teli vannak hajléktalan gyerekekkel az utcák Bargon nem is egy körzetében! Ami a tévébe kerül a sorsukból, az nincs meg egy ezreléke sem a valóságnak! Én kérem profi hajléktalan vagyok, ez szinte a szakmám, évek óta hajléktalan vagyok, tudom mit beszélek! Én bizony kifejezetten szerencsésnek tartom hogy a csiszik eljöttek a Bargonra, mert azóta roppantmód megritkult a csavargó, hajléktalan gyerekek száma a világban, ezek többsége ugyanis egyszerűen csiszínez meg, és ez jó! Én magam is mehettem volna csiszínezni, csak azért nem tettem, mert ha nehéz is a hajléktalan élet, de van bizonyos vonzereje is, tudniillik a szabadság, és bennem igen erős a függetlenség iránti vágy! Na de hát én felnőtt vagyok, nem gyerek, és a csavargás nem gyerekeknek való! Ha Baj-

dzsá vagy a többi intézetis nem nyeri meg az úrvárost, akkor jó esélyük van rá hogy ők is cső-lakók lesznek egy idő után, ha már kikerültek az intézetből! Tehát a szememben az az erkölcs-telenség ha a társadalom a létminimumot sem biztosítja a tagjainak, nem az hogy lehetőséget nyújt némelyiküknek egy sokmilliós úrváros megnyerésére! Különbözik meg én is felajánlom nekik, hogy ha nyerek, akkor ellakhatnak itt velem az úrvárosban, elég nagy ez a bodega né-győnknek is, zabálhatnak is amit csak akarnak, mert halálunkig nem tudjuk megenni az itt levő kaja milliomodrészét sem, egyedül csak azt vegyék tudomásul, hogy én leszek a főnök!

—Köszönjük szépen! - mondták erre a lányok.

Zix meg volt elégedve magával. Ajánlatos rokonszenves fickónak mutatkoznia mind a többi szereplő, mind főleg a nézők előtt. Mindazonáltal valóban nem nagyon érdekelte, ha vele lakik majd netán a három lány. Ez az úrváros valóban akkora, hogy akár kilométerekre is lakhat töl-lük ha magányra vágyik netán. Elvégre hatvan kilométer átmérő és nyolcvan emelet nem kis lakhelyet jelent!

—Mit mond nekünk IQ-148? - kérdezte mosolyogva Pucsakaci úr.

—Nos, én amondó vagyok - mondta Decu - hogy meglepőt fog hallani tőlem mindjárt minden-ki! Ugyanis amint vannak barátai Zonderáj kapitánynak, úgy vannak barátaim nekem is! És ugyan ki mások, mint a BIT tagjai, azok, akiket bizvást lehet nevezni átlagon felüli intelligen-ciájúaknak, sőt, akár csúcsintelligenseknek is! Na már most, nem ez a meglepő, mert miért is ne lennének barátaim. Hanem kevesen tudják amit én, azt amit mindjárt elmondok: alaposan utánaérdeklődtem a dolognak, és megtudtam hogy réges-régen, hihetetlen időkkel ezelőtt a tutuk ősei valamiféle tudományos társaság voltak, amibe kizárólag csak különösen nagy intel-ligenciájú egyének tartoztak, ezek aztán elmentek egy úrvárossal egy lakatlan bolygóra, az az úrváros nem is volt sokkal modernebb mint ez amiben vagyunk, és ott azon a bolygón ők meg-alapították a maguk társadalmát, ahol a józan logika uralkodott! S ebből nőtte ki magát aztán az, ami mostanra a Tutu Csillagbirodalomná vált, a Galaxis azon hatalmává, ami a legerő-sebb, erősebb még a csiszíknél is! Na és hát a BIT-en belül vannak olyanok, s én is közéjük tartozom, akik úgy gondolják, hogy nekünk is jó volna valami effélébe belekezdeni! Ha nyerek, ők is feljönnek ide hozzám, és elrepülünk valahová. Természetesen valami saját bolygóra. Ami még lakatlan.

—És ott tutuszkodni kezdetek? - kérdezte Zonderáj kapitány.

—Nem. Tutuk eleve nem is lehetünk, mert a tutuk már nagyon mások genetikailag, meg ahhoz sincs semmi kedvünk hogy fogatlanná váljunk, meg körömtelenné. Még akkor sem akarnánk úgy kinézni, ha megoldható volna. És a tutuk különben sem olyanok mint a csiszík, hogy befogadjanak bárkit maguk közé. De csiszík sem akarunk lenni. Mi úgy véljük, hogy a csiszík társadalmi rendje majdnem a lehető legjobb. De csak majdnem. Rengeteg haladó ele-met tartalmaz, például épp azt is hogy a meztelenség nem szégyen. A nemi erkölcsükkel is majdnem teljesen egyetértünk. De valóban csak majdnem. Azért nem megyünk a csiszík közé, mert csak majdnem értünk egyet velük, meg azért is, mert ott életünk végéig csak a befoga-dott barbárkát látnák bennünk, s mi is szeretjük a függetlenséget mint Zix.

—Nem nagyon értem - kérdezte épp Zix - van valami konkrét elképzelések arról, miféle tár-sadalmat akartok ott megalapítani, ha nem a csiszík modelljét veszitek alapul?

—Nagyonis van! Bár bevallom, nem mi találtuk ki. Nem mintha már létezett volna valahol olyan társadalom, de az ötletet készen kaptuk.

—Kitől? - kérdezte Csarankádzi.

—Megmondom professzornő. Kajjám adta az ötletet.

—Kajjám? Az a fura fickó, a próféta az előző Kukkolóból?! - ámult még Pucsakaci úr is.

—Ő. Ő ott nemcsak a maga Világsátán-vallását mondta el, amit már javában prédikál is oda-lent a Barganon Drás és Mácsi, s úgy tudom egyre több hívője van, hanem azt is elmondta, milyen lenne szerinte egy ideális társadalom! Azt akarjuk megvalósítani.

—És milyen lenne az? - kérdezte érdeklődve Ratkum király.

—Elmondom. Szó szerint elmondhatom, mert nagyon megjegyeztem Kajjám szavait. Ebben a társadalomban a kevésbé értelmeseknek a jogait az értelmesebbek kell hogy meghatározzák, vagyis minél értelmesebb egy egyed, vagy így általánosságban csak *valaki*, annál több joga kell

hogyan legyen! Ez a csiszík közt már majdnem így van, mert a királynő és az alkirálynők a legértelmesebbek, s aligha vitatható hogy sokkal több a joguk mint a többieknek! Vagyis, az ideális társadalom olyan, hogy állandóan megvizsgálják újszülöttkorától az embert, s minél értelmesebb, annál több a joga. Eleinte még semmi, ezért nyugodtan elpusztítható még csecsemőkora után akár néhány hónappal is. Később aztán eljön az az idő, amikor már nem ölhető meg minden további nélkül, de bizonyos körülmények közt még igen, ezen esetek száma amikor megölhető, egyre kevesebb lesz amint eszesedik, később eljön az az idő, amikor már egyáltalán nem ölhető meg, de még nincs más joga, tehát csak az élethez való jogot szerezte meg; még később egyre több joga lesz, majd annál is később már ő maga is megszabhat jogokat nála kevésbé értelmesebbeknek, de még nem minden területen; lassanként azonban bővül a hatásköre, és ha eléggé szorgalmas és tehetséges, lehet belőle akár az egész társadalom legfőbb ura, királya vagy királynője is! Végülis a világ olyan, hogy valamit valamiért adnak csak benne, s nem látom be, miért épp a jog legyen az, amit semmivel ne kéne viszonzni! A jogot viszonzza a jog alanya azzal, hogy minél több kötelességet vállal fel, ám ezt csak akkor teheti meg, ha megvan a kellő esze a kötelességek teljesítéséhez!

A mi társadalmunkban tehát minden az észről, intelligenciától fog függni, ami a jogokat illeti. Természetesen különböző munkakörökbe különböző képességek a legfontosabbak, ezt figyelembe vesszük, de ez nem mond ellent annak hogy úgy összességében annál több joggal rendelkezik valaki, minél intelligensebb úgy általában! Az intelligencia mérése eleinte leginkább IQ teszttel történik majd, de később biztos kidolgozunk majd erre valami még sokkal egzaktabb módszert is, valószínűleg az agy közvetlen műszeres megfigyelése által. És természetesen a több joghoz több kötelesség is társul, de az is a jogok egy része lesz, hogy az intelligensebb egyedek több munkakör közül válogathatnak.

Tekintve a logikus, s az értelemre alapozódó társadalmi rendet, itt mindenki kézzel-lábbal igyekszik majd okosodni, művelődni, felfedezéseket tenni, s emiatt nem is lehet vitás, hogy hamar hagyjuk majd technikailag a csiszíket, később valószínűleg a tutukat is! És *mi* leszünk az Univerzum vezető hiperhatalma! A csiszík közt is van csökevényében valami ilyesmi: nagyonis megéri akadémikusnak lenni náluk, s igyekeznek is elnyerni ezt a címet ott az emberek! De mi ezt az elvet az élet minden területére kiterjesztjük majd! Például, mindenkinek jogában áll majd közöszlenni bárkivel, aki nála alacsonyabb intelligenciájú csoportba van minősítve, ha az már bizonyos életkort betöltött, és ezt a kiszemelt illető köteles eltűrni, nem mondhat ellent a felkérésnek!

—Ez egy falanszter. Élhetetlen, törvényuralta zsarnoki rendszer! - legyintett Csarankádzi.

—Hát majd meglátjuk! Én nagyon bízom benne! Az a Kajjám aki ezt kitalálta, valóban fura fickó volt, ez nem is vitás, de ha fura volt is, kinézett ám mindennek inkább, mint hülyének! Nekem jött az az ötletem hogy ugyan próbáljuk már ezt megvalósítani, és sokan támogatták az ötletemet. Mi ezt akarjuk. De nemcsak a BIT tagjai közül jöhet közénk bárki, befogadunk akárkit majd a nagy elutazás előtt, de csak úgy hogy megmérjük az IQ-ját, felmérjük lexikális ismereteit is, besoroljuk valamilyen csoportba, s neki tudomásul kell venni hogy kizárólag az azon csoporthoz járó jogok illetik meg, s el kell fogadnia az azzal járó kötelességeket is! De ez nem valami merev kasztrendszer, mert az illetőn múlik egyedül csak, hogy mikor kerül felsőbb kategóriába! Tanuljon sokat, élesítse az eszét, s akkor változtathat a helyzetén!

—És a gyerekekről mi a véleményed?

—Semmi okát nem látom, hogy helytelenítsem az ittlétüket. - mondta röviden Decu.

—Akkor kérdezzük meg erős emberünket, a testépítő Dumdit is!

—Ó, hát én majdnem fordítva vagyok ezzel mint Zix: engem is érdekel természetesen a pénz, de majdnem semennyire az úrvároshoz képest! Engem tehát épp hogy leginkább ez az úrkócéráj izgat! Óriási terveim vannak ugyanis vele! Ha megnyerem, akkor azt csinálom, hogy azonnal úgy állítom be hogy megszűnjön benne a gravitáció, vagy legalábbis egy részében megszűnjön, nem tudom ugyan hogy ez lehetséges-e, de majd hívok hozzá szakembereket, valahogy biztos el lehet intézni nagyon remélem...

—Meg lehet oldani. - nyugtatta meg közbevágvá Zonderáj kapitány. —Az könnyű hogy sehol se legyen mesterséges gravitáció, de az sem nehéz hogy csak itt vagy ott ne legyen. De nem lehet

akárhol, vannak bizonyos szektorok, azok gravitációját külön-külön lehet állítani, de szektorokon belül csak egységesen. De mire ez neked?

—Hát azért, mert úgy vettem észre, hogy a világűr kutatása eddig nem sokat hozott a konyhá-ra gazdaságilag. Am óriási lehetőségek vannak benne ami a szórakozást, és főleg ami a sportot illeti, ellenben ezt eddig senki nem használta ki! Tehát ha ez így van ahogy mondtad kapitány úr, az még sokkal remekebb, mert akkor az űrváros különböző részeit különböző gravitációra állítanám be, lesz ahol az nulla lenne, meg lesz olyan is ahol a barganinál kétszer vagy háromszor nagyobb is, és e területeken különböző sportjátékokat lehetne játszani, például hogyan festenének a különböző labdajátékok súlytalanságban?! És így tovább! Meg a testépítésben is új távlatokat nyitna ha azt megemelt gravitációs térben végeznénk! Én tehát egy efféle különleges, űrbeli sportcentrumot hoznék létre! A gyerekeket illetően pedig egyszerűen nincs véleményem, nem is érdekel a téma, legfeljebb annyiból hogy nem örülök hogy itt vannak, de ennek semmi köze az erkölchöz, én ugyanis nem örülök Zurnának sem, meg senki másnak sem, ugyanis bevallom őszintén hogy egyszerűen mindenkiten vetélytársat és céljaim veszélyeztetőjét látom, és egészen biztos hogy teljes joggal! Hiszen mindenki azért van itt hogy nyerjen, márpedig csak egyvalaki nyerhet, és az én akarok lenni!

—Tacsanka néni? - kérdezte a műsorvezető.

—Ó kedveskéim, a legmeglepőbbet én fogom mondani! Ha én nyerek, akkor először is azt mondom Zonderáj kapitánynak, hogy vigyen el engem egy kis csillagközi utazgatásra a barátaival együtt! Ezt biztos meg is teszi, mert szeret űrrepülni! De ez nem azt jelenti hogy nekik adnám a várost. Hanem miután visszajöttem, akkor, már persze ha túléltem az utat ami cseppet sem biztos, de ha mégis, akkor azután elmegyek a csiszíkhöz, és azt mondom nekik, hogy cseréljék ki a szívemet, és cserébe nekik adom az űrvárost, hogy használják fel azt legjobb szándékuk és elhatározásuk szerint! Én azt sem bánom ha nyersanyagnak használják fel, de lehet hogy Zonderájnak adják, lehet akármi más is, nem érdekel, mert akkor már megvolt az örömöm, hogy láttam a világűrt, s meglesz az az örömöm is, hogy valószínűleg még élek jónéhány évet az új szívemmel! Mert az az igazság hogy voltam kiváló orvosoknál, és mind azt mondták hogy nekem tulajdonképpen nem sok bajom van, eltekintve természetesen attól hogy fonnyadt a bőröm, de tulajdonképpen élhetnék még akár harminc évet is, talán még annál is többet, mert kiváló a testem, de a szívem valahogy nem olyan jó mint a többi alkatrészem! - és az öregasszony heherészett egy kicsit. —Bár tulajdonképpen nemigen panaszkodhatom erre a jó kis pumpára sem itt a mellemben, mert másoknak eddig sem tartott ki, és nekem sincs semmi bajom vele úgy hétköznapi körülmények között, de például futni már nem nagyon bírok, meg ásni sem, meg nagyobb dolgokat emelni sem, és ez bosszant! És a doktorok szerint ez azt jelenti hogy majdnem biztosan sírba visz majd engem a szívem öt éven belül, és senki nem veheti tőlem rossz néven, hogy ezt szeretném elkerülni ha lehet! Mert miért éljek csak öt évig, ha lehet még harmincig is! Ami meg a gyerekeket illeti, úgy általában véve ellenzem hogy gyerekek ilyen műsorban részt vegyenek, csak épp e három tinilányt már éppenséggel nem tartom gyerekeknek! Amikor én gyerek voltam, annyi idős mint ők, akkor biztos hogy nem szabadott volna részt vennem efféle műsorban. Akkoriban kedveskéim én még talán azt sem tudtam mi az hogy szex! De a mai fiatalok már jobban tudják ezt gyakorta mint a saját szüleik! Manapság egy tíz esztendőes gyerek már bőven tud annyit mindenről, mint az én időmben a huszonévesek. Korábban érnek, tudjátok. Szóval ha az életkoruk úgy tíz év alatti lenne, akkor én is osztanám Torux vélekedését, de így nem. Mellesleg, annyiból jó is hogy itt vannak, hogy barátságosabb így a légkör, családiasabb hogy vannak itt gyerekek is, vagy nem?

—Meglehet. - bólogatott Pucsakaci úr. —És akkor mit mondasz nekem te, Ug herceg?

—Én természetesen abban a reményben vállaltam el idefent a szereplést, hogy nyerek. Én tulajdonképpen egyáltalán nem kíváncsi voltam kamera elé, bevallom, idegesít az itt folyó magamutogatás, és méltatlannak is érzem nemességemhez, ugyanakkor mégis lealacsonyodtam idáig, mert valóban mindennél jobban szeretném hogy nyerjek! És én is elsősorban az űrvárosért. A pénzt úgyis elkölteném mind egy szálig, az utolsó fityingig, arra hogy minél jobban rendbehozzam az űrvárost, ugyanis én is el akarok repülni vele. Csakhogy nem egyedül! Várok ide fel mindenkit, aki hajlandó itt élni, no nem örökre, hanem amíg találunk egy megfelelő

bolygót. A bolygó akkor megfelelő, ha laknak rajta már emberek, de olyan emberek, akik technikailag a középkori vagy épp az ókori szinten állnak. Ekkor ugyanis azon a bolygón bejelentem hogy én vagyok az egész bolygó királya! Na és azért vinnék magammal az úrvárosban lakosokat, mert természetesen egy efféle óriási királyság uralásához kellenek tisztségviselők, nemesi rend, nagyurak ha úgy tetszik, és ezek mindegyike olyan kell legyen, aki ismeri a mi korunk technikai eszközeit, fegyvereket is amiket szintén viszek majd magammal...

—Fegyverek nincsenek az úrvárosban. - szólt közbe Pucsakaci.

—Semmi baj, majd veszek a nyereményemből. Kellenek fegyverek, másképp nem tudnánk meghódítani a bolygót! A vérontást természetesen igyekezném a lehető legcsekélyebb mértékűre minimalizálni, egyrészt humanitárius okokból, másrészt hogy több alattvalóm maradjon. Szóval kellenek nekem szakemberek, ezért jöhet majd mindenki az úrvárosba, de csak akkor, ha elismeri az én főhatalmamat, tehát elismer királynak! És mindennek az az oka, hogy nekem nagyon nem tetszik hogy bár herceg vagyok, nemes vagyok, de hatalmam semmi, és a vagyonom is semmi! Ugyanakkor mindigis nagy vonzerővel töltöttek el engem a régi korokról szóló történetek. A meghódított bolygó népeinek szemében, hála az úrkompoknak, fegyvereknek, egyebeknek, szóval emiatt a szemükben nem is egyszerű király, hanem istenkirály lennék, szinte maga az isten! Ennél szebb dolgot elképzelni sem tudnék. Ami meg a gyerekek itt-létét illeti, osztom Tacsanka néni véleményét: eléggé felnőttek már ehhez! Különben meg én is felajánlom nekik hogy ha nyerek, velem tarthatnak. Én várok mindenkit. Őket is. Tőlem akár Lolita is jöhet. Az igaz hogy szerintem is kurva, de igazán kedves, aranyos kurva, szép is, modora is van, és engem a legkevésbé sem érdekel hogy valaki kurva-e, művész-e, erkölcsös vagy erkölcstelen-e, buzi-e, gyerek-e vagy felnőtt, egyedül az, hogy elismer-e királyának! Ha e három lány velem tart, hajlandó vagyok rögvest hercegnői rangot adni nekik. Mindez különben Lolitára is igaz, meg mindenkire aki velem tart a nagy útra. Aki férfi az herceg lesz, aki nő, az meg hercegnő. A meghódított barbároknak tartogatjuk az alacsonyabb rangokat. A hódítás-szó pedig ne riasszon meg senkit. Lesz természetesen véráldozat, ez elkerülhetetlen, de jó és kegyes király akarok lenni.

—Tipikus példája a cezaromániának! - mondta nyugodtan Dr. Csarankádzi, a herceg arcába nézve.

—Nem, én nem szenvedek hatalmi örületben, én azt a bolygót fel fogom virágoztatni! Ez feltett célom, és elhiheted hogy nemcsak királykodni akarok de valóban felvirágoztatni, ugyanis minél nagyobb jólétet biztosítok alattvalóimnak, annál nagyobb az én hírnevem és dicsőségem is, és örökre bekerülök történelmükbe, mint nagy jótevő!

—És, izé, hadd kérdezzek valamit... - szólalt meg gyorsan Dardáj.

—Hallgatlak! - fordult felé méltóságteljesen a herceg.

—Mondd csak, lesznek rabszolgák ott a te országodban?

—Nem tudom. Valószínűleg igen. Hiszen a középkori és ókori viszonyok közt általában szoktak lenni rabszolgák.

—És te el fogod törölni a rabszolgaságot?

—Minden bizonnyal.

—Ó de kár! - sóhajtotta a börtöntöltelék.

—Miért kár?

—Hát mert ha maradtak volna rabszolgák, akkor maradtak volna rabszolganők is! És akkor én máris jelentkeztem volna alattvalódnak, sőt, még ha én nyerek akkor is felajánlottam volna neked hogy szövetkezzünk, méghozzá úgy, hogy hiába én nyerek, de még úgy is lehettél volna te a király, ha én maradok a második legelőkelőbb az országodban, csak lett volna nekem ezer és ezer csinos rabszolganő, akikkel amikor csak akarok, élvezkedhetek! Én ugyanis eleve azért jöttem ide, hogy ha nyerek, akkor az úrvárosért meg a sok pénzért kapok egy rakás nőt, semmi más nem érdekelt... a gyerekekről meg csak annyit mondhatok, hogy sejthetik úgyis hogy nem zavar a jelenlétük, hálтам én már tizenkétévessel is... velük is megtenném ha engednék... na de ha nem lesznek rabszolgák a herceg országában...

—Látszik hogy egy műveletlen tahó vagy, Dardáj, nem értesz az uralkodáshoz! - nézett rá a herceg megbocsátó mosollyal. —Nem kell ahhoz rabszolgaság, hogy teljesüljön a kívánságod!

Jó lenne ha olvasnál történelemtkönyveket, azokból megtudhatnád, hogy az uraknak mindig pontosan annyi szeretőjük volt, amennyit épp jónak találtak, akkor is amikor nem volt rab-szolgaság! Ugyanis nemhogy ezrével, de milliószámra vannak nők, akik boldogan hálnak az előkelő és gazdag emberekkel, azért, hogy mellettük jól éljenek! És mi ott valóban nem is csak gazdagok leszünk, de istenek, az egész bolygó a mienk lesz, érted?! Azt csinálunk amit csak akarunk! Nemhogy a lányokkal akkor hálunk amikor akarunk, de még a férjes asszonyokkal is, ráadásul a férjük orra előtt ha nekünk úgy tetszik, és ehhez fenyegetnünk sem kell senkit, mert még a férj is egyenesen megtiszteltetésnek érzi majd, hogy mi, az égből jött istenek ölelés-re érdemesítettük a nejüket vagy lányukat! Még ha erőszakot akarnánk elkövetni, azért sem büntethetne meg minket senki, de erre sem lesz szükség, mert akármilyen nagy kan vagy Dardáj, de egészen biztos hogy annyi sok nő ajánlkozik majd magától a szeretődül, hogy az lesz a legnagyobb bajod hogy nem tudod mindet ellátni, nemhogy erővel szerezz meg valakit! A nők egyenesen hajbakapnak majd és egymást ölik az ajtód előtt csak azért hogy okvetlenül a szere-tőid lehessenek!

—Ó de jó volna! - nézett a távolba ábrándozva Dardáj.

—Ez csak rajtad múlik. Én beleegyezem a szövetségbe, ha akarod. Mert ha én nyerek, lehetsz az alattvalóm, mint bárki más is, ha elismered hogy én vagyok a király. A parancsaimnak természetesen engedelmeskedned kell, de nem kell megijedni, mert semmi szörnyűt vagy nehezét nem követelek úgysem senkitől sem. Ha te nyersz, én akkor is beleegyezem hogy minden úgy legyen mintha én nyertem volna, tehát akkor is én leszek a király ahogy felajánlottad, de az- esetben különleges címet kapsz: birodalmi nagyherceg leszel, egyáltalán semmi munkát nem kell végezned, viszont bármelyik eset is következze be, mindenképp lesz annyi nő, hogy ta-lán még meg is unod őket!

—Azt én ugyan soha! És máris beleegyeztem! Kezet rá! - ugrott a herceg mellé Dardáj. A her- ceg belecsapott Dardáj tenyerébe. Ezután Dardáj visszaült a helyére.

—Halljuk akkor Prok urat! - vezényelt Pucsakaci úr.

—Á, én nem vagyok úr... bár, izé... talán lehetek az... - és Prok tétován nézett Ug hercegre.

—Lehetsz, ha jössz velem! Végülis amit én kínálok, az sokkal kellemesebb, mint a disznókkal nyüglődni!

—Hát, nem is tudom... én szeretem ám a cocákat... persze, valóban jó dolog ám úrnak lenni... de ez nem valami veszélyes hogysismondjáros?

—Hát, ha a hódítás közben lenyilaznak, az természetesen halálos - vont vállat a herceg - de majd lesz géppisztolyunk, és az messzebbre visz mint az íj!

—Nem is tudom... én eredetileg azért jöttem ide, mert az úrváros nem is nagyon érdekelt, de a sok pénz... szerettem volna megvásárolni a szomszéd sertéshízlaldát... a nagyüzemet... nem is tudom, nem is tudom... Pucsakaci úr, nem lehetne felhozni ide a feleségemet is, az okosabb nálam, döntsön ő!

—Majd később talán, de most még semmiképp sem! Különbben is, akkor ki eteti a malacokat otthon?

—Igaz, igaz... bár a szomszéd megteheti ezt addig, úgyis tartozik egy szívességgel, mert amikor felfújódott a kecskéje, akkor én kúráltam ki, mert az úgy volt ám hogy szült a kecske, aztán mégis maradt nagy a hasa, jött a doki, belenyomott néhány vitamint injekcióval, és azt monda hogy ez csak szülés utáni fáradtság, aztán másnapra a kecske hasa még sokkal nagyobb lett, és nem is evett csak mekegett keservesen, és akkor én mondtam neki hogy a doki egy hülye, ez fel van fújódva, és akkor kinyomtam belőle a gázt, fájt neki, mert közben bőfögött meg fingott is a szerencsétlen, de legalább leapadt a hasa és túlélte... igen, a szomszéd meg- etethetné addig a cocákat...

—Majd később. - mondta Pucsakaci határozottan. —És mi a véleményed a gyerekekről?

—Mi, mi, semmi, nem érdekelnek, nem az én gyerekeim... - vonogatta a vállát Prok.

—Hát akkor kérdezzük meg a gyerekeket a céljaikról! Bajdzsá!

—Nem mondhatok sokat, nekem egyetlen célom volt és van: a győzelem! A nyelés! Fogalmam sem volt róla mihez kezdjek az úrvárossal, de gondoltam ez mindegy is, a lényeg hogy megle- gyen, aztán majd csak lesz vele valami! Az biztos hogy lakni lehet benne, habár ha az a sok

pénz az enyém lesz, abból már akár vehetek házat is a Barganon! Jelenleg azt nem tudom hogy mihez kezdjek ha én nyerek, mert máris látom hogy egy egész csomó jó lehetőségem van, s ebből még az a legrosszabb ha megtartom magamnak az úrvárost! Mert akkor csak keringene idefent potyán! Mert nekem nagyon tetszik, hogy akkor azt mondjam Lolitának, hogy fogadjon örökbe, mint leányát, és azután csinálja meg idefent azokat a filmjeit, és én is szerepeljek bennük! Oltárijó buli volna! De az sem rossz ötlet, hogy azt mondjam Decunak, hogy oké, megkapja az úrvárost, de akkor hadd lehessen én is tagja az ő új országuknak ahol minden az értelemre épül! Nem nagyon félek attól hogy ne lennék elég eszes hozzá hogy jó kasztba kerüljek, de meg különben is, szerintem Decu belemenne hogy egyedül én mindenféle kiváltságokra legyek ott jogosult, hiszen enélkül az egész létre sem jöhetne!

—Ennek semmi akadály! - mondta gyorsan Decu.

—De az is jól hangzik, hogy legyek Ug herceg alattvalója. Azaz, akkor már Ug király lenne. Szerintem simán megadná nekem a birodalmi nagyhercegnő címét, ha nekem hála övé lehetne az úrváros!

—Természetesen, ez a legkevesebb amit megérdemelsz! - bólintott a herceg legalább olyan gyorsan, mint az előbb Decu.

—És te mint vélekedel erről, Kui? - kérdezte Pucsakaci úr.

—Dettó ugyanaz mint Bajdzsá esetében! Épp csak azt tehetem hozzá, hogy ha már Ug herceg ötletét fontolgatom, nos, akkor miért is ne lehetne úgy, hogy oké, csináljuk meg, de ha én nyerek, akkor enyém itt az egész mindenség, s akkor én leszek annak a bolygónak a királynője, ellenben mert mégis a hercege volt a nagy ötlet, ő kapja meg tőlem a birodalmi nagyherceg címet, akármit jelentsen is ez?!

—Nem semmi nagyravágás! - bólogatott elismerően Pucsakaci úr. —És te mit szölsz ehhez Bolvi?

—Szintén azt amit Kui és Bajdzsá, csak én még azzal is kiegészítem, hogy nem jó név az hogy király! Ugyanis ha már van olyan hogy birodalom hercege meg hercegnője, nos én úgy tudom hogy a birodalom azért birodalom, mert több ország van benne! Az országoknak vannak királyai, a birodalomnak meg császára! Ha tehát én nyerek, én már eldöntöttem hogy Uggal tartok, és lehet is király Ug, de én leszek a császárnő! Ellenben kinevezem tanácsadómmá Ugot, mert ő biztos jobban tudja mint én, hogy miként kell uralkodni, mert elhiszem hogy komolyan tanulmányozta ezt a kérdést! Sőt, nekem még azellen sincs kifogásom hogy lényegében ő uralkodjon az egész mindenség fölött, én beérem azzal ha a császári korona az én fejemen van, és mindenki engem tisztel a legjobban! Legalábbis a meghódított barbárok közül!

—Mit szöl mindehhez Dr. Csarankádzi?

—Megszállt mindenkit a hatalmi téboly!

—Téged nem?

—De. Engem is vonz a gondolat hogy valahol úrnő legyek. Csak épp le tudom küzdeni ezt a vágyat.

—De minek leküzdeni?! - kérdezte gyorsan Ug herceg.

—Mert az ilyesmi nem nekem való.

—Nem hiszem hogy nagyon veszélyes lenne, mert a mi fejlettebb fegyvereink...

—Elhiszem. De most mondd fiam, el tudod hinni hogy én lelövök valakit aki ott áll velem szemben?! Én, a pszichológusnő?! Ugyan már! Különben is rettegek a világúrtól! Én azt hiszem ha nyerek, azt teszem hogy szövetkezem Lolitával vagy Miklával, hogy csinálják itt meg a filmjeiket, de az azok utáni haszon bizonyos százaléka legyen az enyém! De nem hinném hogy nyerek, és én tulajdonképpen csak azért jöttem ide fel, mert egy hosszú tanulmányt készülök írni arról, milyen hatással van emberekre, ha hosszú időn át bezárva vannak egy szűk helyre, sok más emberrel, akik a számukra vadidegenek! Erre kiváló tapasztalatszerzési alkalom e mostani Kukkoló, és ezért jöttem fel ide, majdhogynem egyedül ezért! Ami meg az árva gyerekeket illeti, úgy általában ellenzem a gyermekek műsorokban produkáltatását, én már tulajdonképpen annak is ellene vagyok hogy bármiféle átlagos filmben szerepeljenek gyerekek, mert az ilyesmi túlságosan teljesítménycentrikussá neveli őket, elveszi a gyermekkorukat, de ez a véleményem csak az egészen kis gyermekekre vonatkozik, ami e három lány szereplését

illeti, szerintem is elég nagyok már ehhez. Mindemellett pedig osztom Zix véleményét is, hogy nem itt kéne kezdeni az árvák jogainak védelmét, hanem ott, hogy senki ne kerüljön az utcára!

—No és akkor most - szólt Pucsakaci - most ismerkedjünk meg annak az úriembernek a véleményével, akit a feleségével együtt nem véletlenül hagytam utoljára! Ő ugyanis mindenki másnál jobban tudhatja, mi fán terem az uralkodás! Szóljon Ratkum király!

—Én természetesen azért jöttem ide fel, mert nyerni szeretnék. Én és a feleségem úgy gondoljuk, hogy ha nyerünk, akkor majdnem azt tesszük mint amit Ug herceg akar, holott amikor ezt kitaláltuk, még nem is tudtunk a herceg tervéről. Veszünk egy csomó fegyvert, és visszamegyünk a Dzsih bolygóra. Tehát nem úgy általában egy akármilyen barbár bolygóra, hanem kifejezetten a Dzsih bolygóra, ahonnan jöttem! Ott is elsősorban Okla városhoz, ahol király voltam. És ott azt meghódítom, pontosabban visszaszerzem a királyságomat! Aztán később természetesen más városokat is meghódítok, mindent amit csak lehet!

—De hát te nem értesz az úrváros vezetéséhez. - emlékeztette őt Pucsakaci.

—Nem, de ez a legkisebb gondom! Én is akartam társakat toborozni a nagy feladathoz, akiket ott úrrá tettem volna, s ezek közt lehetett volna olyan is, aki ért az úrváros irányításához. De most hogy itt vagyok és hallhattam a többieket, most még egyszerűbbnek látom a kérdés ezen részét: amint megvannak a velem tartani szándékozók, egyszerűen megkérem Zonderáj kapitányt, hogy vigyen vissza engem a követőimmel a bolygóra, ott kipakoljuk a fegyvereket meg amit még magunkkal viszünk, azután az úrváros marad Zonderáj kapitányé, és elrepül vele ahová akar!

—Na de - szólt Zonderáj kapitány - elvesztek a bolygód koordinátái!

—Semmi vész, azt mondtad a galaxismag környékén van valahol a Dzsih bolygó, elrepülsz arafelé, és addig kutatsz amíg meg nem találod! Azt mondtad, a mag környékén kevés lakható bolygó van. Valószínű tehát hogy hamar megtalálod. De ha nem lelsz rá mondjuk egy-két éven belül, akkor legfeljebb keresel egy akármilyen barbár bolygót, s akkor megvalósítható Ug herceg terve. Csak épp akkor én leszek a király! Sőt, császár! - nézett Ratkum Bolvira. —Ellenben ezesetben szívesen látom legfőbb bizalmasomul Ug herceget.

—És mi a véleményed a gyerekek ittlétéről? - kérdezte Pucsakaci.

—Az, hogy az én világomban egy tizennégyéves lány már nem lány. Az már eddigre szült is, néha már kétszer is. És ezzel azt hiszem mindent meg is mondtam!

—Akkor most halljuk Írix királynét!

—Engem ugyan nem hallhatsz Pucsakaci, mert az én véleményem minden szempontból tökéletesen egybeesik a férjem véleményével! - és átölelte Ratkum király vállát.

—Hát jó, akkor most menjetek be a hálósobába, el sem lehet téveszteni mert ki van írva az ajtajára hogy hálósoba, és ott mindenki válasszon ágyat magának! De nem találomra, majd sorrendben! Ez mára az utolsó feladatokat, azután megismerkedhettek mindennel ami itt fenn van, és majd holnap reggel találkozunk újra!

Bementek a hálósobába. Természetesen ott is pontosan húsz volt az ágyak száma. Jókora, hosszúkás helyiség volt a háló, s az ágyak két sorban álltak, mindegyik sorban tíz.

—Válasszon magának ágyat legelőször Dr. Csarankádzi, mert ő a legmagasabb tudományos fokozattal rendelkező közöttünk! - mondta nekik Pucsakaci úr.

Csarankádzi nem habozott.

—Legyen enyém az egyik középső, mondjuk a jobboldali ötös! Az jó lesz ugyanis, mert ha középen vagyok, akkor tudom a legjobban megfigyelni az összes embert aki idebent van, márpedig nekem a tapasztalatgyűjtés a feladatom.

—Helyes, akkor most válaszd ki, hogy ki lesz a baloldali ágyszomszédod, a négyes számú ágyon! És miután kimondtad a nevét, ő nyilatkozhat hogy elfogadja-e ezt a helyet, és ha nem, akkor választhat magának másik ágyat.

—Aha, épp úgy mint az előző Kukkolónál, mi? Teszt, hogy kinek ki a legszimpatikusabb?

—Nem is tagadom, és miért is ne! - vigyorgott Pucsakaci.

—Jó, én választok valakit, de előre kijelentem hogy ez nem azért van mert ő annyira nagyon sokkal szimpatikusabb lenne mint bárki más, hanem egészen más ennek az oka! Én Zurnára

gondoltam. Csak arra kérem hogy ne meséljen nekem elalvás előtt az ő iszonyú kitalációiról! Az az igazság hogy borzadok a gondolatvilágától, de mégis őt választom, mert még lényegében senkiről nem tudok semmit, ellenben őt olyan szótlan, elgondolkodó embernek tartom és látom, s remélem hogy emiatt nem fog sokat beszélgetni elalvás előtt, nem fog sokat mocorogni sem, mert én a csendet kedvelem az alváshoz!

—Én viszont nem fogadom el ezt a helyet! - mondta azonnal Zurna. —Nincs épp kifogásom Csarankádzi szomszédsága ellen, de én mégis a vele szembeni, baloldali ötös ágyat kérem, mert én is középen akarok lenni! Ugyanis én is a lehető legjobb helyet akarom magamnak a többiek megfigyeléséhez!

—Abban reménykedel, hogy rájössz: szörnyeteg valamelyikünk? - kérdezte nevetve Röcepi.

—Ebben alig is reménykedem, ennek elenyésző az esélye, bár természetesen nem kizárható! Pedig milyen nagyszerű is lenne!

—Akkor is ha nem éled túl?

—Bizonyos értelemben még akkor is, mert én különleges életet szeretek élni, s a különleges élet méltó betetőzése a különleges halál! De természetesen jobb szeretném túlélni az esetet. Mindenesetre rendkívüli élmény volna! Hanem, ha senki nem is szörnyeteg a jelenlevők közül, de én is pszichológusnak tartom magamat bizonyos mértékig, természetesen egyáltalán nem olyan profi szinten mint Csarankádzi doktornő, de meg akarom ismerni a jelenlevők jellemét! Ehhez meg tanulmányoznom kell őket.

—És kit választasz szomszédodnak?

—Legyen a szomszédom épp Röcepi kisasszony, őt ugyanis ki akarom majd faggatni a bolygója viszonyai felől, hátha ihletet ad az, amit hallok tőle!

—Melyik ágyra telepedjek: a négyes vagy hatos számúra? - kérdezte Röcepi, jelezve ezzel hogy elfogadja a szomszédságot.

—Menj a hatosra, az középsőbb mint a négyes. - válaszolta Pucsakaci. —És neked ki legyen a szomszédod?

—Legyen mondjuk Lolita.

—Indokold meg!

—Lolita végtelenül barátságos lánynak látszik, aki senkivel nem akar összeveszni. Ugyanakkor egyedül csak amiatt mert pornóasztár, szerintem sokan nem akarnak majd mellé feküdni, Torux biztos nem, engem viszont nem zavar hogy mivel keresi a kenyerét, és kifejezetten előnynek tartom, ha barátságos ember a szomszédom!

—Máris a barátodnak tartom magamat! - mondta Lolita, azzal Röcepihez lépett, sőt átölelte és megpuszilta.

—És te kit akarsz szomszédodnak, Lolita?

—Természetesen Miklát! Nem tettem ugyanis le róla hogy összebarátkozzam vele, ráadásul semmiért le nem mondok a lehetőségről hogy alaposan megfigyeljem, a lehető legjobban, mert egészen biztos, hogy sokat tanulhatok tőle!

Miklának azért láthatóan imponált hogy Lolita ennyire tiszteli őt, s máris odalépett a nyolcas ágyhoz. Épp csak ennyit kérdezett:

—Nem akarnád inkább hogy veled szemben aludjam, akkor jobban láthatsz!

—Nem mondom, volna előnye annak is, de így jobb, mert így beszélgethetek is veled alkalomadtán.

—És ki legyen a te szomszédod, Mikla?

—Írix királyné! - vágta rá a színésznő habozás nélkül. —Én ugyanis szeretném őt kifaggatni róla, hogy is megy a királynéskodás egészen pontosan, mert nagyon gyakran alakítok királynét vagy királynőt, és a lehető legegészségesebbre akarom csiszolni az efféle tudásomat! Mondhatni tehát, hogy én meg Írixről akarok tanulni!

—Elfogadom ezt a helyet - mondta Írix - de akkor az én szomszédom meg természetesen a férjem, Ratkum király legyen!

Ratkum is odalépett az ágyához. És így már betelt a bal oldali ágyisor fele.

—Akkor most Ratkum király mondja meg, hogy ki legyen a vele szembeni ágy gazdája!

—Zonderáj kapitány. Őt jól ismerem, hiszen ő mentett meg!

—Egy pillanat! - kiáltott most Ug herceg. —Én nagyon szeretném, ha a felséges Ratkum király megengedné hogy én aludjak ott vele szemben, mert úgy áll a helyzet hogy bár ami a modern kor, a mi világunk dolgait illeti, ott egészen biztos én tudok többet, de cseppet sem kétlem hogy az ő világa beli dolgokhoz meg ő ért jobban, még az uralkodáshoz is! És én ezekről szeretnék beszélgetni vele, mondható hogy tanulni tőle! Különben sem tartom lehetetlennek, hogy összebarátkozzunk, és szövetkezzünk!

—Fiacskám, én boldogan szövetkezek veled, de ahhoz az kéne hogy hagyd hogy én legyek majd a király, azaz császár, és erre te biztos nem leszel hajlandó!

—Hát az lehet hogy nem szívesen, de hogy biztos nem, nos, az egyáltalán nem biztos! Ugyanis az sok mindentől függ, legkiváltképp attól hogy melyikünk nyer, de még csak nem is kizárólag attól! De ha nem kezdünk el beszélgetni és megismerni egymást, akkor biztos hogy nem lesz az egészből semmi, márpedig az buta dolog volna, amikor úgy látom hogy szinte az utolsó vesszőig teljesen azonos a célunk! Mert nekem még az sem számít hogy te király a saját bolygóra szeretnél visszajutni, már ha megtalálod azt, ugyanis nekem teljesen mindegy, nekem az is csak egy ugyanolyan barbár bolygó mint bármelyik másik!

—Na jó, nem bánom, aludj akkor velem szemben te, herceg! - vont vállat Ratkum király.

S most megszólalt Tromik, a kommandós:

—Én nagyon szeretném, ha engem választanál ágyszomszédodul, Ug herceg! Én ugyanis máris kinyilvánítom, hogy ha te nyersz, jelentkezem alattvalódu! De ha Ratkum király nyer, akkor meg vele akarok tartani! Kifejezetten vágyom rá, hogy nagy úr legyek valahol! És a közeletemben szeretnék lenni, hogy halljam a beszélgetéseket! És jól is jártok velem, mert én mint kommandós, kifejezetten a mi világunk beli fegyverek szakértője vagyok! Boldogan elvállalnám például a fővezér rangját!

—Azt hiszem megoldható, hogy te legyél a hadvezér. - mondta Ratkum király, Ug herceg pedig máris beleegyezett hogy Tromiké legyen a jobb oldali kilences ág.

—Én meg Tromik mellett szeretnék aludni, mert amennyire lehet, én is hallani akarom a tervezgetéseket! - furakodott oda Dardáj. És Tromik azt mondta neki hogy jól van, és barátságosan megveregette a börtöntöltelék vállát, amitől az szabályosan összerogyott, még szerencse hogy az ágyra.

—Fúj, nem akarom hogy ez a spermaagyú és lilomtipró legyen velem szemben! - fintorgott Mikla.

—Nyugi, nem baszlak meg, ha nem akarod... - próbálta őt Dardáj csillapítani, de Mikla így szólt:

—Ha még egy szót szólsz ami csúnya, kikaparom a szemedet!

Erre megszólalt Zix:

—Bocsánat, de én is úgy vagyok ezzel mint Dardáj: szívesen lennék úr! El tudnám viselni, ha palotában lakhatok, és ezernyi szép lány boldogítana! Akkor már biztos nem lennék hajléktalan! Alhatnék melletted?

—Hogyne, gyere csak! - intett felé Dardáj.

Pucsakaci nem szólt, de elkomorodott. Nem tetszett neki ez a nagy barátság. Hiszen lehet hogy ha Írix, Ratkum, Ug, Tromik, Dardáj és Zix marad csak a végén versenyben, akkor ezek is összeszövetkeznek, eldöntik ki lesz a „nyertes”, a többi kilép, vége a Kukkolónak, s ezek elűrhajókáznak barbár nagyurat játszani!

—És ki legyen a te szomszédod, Zix? - kérdezte.

—Legyen Zonderáj kapitány, valószínűleg úgyis ő fog minket elvinni arra a bolygóra!

Így most már mindkét oldalon foglaltak lettek a négyenél nagyobb számú ágyak, s most Pucsakaci ezt mondta:

—Hát most akkor Zonderáj kapitány nem választhat magának szomszédot, mert minden ág foglalt mellette, sőt, vele szemben is, tehát akkor most ismét Csarankádzi professzornőt kérem meg, hogy megint válasszon magának szomszédot, s megintcsak a négyes ágyra!

—Hát, azt hiszem talán Decut választanám, mert szuperintelligens férfi viselkedését még nem figyelhettem meg közvetlen közelről!

—Elfogadom a szomszédságot - lépett oda Decu - úgyis értelmiségi szomszéd illik hozzám!

—És te kit választasz szomszédodnak?

—Legyen az Bolvi.

—Megindokolnád?

—Nagyon egyszerű oka van: kiváltképpen tetszik! Nem mintha rajta kívül más ne tetszene, de ő különösen!

—Elfogadom az ágyat, de nem fogok szexelni veled! - mosolygott rá az árva lány.

—Kamerák előtt én sem óhajtok ilyesmit, de lehet hogy úgy összeismerkedünk, hogy e műsor után akármi is megtörténhet...

—És te Bolvi kit akarsz szomszédodul?

—Legyen az mondjuk Kui. És azért mert ő is árva mint én, és ő is császár szeretne lenni.

—Kui?

—Hát, legyen Bajdzsa. Épp mert ő is árva lány. És meg is kedveltem.

Ezzel betelt a bal oldal. Most Pucsakaci így szólt:

—Akkor most Bajdzsa mondja meg, kit szeretne szembeni szomszédjául!

—Tacsanka nénit. Ő olyan kedves kis öregasszony, és meg kell mondjam hogy bár fiatal vagyok, de néhányszor bizony már megszöktem az intézetből, és olyankor leginkább bizony az efféle idős nénik segítettek rajtam, adtak enni, néhányszor azt is megengedték, hogy náluk aludjam.

—Mások nem segítettek rajtad? - kérdezte Tacsanka.

—Kikre tetszik gondolni, férfiakra?

—Igen, de tegezz csak nyugodtan, tudod hogy itt az a szokás!

—Ő igen, bocsánat! Szóval, férfiak még többször is segítettek mint az idős nők, az igaz, de jobb szerettem ha nők segítenek, azokkal ugyanis sosem kellett lefeküdnöm.

—Ő... - mondta az idős asszony, azzal szemérmesen félrefordította a fejét, és letelepedett az ágyra.

—Én szomszédomul Prok urat kérem! - szólt aztán, mielőtt még Pucsakaci megkérdezte volna.

—Azt hiszem ugyanis hogy ő szükséavú ember, és ezért remélhetőleg nem fog felzavarni éjjel valami lelki problémájával.

—Nem, nem, én aztán nagyon csendben leszek... - mondta gyorsan a parasztember, azzal így szólt Pucsakacihoz:

—Én ha lehet Dumdit kérném!

—Azért mert erős? - kérdezte Pucsakaci.

—Nem, nem, hanem mert, izé, rajta kívül már csak Torux volna, de ő színész, nagyon előkelő ember hozzám képest, és nem nekem való!

Így hát eldőlt az ágyak kérdése is.

—Akkor most ismerkedjete meg a lakhellyel, s egymással is minél jobban! Jó mulatást! - köszönt el tőlük a műsorvezető.

2. fejezet: A teszt

Az űrváros Kukkoló számára berendezett részét nem volt nehéz áttekintenie, megismernie a szereplőknek, bár valóban meglehetősen nagy volt ahhoz képest, amire számítottak. Állt ugyanis a hálótermen kívül a társalgóból, volt ehhez egy nagy konyha is, egy hűtőkamra természetesen konzervvel, volt egy közös, óriási fürdőszoba, volt húsz illemhely, ami nem a fürdőből nyílt, tehát az sem volt gond ha netán valami gyomorrontás miatt egyszerre tört volna rá mindegyikükre a szükség, volt edzőterem kondigépekkel, és mindenki meglepetésére volt pontosan tíz olyan szoba, amelyek ajtajára egy-egy szám volt írva egytől tízig, és mindegyik szám fölé az volt kiírva, hogy „csoportszoba”. Ez tehát azt jelentette, hogy a szereplők kisebb csoportokban elvonulhattak nyugodtan egy-egy olyan helyre, ahol nyugodtan beszélgethettek egymással, akár páronként is, és e beszélgetésükben nem zavarták őket a többiek. És bár ezt nem mondta nekik Pucsakaci úr, de Dr. Csarankádzi tudta hogy miért szervezték át ilyen módon a Kukkolót. Tudta, mert Csarankádzi eléggé sok Kukkolót végignézett korábban, még az oly emlékezetes legutóbbit is, ez kellett neki leendő tanulmányához. És tudta, hogy sok néző panaszkodott, hogy bár a kamerák jóvoltából ragyogóan lát mindent, de már az érdekesebb beszélgetéseket, főleg ha halkan folyik a társalgás, nehezen hallhatja, mert hiába az érzékeny mikrofonok, de a többiek hangosabb beszélgetése elnyomja az általa megfigyelni kívánt társalgást! De hát így hogy a párok és kisebb társaságok elvonulhatnak egymástól, megoldódik ez a gond. A többi szereplő esetleg nem tudhatja hogy azok mit beszélnek, de ez mit sem számít, mert az egész műsor nem az ő kedvükért, hanem a nézők kedvéért folyik, azok meg láthatnak és hallhatnak mindent!

Ki is használták ezt a lehetőséget azonnal a szereplők. Minthogy még igazán bőven tellett a napból, nagyonis korai lett volna még lefeküdni, emiatt rögvest kis csoportocskákra bomlottak. Beszélgettek. S ez úgy történt, hogy mindenekelőtt népes társaság csoportosult azonnal Ratkum király ágya mellett, s beszélgetésbe elegyedtek. Ott volt természetesen nemcsak a király és a felesége, de Ug herceg is, meg Tromik, Dardáj, Zix, sőt, még a három árva lány is, tehát Bolvi, Kui és Bajdzsa. Ez kilenc fő volt, tehát a jelenlevők majdnem fele! És tulajdonképpen hívtak még többeket is. A csoportosulás létrejöttét ugyanis Ug herceg kezdeményezte, e szavakkal:

—Jöjjen csak ide mindenki, akit érdekel hogy esetleg úrrá és úrnővé válhat! Mert jól figyeljete a szavaimra: senki nem tudhatja hogy ki nyeri meg az űrvárost! Senki! Na és hát ha nem fogunk össze, akkor az lesz, hogy aki nyer, az nagyon örvend majd, de a többiek mind hoppon maradnak, és eszik a kefét mérgükben! Hanem remélem sokan láttátok az előző Kukkolót: nos, azok csinálták jól, mert ott összeszövetkezett Iloé, Iggi, Kristály, Szjord, sőt, a végén még szerintem Kajjám is, és az már egészen más kérdés hogy közülük páran valamiért eltűntek a végén, mert a lényeg az, hogy megegyeztek hogy mi lesz, bármelyikük nyerjen is! Ezt kell nekünk is tenni, ha valóban meg akarjuk valósítani a célunkat, hogy urak és úrnők lehessünk! Ez nem is lehet másképp, hölgyeim és uraim, mert ha valahová, valamilyen bolygóra elrepülünk úrnak sőt istennek lenni, akkor úgyis kell legyen egymás közt szolidaritás, megegyezés, mert ha a barbár ellenség helyett egymást kezdjük el ölni, mert nem tudunk megegyezni, akkor az nekünk régen rossz! Nem mintha mindenáron öldökölni akarnám az ottani barbárokat, de magunkat még úgy sem! Ha pedig kell megegyezés, akkor miért is ne kezdhetnénk el azt már most rögvest is?! Tehát jöjjetek és dugjuk össze a fejünket, mert másképp nem tisztázódnak a dolgok! Én azt szeretném, mert az volna az optimális, ha minden jelenlevő magáévá tenné nagy tervemet, megegyeznénk mindenben...

—De hát ez úgysem menne - szolt közbe Csarankádzi - mert az egész koncepció már ott megbukik, hogy abban sem tudtok majd megegyezni, hogy ki lesz a legfontosabb személy, a legfőbb uralkodó, a király, vagy a császár, mindegy hogy nevezzük!

—Nono, ez egyáltalán nem biztos! Mert miért is ne lehetne úgy, hogy például megegyezünk abban, hogy aki nyer, az lesz a császár, de a többi rangokat elosztjuk!

—Nemigen értem, mert ha tegyük fel Tromik nyer, akkor ő lesz a császár, holott különben a hadvezér rangja néz ki neki, ami épp neki való is volna, mert kommandós!

—No igen, hát épp ez az hogy hiába nyer valaki, nem biztos hogy okvetlenül neki kell királlyá lenni! Ugyanis kevesen vagyunk! Annyi bizonyos, hogy mi akik most idefent vagyunk a Kukolóban, mi kell legyünk a legnagyobb urak és úrnők, mert rajtunk múlik az egész! Nélkülünk nem lesz megvalósítva a nagy álom! Tehát mi leszünk a legfőbb urak. De a legfontosabb posztokat úgy kell elosztani, hogy működjön az egész uralmi rendszer, másképp megette a fene az egészet! A működőképesség fontosabb annál, hogy ki lesz a király! Mert tegyük fel Prok úr nyer. Ha már most ő ekkor ragaszkodna hozzá hogy ő legyen a császár, s mindig övé legyen a legfőbb, a végső szó, akkor ő valóban kiélvezheti hogy császár, de legfeljebb egy vagy két évig, mert azután holtbiztos hogy kitör egy akkora lázadás, ami még akkor is lesöpri őt a trónról, ha nekünk jobbak a fegyvereink! Mert ne higgye senki, hogy fegyverrel minden megoldható! Természetesen fegyverrel hódítjuk meg a bolygót, de a fegyverek tényleg csak a hódítást oldhatják meg, a hatalomnak tehát csupán a megszerzését, de történelmi tapasztalataim szerint számtalan hódító volt aki remekül volt képes a hatalmat megszerezni, ám azután nem volt képes azt megtartani! Holott megtartani sokkal nehezebb mint megszerezni, már amiatt is, mert a megszerzés mindig csak töredékannyi időbe telik, mint a megtartása! A megszerzés megy talán egy vagy két esztendő alatt is, sőt, néha elég hozzá csupán pár hét, és sok esetben, a kellő pillanatot figyelembe véve elég hozzá csak egyetlen jó ötlet – de utána mi nem néhány évig, de évtizedekig sőt generációkon át akarunk uralkodni, mi és az utódaink! Szóval Prok urat is szívesen látjuk magunk közt, de csak akkor ha beleegyezik hogy még ha ő nyer is, akkor sem ő lesz a császár! Természetesen fölöttébb előkelő rangot kap ezesetben, gondtalan, jó életet, palotát, vagyont, nőket, mindent, de tekintve hogy szakértelme kizárólag a sertéstartásra terjed ki, emiatt egyáltalán semmiféle politikai kérdésbe nem szólhat majd bele! Már Ratkum királlyal kapcsolatban más a helyzet! Ő már bizonyította hogy tudja, mi a dolga egy királynak! Nyíltan bevallom, ha csak egy mód van rá, én szeretnék császár lenni Ratkum helyett, ugyanakkor vele kapcsolatban már könnyen el tudom képzelni, hogy az hogy melyikünk legyen a legfőbb úr, az csak attól függjön, a végén melyikünk nyer, s aki nem nyert, az lesz a második legrangosabb személy! És így tovább! Tehát az hogy ki nyer, bár fontos szempont, sőt, lehet a legfontosabb szempont is, de korántsem az egyetlen szempont, mert vannak más szempontok is, főként az illető szakértelme, s e többi szempont olykor bizony többet nyomhat a latban, mint a nyereség pusztá ténye! És épp ezeket a dolgokat kell megbeszelnünk! Jöjjetek hát ide körénk! Gyere te is Prok, és te is Zonderáj kapitány, meg te is Lolita, meg mindenki más is! Te is Decu, szükségünk van értelmes emberekre!

—Nem, én nem megyek - mondta Lolita - nekem ez az egész ugyanis nem nagyon tetszik!

—Mi nem tetszik?

—Túl sok vérrel jár. Én igazság szerint annak az Iloé nevű tündérnek a világnézetét érzem magamhoz a legközelebb állónak, bár nem osztom százszázalékosan. Azaz, tulajdonképpen maximálisan meg vagyok győződve róla, hogy az a helyes és követendő, csakhogy ez inkább egyfajta elméleti, intellektuális meggyőződés a részemről, mintsem érzelmi! Pontosabban, érzelmileg is egyetértek vele, ám úgy valahogy vagyok ezzel, mint a hithű karotányok: lehet hogy egy fiatalember a legőszintebben vallásos, és elhiszi azt hogy a maszturbálás nagy bűn, de azért esténként mégis kiveri a farkát, még ha szégyenkezve és mély büntudattal eltelve is! Én tehát bár tudom hogy még önmagam védelme érdekében sem szabadna másokat megölni, de azért azt hiszem adott esetben mégis lelőném azt, aki meg akar engem gyilkolni! Úgy érezném hogy ez nem helyes, de megtenném, mert nagy bennem az életösztön! Vagyis, én nem vagyok olyan jó, mint Iloé! De hát ez úgy valahogy lehet, hogy én őt ezen új vallás, a szelidség-hit papnőjének vagy prófétájának tekintem, de egy vallás nem minden hívője lesz pap, papnő vagy szerzetes! Mindenesetre akkor is híve vagyok e szelidségtannak, én gyönyört szeretek osztani nem kint, már pornósztár munkaköröm is erre sarkall, és hát az azért nagyon más ám, hogy én önvédelemből lelövök valakit, vagy kifejezetten azért megyek valami bolygóra, hogy ott én magam kezdjek el öldökölni, csak azért, hogy holmi barbár uraság szerepében tetszelegjek! Szóval, ezt

az egészet nem nekem találták ki azt hiszem, ne is haragudjatok! Ennél már Decu értelemre alapuló társadalma is sokkal szimpatikusabb, habár megvalósíthatatlan vágyálomnak tartom! —Nem az! Engedd meg, hogy bebizonyítsam! - pattant fel azonnal Decu, s máris Lolita mellé telepedett.

Igenám, de Ug nem szeretne volna ha Decu a maga oldalára állítja Lolitát, s emiatt így szólt: —Lolita, ne hallgass Decura, gyere inkább mégis közénk, nem kell senkit megölnöd, inkább valami olyan munkakört kapnál, ahol kiélheted játékoskodási és jócselekvési hajlamaidat! Decu mellé már amiatt sem jó ha állsz, mert ott minden az értelemre épül, és emiatt örökké csak megvetett senki lennél náluk még ha létrejönne is a társadalma, mert az alsóbb kasztok valamelyikébe tartoznál csak!

—Kaphatna Lolita kivételezett státuszt! - mondta Decu gyorsan.

—No igen, de akkor is tudná mindenki, hogy meg nem érdemelt előjogokat élvez, amire az értelmese nem jogosítja fel!

—Ugyan miért nem?! - nézett nagyot Lolita.

—De hát már hogy is kérdezhetsz ilyet - mondta Ug - amikor nyilvánvaló, hogy nem ütöd meg azt a mértéket amit például Decu, vagy a nála is okosabbak!

—Úgy gondolod?

—Hogy is gondolhatnám másképp! Hiszen nincs akkora IQ-d!

—Miért becsülsz ennyire le?

—Nem becsüllek le, na de aki pornósztár...

—Azzal mi van?

—Hát az, hogy akinek annyi esze van amennyi Decu bandájába kell, az az eszével keresi a kenyerét, nem a... a...

—Nem a pinájával. - fejezte be a mondatot Ug helyett Torux.

—És ha épp pornósztár mivoltom a jele annak, hogy vág az eszem mint a borotva?!

—Mire kell ott ész?!

—Hát nem sokhoz az szentigaz, de ahhoz például igen, hogy belássam, hogy semmi alapja annak a vélekedésnek, hogy ez a munka erkölcstelen vagy megvetendő volna! És eszemnek hála mertem felülemelkedni a kisstílű társadalmi előítéleteken, s olyan munkakört választani, ami aránylag könnyű, kényelmes, élvezem is, és még sok pénzt is keresek vele!

—Na, majd elvállik hogy milyen eszes vagy! Nem tudom hogy Pucsakaci néz-e most minket, de valaki biztos, vagy ő vagy a megbízottja hogy kiválassza az izgalmas részeket a tévés összefoglalóba, s ezennel javaslom neki, hogy végeztessen IQ tesztet velünk, s elvállik akkor mindjárt, hogy sokkal okosabban teszed ha velünk közösködöl, és nem Decuval!

—Állok elébe! - mondta Lolita.

Mindenesetre Decu akkor is karon ragadta Lolitát, s hogy ne zavarja őket Ug, Ratkum király és a többiek hangos és izgatott szövegelése, átvonultak az egyik csevegőszobába hogy ott nyugodtan győzködhessen a pornósztárt arról, miért is érne meg, ha ők ketten szövetkeznének. Hívta Zonderáj kapitányt is, de Zonderáj kapitány azt mondta, hogy őt nem nagyon érdekli ez az egész, de a másik csoport tervei sem; ő csak azt mondhatja hogy bármelyik bandát szívesen elviszi ő meg úrhajós barátai akárhová, ha ezért cserébe övék marad az úrváros! Viszont Decuval tartott Prok úr is, mert azt mondta hogy ő ugyan biztos nem nagyon eszes, de a másik csoport terveit ő is túl véresnek tartja. S bár őt nem nagyon érdekli hogy hány barbárt ölnek meg, de nem akarja hogy azok esetleg őt öljék meg! Zurna is velük tartott, bár azt mondta hogy ő biztos nem tart Decuval, de Decu tervei egyelőre különlegesebbeknek tűnnek mint a királyosdit játszani akaróké, s tájékozódni óhajt felőlük. Dumdi ellenben elment Ugékhoz. Torux megpróbált Miklával beszélgetni, de a színésznő még mindig haragudott rá, s így inkább elment Mikla is Decuhoz, Torux ezért aztán Röcepivel beszélgetett arról, hogy milyen is volt az a bolygó ahol Röcepi élt sokáig, s ezt Tacsanka néni is meghallgatta. Később aztán Zurna eltávozott Decutól, s elrabolta Toruxtól Röcepit, s egy külön szobában ő faggatta a megmentett nőt. Aztán Mikla is csatlakozott hozzájuk, Decu pedig Tacsanka nénit próbálta győzködni. Így cserélődgettek a párok, beszélgetőpartnerek, csak Ug és Ratkum király csoportja maradt állandó. Látszott rajtuk hogy nagyon komolyan gondolják a terveiket; még este kilenc után is élénken

társalogtak, amikor azonban Csarankádzi szólt hogy ő bizony már aludni szeretne, ezzel egyetértett Tacsanka néni is; erre aztán ők is ágyba bújtak és aludni próbáltak. De még jó sokáig lehetett ezután is egy-egy elgondolkodó hümmögést hallani, ami azt jelentette hogy sokáig nem jön némelyek szemére az álom.

Na már most, Pucsakaci ugyan nem jelentkezett be hozzájuk aznap este, valóban hagyta hogy kötetlenül beszélgessenek, ismerkedjenek egymással, ám nagyonis figyelt, mondhatni hogy ő is „kukkolta” őket, és amit látott, az nagyon nem tetszett neki! Nagyon-nagyon nem tetszett neki! Nem akarta hogy szereplői sikeresen összeszövetkezzenek, és hamar vége legyen a Kukkolónak.

—Úgy látszik - gondolta - hogy egy úrváros már egyszerűen túl nagy jutalom ahhoz, hogy valaki kizárólag önnön kiváló képességeire és a nézők kegyére merje bízni a győzelmét; úgy látszik ez már akkora jutalom, hogy szinte mindenki érdemesnek tartja arra hogy szövetkezzen érte másokkal, mert úgy véli még mindig jobb ha csak egy részét kapja meg a jutalomnak, de azt biztosan, mint ha kockáztatja, hogy „mindent vagy semmit”! Tenni kell valamit azért, hogy ezt a nagy barátkozást kissé tönkretégyem, vagyis szét kell ugrasztanom a bandát!

Ennek megfelelően cselekedett másnap. Először, igaz, egy teljesen szokványos kérdést tett fel szereplőinek:

—Tegnap kissé megismerhettétek egymást, most hát legyetek oly kedvesek, és valljatok nekem és a nézőknek arról, hogy véleményetek szerint ki a legesélyesebb a győzelemre, és ki a legesélytelenebb, és miért! Halljuk először Tacsanka nénit, mert tiszteljük meg ezzel az elsőséggel is korát, élettapasztalatát!

—Hát, én a legesélytelenebbnek Zixet tartom. Ő nem nagyon érdekes figura, csak egy a sok-sok hajléktalanból. A legesélyesebb... hát ezt nem nagyon tudnám megmondani! Mert ketten is szóbajöhetnek: vagy Lolita, vagy Zurna! Bár eléggé más a rajongótáboruk, de mindegyiket sokan ismerik.

—És mit szól ehhez Zix?

—Természetesen nem értek egyet ezzel! Úgy értem, a legesélyesebbnek én jelenleg egyértelműen Zurnát tartom. Lolita szóba sem kerül. Nem akarom sértegetni Lolitát, de valóban kurva amint ezt ő maga is felvállalta, és emiatt sokan, főleg a mélyebben vallásosak, óvakodnak rá szavazni! Zurna viszont nagyonis színes egyéniség, egyszerűen mert örült, még ha zseniális örült is! Azért örült, mert mindenütt szörnyeket gyanít, és állandóan a vérről, szenvedésről, szóval a hororról spekulál! A legesélytelenebb viszont korántsem én vagyok, hanem Prok úr.

—És mi Zurna véleménye? - kérdezte az írónőt Pucsakaci.

—Szerintem szóba sem kerülhet más nyertes mint Röcepi kisasszony! Hogy is lehetne a nyertes más, hiszen ő aztán valóban különleges, mert egy idegen bolygó lakója! Mármint az volt. Ott telt a gyermekkora! Igaz, mindez érvényes Ratkum királyra és nejére, Írixre is, csakhogy Röcepi története meghatóbb! Szegény kislány, mennyit szenvedhetett, mennyi veszélyben volt része, elvesztette a családját is... plusz még ott van az is, hogy nő... igaz, Írix királyné is nő, csakhogy neki nem is ment olyan rosszul a sorsa királynéként korábban! A legesélytelenebb szerintem meg Dr. Csarankádzi. Ő be is vallotta hogy nem nagyon hisz a nyerésében, és tulajdonképpen csak tanulmányúton van itt, meg aztán tőle a nézők inkább csak afféle tudományos eszmefuttatásokat hallanak majd azt hiszem, amit én még talán értékelek is majd, jó alap lesz a szereplőim karakterizálásához, csakhogy a nézők ezt inkább unalmasnak tarthatják!

—Egyetért ezzel Dr. Csarankádzi?

—Nem. Szerintem az első kieső Ratkum király lesz. Azért ő, mert a nézők remélik majd, hogy ha Írix királyné egyedül marad benn, akkor majd esetleg megcsalja a felséges férjét! Főleg azt remélik majd, hogy Írix nemi partnere Dardáj lesz!

—Feltételezel ekkora ravaszságot a nézők részéről?

—Hogyne! Nem hülyék ám azok! Főleg azután, hogy Lolita bevallotta hogy hiába ő a pornósztár, de nem akar szexelni idefent! Ennek ellenére viszont a legesélyesebbnek Lolitát tartom.

Ő nagyon szép, szexi, és a nézőkben benne van a gondolat, hogy hátha mégis fog egy jót szexelni.

—Kérdezzük akkor most már meg Lolitát is! - mondta Pucsakaci.

—Ellentétben Dr. Csarankádzival, én épp hogy Ratkum királyt tartom a legesélyesebbnek! Azért őt, mert azt hiszem számos bargani lakos óhajt majd vele tartani hogy részt vegyen a hódításban, és majd Ratkum alattvalójaként úr lehessen! Vagy épp úrnő! Főleg azok gondolják így, akik nem szeretik a csiszíket, és félnek, hogy a bolygónk idővel a csisziké lesz. Na és hát ezek vagy Ratkumra, vagy a nejére, vagy esetleg Ug hercegre szavazhatnak ha ezt akarják. De szívesebben szavaznak vérbeli királyra, mert az emberekben él valami perverz vágy a nemesség tiszteletére, a nemesség előtti hajbókolásra, a királyi pár közül meg valószínűbb, hogy a királyra szavaznak majd, egyszerűen mert ő a férfi, meg mert eddig is főleg ő beszélt kettejük közül! A legesélytelenebbnek pedig én Toruxot tartom. Azért őt, mert eddig nem jeleskedett semmi különös jellemvonással, eltekintve az én utálatomat, csakhogy épp ez az, amit számos engem kedvelő néző nem bocsát majd meg neki! Továbbá, máris túl sok színészféleség van idefent: én, Torux és Mikla. De én a magam módján különleges vagyok, tehát nem szavaznak ki, az elején biztos nem, Mikla pedig egyszerűen szebb mint Torux, és nő. S emiatt a kieső, az Torux lesz.

—Mi Röcepi kisasszony véleménye?

—Az, hogy a legesélyesebb én vagyok, mert én fogok nyerni, jól mondta ezt Zurna! A legesélytelenebb pedig a három árva lány. Közülük hull majd ki az egyik legelsőnek. Azt nem tudom hogy ki, de egyikük. És azért ők, mert három árva lánynak egyszerre nem lehet szurkolni! Egyikük biztos benn marad majdnem a legvégéig, de csak az egyikük. Ha már ugyanis csak egy lesz belőlük, akkor annak lehet drukkolni, azért lehet izgulni, őt lehet sajnálni. De három belőlük, az sok! Megkockáztatom különben, hogy a bennmaradó árva lány Bajdzsa lesz, egyszerűen mert ő a legfiatalabb.

—Halljunk akkor téged, Bajdzsa!

—Tartok tőle hogy velünk kapcsolatban jól mondta Röcepi amit mondott! Ellenben a legesélyesebbnek én nem őt tartom, hanem Zonderáj kapitányt! Azért őt, mert ő most egész Bargan hőse! Amiatt is mert megmentette Röcepit, azért is mert megmentette Ratkum királyt és Írix királynét, s amiatt is, mert a legtöbben oltári jó csínynek tartják, hogy valaki csak úgy elköcsön egy egész úrvárost!

—Egyetértesz ezzel, Zonderáj?

—Nem tudom így lesz-e, de nagyon remélem hogy igen, tehát már babonáságból sem mondok mást, mint hogy én vagyok a legesélyesebb! A legesélytelenebb viszont Tromik. Azért ő, mert erős embereket sokat láthatnak másutt is a nézők, sőt, idefent is van valaki aki erősebb mint a mi kommandósunk, és ez Dumdi, a testépítő! Prok úr jódarabig bennmarad majd, mert a nézőknek imponál a bugyutasága, ez ugyanis jópofa. Tehát nem ő a legesélytelenebb, hanem Tromik.

—Reagálj erre, Tromik!

—A legesélytelenebb természetesen Tacsanka néni! Nem akarom megbántani, de hát ő csak egy szimpla öregasszony! Ráadásul el akar költözni a csiszíkhöz! Jó-jó, a szíve tehát az élete miatt, én nem is hibáztatom, megértem, de a nézők egyáltalán nem rajonganak olyan nagyon a csiszíkért, s ezt nem bocsátják meg neki, annyira biztos nem, hogy ő nyerjen! Különben is úgy gondolhatják, hogy mire már egy úrváros és ennyi sok pénz egy annyira idős nőnek, aki-nek kis túlzással mondható, hogy a fél lába már a koporsóba lóg!

—Oda nem lóg. - mondta Tacsanka néni. —Oda nem lóg, fiatalember! Ugyanis nem óhajtok koporsós temetést.

—Hát akkor mit? - csapott le azonnal a kínálkozó témára Pucsakaci.

—Nos, én azt szeretném ha a halálommal az életet szolgálhatnám. Leginkább tehát azt szeretném, ha egyszerűen felfalnának.

—Kik? Emberek, mint régen a csiszík tették a társaikkal?

—Nagyon jól tették azt a csiszík, megértem őket! De hát merőben valószínűtlen, hogy valakinek kedve szottyanna egy olyan rágós falathoz, mint amilyen én vagyok. Ha pedig ember nem

eszik meg engem, akkor legyen az valami ragadozó. Természetesen valami méltóságteljes, mondhatni királyi ragadozó, a legvadabbak egyike... igen, az tetszelegne a hiúságomnak! Mert bennem is van hiúság ha vén vagyok is, bevallom! Ha azonban ez nem lehetséges, akkor hamvasztást akarok, s a hamvaim jeltelen szétszórását. Nekem senki ne zokogjon a sírom felett! És kár a fát is pocsékolni a koporsómra. Na és tudom ugyan hogy ha csak úgy elrohadok a sírban, azzal is az életet szolgálom, mert a baktériumok megesznek, de a rothadás olyan undorító, hogy azt nem akarom magamnak.

—Na, te is örült vagy, nemcsak én! - nevetett Tacsankára Zurna. —Bár én tulajdonképpen megértelek! Valóban, ha már mindenáron meg kell halni, akkor mégis más, ha valami nemes ragadozó gyomrában végezzük! Bár tudom hogy e véleménnyel nem sokan értenek egyet a jelenlevők közül. Talán senki más, csak mi ketten.

—Nem éppen, én maximálisan így gondolom magam is! - mondta Röcepi. De más nem jelentkezett. Ezért aztán Pucsakaci szólt, hogy Tacsanka néni fejtse ki, hogy ki szerinte a legesélyesebb és ki a legkevésbé.

Az öregasszony elgondolkozott. Hümmögött egy sort, közben pedig hosszú, piros sáljával játszott. Régimódi sál volt, még csak nem is mintás, egyszínű piros selyemből készült, és háromszor is körbeért Tacsanka nyakát. De legalább így nem lehetett látni a nyakbőr ráncait. A sál két végéről néhány centis selyemzsinórokon egy-egy ezüstgolyó lógott le. Megvoltak mintegy mogyorónyi nagyságúak. Bár lehet hogy nem ezüstdből voltak, csak ezüstözöttek. Ezek azt a célt szolgálták, hogy segítségükkel könnyebben meg lehessen kötni a sálat a nyakon. Vagy esetleg a fázós derék köré. Igazi kőkorszaki divat! Illett Tacsankához.

Most az öregasszony e golyócskákat morzsolgatta fonnyadt ujjai közt, miközben azonban rájuk sem nézett, ehelyett Tromikot vizslatta, úgy, hogy előregörnyedt, de alulról felfelé a kommandós arcába pislogott.

—Igazad van fiacskám, én csak egy jelentéktelen öregasszony vagyok, és rég volt már az az idő, amikor lebirkózhattam az olyan szép szál, deli legényeket mint te is... mostanában már senki nem akar kiállni velem egy kis izomlazító tusakodásra...

A Kukkolóban kitört a nevetés. Van humora az öreglánynak!

—Csakhogy - folytatta Tacsanka - ne feledd el, hogy *rengetegen* élnek a Barganon öregek! Akiknek sokszor épp a tévé az egyetlen szórakozásuk! És az aktuális Kukkoló az egyetlen családjuk, mert nincs rokonságuk, vagy ha van is, le se... na jó, kimondom: le se szarja őket, nem törődik velük! Milliós szám vannak ilyen idősek! És mérget vehetsz rá, hogy ezek mind nekem drukkolnak, nem neked! Tehát igenis én, én Tacsanka vagyok a legesélyesebb! A legesélytelenebb pedig épp te, egyszerűen mert épp most becsültél le engem, s azok akik engem akarnak nyerőnek látni, ezek azonnal kiszavaznak téged, amint módjuk lesz rá!

—Nem akartalak megbántani!

—És nem is bántottál meg. Nem haragszom rád. De attól még ki leszel szavazva!

Tromik nem tűnt úgy, mint aki vitába szándékszik szállni az öregasszonnyal, így Pucsakaci ezt mondta:

—Beszéljen akkor Prok úr!

—Én?! Hogy én?! De hát, én, izé... honnan tudhatnám én azt, hogy... dehogyis tudom... nem tudok én semmit...

—Na de mégis! Szerinted ki fog nyerni?

—Honnét tudhatnám én azt... talán valamelyik szép nő, igen, talán... de nem biztos ám, nem tudom azt, nem vagyok én jós, kérem szépen... nem értek az ilyesmihez... én csak azt tudom hogy én biztos nem nyerek...

—Ha ilyen biztos vagy benne hogy nem nyersz, akkor miért jöttél fel ide? Miért vállaltad a szereplést? - kérdezte Csarankádzi.

—Hát kérem szépen, az nekem eszembe sem jutott hogy idejöjjenek... eszem ágába sem, úgy ám... csakhát az asszony mondta, hogy jelentkezzenek...

—Nemrég még azt mondtad, hogy a feleséged nagyon buta!

—Az, az, persze hogy az, ha nem lett volna buta, nem jött volna hozzám, mindig ezt mondja és igaza is van... de hát attól hogy buta, még nagyon erőszakos... és én nála is butább vagyok...

kérem szépen, én csak a disznókhoz értek, én csak meg akartam venni a szomszéd sertéstelepet! Ahhoz értenék... talán... mert nem biztos, mert kétszáz cocánál többel egyszerre még nem foglalkoztam sosem... de azt honnét tudhatnám, hogy itt kinek mennyi az esélye?!

Pucsakaci nem erőltette tovább. Megkérdezte inkább Ratkum királyt.

—Én egyelőre úgy látom, nekem a legkiválóbbak az esélyeim, szerencsére! Erre utal az is, hogy már idefent a többiek közül is mennyien érdeklődnek a tervem iránt! A legkisebb esélye pedig biztos hogy Decunak van, mert mindenki aki az én tervemet támogatja, az nem támogatja az ő tervét, hogy rászabadítsunk a társadalomra valami észre épülő rabszolgaságot!

—De nem, de nem, félreérted! - tiltakozott Decu. —Az ugyanis nem rabszolgaság, az csak...

—Majd máskor Decu, most mondd hogy mint vélekedel az esélyekről! - utasította őt Pucsakaci.

—Lolita a legesélyesebb. Azért ő, mert ő a legszebb és a legerkölcstelenebb. Én ugyan nem ítélem őt el, az erkölcstelenségét csak úgy értem hogy sokan így gondolják! A legesélytelenebb pedig szerintem is Torux.

—Ha a közelembbe jössz, ezért kikaparom a szemedet! - sziszegte felé Mikla.

—Mire e dühös hang?!

—Arra, hogy Lolita bár nagyon szép, de a legszebb nő itt mégis én vagyok és nem ő!

—A két kiló festék alatt, már bocsáss meg?! Elismerem hogy még így is nagyon szép vagy, de nekem a legszebb akkor is Lolita, sőt még utána sem te következelsz, hanem Írix királyné! És utána jön Bajdzsa, azután te... bár még itt is vacillálok, nem Kui jönne-e a sorban... de nem értem miért kell emiatt dühösnek lenned! Azt én is elismerem, hogy színészként biztos jobb vagy, mint Lolita! Nekem egyszerűen ilyen a szépségideálom, az ízlésem, és kész!

—Ne is álmodj róla, hogy szövetkezem veled!

—Eddig se nagyon buzgott benned a vágy. Különböznék meg, az elveimet nem tagadom meg, és abban az észre épülő társadalomban amit én szervezek, alapvető követelmény lesz az indultmentes, higgadt őszinteség!

—Akkor most téged kérdezek, Mikla! - vezényelt Pucsakaci.

—A legesélyesebb természetesen én vagyok, én, az igazi művész! Igaz, Torux is művész, de én művésznő vagyok, s azokat jobban kedvelik a nézők! A legesélytelenebb pedig természetesen Dardáj, mert a nőknek csak elenyésző töredéke tartja rokonszenvesnek az olyan férfiakat, akik nemi erőszakért ültek, ugyanis ennyire perverz és hülye nő nem futkos sok a világban! De a férfiak sem kedvelik az efféléket, ugyanakkor meg irigykednek is rá azok, akiknek nem áll fel olyan gyakran mint Dardájnak! Mérhetetlenül meg lennék lepve, ha nem Dardáj lenne a legelső kieső! Csodálkozásom nem ismerne határt!

—Te is így gondolsz, Dardáj?

—Naná hogy nem! Azt nem tudom hogy nyerek-e, de én meg azon lennék mértéktelenül meglepve, ha legalábbis nem maradnék benn az utolsó öt közt! Ugyanis a legesélyesebb szerintem Lolita, és a nézők hülyék lennének engem kiszavazni, amikor remélik hogy összejön egy kis szex köztem és Lolita közt... hiszen mindkettőnk életében központi szerepet játszanak az ivarszervek... és rajtam igazán nem fog múlni a dugásunk... hogy ki a legesélytelenebb? Hát azt hiszem Írix királyné! Azért ő, mert úgy tűnik, ő ugyanis mindig csak azt mondja majd, amit a férje!

—Így van Írix?

—Természetesen! Eszemben sincs mást mondani! Hogy is tehetném azt, hiszen szeretem őt, aztán meg bolond lennék kockáztatni hogy nem ő nyer, hiszen akkor nem szerzi vissza a férjem a hatalmát, és belőlem sem lesz újra királyné! Tehát most sem válaszolok semmit, amit kellett, azt a férjem már elmondta!

—Na látod Pucsakaci, épp erről beszélek! - bökött Írix felé hüvelykujjával Dardáj.

—Szóljon akkor Torux!

A színész megköszönte a torkát, majd így szólt:

—Hát, nagyon nem szívesen mondok ilyesmit, de nekem is úgy tűnik hogy Lolita a legesélyesebb! A legkevésbé pedig, nos, hát igen, szerintem is a három árva lány közül valamelyik! Valószínűleg Bolvi, mert ő nem olyan nagyon fiatal mint Bajdzsa, meg mintha egy árnyalatnyival

kevésbé lenne csinos! Nem nagyon, csak egy hajszálnyit, de lehet hogy ezt is csak az én ízlésem mondatja! Én így gondolom!

—És mit mondasz te, Dumdi?

—A legesélyesebb természetesen Ratkum király! Elvégre ő az egyedüli király! A legkevésbé esélyes pedig nyilvánvalóan Prok úr, mert ő a legkevésbé eszes!

—És szerinted, Ug herceg?

—Én. Én vagyok a legesélyesebb, mert eredetileg én hoztam szóba a hódítást, meg mert én szervezem az összefogást idefent a legnagyobb hévvel! Ratkum király túl méltóságteljes, túl előkelő! A legkevésbé esélyes... hát, talán Röcepi kisasszony! Prok úr valóban eléggé mulatságos, Lolita ugye izgalmas szakmával rendelkezik... és ráadásul mintha az előző Kukkoló Iloéját próbálná utánozni jóságban... Tacsanka nénit valóban sok öreg támogathatja... igen, igaz hogy Röcepi egy másik bolygón nőtt fel, csak hogy ez egyáltalán nem látszik rajta! És eléggé szűkszavú! És még a bolygójáról sem mesél semmi igazán izgalmasat, csak hogy baromi nagy fák nőnek ott, és akkora állatok mint egy emeletes ház! De ezt már sokszor elmondta!

—Szólj akkor te, Kui!

—Ug herceg a legesélytelenebb. Ratkumot ugyanis nem szavazzák ki, mert király, de Ug herceg is ugyanazt akarja mint Ratkum, és jól meg is értik egymást, ugyanazt mondják, márpedig egy közmondás szerint ahol két ember mindenben egyetért, ott az egyik felesleges! A legesélyesebbnek egyelőre én Zurna írónőt tartom. De annyira, hogy aggódom, mert ő még nem egyezett bele hogy szövetkezik velünk, tehát hogy ha nyer, akkor is mehetünk hódítani! Ugyanis emiatt veszélyeztetve érzem hogy legalábbis úrnő legyek valahol, ha már császárnő nem lehetek!

—Most beszélj te, Bolvi!

—Nincs mit mondanom, mert teljesen egyetértetek Kuival... bár remélem, ebből nem az lesz, hogy a nézők meg engem tartanak feleslegesnek, mert ugyanazt mondom mint ő! - nevetett. — Mindenesetre most ez a véleményem.

—Nos, jól van, akkor most már mindenki elmondta hogy szerinte ki a legesélyesebb, s ezek után felteszek egy - mondjuk úgy - etikai jellegű kérdést! Bár mint az az etikában nem ritkaság, lehet hogy a kérdésre adott válaszban esetleg, egyeseknél, vallási jellegű motívumok is szerepet kapnak majd. Mindenesetre a kérdésem első megközelítésben merőben gyakorlatias jellegű, sőt, ha úgy tetszik hát jogi! Mi lenne szerintetek a házasságtörés jogos büntetése?

—Nem egészen értem, mire fel ez a kérdés - kérdezte azonnal Dr. Csarankádzi - hiszen erre vonatkozóan vannak érvényes törvények! Azaz, pontosabban szólva épp hogy nincsenek, amennyiben a mi bolygónkon a házasságtörés nem büntetőjogi kategória, mindössze válóoknak minősülő cselekmény! Bár tulajdonképpen még ez az értékelése is felesleges, mert enélkül is el lehet válni, ez mindössze annyiból előny a vétlen félnek, hogy ha emiatt válik, akkor kisebb valószínűséggel ítélik oda a gyermeket a megcsalásban vétkes házasságfélnek, mint egyébként, mondván hogy rossz példát mutatna majd a gyermekének! Szóval nem értem hogy miért kéne nekünk erről vitatkoznunk, Pucsakaci!

—Nagyon egyszerű oka van ennek! Az ugyanis, hogy a nézőinket mindig igencsak érdeklik a nemiséggel kapcsolatos kérdések! Ezt épp te, kinek pszichológa a szakmája, igazán kell tudd! Na és hát itt annyiféle különböző ember jött össze, hogy remélem, kikerekedik ebből egy izgalmas kis vita. Mert azt én is tudom, de a nézők is, hogy mi a törvény. Azt is hogy mi a csiszi szokás: ott ez a kérdés fel sem merülhet, mert mindenki mindenkié, nincs akit meg lehetne csalni. Csak hogy nem biztos hogy mindegyikőtök egyetért akár a mostani törvényekkel, akár a csiszi életmóddal! Továbbá, az előző Kukkolóban Drás püspök, mielőtt megtért volna a tündér Iloé nézeteire, azelőtt erőteljesen hitet tett az ősi karotány vallás törvényeire, miszerint az urát megcsaló nőt halálra kell kövezni, természetesen azzal együtt, akivel lefeküdt! Szóval ezzel kapcsolatban nagyon különböző vélemények hangozhatnak el, s ez szerintem sokakat érdekel!

Ezt mondta Pucsakaci, és már előre élvezte, micsoda vita lesz ebből. Remélte, ez a kérdés alaposan összeugrasztja majd az úrváros megszerzésére szövetkezők csoportját, akiket ő magában csak „Ug herceg bandájának” nevezett. Remélhetőleg hamar kiderül hogy már ebben

sem tudnak megegyezni, s elmegy a kedvük a szövetkezéstől! Mindenesetre először Lolitát szólította véleménynyilvánításra.

—Véleményem egyszerű - mondta a pornósztár - legjobb férjhez se menni!

—Na de ha már mégis megtörtént a férjhezmenetel, és a férj rajtakapja a feleségét!

—Hát, talán az a legjobb viselkedés ilyenkor, ha udvariasan megköszörüli a torkát, s amikor azok ketten erre észbekapnak és odanéznak, akkor a férj megkérdezi: —Elnézést, beszállhatnék harmadiknak?!

Kitört a nevetés, ami percekig nem csillapodott. Végül Pucsakaci ezt kérdezte:

—Na de mi van ha a férj felháborodik?

—Módfelett helytelen! Ugyan mire fel háboroghatna! Először is, ha rendesen kielégíti a feleségét, akkor a nő valószínűleg meg sem csálja, mert ugyan minek?! Tehát ha mégis megteszi, az valószínűleg eleve a férj hibája! Mert vagy szexet nem ad eleget a feleségének, vagy szeretetet, vagy lehet hogy egyiket sem! Továbbá, a nő a saját lába közét használja és nem a férjéét! Ugyanis elmúlt már a rabszolgaság korszaka, a nő nem a férje tulajdona, de egyetlen testrésze sem az! Legfőképpen azonban döntse el a férj, hogy ő szereti-e a nejét vagy sem! Mert ha nem szereti, akkor váljon el tőle és kész, háborgás helyett! Ha viszont szereti, akkor örülnie kell mindennek ami a feleségének örömet okoz, ha tehát a felesége egy kielégített szeretkezett valakivel, s ez a nőnek örömet okozott, akkor a férj ennek csakis örülhet! Ez épp olyan, hogy azt is boldog mosollyal kell nézze amint a szeretett nő bekap egy szem gyümölcsöt s ezt nagy élvezettel elszopogatja-elragcsálja, s épp így boldog mosollyal kell figyelnie a férjnek, ha felesége a kéjtől eltelve hevesen nyöszörög egy akármilyen másik férfi karjaiban! Ugyanis csakis örülhetünk annak, ha az általunk szeretett lény jól érzi magát! Mindez természetesen fordítva is igaz: az én elveim szerint egy feleség sem csinálhat botrányt, ha a férjét találja másik nő karjaiban! Továbbá, ha egy férfi látja hogy ő a nejének szexuálisan nem kielégítő, és igazán szereti azt a nőt, akkor még egyenesen neki illene biztatnia a nőt, hogy keressen kielégülést másoknál, sőt, a férj maga köteles szerintem arra, hogy igyekezzék nála gyakorlottabb férfiakat felkutatni a neje kielégítésére, mert ez épp olyan hogy egy jó férj nem hagyja éhezni a nejét, hát akkor nem hagyhatja őt szexuális éhségben szenvedni sem!

—Mi mást is várhatunk egy kéjipari dolgozótól! - mondta megvetően Torux. —Hiszen te lényegében a csizsikkel értesz egyet!

—Ami a szexuális erkölcsöt illeti, okvetlenül!

—Jó, akkor most mondja el a véleményét Torux!

—Én bevallom, hogy nem mérem azonos mércével a nőket és a férfiakat! Szerintem a házasság, az megköveteli a hűséget! Nem kötelező a házasság, de aki arra adja a fejét, az legyen hűséges, nő is és férfi is! Tehát a félrelépés a férfi részéről is bűn, és szerintem jogos, hogy ez esetben a nő könnyedén elválhasson a férfitől. S bár törvényeink nem ilyenek, de azt hiszem jogos lenne ilyen esetben úgy válnia, hogy viszi magával a családi vagyonnak nemcsak a felét, de oroslánrészét, mert a férj volt a hibás! Ha viszont a nő a bűnös, akkor szerintem nyugodtan megengedhető volna akár a halálrakövezése is. Ugyanis nem hiszek a nő és a férfi egyenjóságában. Azért nem, mert nem egyformák! Már az ivarszerveik sem. Mindkét fél beszennyezi a házasságot a félrekeféléssel, de azért nem azonos mértékben, már amiatt sem mert nagyon más az ivarszerveik alakja, a férfié sokkal könnyebben tisztítható mint a nőé, hogy egy hasonlattal éljek: nem mindegy hogy egy csizmát leszarnak, vagy egy csizmába beleszarnak! Ez a véleményem!

—Nézeteid kőkorszakiak! - mondta Lolita, egy megsemmisítő pillantás kíséretében.

—Halljuk Dardáj véleményét!

—Hát, én azt hiszem a dolog attól függ, hogy a nő a férjétől megtartóztatja-e magát! Mert az nem megy hogy a férje közeledtére nyavalyog, másokat meg ölelésére érdemesít! Ha a férj látja a megcsalást, és korábban a nő őt rendszeresen visszautasította, akkor jól verje meg a ribancot, de azért vigyázva, hogy nyomorékká ne tegye! Ha viszont a nő mindig elfogadta az ő közeledését is, akkor a nő teljesítette a házastársi kötelességét, akkor tehát semmi köze az üggyhöz, vagyis nincs joga a nőt megbüntetni, még szóbeli szemrehányással sem! Ugyanez igaz fordítva is szerintem, ami a férj félrelépését illeti, de csak elméletileg igaz, mert nem hiszem hogy egy

nő gyakran tudná megverni a férjét aki félrelép, még akkor sem ha őt viszont nem elégítette ki. De elméletileg én mindkét nemre ezt tartom igazságosnak!

—Halljuk most a kommandósunkat!

Tromik így válaszolt:

—Én se mérem azonos mércével a két nemet. De azért nem mennék olyan messzire mint Torux, hogy kövezzék a nőt halálra. Ilyen esetben verje meg őt alaposan a férje. Vagy esetleg dörzsölje be paprikával a viszkető picsáját! Ha meg a nő nem tanul a büntetésből, és a férje már nagyon unja ezt, akkor váljon el tőle! Ellenben én megengedhetőnek tartom hogy a férj megölhesse azt a férfit, akivel a neje megcsalta, hiszen az olyan mint a tolvaj: kéjt lopott tőle, bepofátlankodott férji jogaiba! Ami pedig a férj esetleges félrelépését illeti, ott szerintem büntetésnek nincs helye. A férfinál ez ugyanis nem úgy van mint a nőknél. A férfi spermája rendszeresen termelődik nagy mennyiségben, annak ki kell jönnie...

—És miért nem a nejevel éli ki a vágyait, vagy ha azt unja, miért nem veri ki magának?! - kérdezte Lolita. S erre bizony még mindhárom árva lány is élénken bólogatott!

—A férfiak poligám hajlamúak, változatosság iránti vágyuk egyszerűen nagyobb mint a nőké, s ez illik hogy tolerálva legyen a törvénykezésben is! - vont vállat Tromik.

—És mi erről Dumdi véleménye?

A testépítő vállat vont.

—Ha rajtakapom a nőmet, agyonverem őt is és a szeretőjét is, tiszta sor!

—És ha ő kap rajta téged? - kérdezte Röcepi.

—Verjen agyon, ha tud! - vont vállat Dumdi újra, és kifeszítette az izmait. —Az erősebbnek elvégre több joga kell legyen! És a férfiak erősebbek mint a nők!

—Hát, azért nem mindig... - nézett végig rajta tűnődve Röcepi.

—Túlnyomórészt igen, és nemcsak a mi emberi fajunknál, de az állatvilágban is!

—Hát ez biztos nem igaz! Ott van ellenpéldának az imádkozó sáska, meg a legkülönbözőbb pókfajok, és sok más állat, de egy egész rakás olyan állatot tudnék említeni az én bolygómról is, ahol ez nem így van! Például ott a cükürici, az nagyobb mint egy úrsikló, de csak a nőstény, a hím ugyanis alig nagyobb mint egy ember, és a nőstény hüvelyében él egész életében, ott termékenyíti meg a még lágyhéjú tojásokat, tehát igazából nem is a nősténnyel párzik, hanem a tojásokkal! És egy nőstény hüvelyében él néha négy-öt hím is! Nem is lehet vitás, hogy ott melyik nem az erősebb!

—Miből él ott a hím? - kérdezte Bajdzsá.

—A nőstény hüvelyfalának váladékát nyalogatja.

—Pfuj! - mondta Mikla, és látszott hogy a hányinger kerülgeti.

—Nem pfuj, nagyon finom az a váladék, és kifejezetten tápláló, nekem elhiheted, nemegyszer kóstoltam már! - nyugtatta meg őt Röcepi.

—És neked mi a véleményed erről a kérdésről, Röcepi? - érdeklődött Pucsakaci.

—Az, hogy ha Dumdi valóban így gondolkodik, akkor egyszer nagyon ráfázik! Hiába van úgy oda a nagy izmaival, egyszer találkozik majd egy olyan nővel, aki mégis erősebb nála! Vagy fürgébb, mert az is sokat számít ám egy verekezésben...

—Na de jogilag mi a véleményed!

—Annyiból egyetértek vele, hogy az erősebbnek több a joga. Vagy ha nem is több, de ő szabja meg a jogot, és úgy, hogy magának több jusson, mert az erősebb úgyis mindig azt csinált amit akart. Ez természetesen igazságtalan a nőkkel szemben, de ha a nőknek ez nem tetszik, akkor vagy valóban ne menjenek férjhez, vagy igyekezzenek erősebbekké válni mint a férjük! Vagy óvatosan csalják meg az urukat, úgy, hogy mindig legyen náluk egy pisztoly lelepleződés esetére, és ne habozzanak elsőként löni!

—Halljunk most téged, Mikla!

—Szerintem éppen pontosan az a törvény a jó, ami most érvényes! Nem kell ezen semmit sem változtatni se ide, se oda!

—És te mit mondasz Zonderáj kapitány?

—Nem kell verekedni. Ha megcsalt a nő, akkor vagy megbocsátok neki, vagy elválok és kész! Valószínűleg elválok, mert többé már nem tudnék bízni benne. De verekedni ugyan minek, ha megverem se fog már jobban szeretni attól!

—Ug herceg?

—Hát, én bizonyos mértékig most Lolitával vagyok egy táborban, bár nézeteit azért mégis túlzónak tartom! Például nem hiszem hogy beszálnék harmadiknak, mert ahhoz azért nem lenne gusztusom! Ahhoz sem, hogy még én szerezzek neki eleven vibrátort! Elvben viszont egyetérték vele hogy nem szabad haragudnom emiatt, épp csak valóban csupán elvben értenék egyet, mert gyakorlatilag azt hiszem igencsak csalódott lennék! És nem is akarnék úgy élni vele tovább, hogy állandóan megcsalna. Azt hiszem félrevonnám egy kis beszélgetésre hogy akarja-e még a házasságot tovább, mert ha igen akkor többé ilyen ne legyen, s ha mégis lesz, akkor én válok el tőle!

—Prok úr?

—Hát, én ugye... nos... azt hiszem lekevernék neki néhány frászt... ha merem... ha nem erősebb nálam... és utána elmennék és egyenlitenék!

—Tehát te is megcsalnád?

—Úgyis mondhatjuk, de mégse úgy mondjuk, mert akkor az már nem csalás, csak a dolgok kiegyenlítése! Kölcsönkenyér visszajár!

—Zix?

—Megpróbálnám a dolog jó oldalát nézni, és azt mondanám a nőnek, hogy oké, basszon másokkal is ha ehhez van kedve, rendben van, de akkor már keressen pénzt is vele, tehát menjen az utcára kurvának, és adja haza a pénzt!

—És ha te csalogod meg őt?

—Az egészen más, férfiaknak ugyanis nem szoktak fizetni ilyesmiért!

—Decu?

—Ez az egész kérdés fel sem vetődik nálam, én ugyanis eleve a csiszí szexuális rendszert tartom a jónak, azzal a különbséggel, hogy az alacsonyabb észbeli képességűeknek ne legyen joguk visszautasítani a magasabb kvalitásúak szexuális vágyait! Azonos eszességi csoporton belül viszont a csiszí morál kell hogy az irányadó mérce legyen! A házasságot tehát éppúgy elítélem mint a csiszik vagy mint Lolita. Nekem tehát az a véleményem hogy teljesen mindegy hogy erre most milyen törvények szólnak, mert azok rossz törvények! Ugyanakkor viszont ha egy nő mégis férjhez megy, és azután megcsalja a férjét, akkor viselje el nyivákolás nélkül a büntetést amit kap érte, akármi is legyen az, mert maga kereste magának a bajt, maga vállalta a sorsát amikor férjhez ment! Ha ilyen hülye volt, úgy kell neki!

—Tacsanka néni?

—Nem a lefekvés a bűn, hanem ha hazudozik a férjének. Tehát még mielőtt lefeküdne mással a nő, azelőtt mondja meg a férjének hogy ő bizony ezt meg fogja tenni! Ez a becsületes út. És akkor ha a dolog nem tetszik a férjnek, akkor váljon el.

—És ha emiatt megveri a nőt?

—Amikor a nő ezt előre bejelenti, akkor legyen nála egy pisztoly. Mert biztos ami biztos!

—Na de tegyük fel a férj nem akar válni...

—Akkor megbocsát, tehát semmi baj!

—És ha a férj erre válni akar?

—Akkor elválnak. Semmi baj!

—De tegyük fel ez egy nagyon gazdag férj, és a nő nem akar emiatt lemondani a mellette folytatott kényelmes életről!

—Akkor egyszerű a helyzet: tegye özvegyé magát!

—Úgy érted hogy ölje meg a férjét?!

—Naná! Hiszen annyi sok jó módszer van erre!

—Például mi?

—Például a sötétben sétálni mennek, és a férjét alálöki egy kamionnak! Vagy ott vannak a különböző mérgek.

—De lelepleződik!

—Ha hülye, az az ő baja! Különben sem kell ehhez olyan nagy ész: például egy nap gombapörköltet készít a férjének, de beletesz néhány gyilkosgalócát. Állítólag egészen jó az íze, a férj még csak gyanút sem foghat!

—Gyanús lesz, hogy a nő nem eszik belőle.

—Ugyan már, csak egy kis fantázia kell a dologhoz: például előtte négy napig hagyjon a hűtőn kívül egy tányér húslevest, majd mielőtt kitálna a férjének, előtte egye meg a már kissé büszlőgő húslevest! Olyan gyomorrontást kap tőle hogy még! De azért még nem hal majd bele! S ez már rögvést megmagyarázza a rendőrségnek, hogy ő miért nem vacsorázott aznap a gombás ételből! Még orvosi bizonyítéka is lesz neki hogy ő ártatlan, hogy tiszta szerencséje volt ez a gyomorrontás, másképp ő is meghalt volna a gombától!

—Csodálkozom rajta hogy épp tőled hallok ilyen gyilkos véleményt! - nézett a nénire Kui.

—Kedves kislányom, én csak konzervatívan gondolkodom! A férfiak, ezt most is több szájból hallhattad már, több jogot akarnak maguknak mint amit a nőknek adnának. A jog tehát őket pártolja. Nos, a világ olyan, hogy benne a dolgok kiegyenlítődnek idővel! Ha tehát a jog eszközei a férfiakat védik, akkor a nők magukat a jog területén kívüli eszközökkel védik! Mindenki ott kárpótolja magát, ahol tudja! Ez egészen természetes!

—Ezentúl gyanakodni fogok, ha a feleségem túl soká őrizget valami ételt! - mondta elgondolkodva Prok úr.

—Ez a gombás-romlott ételes ötlet kiváló! Megengeded hogy megírjam?! - kérdezte Zurna Tacsankát.

—Nyugodtan, drága gyermekem! - intett neki az öreg nő.

—Neked krimiírónak kellett volna menned!

—Én jobb szeretem a valódi dolgokat a képzelet helyett.

—Miért, talán bizony ki is próbáltad ezt?!

—Nem. Ugyanis nekem sosem volt férjem.

—Szűz vagy még?! - ámult Pucsakaci.

—Hát olyan ostoba biztos nem vagyok! Nem voltam soha apáca! Nekem élettársi kapcsolataim voltak.

—Hány? - kérdezte tárgyra törően, udvariatlan nyíltsággal Bolvi.

—Nem tudom leánykám! Húszig számoltam, utána meguntam. De ne nézzen senki kurvának! Egyszerűen ártatlan naíva voltam. Azt hittem mindegyikről, hogy az lesz az igazi... de mindben csalódtam!

—És hányan haltak meg közülük?! - kérdezte izgatott pillantással Zurna.

—Nem emlékszem. Nagyon régen volt... - és Tacsanka pillantása révedezően meredt a távolba, miközben újra a sálját kezdte el fogdosni.

—Halljunk akkor téged, Zurna!

—Nincs mit mondanom. Ugyanis Lolitával maximálisan egyetértek ezügyben! De Tacsanka nével is. Ha ugyanis a nő úgy gondolja hogy a férje nem lenne olyan megértő mint illene hogy legyen, nos, akkor ölje meg a férfit! Ez a szememben csak jogos önvédelem. Ha pedig erre ráfázik, mert minden övintézkedése ellenére is lelepleződik, akkor még mindig menekülhet a börtön elől az örületbe: mondja azt, hogy a férje nem is ember volt hanem egy szörnyeteg! Igazi, világúrból jött szörnyeteg. Találjon ki dolgokat róla, hogy például világítani tud, meg hogy hipnotizáló volt a pillantása, meg hogy időnként karmok bukkantak ki a körmei alól, és így tovább. Erre diliházba csukják a nőt, de néhány év múlva majd úgyis kiengedik onnan, s ez még mindig jobb, mint a börtön. Különben meg, akár még az is kiderülhet hogy valóban szörnyeteg volt a férje, elvégre senki felől sem lehetünk biztosak! Elvileg még az is kiderülhet hogy Tacsanka néni sem ember, sőt, lehet hogy a sálja sem sál hanem az is egy élőlény, hogy kettősük egyfajta szimbiotikus életközösség, s a sál tulajdonképpen egyfajta különleges kígyó, ami csak álcázza magát sálnak! S lehet hogy Tacsanka gondolati parancsára rátekeredik az áldozat nyakára, és megfojtja! Akármilyen is lehet! Tulajdonképpen még az sem százszázalékos lehetetlenség, hogy rajtam kívül idefent senki sem ember, hanem mindenki kivétel nélkül valamiféle szörnyeteg, vagy ürlény vagy kísértet vagy más eféle, csak épp nem tudjuk ezt egymásról! Sőt, még ez sem minden, mert még az is kiderülhet, hogy még én magam sem vagyok

ember, csak *hiszem* magamat annak, mert csecsemőkoromban elvesztettem a szüleimet, úgy fogadtak örökbe, természetesen emberek, és így emberként nevelődtem, s csak ezután fognak váratlanul előbukkanni különleges képességeim! Lehet tehát, hogy idefent egyáltalán senki sem ember! Sőt, még az is lehet hogy odalent a Barganon akadnak olyan falvak, ahol a lakosok többsége nem ember! De még az is lehet hogy akadnak nem emberi lények a csiszík közt is! Például elképzelhető hogy a csiszík csak hiszik azt, hogy ők a világ vezető szuperhatalma a tutuk után, mert lehet hogy még csak nem is a tutuk azok, hanem vannak lények amik tegyük fel változtatni tudják az alakjukat, hol így néznek ki - hol úgy, és ezek emiatt akkor csiszík vagy tutuk amikor akarják! Végülis ha az Iloé-féle tündéreknek van valahol a világminőségben egy vagy több bolygójuk, akkor vélhetőleg fejlettebbek nálunk! Mi ugyanis nem tudunk világítani! És az igaz hogy ők valószínűleg nagyon szelídek és barátságosak, de lehet hogy létezik ellenpólusuk, mondjuk gonosz tündérek! Na de akár jók, akár gonoszok, valószínűleg örökké élnek, s nem képzelhető el hűség egy egész örökkévalóságon keresztül! Ha meg ez így van, akkor logikus hogy a megcsalás ne is legyen bűnnek tekintendő! Mert ha szörnyetegéknél nem bűn az, akkor nálunk miért legyen bűn?!

—Talán mert mi nem vagyunk szörnyetegek! - mondta ironikusan Torux.

—Te egészen biztos az vagy, mert aki ilyen semmiségért halálra akar kövezni egy nőt, az a szememben nem más mint egy gonosz szörnyeteg! - vágta rá azonnal Lolita.

Pucsakaci nagyot sóhajtott.

—Bolvi?

—Mondd, Pucsakaci, te valóban azt hiszed hogy bármi véleményt is támogatok, ami kellemetlen a nőknek?! Én természetesen Lolita véleményét osztom, mert a nőknek az a legkényelmesebb, márpedig én is nő vagyok!

—És nekem is ez a véleményem! - mondta Kui, mielőtt Pucsakaci megkérdezte volna.

—Nekem is! - mondta Bajdzsa.

—És mi Dr. Csarankádzi véleménye?

—Véleményem szerint Lolita nagyon szép házassági ideált festett le elénk, a feltétel nélküli szeretet ideálját, azt, amikor a másikat feltétel nélkül elfogadjuk, olyannak, amilyen, és kizárólag a javát keressük! Elméletileg efelé kéne törekednünk! Csakhogy ez csupán tündérek, és nem emberek számára lehetséges, pláne nem szerelmespár tagjai közt. Sőt, elég ha csak a férj szerelmes, s a nő nem annyira, amint az ilyen esetben valószínű is, mert ha a nő is szerelmes a férjébe, akkor úgysem csalja meg! Ha azonban a férj szerelmes, ez az egész már eleve nem is működhet, mert a szerelem érzése olyan, hogy mindig benne rejlik a kizárólagosságra törekvés igénye, a másik fél kisajátítására való törekvés! Szóval, én inkább azt mondom, hogy bár Lolita elmélete egy ideálnak nagyon szép, de a gyakorlati lehetőségeket figyelembe véve inkább a mostani törvények a bölcssek, amik úgy rendelkeznek, hogy ilyenkor könnyen lehessen válni, és kész! Nem kell kötelességgé emelni azt, hogy még örüljünk is annak ha a szeretett házastársunk javában nyög az élvezettől egy másik valaki karjaiban! Elég ha ilyenkor nem verekszünk, s nem is kiabálunk! Különben pedig én magam is annak vagyok a híve, hogy jobb az ilyen helyzeteket eleve elkerülni úgy, hogy nem is kötünk házasságot. Én is kisasszony vagyok még, tehát férjezetlen!

—Akkor most kérdezzük meg erről a témáról Írix királynét! - szolt ünnepélyes hangon Pucsakaci.

—Attól tartok nem véletlenül kérdeztél engem utoljára!

—Nem te vagy az utolsó, utánad következik majd a férjed!

—Mi ketten egyek vagyunk.

—Azért majd mégis megkérdezem őt.

—Mégis szeretném tudni, mi a célod azzal, hogy a nyilvánosság elé kitergeged az intimitásainkat!

—Mi más, mint hogy emeljem a nézettségi mutatót?! Engem az egészből egyedül az érdekel, hogy minél izgalmasabb legyen a műsor; úgyis nagyon félek attól, hogy nem sikerül túlszárnyalnom az előző Kukkolót!

—Jó, és akkor szabad kérdezniem hogy honnét szereztél tudomást róla, hogy én érdekelt vagyok ebben a kérdésben?! Mert biztos vagyok benne, hogy tudsz róla!

—Tudok is. És Zonderáj kapitánytól tudok róla.

—Nem volt szép tőled Zonderáj, hogy kiteregetted Pucsakacinak a titkaimat! - nézett az úrhasra szemrehányóan Írix.

—Tudom - sóhajtott Zonderáj - de bocsáss meg nekem Írix, ugyanis másképp valószínűleg bele se vett volna benneteket a Kukkolóba Pucsakaci! Márpedig én akartam hogy ti is benne legyetek, én hívtam fel rátok Pucsakaci figyelmét, mondván hogy mégis jól mutatnátok itt! Nem titkolom, önös érdekem is ezt követelte, ezt hogy bekerüljete ide, mert előre sejtettem, hogy veletek meg lehet majd egyezni úgy, hogy az enyém maradjon az úrváros! De Pucsakaci eleinte nem nagyon akarta hogy benn legyetek, pontosabban szólva csak egyikőtöket akarta behozni ide, és azzal érvelt, hogy igazságtalan hogy egy házaspár mindkét tagja szerepeljen egyszerre, mert így nekik kétszer akkora a nyerési esélyük! Erre én elmondtam neki a történeteteket, hogy lássa hogy érdekes lesz ha mindketten idefent vagytok, és akkor ő úgy döntött hogy jó, jöjjetek mindketten! Tehát ha jól belegondolok, inkább még hálás is lehetsz nekem Írix! Mert igaz hogy így némi szégyent kell felvállalnod, de legalább esélyed nyílt hogy újra királyné lehess majdan, sőt, dupla esélyetek nyílt erre!

—Nem tudom hogy jól értem-e amit hallok - ámult Zurna - Írix talán megcsalta felséges férjét?!

—Megcsaltam. - bólintott Írix, mély lélegzetet véve, bár arca közben igazán alaposan kipirosodott.

—Akkor hogyhogy még mindig élsz?! Hiszen még nálunk, a mi civilizált világunkban sem ritkaság hogy a felszarvazott férj megöli ilyenkor a feleségét! Nem ez az általános, de nem ritkaság, a barbár országokban azonban szinte ez a normális következménye e dolognak amennyire tudom, ráadásul azt sem hiszem hogy a férjed félt volna a következményektől, hiszen neki aztán biztos megvolt ehhez a joga, mert király volt! Tehát hogyhogy még élsz?! És hogyhogy ilyen békésen vagytok itt, mint egy ifjú szerelmespár?!

—Nos, az úgy volt - kezdett bele Írix - hogy szóval... de jobb talán ha ezt nem én mesélem el, hanem a férjem! - nézett rá Ratkum királyra.

—Hát jó! - bólintott a király. —De akkor régebről kell kezdenem. Az úgy volt, hogy én aránylag nagyon fiatalon lettem királlyá: tizenötévesen! Ez az én világomban nem példa nélküli eset, bár igazán nem mondható gyakorinak sem. És természetesen ehhez nemcsak a szerencse segített hozzá, de az is, hogy szorgosan munkálkodtam ezen ügy érdekében, például úgy, hogy tettem róla hogy meghaljon idejekorán két bátyám, de a nővérem is, nehogy annak férje legyen majd a király, miután apám, aki már elég idős volt, meghal. Amennyire ismerem a ti világotokat, tudom már hogy ezt szörnyűségnek tartjátok, de azt is tudom hogy régebbi korszakaitokban nálatok sem volt ritkaság az ilyesmi. Ráadásul azt is meg kell mondjam, hogy én nemcsak önös érdekeim miatt akartam király lenni, hanem egy nagy cél is vezérelt: az, hogy jólétet biztosítsak a városomak! És tudtam hogy ezt ott kell kezdeni, hogy eltörölöm a rabszolgaságot!

Az a helyzet ugyanis, hogy engem kicsiny koromtól kezdve lenyűgöztek a régi legendák. Azok arról szóltak, hogy réges-rég az emberek az égből éltek, egy olyan világban, ahol mindenki egyenlő volt, és rabszolgák helyett csodás gépek dolgoztak helyettük. Aztán az emberek elvesztették ezt a boldog életet, és lekerültek arra a világra ahol én is éltem és felnővekedtem. Hogy miért kerültek oda, az hosszú történet, s nekem nem célom hogy most e legendákkal untassalak benneteket, lényeg az, hogy engem nem is az érdekelt hogy miért nem úgy van most minden mint régen volt, inkább az érdekelt, hogyan lehetne mindent visszacsinálni olyanná! Nem is annyira azért hogy újra mindenki egyenlő legyen, eszem ágában sem volt egyenlőnek lennem másokkal, jó volt nekem királyi csemeteként, de akartam hogy legyenek olyan csodás gépeink újra! Olyasféle gépeink tehát, mint amik nektek vannak! Mert most már látom, hogy régen mi is így élhettünk mint ti, az őseink tehát, vagyis a legendának volt valami valóságmagva! Na és azt tudtam, hogy okos, ügyes gépekből akkor lesz több, s ezek akkor születnek meg a leghamarább, ha minél több ember törli a fejét azon, hogy ilyesmiket kitaláljon! Na de a lakoságnak nálunk több mint kétharmadát a rabszolgák alkották, akiknek semmiféle érdeke nem

fűződött ahhoz, hogy bármit is kitaláljanak, hiszen abból csakis az uruknak lett volna hasznuk, nem nekik! A rabszolga cseppet sem él jobban attól, ha az urának jobban megy a sorsa! Azt is tudtam azonban, hogy én mint király, semmit nem veszítek azzal, ha nem lesznek rabszolgák, mert én a nem rabszolgáknak is királya vagyok! Vagyis én király akartam lenni, de kifejezetten azért, hogy eltöröljem a rabszolgaságot, mert akkor a mostani rabszolgák is, akik akkor már szabadok lesznek, még sokkal serényebben dolgoznak majd, a saját jólétük érdekében, s törik majd a fejüket, legalábbis az okosabbja, hogy milyen ügyes masinákkal könnyítheti meg a mindennapi teendőit!

Na már most, a részletek nem fontosak, de némi szerencsével, ügyességgel, s nem tagadom hogy kíméletlenséggel és vérengzéssel sikerült királlyá lennem tizenöt évesen is már! De eleinte még nem szabadíthattam fel a rabszolgákat, voltak más dolgaim, hanem aztán amint harmincöttesztendő lettem, ezt is megtettem! Természetesen lett egy nagy lázadás, amire számítottam is előre, a lázadást levertem, közben szövetkezett ellenem három város is, de ezeket is levertem, főleg mert minden egykori rabszolga engem segített, s az ellenséges városokban is kitört a rabszolgafelkelés. Rengeteg ottani rabszolga egyszerűen hozzám szökött, a városom tehát nagy lett, sok lakosú.

Na és az utolsó csatában, ami egy jókora tengeri csata volt, azt láttam, hogy az ellenséges hajók egyike elsüllyed, ráadásul úgy, hogy ennek egyik árbocához egy csodaszép fiatalasszony van hozzákötözve! Méghozzá egy szép fiatal lánnyal együtt. Na és hát én akkor még aránylag ifjú voltam és vakmerő, a tengerbe ugrottam, odaúsztam, elvágтам a köteleiket és megmentettem őket. Büszkén szólok róla, hogy igazán bátor kellett legyek akkor, vagy ha úgy tetszik hát meggondolatlan, mert a süllyedő hajó örvénye majdnem magával rántott engem is. De megúsztuk.

A fiatalasszonyt úgy hívták hogy Sezá, és maga is rabszolga volt. Azért kötözték az oszlophoz, mert nem akarta hagyni, hogy a leányát is megerőszakolja a hajó kapitánya. Annyira nem akarta hagyni, hogy betörte a kapitány orrát. Ezért természetesen alaposan meg is verték volna, de már nem volt erre idő, mert akkor támadtunk mi, és hogy a nő meg ne szökjön, oda kötözte a kapitány az árbocához, méghozzá a lányával együtt.

Sezá leánya pedig nem más volt mint az a kislány akit szintén megmentettem, s aki maga volt Írix! Akkor volt tizenhárom esztendő.

Na és én aztán Sezá feleségül vettem, épp illet is hozzám, mert ő akkor volt harminc éves. De aránylag nem sokat éltünk együtt, mert amikor én már negyvenkét éves lettem, ő pedig harminchét, akkor meghalt valami járványban. Én is megbetegedtem belé, de én túléltem. Ő nem. Na és akkor vettem feleségül a leányát, Írixet! Ő akkor csodaszép, húsz éves leány volt már. És nagyon szerettem, és ő is engem. És nyugodtan feleségül vehettem, mert nem volt a vér szerinti lányom.

És nem lett gyermekem, még Írixről sem, bár tizenöt éven át éltünk együtt nagyon szépen, és ezalatt igazán számtalanszor érintkeztem vele, sőt nem is csak vele, mert igazán szerettem én is az ágybeli dolgokat, bár biztos nem annyira mint Dardáj. De senkitől sem született gyermekem. Ennek ellenére nagyon jól megvoltam Írixszel. Rengeteg jó ötlettel segítette az uralkodásomat, és minden lényeges kérdésben egyetérttünk.

Aztán egy nap amint együtt vacsoráztunk, Írix egyszer csak rosszul lett, hányni is kezdett, s amikor rohanvást jöttek az orvosok és megvizsgálták, kiderült hogy állapotos!

Na és hát én akkor voltam ötvennyolc éves, és annyira hülye nem vagyok hogy elhiggyem, hogy ha szinte már egy teljes emberi életet leéltem és volt legkevesebb kétszáz szeretőm, és soha nem született egyiktől sem gyermekem, akkor majd épp most vénségemre születik egy! És megkérdeztem Írixet hogy mi a helyzet. És ő egyetlen pillanatig sem tagadta, hogy a gyermek nem tőlem van. Az apja az egyik palotabeli írnok volt, huszonéves fiatalember, majdnem tíz évvel fiatalabb mint a harmincöt éves Írix. Ismertem is, széparcú, kedves, megnyerő modorú, s igazán értelmes fickó.

Na és hát megkérdeztem Írixet hogy miért is tette, de nem volt képes értelmes magyarázatot adni. Azt mondta hogy még mindig szeret engem, de ezt az írnokot is, és tulajdonképpen volt olyan rendes hogy azt mondta, az egész igazából az ő vétke, mert ő csábíttatta a fickót, na de

ezt már nem igazán hittem el, mert én is voltam fiatal, ismertem én a fiatal férfiakat... mindezenesetre Írix bevallotta, hogy még javában szerelmes a férfiába. És kérte hogy ne öljem meg a szeretőjét, mert ő egyszerűen élni sem tud nélküle!

Na szóval képzelhetitek hogy mit éreztem! Mert én is még javában szerelmes voltam Írixbe. Elég furcsa ez tizenöt év után, de nem nagyon tudtam elképzelni, hogy nélküle éljek. Ha nem is nevezhető ez szerelemnek, de legalábbis annak igen, hogy megszoktam őt! Némely pillanatomban persze gyűlöltem is. És azt az írnoke is. Ugyanakkor meg is értettem. Írix még harmincötévesen is gyönyörű, ugyan kinek ne támadna kedve rá, ha nyílik erre lehetősége?! Végülis a szép lányoknak nehéz erényeseknek maradniuk... sőt, csak a széplányoknak nehéz erényesnek megmaradni!

Na és hát azt jól láttam Írixen, hogy valóban őszintén szereti a szeretőjét, mert rettegett attól, mi lesz most! De nem ám magát féltette, hanem az írnoke! És jogosan. Mert én annyi sok embert kivégeztettem hosszú uralkodásom alatt, hogy eggyel több vagy kevesebb igazán nem számít, és most aztán igazán senki nem csodálkozott volna, ha a bakó alá küldöm a felszarvazómat!

Az esetnek különben híre is szaladt, mindenki erről beszélt a városban. És az emberek izgatottan találgatták, hogy mi lesz most, hogy melyiküket öletem meg, vagy mindkettőt, és hogyan. Nem csodálkozott volna senki a kínhalálon sem. Sőt, egészen természetesnek tartották volna.

Na és hát én egész éjszaka csak töprengtem, meg másnap is meg harmadnap is, ezalatt az írnoke mindezenesetre be lett zárva egy mély pincebörtönbe, nehogy megszökjön. Aztán lementem hozzá és vele is beszéltem, és azt vártam hogy kegyelemért fog könyörögni, s azt is tette, de ő meg nem önmagának, hanem Írix számára kért kegyelmet!

Na már most, ha a dolog csak annyiból áll, hogy Írix megcsal engem, még talán úgy rendelkeztem volna, hogy menjenek együtt száműzetésbe és kész, legalább könyörületes színben tűnök fel mindenki előtt. Ám volt itt két ok is amiért erre nem volt kedvem! Egyik az, hogy Írix állapotos volt. Ha most elkergetem, mi lesz a gyerekével?! Eredjen talán koldulni?! Ahogy elképzeltem az én Írixemet amint alamizsnáért nyújtja a markát, ő, aki korábban királyné volt, hát semmi kedvem nem volt őt ilyen helyzetbe hozni. Szívesen megpofoztam volna, de ezt azért nem akartam! Tudtam hogy sokan bosszút is állnának rajta, megalázással, ha tehetik hát megveréssel is, egyedül csak azért, mert korábban királyné volt! Úgy éreztem, ez neki rosszabb lenne a halálnál is, tehát én inkább akkor vagyok vele kegyes ha gyorsan lefejeztetem, mint hogy ilyen életre kényszerítem!

Ám a palotámban sem maradhat. Pláne nem az írnokéval együtt! Nem tudnám elviselni, hogy újra meg újra megcsaljon!

Na de mit tegyek?! Bocsássak meg neki?! Szívesen megtettem volna, már amiatt is hogy élvezhessem továbbra is okos tanácsait, lássam a kedves mosolyát, de ez sem volt járható út, mert Írixszel többször is beszéltem, és ő mindannyiszor azt mondta, hogy bár szeret engem, de el sem tudja képzelni az életét az írnoke nélkül, mert abba annyira szerelmes! És sírt, zokogott, hogy ő tudja hogy csúnyán megcsalt engem, de mégsem érzi bűnösnek magát, mert ő nem akarta ezt a szerelmet, ez csak úgy jött magától, letámadta mint egy betegség, és kész! Azt mondta, hogy ha volna valami gyógyszer amit csak be kéne vennie hogy elmúljon a szerelme, megtenné, de hát nincs ilyen! Ez biztos Isten büntetése, a mindenható küldte rá ezt a szerelmet, mert a mi bolygónkon is olyasféle vallás van mint itt nálatok a karotányság, csak éppen az ottaniakat nyúzbányoknak nevezik, ugyanis e vallás prófétáját megnyúzták elevenen. És ők úgy tartják, hogy tilos feleségül venni egy anyának a lányát, akkor, ha az az anya korábban épp a lánya leendő férjének volt a felesége! Akkor is tilos, ha nem vér szerinti gyermekről van szó!

Tehát én a nyúzbány vallás szerint halálos bünt követtem el, amikor Sezá halála után Írixet feleségül vettem, és Írix is halálos bünt követett el, amikor hozzám jött, ezért mondta azt Írix, hogy e szerelme biztos Isten büntetése. Na és hát ebből világosan láttam, hogy szegény Írix mennyire maga alatt van, mennyire nem önmaga valóban, mert hiszen vallási okokkal érvel, holott a lehető legcsekélyebb mértékben sem volt soha vallásos, és nemegyszer gúnyolódott a

papokon és tanaikon korábban! Nem is értettük volna jól meg egymást, ha nem ilyen, mert én sem vagyok hívő!

És én arra gondoltam, talán valóban csak beteg lett Írix! Lehet hogy a szerelem valóban egy-fajta betegség. Na de ha így van, meg kéne gyógyítanom! Csakhogy miként?! Én már a szerelemokozó bájitalokban sem hittem, olyanról meg még csak nem is hallottam, ami a szerelmet *elmulasztaná!*

De Írix egyre csak azt hajtogatta, hogy ha megölöm az írnokát, akkor öngyilkos lesz, mert nem tud nélküle élni. S ekkor megkérdeztem, hogy ha választania kell, velem marad-e vagy a szeretőjével! S ő azt mondta, hogy a szeretőjével, mert nem tudna nélküle élni, ő el se tud képzelni szebbet, mint hogy egy egész életen át vele legyen jóban-rosszban, ez neki fontosabb annál is hogy királyné legyen! Ez pedig megint intő jel volt nekem rá hogy Írix megbolondult, elvette az eszét a szerelem, mert korábban nagyonis élvezte hogy királyné lehet, sőt, nem is egy alkalommal lényegében ő volt a király, helyettem, egyszer egy egész hónapig is amikor nagyon beteg voltam, és öntudatlanul hánykolódtam a betegágyamban! És kiválóan uralkodott ez alatt, még egy másik város támadását is visszaverte!

És akkor hirtelen sátáni ötletem támadt. Elhatároztam, hogy visszaszerzem az én Írixemet! Igenis tönkreteszem a szerelmét, vagyis meggyógyítom! Ehhez legelőször is az kell, hogy ne öljem meg az írnokot, mert akkor az rögvest mártír lesz a szemében, s a halottakat lehetetlen legyőzni! Tehát az egyik kisebb palotámat kiürítettem, oda elvittem az írnokot, de Írixet is, ellenben körbevétettem a palotát őrséggel, akiknek szigorúan megparancsoltam, hogy senkit be ne engedjenek oda, Írixet és a szeretőjét onnan ki ne engedjék, és tilos szólniuk a két fogolyhoz, még csak nem is válaszolhatnak nekik, ha kérdeznek valamit! Ellenben minden nap vittem nekik elegendő élelmet és italt, még hozzá nem ám száraz kenyeret, hanem a lehető legfinomabb nyalánkságokat, pontosan ugyanazt, amit jómagam is ettem! És börtönükre igazán nem lehetett panaszkodni, mert egy egész palota volt az, számos szobával, gyönyörű műalkotásokkal, volt palotakert is, tehát a szabad eget is láthatták! És mondtam Írixnek, hogy tessék, nem ölöm meg sem őt, sem a szeretőjét, száműzetésbe sem kell menniük, börtönben sincsenek, mert igaz hogy innen nem jöhetnek ki, de ez talán jobb is, mert a nép nagyon haragszik Írixre, ugyanis sokan nem bocsátották meg neki hogy megcsalt engem, mert én bár nagy zsarnok voltam, de sokan kedveltek a népemből, mert uralkodásom alatt a város jócskán felvirágzott. És itt most ő meg a szeretője boldogan élhetnek, szeretkezhetnek, szerethetik egymást, dolgozni nem kell, mert teremtettem a számukra egy kétszemélyes mennyországot, tényleg semmi más dolguk nincs mint egymás szeretése!

Szegény Írix úgy hálálkodott nekem amikor elmondtam neki ezt, hogy rögvest szégyenkezni kezdtem, mert én már tudtam amit ő nem, hogy ez nem a nemes jellemem bizonyítéka, hanem irgalmatlan bosszú! De a többit jobb ha most ő mondja el.

—Fél évig bírtam ott, azután sírva könyörögtem az őrségnek, hogy ha nem is válaszolnak nekem, de legalább mondják meg Ratkum királynak, hogy visszatérnék hozzá! - mondta röviden Írix.

—Hát azért fejtsd ki ezt kissé bővebben! - kérte Pucsakaci.

—Nem nagyon tudnám bővebben kifejteni, mert arról amikor jönnek a borzalmak garmadával, arról lehet sokáig beszélni, mert az izgalmas, de amikor semmi nem történik, arról ugyan mit mondhatnék?! Még az is jobb lett volna, ha nem kapunk elég ennivalót, és úgy kell azt megtermelni, mert akkor lett volna valami dolgunk! De nem volt! Nem mondom, az első néhány nap nagy boldogságban telt el, mert örültünk hogy nem lettünk kivégezve, és szép helyen lakunk. De aztán tényleg csak egymással foglalkozhattunk, és hát egész nap nem lehet szeretkezni sem, de beszélgetni sem! Mert néhány nap alatt elmondtuk egymásnak az összes régi emlékünket, új témák meg nem merültek fel, mert hiszen semmi nem történt körülöttünk, ami megbeszélésre érdemes lett volna! Nagyon hamar kiderült, hogy a szeretőm egyáltalán nem olyan izgalmas jellem, mint azt korábban feltételeztem róla, amikor még csak néhányszor találkozgathattam vele nagy titokban! Nem rossz ember, de nem is valami különlegesség, mindenesetre meg sem közelíti Ratkum király jellemét! És számos olyan szokása is volt, amik nagyon idegesítettek, nem mintha valami szörnyűség volna bármelyik, csak egyszerűen nem vol-

tam ezekhez hozzászokva! Például nem bírtam elviselni, hogy amikor mélyen elgondolkodott, akkor gyakran hűmmögött! És utólag ráadásul letagadta hogy hűmmögött, de őszintén, mert látszott rajta hogy nem is emlékszik rá, hogy ő hűmmög! Meg aztán ő viszont nem bírta elviselni, hogy amikor én mélyen alszom akkor néha kapirgálni kezdem az ujjaimmal a lepedőt vagy a paplant. Ő ugyanis e zajtól nem tudott elaludni, szerencsétlenségére ugyanis én általában előbb szoktam álomba szenderülni mint ő! Ilyenkor felkeltett, amit meg én természetszerűleg ki nem állhattam! És rengeteg ilyesmi volt, amik egyszerűen ki sem derülhettek korábban, amíg nem éltünk egymás mellett tartósan! A végén már napirenden voltak köztünk a hangos veszekedések! És lehetetlen volt nem gondolnom rá, hogy milyen hülye voltam, hogy otthagytam a királyné szépséges címét egy ilyen senkiért. Aki ugyan nem rossz ember, de igazán csak annyival több mint a nagy átlag, hogy szebb a pofázmánya, és hogy tud olvasni! De írni-olvasni a férjem is tud! És igaz hogy Ratkum már meglehetősen idős, de nekem mégis többet ér hogy mellette királyné vagyok, mint hogy fiatal legyen a férjem! Szóval, szerelemről ekkor már szó sem volt köztünk! És meg kell mondjam, hogy Ratkum kegyes volt, mert első szóra eljött hozzánk, és azt mondta hogy visszafogad maga mellé. És ekkor már megszülettem a fiamat, akinek természetesen nem Ratkum volt az apja, és kérdeztem hogy vele mi legyen. És Ratkum király azt mondta, hogy engem ugyan visszafogad, de a gyermekhez semmi köze! De ez nem volt baj, mert a gyermek apja nagyonis igényt tartott rá. Ratkum adott a szeretőmnnek sok pénzt, s az elköltözött egy másik városba, vitte magával a fiút is, és Ratkum visszafogadott engem. Pedig talán jobb lett volna ha nem teszi.

—Ugyanis - vette át a szót Ratkum király - a nyúzbány vallás szerint tilos hogy egy férfi visszafogadja azt a nőt, aki elvált tőle és egy másik férfi felesége volt egy darabig, majd attól is elvált! Ugyanis szerintük az a nő már beszennyeződött!

—Ugyanez szerepel a régi karotány vallásban is. - mondta Pucsakaci úr. —És hát szerinted Írix nem szennyeződött talán be?

—Dehogynem! Testileg is és lelkileg is! Csakhogy ami a testi tisztaságát illeti, az igen egyszerűen helyrehozható, mert elég volt hogy alaposan megtisztálkodjék. Nem vagyunk annyira barbárok, hogy ne ismernénk mi is a hüvelymosás lehetőségét! Ami meg a lelki tisztaságát illeti, az épp akkor lett visszahozva amikor visszafogadtam magam mellé, mert korábban volt tele a feje mindenféle hülye szerelmes gondolatokkal, amik mint a rozsdá a kardpengét, elcsúfították éles elméjét, s amint végetért a nagy szerelem, máris megtisztult! Nem mondom, jobban örültem volna ha ez az egész meg sem történik velem, és igen nehéz volt elviselnem a tudatot hónapokig, hogy javában egy másik férfi döföli nem is messze tőlem, abban a másik palotában, de előre tudtam hogy úgyis én győzök, mert az unalom nagyon gyilkos dolog, s e tudat, leendő győzelmem tudata erőt adott nekem! És hát arra is gondolnom kellett, hogy mégiscsak idősebb vagyok huszonkét évvel mint Írix, tulajdonképpen előre gondolhattam volna rá, hogy ennek nem lesz jó vége! És tizenhárom éves volt amikor megmentettem, bennem tulajdonképpen az apját látta talán bizonyos mértékig, elhiszem tehát hogy szeretett, de inkább csak mint az apját, nem csoda ha mellettem beleszerelmesedett valakibe!

—Bölcs vagy Ratkum király, szerintem is apafigurát látott benned Írix, kiváló pszichológusi éleslátásról tettél tanúbizonyságot, fogadd elismerésemet! - bókolt neki Dr. Csarankádzi.

—Hát igen! Szóval, Írix szerintem is alaposan beszennyeződött, épp csak hogy a papokkal el-lentétben én úgy gondoltam hogy én őt *megtisztítottam*, főként a gondolatait, nem is kevés munkámba került e megtisztogatás, és egyáltalán, jogom van azt visszafogadni, akit csak akarok! Már amiatt is, mert ha ezt nem teszem, akkor vagy magányos maradok, amihez semmi kedvem nem volt, vagy egy másik nő lesz a társam, aki azonban lehet hogy maga is megcsal, ellenben abban biztos voltam hogy Írixet már megneveltem, tanult az esetből, s vagy nem lesz többé szerelmes, vagy ha mégis, már tud uralkodni magán, mert tudja hogy ez csak egy érzelmi vihar, és nem is olyan a szerelme, amilyennek most látja, mert ez valóban csak látszat, ami elkendőzi a lényegét!

Csakhogy a papok nem így gondolták. És a papok már jó régóta haragudtak rám, mert erre volt is több okuk. Már rögvést az is, hogy Sezá halála után annak lányát, Írixet vettem feleségül, ez ugyanis vallásilag tilos volt, de ez még a kisebbik bajuk volt velem. De már az sem tet-

szett nekik, hogy eltöröltem a rabszolgaságot, nemegy papnak ugyanis rengeteg rabszolgája volt korábban. Aztán meg, én úgy döntöttem, hogy nem kötelező a templomok látogatása. Ezt azért tettem, mert úgy véltem, s most is úgy vélem, hogy aki imádkozik, az azalatt nem dolgozik, márpedig a város a munkától, és nem az imától gyarapodik. Azokat akik bevallották hogy hitetlenek, nem nyúztam meg, mert úgy véltem hogy mi a fenének, attól ők még lehetnek szorgalmas mesteremberek! A pénzemből nem építettem egyetlen templomot sem, hanem másra költöttem, például a városfalak erősítésére, meg építtettem kórházat is, meg szökőkutakat, meg vízvezetéket, könyvtárat, meg egyéb efféléket. Na szóval, az a helyzet hogy a papoknak már régóta a bögyében voltam. És kiderült, hogy amíg én a fél év alatt Írix miatt szenvedtem, és csak rá gondoltam, ezalatt elfelejtettem a körmükre nézni, és a papok alaposan felkészültek ellenem, mert sejtették, hogy idővel csak visszafogadom Írixet! És ezalatt összeszövetkeztek más városokkal. És engem istengyalázás miatt kiátkoztak, mert azt mondták hogy nincs jogom visszafogadni Írixet, ha ugyanis ezt teszem, akkor Isten megharagszik az egész városra is! Felkelést szítottak ellenem, amihez, szomorúan kell mondanom, csatlakozott sok olyan ember is, akik korábban rabszolgák voltak, akiket én szabadítottam fel! A papok ugyanis azt mondták, hogy a rabszolgaság nem bűn isten előtt. És ezek az egykori rabszolgák úgy gondolták, hogy az nagyon rendben van hogy ők már nem rabszolgák, csak hogy ők maguk igenis akarnak rabszolgákat tartani! És a felkeléshez számos más város is csatlakozott... na és amikor már majdnem elbuktam, akkor megjelent Zonderáj kapitány, s most itt vagyok.

—Én tehát - szólt megint Írix - én azt mondom, hogy az urát megcsaló nő büntetése az legyen, hogy bedugják egy cellába néhány hónapra a szeretőjével, ellátva őket mindennel, s ott foglalkozzanak kizárólag egymással! Szerintem legtöbbjüknek egyetlen hét is elég lesz egymásból, de néhány hónap múlva okvetlenül kisseret egyik a másikából!

—És én is így gondolom. - mondta Ratkum király.

—Hát én bizony nem fogadtam volna vissza ezt a ribancot! - morogta Torux. —Hiszen nemcsak egyszerűen megcsalt téged, de a jötevőjét és életmentőjét csalta meg, mert ha te nem mented meg az életed kockáztatásával, akkor megfullad az árbochoz kötözve!

—Nem is vitatja, hogy hibázott - felelte a király - de hát ez úgy van, hogy mindenki hibázhat! Mindenki tévedhet! Senki sem tökéletes! Még én sem. Ugyanis nem lett volna szabad annyira ellenőrzés nélkül hagynom a papokat! És nem is ez volt életem során az egyetlen hibám, bár a többi nem volt ilyen súlyos. Na és hát mindig azt szokták mondani, hogy a férfi, az az erősebb nem! Ha még mi férfiak is tévedhetünk olykor, akkor hogy is lehetne elvárni, hogy a gyöngébb nők nálunk tökéletesebbek legyenek?!

—Ez egészen más eset! - makacskodott Torux.

—Annyiból más, hogy ha mi férfiak valóban komolyan gondoljuk hogy a nőknél többet érünk, hogy náluk tökéletesebbek vagyunk, akkor ezt talán azzal tudjuk a leginkább bizonyítani, ha elnézően viszonyulunk a nők tökéletlenségei iránt, és élünk a megbocsátás kegyelmével! Annyira nem vagyok én sem tökéletes, hogy mint Lolita javasolta, örüljek annak hogy Írix egy darabig nagyon boldog volt egy másik férfival, de annyira igen, hogy visszafogadjam. Különben is, ez olyasmi dolog nálam, hogy ha egy tolvaj ellopja a kedvenc lovamat, lovagol egy darabig rajta, azután megtalálom a tolvajt, elkergetem, ott van a ló nálam mert visszaszereztem, akkor nem fogom megölni a remek paripát hogy sose vihessen már a hátán, hanem ehelyett alaposan megcsutakolom, feltáplálom, visszavezetem az istállóba, és örülök neki, hogy ő újra van nekem!

—Hát annyi bizonyos, hogy te Ratkum király most sokat nőttél a szememben, és remek embernek tartalak! - mosolygott rá az öreg királyra Lolita.

—Köszönöm a dicséretet! - mosolygott a lányra a király. —Különben nem ez az egyetlen dicséret amit kaptam, mert amint kiderült hogy én amíg király voltam, eltöröltem a városomban a rabszolgaságot, azután rögvést üzentek a csiszik is, és maga Lidzsi nagykövetnő mondta, hogy keressem fel őket, mert még ha nem leszek is csiszi, de kigyógyítanak minden betegségemből amire képesek, mert a véleményük szerint aki a rabszolgaság ellen harcol, mindegy milyen eszközzel, az haladószellemű, felvilágosult ember, és méltó a segítségükre! A csiszik tehát nagy

királynak tartanak, még ha bukott királynak is, és mert tudom már hogy milyen nagy az ő hatalmuk, ezt komoly helyről jövő elismerésnek tartom!

—És meg is gyógyítottak? - kérdezte Csarankádzi.

—Hogyne, engem is és Írixet is, olyan betegségeimet is meggyógyították amiknek eddig hírét sem hallottam, azt sem tudtam hogy beteg vagyok, mindenestre az biztos hogy azóta csak a külsőm öreges, de újra futok úgy, mint egy húszéves, nem fáj a hátam, remekül alszom, visszakaptam minden fogamat, az ágyban is férfimód viselkedem, és azt mondták a csizik, hogy lehet már gyermekem is! És azt is, hogy most már szerintük simán élélhetek száztíz évig is! És csak azt kérték, hogy ha sikerülne megnyerni az úrvárost, és visszamegyek a bolygómra, akkor újra töröljem el a rabszolgaságot, mindegy hogy milyen kegyetlen eszközök és mekkora vérontás árán! És ezt meg is ígértem nekik, mert úgyis feltett szándékom volt. Bár mondtam nekik, hogy ez szerintem csak akkor megy ha minden nyúzbány papot kiirtok, de ezen nem kezdtek el szörnyülködni, hanem megveregették a vállamat, derék embernek neveztek, és azt mondták hogy nagyon helyes, de jól gondoljam meg azért, mert ha valóban papokat akarok irtani, akkor egy dologra nagyon vigyázzak: hogy ne maradjon belőlük mutatóba egy sem! Mert ha marad, akkor újra elszaporodnak, a vallás ugyanis a legpusztítóbb szellemi nyavalyák egyike!

—Na, ez utóbbival teljesen egyetértek! - mondta Decu. —Emiatt a mi értelemre épülő orszá-gunkban eleve tilos is lesz minden vallás! Azaz, hát esetleg a Kajjám-féle vallás a Világsátán-ról, az talán maradhat, mert az nem igényel imákat, és nem ellentétes a tudománnyal sem, sőt, annak fejlesztését dicséretes munkálkodásnak tartja!

—Na jó, akkor most felteszek egy újabb kérdést! - szólát sátni mosollyal Pucsakaci. —Tegyük fel, hogy megnyeri a Kukkolót Ratkum király, vagy Írix királyné, vagy Ug herceg, vagy más, aki el akar menni barbár uralkodóként élni! És megegyeznek, hogy mondjuk Ratkum lesz a király, mert ő már királykodott. Mi lesz a garancia rá, hogy nem telik el egy év sem, és Ug herceg nem öli meg Ratkumot, hogy ő lehessen a császár?! Vagy ha nem Ug herceg, de mondjuk Tromik, aki kommandós is volt, s emiatt nem okozhat neki nagy lelkiismereti problémát az, hogy gyilkoljon?! De megteheti ezt akár Bajdzsa is, vagy más az árvalányok közül, mert miért is ne lehetnének ők a császárnők?! Vagy ha nem is ölik meg Ratkum királyt, de miért is ne tehetnék ezt Írix királynéval, azért, mert azt remélik hogy Írix halála után őket veszi el feleségül a király, és mégis más az, ha valaki császárné, mintha csak egyszerű udvarhölgy?! Vagy pláne ha Ug lesz a császár, lehet hogy e három lány, akik most jó barátnők, egymást mérgezik meg, mert mindegyikük azt akarja hogy Ug felesége lehessen, ami egyáltalán nem lenne utolsó dolog, hiszen Ug csinos, fiatalos külsejű, nem rossz parti! De Zix felől sem lehettek biztosak, keveset lehet tudni róla, s miért is ne akarna ő lenni a legfőbb uralkodó?! Vagyis mi a garancia rá, hogy ez nem történik meg?!

—Nincs rá semmi garancia. - mondta nyugodtan Ratkum király. —Ez egyszerűen olyan dolog, hogy amennyire bolygóm történelmét ismerem, aminek különben igen kevés részét ismerem, alig többet mint ami a magam városának történelme, de amennyire azt ismerem, meg amennyire megismertem valamennyire a ti történelmeteket is, nos, mindigis voltak pártütések, árulások, királygyilkosságok, trónharcok és egyebek! Tökéletesen tudatában vagyok annak, hogy könnyedén meggyilkolhatnak engem is. Akár azok akiket felsoroltál, Pucsakaci, akár mások. Csakhogy ez nekem cseppet sem újdonság, mert mindezeknek a veszélyeknek ki voltam téve korábbi királykodásom idejében is! Különböző módszerekkel ezeket a veszélyeket lehet csökkenteni, de teljesen kiküszöbölni lehetetlen. Az uralkodás egyszerűen olyan szakma, aminek ezek a veszélyei! Ezt vállalom, mert aki nem vállalja, az ne akarjon király lenni! Vagy császár. Tehát uralkodó. E veszély mértéke különben cseppet sem nő pusztán amiatt, mert modern fegyvereink lesznek. Nekem ugyanis teljesen mindegy, hogy azért halok meg, mert főbelőnek pisztollyal, vagy felrobbantanak dinamittal, vagy egyszerűen megmérgeznek avagy egy kést szúrnak belém! Sőt, sokkal szívesebben halok meg főbelövés által, mert annak alapján amit láttam belőle a filmjeiteken, az kifejezetten gyors és fájdalommentes halál, nem ám úgy, mint amikor valakit keresztűlszúrnak egy dárdával! Az aztán a kínos halál! Továbbá, reménykedem abban, hogy mert egy egész bolygót uralunk majd, ezért jut mindenkinek bőven elég

hatalom ahhoz, hogy megelégedjék vele, és ne bocsátkozzék kockázatos hatalmi kalandokba, ha ugyanis az nem sikerül neki, akkor sokat veszíthet! Ennek természetesen feltétele, hogy túl sokan azért ne legyünk mi, a kiváltságos osztály tagjai. Ráadásul ha én leszek is a király, messzemenően figyelembe veszem majd tanácsadóim véleményét, egyszerűen mert értékelem azt a sok tudásukat, amivel én nem rendelkezem, tehát amúgyis résztvesznek majd a hatalomban ők is. A veszélyt tehát még kisebbnek is tartom, mint ami korábban a városomban leselkedett rám! Ennek ellenére természetesen igazad van, ilyen veszély fennáll, de az életben nincs tökéletes biztonság, mert az életben csupán a halál a biztos! De mondok én neked valami meglepőt, Pucsakaci! Azt ugyanis, hogy én még akkor is igyekeznék véghezvinni nagy tervemet, ha teljesen biztosan tudnám, hogy az első év uralkodása után meghalok! És tudod miért?! Hát azért, mert akárki gyilkol is meg, akárki lesz is utánam a király, akkor sem tesz majd mást, mint hogy rászabadítja a bolygómra a ti fejlett technikátokat! Tehát hamar civilizálódik majd ott mindenki, ami a jólét fokozódásával jár, márpedig ennek elősegítését küldetésemnek érzem!

—Jó - mondta Pucsakaci - akkor most először is szóljon mindenki aki úgy gondolja egyelőre, hogy ezek után is részt akar venni ebben a kalandban! Aki tehát nem fél attól, hogy megölik a társai a hatalomért!

Nos, kiderült, hogy Pucsakaci elszámította magát. Ugyanis senki nem gondolta meg magát! Ratkum, Írix, Ug, Bolvi, Kui, Bajdzsa, Dardáj, Dumdi, Zix, Tromik egyaránt úgy gondolták, hogy ők bizony nem fogják elvágni egymás torkát, majdcsak megegyeznek valahogy! Az összeugrasztásuk tehát egyelőre nem sikerült.

—Engem úgysem érdekel a hatalom, csak a minél több nő! - vonogatta a vállát Dardáj. —Tőlem senki nem kell féltsen semmit! Csak hagyjanak nekem valami ezer nőt, annál többet egy hónap alatt még én sem tudok ellátni, s mire végzek az utolsóval, már szinte elfelejttem az elsőt, meglesz úgy tehát a változatosság, nekem egy ilyen hárem minden vágyam, ha ez megvan, mindenem megvan! És nehogy már egy egész bolygó sokmillió nőjéből ne jutna nekem ezer, amikor egyelőre nem vagyunk csak tizen, s ebből is négyen nők! De még ha százezren leszünk is, akkor is jut nekem ennyi nő simán! Emiatt igazán nem kell egymást gyilkolni!

—És ha valamelyiküknek megtetszik valamelyik nő?!

—Odaadom neki! Mindegy nekem hogy ezer vagy kilencszázkilencvenkilenc! És ha mégsem mindegy, majd szerzek a helyébe egy másikat! Én aztán nem fogok hatalmi harcokba keveredni! Bolond lennék! Én az ágyban akarok tusakodni, nem a harcmezőn!

—Akkor most válaszolj nekem, Ratkum király, mit tennél, ha Írix újra megcsalna téged? Megbocsátaná-e neki megint?

—Ez a veszély szerencsére duplán nem fordulhat elő! - mondta azonnal Írix. —Ugyanis nagyon megtanultam a leckét, hogy bár a szerelem érzése rendkívül kellemes, de bőven akadnak az életben annál fontosabb dolgok!

—Nem tudhatod, hogy leszel-e még szerelmes!

—Úgy áll a helyzet, hogy lehetek ugyan, csak hogy az már nem számít, mert most már tudom hogy ez mi, hogy mivel jár, s már ellen tudok állni az érzésnek!

—Elhiszem hogy ezt hiszed, de én most a férjedet kérdeztem, hogy ha netán mégis megcsalnád, akkor ő megint megbocsátana-e!

—Nem tudom - mosolygott Ratkum - de azért valószínűbb hogy igen, mint hogy nem! Ez a konkrét helyzettől függ. Szerencsére azonban valóban felesleges ezen törni a fejünket, ugyanis mi ketten tökéletesen be vagyunk biztosítva e veszély ellen immár! Mert jól mondta az előbb Írix: valóban duplán nem fenyeget minket ez. Egyrészt mert Írix nagyon okos, józan nő, akiről elhiszem hogy ha megtévedt is egyszer, de tanult az esetből, másrészt meg amikor a csizik megtudták hogy miként is esett meg velem ez a dolog, a trónvesztés, és elmondtam nekik, hogy ez részben Írix hibája volt, mert az ő visszafogadását használták fel a papok ürügyül, akkor a csizik, akik akkor már tudták hogy én szeretnék visszatérni oda és legyőzni a papokat, ők tehát egyszercsak megkérdezték, hogy szeretném-e, ha teljesen biztos lehetnék a továbbiakban Írix hűségében, s hogy Írix szeretné-e, ha többé nem csábulna el valaki más iránt! S amikor mondtuk hogy igen, akkor ők azt mondták hogy szerelmi bájitaluk ugyan nincs, de

van valami ami sokkal jobb ennél! És a kezünkbe nyomtak egy-egy tablettát, hogy nyeljük le, s ezután bezártak minket egy kis szobába, ami alig volt nagyobb mint egy illemhely, és csak egy puha ágy volt benne. És ott kellett lennünk vagy nyolc óra hosszat, senkit nem láttunk egymáson kívül, és mit mondjak, attól az egyetlen tablettától olyan heves szerelemre gyulladtam Írix iránt, hogy szavakat sem találok rá, mindigis szerettem őt, ha nem így volna meg se bocsátottam volna neki, de amit korábban éreztem iránta, az halovány mása sem lehetett annak az érzelemnek, ami akkor eltöltött! És Írix is így van ezzel! És tudjuk hogy ez a csiszík gyógyszerétől van, de nem bánom, és nem érzem úgy hogy visszaéltek volna a tudásukkal, mert befolyásolják az akaratomat, hiszen előre megkérdezték, hogy akarjuk-e ezt! És még most is javában így érzek, alig tudok másra gondolni mint Írixre, ő is ilyen hevesen érez irántam, és a csiszík azt mondják, hogy legkevesebb hét esztendőn át ilyen tartós lesz a hatása! De adtak nekünk még néhány tablettát, amiből be kell vennünk egyet-egyet ha úgy érezzük évek múltán, hogy múltóban az előzőnek a hatása. Na és hát teljesen elképzelhetetlennek tartom, hogy ilyen érzések mellett Írix bárki másba is beleszerethessen, ahogy én nem kívánok más nőt, úgy ő sem kíván más férfit, az biztos! Mi csak egymást kívánjuk! És már gyermekünk is lehet, mert a csiszík meggyógyítottak engem! Szóval Pucsakaci, ez az egész kérdés már rég nem probléma nekünk!

—És a csiszík nem kértek valamit ezért a szerelmi kezelésért? - kérdezte gyanakodva Ug herceg.

—Semmit, csak hogy valóban töröljem el végleg a rabszolgaságot, amit a papok biztos visszaállítottak! Ezt boldogan megígértem. De még azt is mondtam nekik önként, holott erre nem is bízattak, hogy kihírdetem hogy a nőknek éppen annyi a joguk mint a férfiaknak! Ez nagyon tetszett nekik, persze tudtam előre hogy tetszeni fog nekik, mert hallottam már sokat az ő elveikről. És azért mondtam ezt, mert én valószínűnek tartom hogy a csiszík minden orvosi kezelése ellenére is csak előbb halok majd meg mint a nálam mégiscsak huszonkét évvel fiatalabb Írix, márpedig én azt akarom hogy halálom után még jódarabig övé legyen a legfőbb hatalom, tehát ő legyen a királynő! Vagy császárnő, mindegy hogy nevezzük. És hát ez ugye elég nehéz lenne, ha nem volna olyan törvény, hogy a nők is épp annyit érnek mint a férfiak! És miért kérdezed ezt, nem tetszik ez tán neked vagy valaki másnak?

—Azt épp nem mondtam...

—Ug herceg, vedd tudomásul, hogy szó sem lehet róla hogy szövetkezzem veled, ha azt fontolgatod hogy a nők másodrendű állampolgárok legyenek a birodalomban! - mondta azonnal Bolvi. —Mert nem megyek olyan helyre, ahol attól kell félnem hogy halálra köveznek vagy akármiként is megbüntetnek ha már nem vagyok szűz, vagy ha akár, tegyük fel, túl rövid szoknyát öltök, mert ezt illetlennek találják!

—Úgy van! - kiáltotta Bajdzsa és Kui is.

—Nyugi, semmi kifogásom ellene hogy egyenjogúság legyen nálunk, én csak arra gyanakodtam, nem kérték-e a csiszík, hogy épp a nők felsőbbrendűsége legyen kimondva!

—Nem kérték. - nyugtatta meg őt Ratkum király.

—Lesz egyáltalán nálatok olyan, hogy család? - kérdezte Pucsakaci.

—Valószínűleg lesz - mondta Ug - de nem hinném hogy törvény büntetné majd a hűtlenséget!

—Én biztos nem megyek férjhez ha úrnő leszek. - kotyogta közbe Bajdzsa.

—És, izé, ott biztos hogy én nagy úr lennék? - kérdezte Prok úr.

—Teljesen biztos. Szívesen látunk magunk közt! De csak úgy, ha nem te akarsz a császár lenni!

—Jó, hát az ugye úgysem nekem való...

—Úgy látszik, megszorodtunk megint eggyel! - mondta elégedetten Ug herceg.

—Na jól van, akkor akad egy meglepetésem Prok úr számára! - vigyorgott elégedetten Pucsakaci. —Elhívtam ide a stúdióba a feleségét, hogy beszélgessenek egy kicsit egymással! - azzal hátrahúzódtott, s a kamera máris egy természetes, középkorú, vaskos asszonykát mutatott. Egy igencsak dühös asszonykát!

—Mondd, neked teljesen elment az eszed, te tökhülye?! - kiáltott rá az ugyancsak ijedt arcot vágó Prokra minden üdvözlés nélkül. —Egyetlen napja alig vagy odabent, de máris azt fontol-

gatód hogy elmész valami másik bolygóra, kalandokat kergetni?! Hát azt akarod hogy lenyilazzanak a barbárok?! Vagy hogy megsütögessenek vacsorára?! Mert lehet hogy ott még ember-evők is vannak! Mondd, neked teljesen elment a józan eszed?!

—De angyalom, hát lesznek modern fegyvereink...

—Amikhez nem értesz! És mire megtanulod, már véged! Különbösen is, te barom, te, hát nem veszed észre, hogy ezek az úrfélék csak ki akarnak használni téged, a tudatlan, bunkó parasztot?! Ezek csak az úrvárost akarják, ha te nyersz, aztán úgy kiakolbólintanak belőle, hogy szállsz mint egy üstökös! Lófaszt adnak majd ezek neked, nem úri rangot!

—Nem is igaz, azt mondták hogy ha nem nyerek, úgyis velük tarthatok!

—Naná, hogy legyen egy jó hülye, aki takarítja majd az úrvárost! Hát mire számítasz te, amikor sem okos nem vagy, sem gazdag, sem nemes, mi?! Tudom ám hogy úgyis csak az jár az eszedben, hogy lesz sok szép szeretőd, mert alig vagy jobb mint az a nagybaszó Dardáj, de ne is álmoldj ilyesmiről! Ha nyersz, a pénzből megvesszük azt a sertéstelepet, az úrvárossal meg meglátjuk majd hogy mi lesz és kész! Tehát jössz haza, és ne akard hogy utánad menjek!

—De aranyoskám, hát épp ez az hogy nem hiszem én hogy itt én nyernék, itt olyan fejek vannak, hogy csak na...

—A nyérés nem az észről függ, hanem a nézőktől! És ha normálisan viselkedel, és nem hagyod hogy ez a sok agyafúrt fickó megszédítse a fejedet, akkor igenis nyerhetsz! Miért, mit gondoltál apukám, a nézők majd azt a kurva Lolitát segítik a győzelemhez?! Vagy odaszavazzák az úrvárost annak a sehonnani, gyűttment Röcepinek?! Vagy odaadják talán az íróőnek, amikor annak egészen az agyára mentek a rémhistóriái?! Vagy talán a színészé vagy a színésznőé lesz, amikor mindenki tudja róluk hogy úgyis gazdagok, és sokkal több a pénzük mint ami illendő lenne?!

—Igenis odaadhatják nekik, de ott vannak még az árva lányok is, tehát...

—Eh, azok nem számítanak, mindenki tudja hogy az intézetis lányok mind kurvák, ők is csak olyanok tehát mint Lolita csak nem olyan híresek! És be is vallották hogy nem szüzek már! Nem tisztességesek! Maradj te csak meg a disznóid mellett apukám, és ne kergess álmokat! Vedd észre hogy csak ki akarnak használni téged!

—De igenis sokan nyerhetnek itt rajtam kívül, nekem csak úgy lesz hasznom az egészből ha szövetkezem valakivel, és...

—Nem értem hogy mitől vagy ilyen beszari! Attól a vén Tacsankától félsz talán?! Vagy attól a fontoskodó Csarankádzitól?! Vagy attól a hajléktalan Zixtől, aki valószínűleg bűnöző is, mert minden hajléktalan gazember is?! Idefigyelj, akkor teszed a legjobban, ha mindenkitől távol tartod magadat odafent, maradj nyugton, viselkedj tisztességesen, légy te az egyetlen józan ember abban a buggyant bandában, s akkor simán nyersz! Ne akard hogy felmenjek utánad és ott beszéljek a fejeddel! És úgy viselkedj és beszélj, hogy állandóan nézem a műsort, és így aztán úgyis látom hogy mit csinálsz, és ha nem úgy viselkedel ahogy azt szeretném, akkor megnézheted magadat amikor hazajössz! - majd a nő így szólt:

—Végeztem műsorvezető úr, több szót nem érdemes vesztegetnem az ütődött uramra! - s erre a képernyő elsötétült.

—Még hogy az ura, amikor úgy viselkedett mintha ő lenne az úrnő! - szólt Mikla, és nagyot nevetett. Szegény Prok úr ábrázata pedig pipacspiros volt a szégyentől. Mindenki nevetett. Lolita nem is állta meg, hogy így ne szóljon:

—Ne kacagjatok! Inkább tisztelnünk kell Prok urat, amiért olyan jámbor és jólelkű férfi, hogy ennyi ideig kibírta e házisárkány mellett! Különbösen is, ti bolondok, hát azt hiszitek hogy sikerülhet Prok urat magatok mellé állítani, ha kacagtok rajta?! Azt hiszitek, hogy akkor talán megbízik bennetek?!

Nosza, ezzel azonnal az elevenükbe talált Lolita, rögvést elhallgatott a kacagás! Sőt, Ugy herceg nagy hangon bizonygatta hogy Prok természetesen megbízhat bennük, és ők tulajdonképpen egyáltalán nem Prokon kacagtak, hanem azon, hogy Prok felesége milyen hülye, mekkora ostobaságokat mondott, és nem látja be, hogy neki is jó lenne a szövetkezés, mert akkor belőle is úrnő lehetne! De kész volna lemondani a nagy lehetőségről, mert az esze nem bír elszakadni a disznóktól a magasabbrendű célok felé!

Így beszélgettek ebédig, majd ebéd után újra bejelentkezett hozzájuk Pucsakaci:

—Most következik számotokra az első komolyabb próba!

—Máris lesz kiszavazás?! - ámult Mikla.

—Dehogy! Hanem, úgy látom hogy eléggé sokan akarnak Ratkum király vagy Ug herceg társai lenni, ellenben nem sokan mernek arra vállalkozni, hogy Decu szövetségesei legyenek, biztos mert félnek tőle hogy nem eléggé intelligensek ahhoz, hogy valami előkelő helyezést érjenek el az ő leendő társadalmában! Úgy döntöttem, hogy rögvest tisztázzuk az erre vonatkozó esélyeket! Ezokból pedig megkértem a Decu vezette BIT társaság néhány szakavatott képviselőjét, csupa olyan embert akik maguk is elrepülnének adott esetben Decuval, hogy jöjjenek ide fel az úrvárosba, nem szereplőnek de vendégnek, méghozzá egy teljes napra, tehát holnap estig itt lesznek, s abból a célból lesznek itt, hogy elvégezzek egy rendkívül komoly intelligenciatesztet mindenkivel! Pontosan annyian lesznek mint ti, mármint tizenkilencen, mert Decu IQ-ját nem mérjük meg, az övét ugyanis már tudjuk, s elhisszük neki hogy valóban 148! Mindegyikötök mellé kerül egy BIT-tag a tesztek idejére, ott ül majd mellette, nem azért hogy súgjon, hanem épp ellenkezőleg, hogy semmi lehetőség ne legyen a súgásra, puskázásra! Vendégeitek már meg is érkeztek, úrkompjuk már dokkolt a négyes légzsilipnél, most mindjárt szólok nekik hogy jöjjenek be, és máris kezdődik a teszt!

Mindenki nagy izgalommal várta a vendégeket, csak Prok úr ingatta elkeseredetten a fejét, hogy mi lesz ebből, mert ő úgyis hülyének bizonyul majd. De ezt látva a jóságos Lolita azonnal igyekezett megnyugtatni, hogy a kérdések zöme olyasmi lesz hogy annak megválaszolásához cseppet sem kell tudományos végzettség, vagyis ne aggódjon!

Decu sem volt izgatott, előre sejtette hogy minden vendég az ő személyes jó ismerőse lesz, s amikor beléptek hozzá ezek, akiket Prok magában csak úgy nevezett hogy „észmukik”, akkor valóban kiderült hogy Decu mindet név szerint ismeri. Köztük volt az is, aki a BIT-en belül eddig mért legmagasabb IQ-val, 193-mal dicsekedhetett.

S ezután mindenki félrevonult, de annyira, hogy minden egyes csoportszobába ketten kerültek be a szereplők közül, s melléjük két BIT-tag. Ellenőrnek. Ők vezették le az IQ tesztet is. Emiatt, meg mert úgyis kamera rögzített mindent, egészen lehetetlen volt a csalás. Decu különben is megmondta, hogy a csalás gondolata is távol áll tőlük.

A teszt meglehetősen soká tartott! Tulajdonképpen egészen vacsoráig elhúzódott, mert nagyon alaposan végezték, sokféle résztesztet csináltak, nyelvit, szemantikait, fantáziatesztet, kétdimenziós és háromdimenziós térlátást letesztelők, műszaki érzéket mérők, matematikai logikát tesztelők, és még rengetegsok másfélét. Ezek átlaga adta a tulajdonképpeni IQ értéket, ami viszont még nem zárta ki hogy ha az IQ esetleg alacsony is valakinél, de ne lehetne ettől még valami rész képessége akár magasán az átlag feletti is.

Aztán amíg a szereplők vacsoráztak, a BIT tagok kiértékelték az eredményeket. Ez nem tartott soká, mert az egyes részteszteket már azalatt elkezdték értékelni, amíg a tesztelt személyek a következő feladatlapokat töltötték ki, így a vacsoraidőre már nem sok maradt hátra.

Vacsora után következett az eredményhirdetés! E feladatot maga Decu látta el, lévén hogy ő a BIT elnöke.

—Különleges nap ez a Bargani Intelligencia Társaság történetében! - kezdte. —Ugyanis azt kell mondjam, hogy rendkívül meglepő eredményekre bukkantunk a tesztjeink során! El kell mondani ugyanis, hogy egy átlagos intelligenciateszt többnyire 150-ig vagy esetleg 160-ig méri az IQ értéket. Addig pontosan méri. Mármint úgy pontosan, hogy a legjobb IQ tesztek is csalhatnak felfelé vagy lefelé akár öt pontot is. De ettől eltekintve a mért adatok pontosak. Akadnak azonban olyan egyének, bár nagyon ritkán, akiknél ezen átlagos tesztek maximális, vagy maximumkörüli értéket mutatnak, ezeknél nem lehet tudni hogy mennyi az IQ. Ezekből a tesztek közül az nem tudható meg! Ezen egyéneknél nagyon speciális, és sokkal több időt igénylő tesztekre van szükség. Ezek a legtöbb embernél értelemszerűen feleslegesek. De a BIT tagjai természetesen hoztak magukkal ilyen tesztek is, és örömmel közölhetem, hogy a Kukkoló szereplői közt többeknél is elő kellett hogy vegyék a BIT tagok e tesztek, mert a vizsgált személyek IQ értéke úgy tűnt magasabb mint a normál teszt 150-es határa! Ez egyben azt jelenti hogy ezen személyek hogy úgy mondjam „leköröztek” engem is, hiszen az én IQ-m csupán

148! De ettől még nem vagyok irigy vagy féltékeny, mert a legnagyobb örömmel tölt el, ha a BIT tagjainak száma megnövekszik, valamint azt is remélem, hogy e személyek okvetlenül pártolják majd nagy célomat, hogy az úrvárossal együtt valahol megvalósítsuk az Értelme Országát!

Pucsakaci is nagyon örült e bejelentésnek. Remélte előre hogy így lesz. Sokkal jobban szeretne volna ha nem ennyire nyomasztó Ratkum király és Ug herceg táborának létszámfőlénye, és akadnak többen is követői Decunak. Akkor kevésbé fenyeget az összeszövetkezés veszélye, s a két tábor közt látványos rivalizálás alakulhat ki!

—Azt hiszem illik hogy IQ szerinti csökkenő sorrendben olvassam fel az eredményeket! - mondta tovább Decu. —Végtelen megdöbbenésemre a legmagasabb IQ értéket Röcepi kisasszonynál mértük! De ez aztán annyira magas, hogy rekordot döntött a BIT egész történelmében! Eddigi legmagasabb értékünk 193, de Röcepi kisasszonyé ennél jócskán magasabb, ugyanis 256! Valójában az az igazság, hogy Röcepi kisasszony majdnem kifogott a legrefináltabb tesztjeinken is, tulajdonképpen épp hogy annak felső határa közelében teljesített, majdhogynem kérdéses volt hogy egyáltalán mérni tudják-e a tesztjeink az intelligenciáját! Tulajdonképpen akadt is olyan teszt típus, ahol intelligenciája lényegében mérhetetlen volt. Például amikor téri feladatokat kellett megoldania, tudjátok, olyasmiket, hogy egy alakzat melyik mintában található meg, esetleg elforgatva, akkor az erre a feladatsorra adott időtartam alig egyharmada alatt megoldotta mindet hibátlanul! Bámulatos a térlátása! Egyedül fantáziatesztjeinkben szerepelt átlag alatt, ott mindössze 83 pontot ért el az átlagos 100 helyett, úgy tűnik tehát hogy ő kifejezetten józan, hétköznapi gondolkodású elme, mondhatni észlány, és nem valami fellegekben járó, filozofikus alkat. Mindenesetre az biztos hogy abszolút rekorderünk épp ő, Röcepi kisasszony!

Erre mindenki megtapsolta Röcepit.

—De még nincs vége a meglepetéseknek! - folytatta Decu. —Mert a második helyezés, rögtön Röcepi után, az nem más mint Lolita, akit eszerint merőben alaptalanul becsülnék le észbelileg, pusztán oktalan előítéletek miatt, azért, mert pornósztár! Lám, igaza volt amikor azt állította, hogy megállja ő a helyét egy IQ teszt során! Az ő értéke is rekordérték ugyanis, mert 222! Szép kerek szám! S bár ez nem olyan jó mint Röcepié, de fantáziatesztben sokkal jobb nála, e részeredménye neki 182. Tapsoljuk meg őt is!

Megtapsolták, bár Torux eléggé fanyalogva. Lolita kipirult arccal, boldogan hallgatta Decu dicserő szavait. Lám, valóban valaki ő! Attól hogy a lába közéből él, még a fejében is van valami, nem is kevés!

—A harmadik helyezés bár szintén magas, de nem okozott különösebb meglepetést! Ugyanis várható volt, hogy az illető nem fog szégyent vallani! Ő Zurna lett, író ismerősünk, és IQ értéke egy híján kétszáz! Egyszerűbb is lesz úgy megjegyezni hogy 200, mert tesztjeink mint mondtam, simán csalhatnak öt pontot is akár fel vagy le! És várható volt hogy Zurna jól szerepel majd, mert egy író nem lehet átlagos elme, sok mindenhez kell értenie! Az volt legfeljebb a meglepő hogy Zurna ilyen jól szerepel, mert bár simán kinéztem volna neki úgy első látásra is legalább 130 körüli IQ-t, de a 199 igazán váratlan érték volt! Meg kell jegyezzem különben, hogy ami a fantázia-résztesztet illeti, ott Zurna abszolút rekorder, mert lehagyott itt mindenkit, itt a fantáziaindexe 282 lett, amit bár lemért a teszt, de olyan magas, hogy jószerivel értelmezhetetlen! Emiatt nem is csodálom hogy Zurna bizonyos mértékig álomvilágban él. Neki mindenről ami hétköznapi, eszébe jut valami garantáltan nem hétköznapi képzelettársítás! Ekkora fantázia talán már nem is egészséges! Ellenben a háromdimenziós logikai feladatokban Zurna nem szerepelt nagyon jól, itt értéke csupán 102, ami lényegében az átlagnak felel meg. De hát nem is műszaki pályát választott magának, szerencsére!

A sorban következő Írix királyné, ami mindenesetre érthetővé teszi hogy Ratkum király olyan meleg szavakkal beszélt róla hogy sokat segített neki az uralkodásban! Ezek után ezt minden további nélkül simán el is hiszem! Mert Írix IQ száma 193, épp akkora, mint az eddigi rekorderünké! Tehát nemigen maradt el Zurnától! Különben meg Írix épp a nyelvi részkérdésekben bizonyult a legkiválóbbnak, ami azt jelenti, hogy tehetsége van az íráshoz, vagyis ha rászánná

erre az idejét, némi gyakorlás után jól menne neki. Bár fantáziaindex meg sem közelíti Zurnáét, ellenben az is eléri a 150 pontot, vagyis magasan átlag feletti.

Írix után következik Tacsanka néni, ami igazolja azt a közmondást, hogy öregember nem vénember! Az ő IQ értéke kereken 150, ami még mindig magasabb két ponttal, mint az enyém! És neki majdnem minden rész képessége egyformán 150 körüli. Érdekes volt különben Tacsanka néni esetében, hogy másokkal ellentétben ő aránylag sok hibát elkövetett a tesztekben, ellenben mégis ekkora lett az IQ-ja, mert ezt ellensúlyozta azzal, hogy elképesztően gyorsan válaszolgatott, majdnem háromszor annyi feladatot oldott meg a megszabott idő alatt mint mások! Tacsanka néni különleges képessége tehát hogy bámulatosan merész, és kész habozás nélkül dönteni, nagyon gyorsan! Vélhetőleg nagyon biztos önmagában. Különben ha hibázik is, de általában mégis jól dönt, azt kell mondjam, mert túlnyomórészt azért mégis jó választakat adott! Van tehát alapja az önbizalmának!

És akkor most kötelességem hogy ehelyütt elégtételt szolgáltatassak a nőknek, akiket gyakorta háttérbe szorítanak, s ennek áltudományos indoklásaként a kisebb agysúlyt adják meg! Ez azonban cseppet sem jelenti hogy a nők ostobábbak lennének, ami állítás ékes cáfolata épp az, hogy e teszt sorozat első öt helyezettje mind csupa nő, tudniillik Röcepi, Lolita, Zurna, Írix, Tacsanka! Csak a hatodik helyen szerepel férfi, tudniillik épp én magam, Decu, nekem mint tudjátok 148 az értékem. De hát én most nem is írtam tesztet, csak a teljesség kedvéért mondtam. Rögvest én utánam azonban szintén férfi következik, mégpedig Ratkum király! IQ értéke épp csak egy ponttal marad el az enyém mögött: 147!

Természetesen ami a lexikális ismereteket illeti, abban nagyon szerényen szerepelt, de ez nem csoda, mert nem járt nálunk iskolába. Ellenben minden másban kiváló! És majdnem olyan gyors a gondolkodása mint Tacsankáé! Valójában ami a gondolkodás gyorsaságát illeti, ott más lenne a sorrend mint eddig: ott első Röcepi, második Tacsanka, harmadik Lolita, a negyedik pedig épp Ratkum király!

A következő helyezett szintén férfi. És igazán megérdemel minden tapsot, mert soha ki nem találhatók hogy ki ő: nem más, mint Prok úr!

—Micsoda?! - ámult a parasztember leesett állal.

—Úgy ám! A lexikális ismereteid természetesen neked is szerények. Ellenben például az összes jelenlevő közül, Röcepi kisasszonyt kivéve, neked van a legnagyobb tehetséged a műszaki jellegű feladatokhoz! Azokhoz tudod, amikor olyasmiket kell kitalálni, hogy egy bonyolult gépben merrefelé billeg valami kar, ha egy másik emeltyűt a másik végén erre vagy arra rángatunk, és így tovább!

—Persze hogy tudom az ilyesmit, otthon én szereltem az összes masinát, de hát hogy én ne az utolsó legyek...

—Márpedig nem az vagy, mert IQ-d értéke 136, ami azt jelenti hogy nemcsak nem vagy hülye mint hiszed magadról, de nagyon kevesen olyan intelligensek mint te, ugyanis ezzel az eredménnyel méltó vagy rá hogy tagja lehess a BIT-nek, mi ugyanis a lakosság 130-as IQ értéket elérő és azt meghaladó tagjait gyűjtjük a szövetségbe, akik nincsenek többen, mint a lakosság 2 százaléka! Ez tehát azt jelenti, hogy legfeljebb minden ötvenedik ember olyan eszes mint te! Szóval barátom, én azt hiszem hogy nincs neked semmi bajod, csupán kettő: egyik hogy nem sokat tanultál, nem sok iskolát végezhetnél, a másik pedig hogy egyszerűen bűnrosszul nősültél, mert állandó lelki terrorban tart téged a feleséged, vagyis kevés az önbizalmad! Ez egészen biztos, főleg azután, amit láttam és hallottam délelőtt a feleségedtől! Ezen gondolkodj el! Ugyanis én a helyedben még a válást is fontolóra venném!

Szorosan követi Prok urat Dr. Csarankádzi, 135 ponttal, és Ug herceg 133 ponttal. Őutána jön Bajdza, 132 ponttal, majd Zonderáj kapitány 131 ponttal. És ezután következik Dardáj, aki épp 130 pontot ért el, ami azt jelenti, hogy bár erősen a lécet súrolva, de akár még ő is épp hogy tagja lehet a BIT-nek ha akarja...

—Naná hogy akarom!

—Mert eszerint még épp teljesíteni tudja a felvételi kritériumainkat. Különben teljesítette is, mert e teszt teljesen hivatalos teszt sorozata volt a BIT-nek, érvényes felvételi teszt, nem valami rövidített változat! Úgy tűnik hogy Dardáj képességei egészen kiválóak, és ahogy Lolita, úgy ő

sem csupán a nemiség dolgaihoz ért, mindössze túlságosan sok gondolatot fecsérrel erre. De ha úgy igazából rászánná magát, sokra vihetné más téren is!

—Ezennel jelentkezem a BIT-be! És kérek igazolványt is róla hogy tagja vagyok! Remélem így még sokkal több nővel feküdhetek le, mert mind tudják hogy okos emberrel párzanak!

—Kapsz majd róla igazolványt! De most lássuk a többieket! A következő a sorban ugyanis Mikla, 124-es IQ-val, ami ha nem is 130 ami a BIT határvonala, de igazán szép teljesítmény, mert még mindig zseniálisnak mondható a legcsekélyebb túlzás nélkül. Tulajdonképpen ha nem is rögtön, de némi edzés és gyakorlás után szerintem simán képes lenne ő is hozni a 130-as szintet, hogy a BIT tagja lehessen. Mikla után következik Bolvi, 118-as IQ-val, amit szavakkal úgy lehetne jellemezni, hogy „majdnem zseniális”, őutána Tromik, 112-es értékkel, ami ha nem is zseniális, de azért még mindig határozottan átlag feletti, őt követi Dumdi, 108-cal, ezután Zix, 105-tel, ami ugyan alacsonynak tűnhet, de meg kell mondjuk hogy a fantáziaindex Zixnek is igen magas, 188, majd Kui jön 103-mal, végül Torux, 101-el, ami majdnem pontosan a világlátlag, annál egy icipicivel jobb!

—Nem hiszek ebben az egész tesztben, csalás van a dologban, nem lehet hogy én vagyok az utolsó! - kiáltotta azonnal Torux.

—Nincs ebben semmi csalás - mondta Dr. Csarankádzi - én is ismerem az IQ teszteket hiszen pszichológiai professzor vagyok, és tanúsítom hogy teljesen szabályos volt az egész! Különbösen meg természetesen csináltattam korábban is IQ tesztet magamról nem is egy alkalommal, és azokban mindig 133 és 136 közti érték jött ki nekem, a mostani 135-ös érték tehát egészen hihető! És épp azért nem mondtam korábban hogy nekem annyi az IQ-m, hogy ellenőrizhessem, nem kozmetikáztam-e ez a teszt, nincs-e benne csalás!

—Na de akkor is csalás az egész, mert ha az átlag 100, akkor hogy lehet hogy most mindenki jócskán átlag feletti?! Hol maradnak az átlag alattiak, a 100 alatti értékek?!

—Nagyon jogos a kérdés! - bólintott Decu. —Az úgy van, hogy az hogy az átlag 100, az azt jelenti hogy a 100, az valóban átlag! Átlag, tehát mindenki beletartozik, az idióták is, azok is tehát akiknek IQ-ja csak 70 lenne vagy akár az alatti! Na de hát az úgy szokott lenni, hogy amikor egy baráti vagy akármilyen társaság intelligenciáját tesztelik, akkor abban nemigen fordulnak elő idióták! A világ egészét nézve az átlag tehát valóban 100, ha minden lakosát alapul vesszük, de ha csak úgy egy szokásos, normális társaságot veszünk alapul, ott az átlag valószínűleg nagyobb, mint 100. Továbbá, a helyzet ennél is bonyolultabb, mert azok akik szívesen vállalkoznak egy efféle teszt kitöltésére, azok általában bíznak a képességeikben, eleve feltételezik hogy ők azért jobbak lesznek az átlagnál, amiről maguk is tudják, hogy az 100. Biztos azért merik ezt hinni magukról, mert erre vonatkozóan már van némi információjuk. Reményük bizonyára jól megalapozott, mert számos esetben szerepeltek már jól valami észbeli feladatban. Például jó tanulók voltak az iskolában, vagy sikerült néhány szép verset írniuk, vagy sikeresen felvételiztek az egyetemre, vagy jól tudnak vitatkozni, érvelni, vagy eleve szellemi foglalkozást űznek, vagy akár egyszerűen sokat és szívesen olvasnak! Na és ez valóban mind olyan tulajdonság, ami valószínűsíti hogy legalábbis néhány részfeladatban, bizonyos feladattípusokban ők valóban átlag fölöttien teljesítenek a tesztben! Vagyis akik szívesen ráállnak egy IQ tesztre, azok valószínűleg eleve magasabb értéket érnek el mint 100! Azért, mert ők eleve átlag felettiak is valóban! Lám, itt köztünk is eleve csak Prok úr tiltakozott a gondolat ellen, mert nem volt önbizalma. Merő véletlen hogy neki ilyen magas érték jött ki, de szerencsés véletlen. A többieknél már nem nevezném véletlennek. De tulajdonképpen még Prok úr esetében sem, mert vállalta a szereplést a Kukkolóban, márpedig aki vállal egy efféle közszereplést, az azért kell hogy valamennyire bizzon magában, hogy megállja a helyét, és tulajdonképpen Prok úr önbizalma is csak akkor párologott el, amikor a bemutatkozásnál szembesült azzal a ténnyel, hogy olyan sok, általa előkelőnek tartott emberrel kell versengenie idefent! De például mint sertésenyésztő úgy tudom kiválóan megállta a helyét, már amiatt is mert azért nem közönséges dolog az sem, ha valaki meg akarja szerezni magának a szomszéd nagyüzemet, kell hogy merjen bízni a szakmai képességeiben, vagyis a maga választotta pályán Prok úr igazán kiválóan helytállt, ami azt jelenti hogy valóban kell legyen a fejében valami! Tehát teljesen érthető, hogy most nem találtunk száz alatti értékeket!

—Akkor sem hiszem el hogy nekem ilyen kicsi legyen az IQ értékem! Nem lehet hogy az enyém ilyen kicsi, Lolitának meg, aki kurvaságból él, olyan képtelenül magas!

—Pedig én ezen sem csodálkozom - mondta kegyetlenül Decu - mert pusztán a személyeskedő megjegyzéseid is már azt mutatják, hogy nagyon konzervatívan, túl hagyománytisztelően gondolkodol, mondhatni túl átlagosan, márpedig átlagos gondolkodás átlagos intelligenciát feltételez! Épp az hogy annyira támadod a senkinek sem vétő Lolitát mindössze a nemi erkölcsi miatt, épp ez bizonyítja mindennél fényesebben, hogy intelligenciád ha nem is okvetlenül átlag alatti, de biztos nem sokkal magasabb mint az átlag!

—És mit szól hozzá Mikla, hogy Lolita ennyivel eszesebb nála? - kérdezte Pucsakaci.

Mikla rámosolygott a műsorvezető képmására.

—Nem tudsz minket összeugrasztani, Pucsakaci! Természetesen sokkal szívesebben vettem volna tudomásul a fordított eredményt, hogy én vagyok 200 feletti IQ-jú, de azért most nem kezdek el megsértődni mert Lolita értéke magasabb! Ugyanis lehet ő nálam százszor intelligensebb is, az nem számít, mert sosem mondtam hogy zseniálisabb vagyok mint ő az elméleti feladatokban! Én csak azt mondtam hogy kettőnk közül én vagyok a művész, és mert ő is ezt mondja, ezért minden rendben van! Úgy tudom ugyanis, hogy az IQ teszt egy egész rakás képességet nem mér, például a kézügyességet sem, énektudást sem, és biztos nem méri a művészi tehetséget sem! Legjobb esetben is csak az írói képesség egy szűk részét méri, a fantáziát és a nyelvi képességeket, de a színészi adottságoktól azért az igen messze van!

—Természetesen valóban semmit nem mér a művészi tehetségből! - mondta gyorsan Decu.

—Na látod Pucsakaci! Én vagyok a művész, nem Lolita, még akkor is, ha ő az okosabb! Különbösen meg okosság terén is zseniális vagyok, ezt Decu is elismerte! Majdnem elértem a BIT háttárát, tehát ezzel igazán meg lehetek elégedve!

—Az biztos hogy ezzel az IQ értékkel legfeljebb minden tizedik ember lehet olyan okos mint te, de inkább csak minden huszadik! - szolt ismét Decu.

—Hallhattad Pucsakaci! Nincs miért szégyenkeznem! Különbösen is: ez az IQ dolog olyan tudományos izé, én pedig világeletemben soha nem becsültem túl sokra a tudományt a művészekkel szemben! Épp ez a legfőbb oka annak is, hogy eszem ágában sincs Decuval szövetkezni az ürváros érdekében. Hogyisne! Ott minden az észről fog függni, tehát én csak valami alacsonyrangú senki lennék, amire már IQ eredményem is utal, ami ha jobb is mint a nagy átlag, de igencsak elmarad a legkiválóbbakétól!

—Hát ez azért nem egészen így van - szolt gyorsan Decu - mert azért mi nem vagyunk ám érzelemmentes robotok! Könnyen el tudom képzelni, hogy ne csak az IQ legyen az egyetlen, amittől függ valakinek a besorolása! Hiszen eleve azt mondtam, hogy a besorolás az ember képességeitől függ, amit természetesen mérnünk kell, de az IQ nem mér mindent, amint azt az imént el is ismertem! Tehát miért is ne lehetne kidolgozni valami tesztféleséget például az illető hangjára, énekesi képességeire, aztán a kézügyességére is, de még akár a színészi képességeire is! És ezen résztesztek értékét is beátlagolnánk az IQ eredménybe beleszámító mostani résztesztek sorába! Nem tagadom hogy valószínűleg súlyozni fogjuk az eredményt, mert mi a tudományt tartjuk majd elsőrendűen fontosnak, tehát nem tartjuk majd annyira értékesnek az énekesi képességet például mint a matematikait, de attól még az is érték, ami eképp kell hogy szerepeljen az adott embert minősítő végső számban valamilyen mértékben!

—Eh, a színészi képességet nem lehet mérni! - legyintett Mikla.

—Hogy is ne lehetne!

—De hát ez erősen szubjektív valami!

—Nagyon helyes, akkor szubjektíven fogjuk mérni! Például úgy, hogy az illető produkcióját felrakjuk a magunk világhálójára, aki akarja, megnézheti, pontozhatja mondjuk egytől tízig, s ezek átlaga lesz az adott képesség száma!

—Ez nem jó, mert akkor ez nagy mértékben pontozza az illető kinézetét is, a szépségét, de a hangja kellemetességét is, és így tovább!

—És miért lenne az baj, ha a kinézete és a hangja is pontozva van?! Hiszen az ugyanúgy hozzátartozik az emberhez mint például a gondolkodása gyorsasága, tehát ezek is részét alkotják

az értékeinek! Nálunk csak az a lényeg, hogy az értékesebb egyedeknek több joguk legyen, de sok minden része az ember értékhalmozásának!

—Hm... így már mindenesetre rokonszenvesebbnek tűnik a koncepciód.

—Akkor szövetkezzünk!

—Azt még azért meggondolom.

E beszélgetés közben a BIT tagok elkészítették mindenkinek az igazolást a BIT tagságról, aki-nek IQ-ja magasabb volt mint 130, vagy, mint Dardáj esetében, épp azzal egyenlő. Ezek az emberek nagy örömmel vették át ezt az igazolást, különösen Prok úr. Hiszen ez azt jelenti, hogy ő tulajdonképpen a legokosabb emberek közé tartozik, a Kukkoló szereplői közt ő a nyolcadik legeszesebb, sőt egy ponttal még Dr. Csarankádzit is megelőzi, pedig az nem akárki ám, hanem professzornő!

Rögvest komoly beszélgetésbe is merült Decuval, hogy Decu elképzelt társadalmában a mostani eredménye pontosan mire is jogosítaná fel őt, mert az a helyzet hogy ő ugyan szívesen lenne Ratkum királyéknál is úr, de azért neki nem igazán tetszik hogy az a terv sok vérengzéssel jár, mert tulajdonképpen ő még a malacokat sem szívesen vágja le, nem szívesen ölné tehát embert, ez a gondolat nagyon ellenszenves neki, ennél csak azt utálja jobban ha nem neki kell ölnie, de őt akarja megölni valaki! És Decu mondta, hogy annyira részletesen még nincs kidolgozva a terve hogy milyen IQ értéknél milyen munkát kell végezni és ez milyen jogokkal jár, ez ugyanis attól is függ hogy a végén hányan tartanak velük, de az biztos, hogy Prok úr meglehetősen előkelő helyezést ért el, tehát semmi esetre sem kell attól tartania, hogy a feladatai megerőltetőek lennének, mindenképp jobban élne mint ahogy eddig élt a Barganon, és egészen biztos hogy ő is sok-sok szép nő közül válogathatna, mert a népesség több mint 90%-a mind Prok úrnál csekélyebb intelligenciájú, s az ezek közé eső nők nem utasíthatnák el Prok úr közeledését! Erre odament hozzájuk Dardáj is, megkérdezve hogy ez ugye rá is érvényes, és Decu mondta, hogy igen, a 130-as IQ is lényegében még ugyanezt jelenti. És ezen Dardáj elgondolkodott, mert hát mégis más ám az ha törvényileg van kijelentve hogy neki majdnem minden nőhöz joga van, nem úgy mint Ratkum király és Ug herceg csoportjának esetében, hogy ő úr ugyan, de csak remélheti hogy némely nők emiatt szívesen fekszenek le vele! Mert hátha valamelyik mégsem akar lefeküdni?! És Ratkum azt mondta, náluk nem lesz rabszolgaság! De ez ami Decunál van, ez nagyon jó, mert ez ha nem is mindenben, de a szexuális dolgokat illetően lényegében rabszolgaság, mármint ami a nála kisebb IQ-jú nőket illeti, s ez a lényeg! Mert Decu szerint a népesség 98 százaléka 130-as IQ alatti! Tehát minden száz nőből 98-at ő simán megkapna, joga lenne rájuk! Törvényadta joga! És itt nem kellene attól félnie, hogy valaki megöli őt! Hm! Meg kell alaposan fontolni, hogy melyik csoporttal szövetkezzék!

De még a három árva lány közül is alaposan elgondolkodott a legfiatalabb, Bajdzsa, akinek 132-es IQ jött ki, mert ugye a Ratkum tervezte világban nem sokat érne az hogy ő ilyen okos, ott inkább csak az számítana hogy nő! Jó-jó, Ratkum törvénybe akarja iktatni hogy a nők egyenlő jogúak a férfiakkal, de ez azért nem ugyanaz! Mert törvény ide vagy oda, a régi előítéletek még sokáig élnének! Aztán meg ő legjobb esetben is csak egyenlő jogú lenne a férfiakkal, de Decu társadalmában egyáltalán nem egyenlő volna, hanem a legfelső két százalékba tartozna, és ez nem akármi! Különben is, ő sem szeret verekedni és háborúzni, még modern fegyverekkel sem!

De még Zonderáj kapitány is nagyon elgondolkodott, s egyszer csak azzal kereste meg Decut, hogy ő a maga részéről hajlandó Decut támogatni az esetben ha ő Zonderáj nyer, de csak az esetben, ha nemcsak azt veszik figyelembe hogy ő Zonderáj 131-es IQ-t ért el, hanem Decu társadalmának alkotmányában le lesz rögzítve, hogy az úrkutatás e társadalom egyik legfontosabb célkitűzése, és Zonderáj kapitány lesz e társadalom úrkutatási hivatalának legfőbb vezetője! Decu sietett megnyugtani a kapitányt, hogy ennek semmi akadály, ebbe máris beleegyeznek, mert persze hogy fontos nekik az úrkutatás, hiszen idővel ők akarnak lenni a Kozmosz legelsősorú, vezető világhatalma! Az meg nem megy ám úrkutatás nélkül!

Decu megpróbálta meggyőzni Csarankádzi professzornőt is, de a professzornő azt mondta, hogy majd meglátja hogy mi lesz - hogy lesz! Egyelőre azt mondja csak hogy jobban tetszik

neki Decu terve mint a másik csoporté, de legjobb esetben is csak úgy csatlakozik hozzájuk, ha megígérik, hogy ha nem tetszik neki ott, akkor visszahozzák a Barganra! Decu ezt gyorsan megígérte.

S bár ez Csarankádzi részéről csak egy „majdnem-ígéret” volt, egy feltételes beleegyezés, de Decu nagyon örült neki. Ellenben Bolvi, a legidősebb árva lány esetében sokkal határozottabb választ kapott, mert bár Bolvi IQ-ja csak 118 volt, de ez, ahogy azt Decu az eredményhirdetésekor mondta is, „majdnem zseniális”. És Bolvi megkérdezte Decut, hogy ez elég előkelő helyezés-e, s hogy remélheti-e hogy ezáltal neki nem olyan munkák jutnának, mint például a mosogatás, takarítás vagy valami nehéz szántóföldi meló! Decu biztosította róla, hogy ezzel az IQ-val Bolvi okvetlenül valami nagyon komoly irányítói munkakörbe jutna, bár nem a legfőbb irányítói posztok valamelyikére. Például az nem valószínű, hogy az ottani parlamentnek tagja lehetne, ha ugyan lesz olyasmi hogy parlament, ellenben minden bizonnyal valami nagyon komoly üzem élére kerülne, vagy valami hasonlóan fontos feladatkört látna el. S erre Bolvi máris mondta, hogy mostantól ő Decué, mert ezt sokkal nyugodtabbnak és biztosabbnak érzi, mint Ratkum és Ug tervét. Mert ő is úgy látja mint Bajdzsá: ott ha úrnő lenne is, de csak egyetlen a többi sok úrnő közül, de Decuéknál egészen más lenne a megbecsültsége!

Decu megkereste a 150-es IQ-jú Tacsanka nénit is, de az öregasszony csak ezt kérdezte tőle: —Aztán ki tudod-e cserélni a szívemet, fiacskám?! Mert ha igen, máris a tied vagyok!

—Nem, azt most még nem tudom, de...

—Akkor máris nincs miről beszélnünk! - zárta le a témát az idős hölgy.

Zurna esetében sem járt sikerrel. Zurna ugyanis ezt mondta:

—Alapvetően tetszik az ötleted Decu, de csak elméletileg! Mert gyakorlatilag rém unalmasnak tartom a leendő társadalmatokat! Osztom Csarankádzi véleményét: ez egy élhetetlen, merev kasztrendszer lesz, egy falanszter!

—De nem, mert aki tanul, feljebb léphet, és...

—De aki már elérte azt a szintet, amire genetikai öröksége egyáltalán lehetőséget biztosít, az ott ragad örök életében!

—De épp ez a lényege az egésznek!

—Lehet, de akkor is unalmasnak tartom. Nem nekem való! Ratkum terve izgalmasabb, de nem mondanám hogy még akár velük is szövetkezem. Egyelőre biztos nem. És tudod miért nem?

—Miért nem?

—Mert még ők is túl józanok nekem! Olyasmit akarnak ők is hogy a technika fejlesztése, meg hogy a rabszolgaságot eltörölni, a nők egyenjogúsága...

—Te is nő vagy!

—Persze. És nem is mondtam egy szóval sem, hogy ne tartanám ezeket mind szuperjó és szuper-nemes céloknak! Sok sikert kívánok nekik! Épp csak mindez nem nekem való! Azért nem, mert még az ő terveikben is túl kevés a kaland! De a tiedben még annyi sem! Ez amire ké-szűlsz egy falanszter, megmondta már Csarankádzi is...

—Csarankádzi épp az imént mondta, hogy talán támogat minket!

—Eh! - legyintett Zurna. —Ezt mondta, de ha megteszi is csak azért, hogy figyelemmel kísérhesse az első éveiteket, hogy miként alakul-fejlődik a társadalmatok, vagy épp miként fuccsol be, azután visszaviteti magát a Barganra, és ír az egészszről egy remek tanulmányt, amitől világhírű lesz pszichológusberkekben! De én ezt nem tehetem meg, mert nem vagyok pszichomuki! Nem is akarok az lenni!

—Hát akkor hadd halljam Zurna, hogy te milyen társadalmat tartanál jónak?

—Úgy érted hogy milyen az, amihez szívesen csatlakoznék?

—Igen.

—Nem tudom! - nevetett rá Zurna.

—Na de figyelj már, csak kell tudnod, hogy mi való neked!

—Az, hogy olvassák a műveimet, és más dolgom se legyen, csak az írás!

—Ez könnyen megoldható nálunk, mert a te 199-es IQ értéked egészen biztos hogy akkora, hogy a legfőbb vezetőink egyike leszel, ami azt jelenti, hogy életed végéig nagyjából azt csinálsz, amit csak akarsz! Tehát akár írhatasz is!

—Ez mind nagyon szép és jó, csak hogy én már itt a Barganon is rég azt csinálom amit akarok, mert bőven van rá annyi pénzem! És ha hozzátok költözöm, akkor ugyan miről írjak?! Ha elfogynak a magammal vitt ötleteim, akkor a te unalmas világod semmi ihletet nem adhat nekem! Temetkezzek egy száraz, kietlen elmesivatag szellemi homoktengerébe?! Hagyj ezzel, Decu, nem nekem való ez!

Decu megpróbált Ug herceggel is beszélni, aki szintén elég előkelő helyezést ért el 133-as IQ-jával, de a herceg csak ezt kérdezte:

—Lehetek nálatok király?

—Király?! De hát nálunk az nem úgy lesz, hanem...

—Na látod! - mondta a herceg, azzal máris elfordult tőle.

Másrészt viszont sokkal nagyobb sikerrel járt egy másik helyen! Amikor ugyanis Lolitával beszélt, a leány ezt kérdezte:

—Nem zavar téged, hogy pornósztár vagyok?

—A BIT alapító okiratában az szerepel, hogy bennünket semmi nem érdekel az intelligencián kívül! Teljesen mindegy hogy mi van vagy volt a lábad közt, mert minket az érdekel, hogy mi van a fejedben! Ott meg nem akármilyen agy rejtezik! Hajaj, bár nekem volna olyan eszem mint neked, Lolita! Egyelőre te vagy a BIT legértelmesebb tagja, Röcepit kivéve! Gyere velünk, szövetkezzünk!

S erre, bár Decu alig remélte hogy bekövetkezik, de Lolita elmosolyodott, s így szólt:

—Talán megegyezhetünk!

—Igen?! Miként?!

—Legelőször is megkövetelem, hogy okvetlenül a legfőbb irányítótestületbe kerüljek be! Ezt két okból is fontosnak tartom: egyrészt mert tetszeleg majd a hiúságomnak, hogy nem a kurvát látják majd bennem, másrészt lelkiismereti okokból fontos nekem, mert felelősnek érzem magam azért, hogy ez az egész ne egy undok falanszter legyen, hanem élhető társadalom! Épp emiatt számos részletkérdésben magamnak követelem a legfőbb döntési jogot, ami a szexualitással kapcsolatos! Már amiatt is, mert e téren igazán szakértőnek érzem magamat!

—Ezt nem is kétlem! - mosolygott Decu.

—Például, a kötelező lefekvés nem vonatkozhat mindenkire. Például kell egy korhatárt szabni...

—Ez csak természetes!

—Aztán, nem lehet kötelező a nőre nézve ha állapotos, ha havibajos, ha beteg, ha idősebb egy bizonyos életkornál...

—Ez mind világos!

—És kell valami határt szabni a darabszámot illetően is! Mert igazságtalan lenne, ha a legcsinosabbakat azzal büntetnénk, hogy csak mert ők olyan szépek, nekik kötelező lenne naponta akár százszal is ha annyi férfi jön rájuk, a csúnyábbak meg csak vigyorognak, mert jaj de jó hogy ők csúnyák, és nem kell elszenvedniük ezt a strapát! Valami módszert kell találni, hogy mit tudom én napi tíznél több már nem kötelező! Mert ha voltam is én egyszer huszonnégy óra alatt több mint kétezer férfival, de én is csak egyszer csináltam meg ezt, és semmi esetre sem lehet az efféle rekordokat kötelezővé tenni a nők számára!

—Nincs kifogásom a darabszámszabályzás ellen! Ez mind teljesen logikus! Javaslom hogy kezd el azonnal kidolgozni a részletkérdéseket Lolita, mert te leszel a - mondjuk így - *népese-désügyi miniszter*, és a te hatásköröd lesz minden, ami a szaporodással és szexualitással összefügg! Ez valóban épp neked való feladat lesz. És ez még csak nem is furcsa jogkör, elvégre akárhová is megyünk, de az biztos hogy kordában kell tartanunk a szaporodásunkat, mert ha úgy szaporodunk mint a nyulak, akkor egyhamar éhen is halunk!

—Aha, tehát olyasféle módszert akarsz bevezetni mint ami a csizíknél van? Születésszabályozás?

—Nyilvánvaló! Mi is elválasztjuk egymástól a szaporodást és a párzást! Mert mi nem barbár nyomort akarunk, hanem jóléti társadalmat! Csakhogy a jóléti társadalommal az a baj, hogy nagyon természetellenes. A természetben ugyanis úgy van megoldva a népességszabályzás, hogy amely nő többet szül mint aminek a felnevelésére képes, annak a gyermekei meghalnak, a túl sok gyermek szülésére hajlamosító gének tehát nem jutnak át nagy számban a következő nemzedékbe. A jóléti társadalomban nem így van: a plusz gyermekeket felneveli az állam, ami a népesség többi részét jelenti, azok tehát nem halnak éhen! Csakhogy a természetben nincs jóléti társadalom! Na már most, világos emiatt, hogy nekünk nem lehet természetellenes jóléti társadalmunk, ha nincs ugyanakkor születésszabályzás is, hiába hogy az is bizonyos értelemben természetellenes! A kettő összefügg ugyanis! És az úgy lesz, hogy annál több gyereke lehet nálunk valakinek, minél nagyobb intelligenciájú kasztba tartozik! Mert miért is ne az értelmebbek szaporodjanak el jobban, amikor elsőrendű érdekünk társadalmunk észbeli színvonálának fokozása!

—Tehát nem lesz család.

—Naná hogy nem, de azt hiszem ennek te is örülsz, Lolita!

—Okvetlenül. Na jó, majd elgondolkozom a részleteken Decu, és megbeszélem veled! Mindenesetre arra számíts, hogy én szelíd lány vagyok, és nem akarom hogy a rendszer nagyon kegyetlen legyen, tehát kivételek azért lesznek benne!

—Mifélek?

—Olyasmik, hogy azért az emberi természet része a szerelem is!

—Nem tilos, hogy szerelmesek egymással háljanak!

—Az igaz, de mi van ha a szerelmespár nőtagjával akar egy csomó más férfi is hálni?! Mert tartok tőle hogy a nő ezt nemi erőszaknak érezné! És a szerelmesének sem tetszene ez! Mert ha a nő épp nem szerelmes, akkor nem számít, lefekszik ezzel is, azzal is, kész, nem gond, munkának tekintí és el van intézve az egész. De ha szerelmes, akkor egészen más a helyzet!

Decu elmosolyodott.

—Erre nekem van ötletem!

—Mi az? - kérdezte Lolita.

—Hát tudod, az nem menne hogy ha kijelentik hogy szerelmesek, akkor a nő kibújjon a kötelessége alól! Mert akkor rengetegen visszaélnének ezzel! Hanem mit szólsz hozzá, hogy joga van bármelyik párnak kijelenteni hogy szerelmesek, s erre ezeket bezárnánk egy szobába, ahonnet a külvilággal csak számítógépen át tarthatnák a kapcsolatot, tehát távmunkát végeznének, és csak egymással lennének, amíg csak ezt meg nem unják?! Tehát amíg egymást meg nem unják?! Mert jól csinálta ezt Ratkum király Írixszel, így kell elbánni a szerelemmel! Így a pár bőségesen kiélvezheti egymást, nem megy oda közérjük senki nem kíváncsi harminckétnek, és hamar végetér ez az egész!

—Jó, legyen így! - mondta Lolita.

S ebben a pillanatban megszólalt a hangszóró. De nem Pucsakaci kapcsolódott be a beszélgetésbe. Ezt hallották:

—Egy pillanat figyelmet kérek, Decu és Lolita! Etulínó vagyok, az adást figyelő csiszí etu. Nagyon érdekesnek tartom a tervezett új társadalmi formát. És úgy látom hogy komoly gondot okoz a szerelem nektek. Van szerencsém közölni, hogy mi csiszík nemcsak gerjeszteni tudjuk a szerelmet egy megfelelő tablettával, de el is tudjuk mulasztani azt, bár ez utóbbit még nem tablettával, hanem egy injekcióval! Kérésemre a főnökeim engedélyezték, hogy ennek az összetételét és gyártási folyamatának leírását közöljem veletek, ha akarjátok.

—Ez az! Nagyszerű! Akarjuk! - mondta azonnal Decu. —Ez minden gondunkat megoldja!

—Hát mindet biztos nem... mindenesetre máris elküldtem az egész adathalmazt a csiszí tévédbe, Decu.

—Köszönöm! De mondd csak, hogyhogy segítesz nekünk?! Nem tartotok minket vetélytársnak, ti csiszíki?!

—Nem. Egészen biztosak vagyunk benne, hogy idővel okvetlenül egyre hasonlóbba válik a társadalmatok a mienkéhez. Ha meg mégsem, akkor csak azért nem, mert akkor a tutuk társadalmához hasonultok majd. Egyelőre ez is a valószínűbb. De minket az sem zavar, mert a

tutuk sem ellenségeink! Sőt, szövetségeseink! Tehát csináljátok csak, kísérletezzetek csak! - és az etu elhallgatott.

—Hát, ez megoldja a szerelem problematikáját. - mondta elégedetten Decu. —Aki e betegséget elkapja, az kap egy injekciót, és kész!

—Ez elszegényíti majd az érzelmvilágotokat! - mondta azonnal az őket hallgató Torux.

—Cseppet sem. A csiszík sem egy szerelmes fajzat, aztán mégis milyen remekül megvannak!

—Remekül, de őket is érzelemszegénynek tartom, mert nem tudnak szerelmesek lenni!

—Hogyne tudnának - ellenkezett Lolita - csakhogy ők az eszményeikbe szerelmesek! Abba viszont kivétel nélkül mindegyikük, és állandóan!

—Hát épp ez az, semmi változatosság!

—Azért legyenek változatosabbak, hogy a nézetkülönbségeik miatt, vagy féltékenység miatt egymást öljék?! Mert tudod ha ez a változatosság, akkor legyen inkább minden egyforma! Ha ez az izgalom, akkor legyen inkább minden unalmas! Mert nekem az a véleményem Torux, hogy lehet egymást szeretni nagy érzelmi fellobbanások nélkül is! És az még sokkal jobb is! Mert nem véletlenül hasonlítják a szerelmet a költők emésztő tűzhöz, meg vad lángoláshoz! Ugyanis valóban az, érzelmi tűz, csakhogy a tűz pusztít, mindent elemészt, márpedig én nem kérek a pusztulásból! Sokkal szelídebb vagyok annál!

—Azért nem értékeled a szerelmet Lolita, mert kurva vagy, ez az igazság!

—Ebben még igazad is lehet, de legalább józan fejű, higgadt, nyugodt kurva, sőt, legfontosabbként megemlítem hogy szelíd is!

—Nem szelíd, érzelemszegény!

—Szeretnék emlékeztetni rá, hogy a csiszík nem pornószatórok, és mégis hasonlóan vélekednek ezügyben mint én!

—Nem is csodálom, ugyanis szerintem ők is kurvák!

Lolita nagyot sóhajtott.

—Torux, miért gyűlölsz engem?!

—Nem gyűlöllek, csak ez a véleményem!

—Nem veszed észre, hogy tele vagy előítéletekkel?!

—Egyszerűen más a nézetrendszerem, mint a tied!

—És biztos vagy benne, hogy a te nézetrendszered a helyes?!

—Legalább annyira biztos vagyok benne, mint te a tiedében, annyi egészen bizonyos, hogy nekem nagyonis megfelel!

—Sajnálak, mert szerintem nem vagy boldog ezekkel a nézetekkel, de attól félek nem tudok segíteni neked, hogy kigyógyulj ezekből az előítéletekből!

—Nem is kértem a segítségedet!

Most megszólalt Pucsakaci.

—Úgy látom, hogy Ratkum király és Ug herceg követőinek tábora leapadt! Őket szándékszik követni egyelőre Kui, Zix, Tromik, Dumdi, ők tehát Ratkummal, Uggal és Írixszel együtt heten vannak, Decu táborába pedig tartozik, úgy néz ki, Lolita, Zonderáj kapitány, Dardáj, Prok, Bajdzsa és Bolvi! Decuval együtt tehát ők is heten vannak! Továbbá, Decu követését fontolgatja Dr. Csarankádzi is, és szerintem még Mikla is, bár ő még elég bizonytalan! Velük együtt már kilencen lennének, tehát többségben a másik táborral szemben!

—Röcepi, tarts te is velünk! Tied lenne az egyik legfőbb vezetői tisztség! - szólt Decu.

—Én pontosan azzal a táborral tartok majd, amelyik győz! - mondta nyugodtan mosolyogva Röcepi.

—És ha te nyersz?!

—Akkor az egész város az enyém lesz, és elrepülök valahová, csak úgy a saját szórakozásomra, de még nem tudom hogy hova. Akkor aki csak akar, velem tarthat, mondtam már. Akár ti is. Kiteszlek benneteket majd egy bolygón, ha akarjátok. E javaslatom érvényes Ratkum király táborára is. Én tehát nem szövetkezem egyelőre se ide, se oda!

—Mennyire megváltoztak az erőviszonyok! Korábban Decu lényegében egymaga volt a tervével, most meg ő van többségben, s ehhez elég volt egyetlen IQ teszt! - vigyorgott Pucsakaci, és elégedetten dörzsölgette a tenyerét. —Na akkor most beszélgessek leánykáim-fiatskáim, va-

csorázzatok, szundizzatok, mert mára elég ennyi, a BIT-ből jött vendégek aludjanak a csoportszobákban, tehát ne veletek, és már tilos is bejönniük a hálóba, azt akarom ugyanis hogy csak egymással beszélgetsetek, ha még beszélgettek! Ők majd holnap este mennek el csak az úrkomppal.

—Miért olyan soká? - kérdezte Csarankádzi.

—Hogy mozgalmasabb legyen idefent az élet! - vont vállat Pucsakaci, azzal eltűnt a képernyőről.

3. fejezet: Motoszka

Másnap reggel, a reggeli után ismét bejelentkezett hozzájuk Pucsakaci. Ekkor még mindnyájan az ebédlőben voltak, de ez nem okozott gondot, mert volt képernyő Pucsakaci úrnak minden egyes helyiségben.

—Üdvözet mindenkinek! - nevetett rájuk a műsorvezető. —Mint azt tudjátok, a BIT tagjai még itt vannak. Na és nem véletlenül vannak itt! Mint mondtam, mozgalmasabbá akarom tenni a Kukkolót! Ez úgy érhető el, ha sok érdekes beszédtemát adok nektek, még hozzá önnön jellemetekről! Na és hát erre kiváló lehetőség egy kis személyiségteszt. IQ teszt már volt, de most személyiségetek mélyrétegeit térképezzük fel, konkrétan a vallásos-mitikus gondolkodásra való hajlamot! Nem az érdekel hogy hisztek-e valami tételes vallásban, a karotány vallás valamely irányzatában vagy hasonlóban, ugyanis úgy válogattalak össze eleve benneteket, hogy csak azok jöhettek, akik kijelentik hogy nem hívők! Legjobb tudomásom szerint tehát egyikőtök sem vallásos. Nagyon biztos nem, mert ha hazudott is valamelyikőtök e kérdésben, de aki egy szereplés kedvéért meg meri tagadni a vallási meggyőződését, az nem hisz igazán! Azzal hogy ilyen szereplőket választottam, két célom volt: egyik, hogy ne bosszantsam a csiszíket fel, nyílt titok ugyanis hogy a VTV tőlük függ, mert az ő műholdjaik sugározzák az adást, de megkülönböztet sem akarok összeveszni velük, mert nekem aztán semmi bajom Csiszillával! A másik ok azonban, nos az legalább ilyen lényeges: nem akartam hogy ez a Kukkoló is olyan legyen mint az előző, amiben sok vallásos duma volt!

Ellenben az ember sokféleképp gondolkodhat a világról a vallástól eltekintve is! Kevesen tudják, de az embert a gondolkodásában temérdek sziklaszilárd meggyőződés irányítja, ha úgy tetszik hát korlátozza, és ezek jelentős része bizony téves! Ez minden emberre igaz, még a nagyrabecsült csiszíkre is. Náluk például áthághatatlan vezérelv, hogy a legfőbb érték a szolidaritás, az egymásban való bizalom, az őszinteség, és így tovább! Nem állítom hogy ezen elveik helytelenek volnának, de akkor is elvek. Olyan elvek, amik életüknek szinte axiómái, és a legtöbb csiszí még csak elgondolkodni sem hajlandó azon, hogy ezek helyes elvek-e. Félreértés ne essék: nem az a lényeg hogy helyesek-e valóban, hanem hogy akár azok, akár nem, a csiszík általában nem vizsgálják felül az elveiket! Na de nemcsak ők, hanem ti sem, tisztelt szereplőim, legfeljebb ti más elvekben hisztek!

Mondok egy példát. A legtöbb embernek eszébe sem jut, hogy lopjon egy boltban. Ugyanakkor ha a pénztárnál észreveszi hogy több pénzt adtak vissza neki mint ami járna, eszébe sem jut szólni a pénztárosnak, hanem nagy elégedetten zsebreteszi a neki nem járó plusz összeget, holott ha jól belegondoltok, ez is lopás, nem sokban különbözik attól, mintha a pénztáros másra figyelése közben kicsórtátok volna azt a pénzt a kasszából! Szóval, most az efféle szokásokat térképezzük fel, s ebben segítenek majd a BIT tagjai, különböző tesztekkel! Ezzel fog telni a délelőtt egy része!

Hát valóban ezzel is telt. Egy egész rakás kérdésre kellett válaszolniuk. Akadtak érdekes kérdések is, de többnyire nem értették hogy nekik miért kell effélékre válaszolni, ám amikor ezt szöbahozták, Pucsakaci állította, hogy a legtöbb nézőt nagyon érdeklik ezek! A Kukkoló szereplői a vállukat vonogatták, s válaszolgattak az olyasféle kérdésekre, hogy például hány percig várna egy megbeszélt találkozó helyszínén a leányra (vagy fiúra, női válaszadó esetén), meg hogy ha jól láthatóan nem jön semmi autó az úton, akkor is megvárja-e a zöld jelzést, vagy átmege nyugodtan a pirosra.

Válaszolgattak hát, de végül aztán elérkeztek egy érdekes kérdéscsoporthoz. Ez a különböző babonákat taglalta. Efféle kérdések szerepeltek benne:

—Megszállna-e egy szálloda tizenharmadik emeletének tizenhármas számú szobájában?

—Fontos találkozóra indul. Átszalad Ön előtt az úton egy fekete macska. Visszafordul-e és elhalasztja a találkozást a következő napra, vagy nem mond le a programjáról?

—Egybekelne-e olyan személlyel, aki tizenharmadikán pénteken született?

—Hisz-e Ön abban, hogy ha eltör egy tükröt, akkor szerencsétlenség éri?

—Úgy tűnik-e önnek, hogy az utóbbi években eltűnőben van az évszakok közti jellegzetes különbség?

És így tovább, sok-sok kérdésen keresztül. Aztán amikor elfogytak az effélék, jöttek más kérdések...

S végül a BIT tagjai kiértékeltek az eredményt, s mindenkinek fel is olvasták az eredményeket, amik, mint a tesztek úgy általában, az emberek különböző titkos jellemvonásaira derítettek fényt.

Na és ez annyiból volt érdekes, hogy például kiderült, hogy ki mennyire babonás! Azon senki nem csodálkozott, hogy Decu, a BIT elnöke pontosan nulla pontot szerzett a babonáságot illetően, de ugyanígy nulla pontja volt Lolitának, Röcepinek, Ratkum királynak, Írix királynénak, Dr. Csarankádzinak, Tacsanka néninek. De szintúgy nulla pontja volt még Zurnának is, amin sokan nem győztek csodálkozni, mert Zurna alig írt másról, mint mindenféle babonáságról! Sőt, neki meggyőződése volt, hogy a világban itt-ott akár lépten-nyomon is hemzseghetnek a szörnyek és mindenféle misztikus erők!

—Naná hogy hemzseghetnek - mondta erre Zurna - csak hogy azok nem bújnak bele a tizenhárom számba, pláne nem a fekete macskába!

—Hát akkor mibe? - kérdezte Röcepi.

—Például beléd! Hiszen az emberi alak sokkal megfelelőbb a szörnyeknek, mint egy macska alakja! És azok miért is ragaszkodnának ahhoz, hogy egy szállodának pont csak a tizenharmadik emeletén randalírozzanak, kísértenek azok ha úgy tartja kedvük az ötödiken is, vagy a huszonegyediken is, vagy akár a földszinten! Leginkább azonban természetesen az alagsorban! Úgy bizony!

Na de ennél sokkal érdekesebb volt, hogy a babonáságból megszerezhető maximális ötven pontból Zix szerezte meg a legtöbbet, és nem volt ám csekélység amit begyűjtött, mert az bizony negyvennyolc volt!

—El sem hiszem, hogy ennyire babonás vagy! - ámult még Pucsakaci is.

—Tudom amit tudok! - sóhajtott Zix. —Hiszen épp ezért vagyok hajléktalan!

—Nem értelek! - ámult rajta Zurna.

—Eh, Pucsakaci bezzeg érti, biztos azért is választott engem! Mert az úgy volt hogy sorsolt a számítógép a hajléktalanok közül pár embert, engem is, és közülük Pucsakaci azért engem választott, mert, bár még nem mondta el nektek, de én vagyok egész Bargon talán legpechebb embere! Ezek után viszont nem értem hogy miért csodálkozik azon, hogy babonás vagyok, amikor nem is lehetek más, mert mindenki az lenne, ha annyi szerencsétlenség érné, mint engem!

—Na várj csak egy pillanatot - faggatta őt tovább Zurna - ha peches vagy, akkor hogy is hiheted egy percig is, hogy megnyered az úrvárost?

—Hát mert a pechességem, az nem elsősorban rám vonatkozik! Természetesen gyakran nekem is károm származott az eseményekből, többnyire azonban inkább a környezetemet érte baj miattam!

—Ez így kissé túl homályos nekem - mondta az író - megvilágítanád néhány példával?

—Mondjam, Pucsakaci? - kérdezte Zix.

—Hogyne! Kezdj csak bele! - mosolygott a műsorvezető.

—Én már valószínűleg így születtem, mondhatni elátkozva! - sóhajtott Zix. —Csak a szüleim elbeszéléséből tudom ugyan, de ikernek születtem, bár nem egypetűjűnek. A testvérem egy kislány volt. De nem élt soká: ő született meg elsőnek, aztán miután én is megszülettem, oda akarták adni őt is, engem is anyámnak. És megfogott mindkettőnket a nővér, előbb a leánykát, aztán meg akart fogni engem is, meg is fogott, de közben kicsúszott a kezéből a nővérkém, leesett a földre, s máris szörnyethalt, mert szétnyílt a koponyája!

Na aztán amikor nagyobb lettem, volt a kertünk végében egy fa. Annak egyik vastag alsó ágára összemesterkedtem egy primitív hintát egy szál deszkából és kötélből. Sokat hintáztam rajta, én is és a szomszéd gyerek is. Szerettem ott lenni, mert közvetlenül a fa alatt folyt a patak, sőt, majdnem folyó, és én kedveltem a vizet. De élt az utcában egy erőszakos, vad fiú. Egyszer arra jött, és megfenyegetett bennünket, hogy engedjük őt is hintázni. De ügyetlen volt, nem tudta rendesen hajtani magát a hintán, és ekkor ránkparancsolt hogy üljünk fel mellé, és

hajtsuk mi. Hát megtettük, de a hinta egykettőre leszakadt. A fiú beleesett a folyóba, megütötte a fejét és belefulladt, a barátom a partra esett és eltörte a lábát, én azonban megúsztam karcolásokkal.

Egy hónappal később olvastam róla hogy van olyan, hogy dohányzás. Csináltam egy pipát magamnak. De pechemre, mert apám elkapott, dühös lett, kikapta a pipát a kezemből, elhajította messzire, és felpofozott. Sajnos azonban amíg pofozott, nem vette észre hogy a pipa rossz helyre repült, tudniillik a szénaboglya tetejére, ami egykettőre kigyulladt, a tűz pillanatok alatt áterjedt az istállóra amiben szintén sok széna volt, sőt, mire kiértek a tűzoltók, leégett a házunk is! Azóta nem dohányzom.

Az iskolában is több pech ért, a legemlékezetesebb eset az volt, amikor kémiaórán énám bízta a tanár, hogy elvégezzem a kísérletet, amikor durranógázt kell előállítani. Hát előállítottam, az durrant is, de úgy, hogy szétvetette a lombikot, s az üvegszilánkok összehasogatták a kezemet. De én jártam jobban, mert a kémiatanárnak a szilánkok mindkét szemét kiverték!

Aztán gimnazista lettem. Jární kezdtem egy lánnyal. A lány fogadta az udvarlásomat, pedig nem kellett volna, ugyanis kiderült hogy terhes lett! Pedig szedte a fogamzásgátlót, de egy alkalommal, mint utólag kiderült, az inggombot nyelte le a tablettá helyett! Aztán ráadásul kiderült hogy méhen kívüli terhessége van, amit meg is szakítottak neki, ám sajnos így is csak az életét tudták megmenteni, de többé nem szülhetett. Ráadásul szégyenszemre az iskolából is kicsapták. Nem is hallottam róla sokáig, csak a napokban tudtam meg, hogy prostituált lett, de amint a csiszík szálltak ide, közéjük ment.

Na, én aztán szintén ott kellett hagynom a gimit a botrány miatt, de átmehettem szakmunkásképzőbe. Ott jó tanuló voltam, és gyakran puskáztak rólam a többiek. A záróvizsgán is. Sajnos az egyik fizikapéldánál függőleges hajítás volt a példa, és én tévedésből hozzáadtam a gravitációs gyorsulás értékét a másik gyorsulás értékéhez, holott ki kellett volna vonnom belőle, és a tanárnak feltűnt, hogy ez a hiba milyen érdekes hogy egyaránt megtalálható huszonkét gyereknél az osztályban, a harminchatos osztálylétszámból! Így mindenkit megbuktattak. Engem is, de ez nem segített a többieken!

Jött a katonaság. Összedobtunk egy csomó pénzt a körlettársakkal, hogy megfizessünk egy jó kis kurvát, akit becsempészünk a laktanyába a kerítésen át, és jól megdugjuk mindnyájan. Igenám, csak hogy engem sosem kedvelt a szakaszvezető, s emiatt az utolsó pillanatban éjszakai őrségbe parancsolt, holott nem is én lettem volna a soros! De kiszúrt velem. Legalábbis azt hitte. Kiderült ugyanis néhány nappal később, hogy az egész körlet lapostetűt kapott, plusz még nemi betegséget is. A tetűt én is elkaptam a többiektől, de a nemi betegséget nem, mert én nem kúrtam a kurvával, hiszen őrségben voltam.

Leszerelés után vasutas lettem. Az állomást ahol szolgálatot teljesítettem, néhány hónappal később megszüntették. Elmentem segédgépésznek egy moziba. A mozinak beszakadt a teteje. Akkor utcaseprő lettem, mire kirabolt egy útonálló. Elég sok pénzt zsákmányolt tőlem, mert épp akkor kaptam meg a havi fizetésemet, de amikor nagy örömmel a szemében és a pénztárcámmal a kezében elfutott, akkor megcsúszott egy olajfolton, elesett, az úttestre gurult, és nem sok maradt belőle, mert épp arra jött egy autóbusz.

Míg ezek történtek velem, albérletben laktam. Megtetszettem a házinéninek, kikezdett velem, többször is jókat szeretkeztünk. Sajnos egyik alkalommal idő előtt jött haza a férje. Nekem eltörte a karomat, a feleségét pedig úgy megütötte, hogy kizuhant az ablakon. Sajnos az az ablak a hatodik emeleten volt. Igaz, a nő épp egy mentőautóra zuhant rá, de így is meghalt a kórházba szállítás közben. A férj is meghalt, de ő csak hat év után, amikor a börtönben agyonverték egy csomag rágógumiért.

Én közben találtam magamnak egy újabb szeretőt. Végülis férfi vagyok, és vágyaim vannak! De itt úgy történt ez, hogy én továbbra is albérletben laktam, egy másik helyen már, és a házinéni meg is engedte hogy hozzak fel szeretőket, ez őt nem zavarta. És a szeretőm rendszeresen hozzám járt, mert volt férje, és otthon nem mert fogadni engem. Na de a férje féltékeny volt, kifigyelte a nőt, mert egyszer csak dörömbölni kezdett az ajtómon, és azt be is törte. És a szeretőm megismerte a férje hangját, és ijedtében ahogy volt, meztelenül kiugrott az ablakon. Nem halt meg, mert most már nem a hatodik emeleten laktam, csak a magasföldszinten. Sajnos

azonban szegényke elfeledkezett róla, hogy az ablakom alatt nem puha pázsit van, de még csak nem is kemény beton, hanem a házinéni csodálatos kaktuszgyűjteménye!

Hetekig ápolták, és sok pénzt fizetett a plasztikai sebésznek is. Viszont közben sikerült kibékölnie a férjével is, úgy tudom. Engem viszont kirúgott a házinéni, mert sok drága és ritka kaktusza tönkrement.

És ez így ment tovább, éveken át! Ha megtettek műszakvezetőnek a lámpagyárba, hát három hónap múlva megszüntették az egész éjszakai műszakot aminek a vezetője voltam. Felvettek a munkaügyi központban egy átképzőtanfolyamra, hogy kitanuljak péknek, na, erre kiderült hogy a tanfolyamot mégsem indítják létszámhiány miatt! Egy ismerősömnek volt egy vegyesboltja, kért hogy társuljak be hozzá a pénzzel, kibővítené belőle a bolt árukészletét. Engedtem a rábeszélésének, erre két nappal később betörtek hozzá, elvittek mindent, nemcsak azt amit az én pénzből vett, de a többit is. Írtam egy novellát, az egyik kiadónál a szerkesztő szerződött velem hogy leközi, fizetett is némi előleget a műért, erre mielőtt még a novella megjelent volna, csődbe ment az egész kiadó! Újságkihordásra szerződtem egy vállalkozónál, erre két hónap múlva megjelentek nála az adóellenőrök, és adócsalásért perbe fogták.

—Szóval - folytatta Zix - bárhol bárki kezd velem kissé komolyabban kapcsolatba kerülni, akár cég, akár magánszemély, azt idővel óhatatlanul valami pech, valami szerencsétlenség éri! Én ilyen peches ember vagyok! Vonzom a bajt mint mágnes a vasat! Nem is csodálnám, ha Pucsakaci úrral is történne valami pech. Vagy a Kukkolójával!

—Én nem vagyok babonás. - mondta Pucsakaci.

—Én viszont igen! - mondta komoran Zix. —Régebben én sem hittem az ilyesmiben, de a Sors megtanított rá, hogy igenis létezik valami olyasmi, hogy átok! Mert én biztos el vagyok átkozva!

—Voltál jósnőnél, hogy levegye rólad az átkot? - kérdezte Írix királyné.

—Voltam.

—Na és?

—Még aznap megharapta őt a fekete macskája.

—Hát ez azért nem olyan nagy tragédia!

—De az. Kiderült ugyanis hogy a macska, amikor megharapta őt, akkor már veszett volt! De későn derült ki, és a jósnő belehalt.

—Ó!

—Hát igen, ilyen vagyok én! Szóval, ne csodálkozzatok, ha netán jön valami meteor, és kilyukasztja az űrvárost!

E szavakra Csarankádzi, aki úgysem kedvelte nagyon a világűrt, megborzongott. Ő ugyan nem babonás... de a világűr babona nélkül is épp elég veszélyes hely!

Mindenesetre ezt mondta:

—Nem hiszek átokban. Szerintem bárki életében lehet találni egy egész rakás fura, negatív históriát, amit ha valaki szépen csokorba köt, akkor simán kijön belőle még sokkal sötétebb kép is, mint amit Zix mondott! Nem szabad egy életutat csak a rossz események mérőöldköveivel mérni! Nem szabad életrajzunkból kihagyni a sok jót is, ami történt! Zix nem átok alatt van, nem peches, egyszerűen pesszimisztikus a világnézete, mondhatni született borúlátó!

—Hát én mindenesetre nagyon boldog lennék, ha biztos lehetnék benne, hogy ez a Kukkoló baj nélkül ér véget! - mondta komoran Zix. —De nem fog. Érzem hogy nem fog. Valami rossz biztos történik, muszáj, egyszerűen mert itt vagyok!

Egyelőre azonban nem történt semmi szörnyű, csak Pucsakaci szólt, hogy menjenek a hatos légzsiliphez, mert megérkezett egy űrkomp, pakolják ki, benne van a Kukkoló hagyományai szerint egy fél sertés, meg néhány más hozzávaló, friss élelmiszer, ebből kell hogy ebédet főzzenek maguknak a szereplők! De nemcsak maguknak, hanem a BIT még ittlelvő tagjainak is, akik zsűrizni fogják az ételleket!

Hamar kipakolták az űrkompot a Kukkoló tagjai, mert nem volt ott sok cucc, néhány nagyobbacska ládába volt belezsúfolva minden. Egyelőre meg sem nézték hogy mi van azokban, csak kihúzgálták mindet az űrsiklóból, át a légzsilipen a folyosóra, hogy a gép visszarepülhessen a Barganra. S az máris startolt amint készen lettek, mert épp jó pozícióban volt az úthoz az űrváros, a bolygó célkontinenséhez képest. S a légzsilip fölött felvillant a lámpa:

—Űrkomp kilövésre kész!

Három-négy másodpercet villogott csak, majd elaludt, de felgyulladt mellette egy másik lámpa:

—Űrkomp kilőve!

S ebben a pillanatban felkiáltott Zurna, sőt, szinte felordított:

—Ez az! Ez az, igen, igen, tudtam, tudtam, igen, tudtam hogy rájövök, hogy megoldom, igen, lámcsak, igazam volt, az első pillanattól kezdve éreztem hogy nincs rendben valami azzal az előző Kukkolóval!

—Micsoda?! - kérdezte izgatottan Pucsakaci, akinek természetesen itt a folyosón is el volt helyezve egy képernyő, amin megjelenhetett.

—De hát nem látjátok?! Nektek nem tűnik fel?! Most is ugyanúgy startolt az űrkomp, mint mindig!

—Na ugye hogy nem különlegesen!

—Most nem, de az előző Kukkolóban annál inkább! Emlékezz csak Pucsakaci: az úgy volt, hogy lett a nagy áramszünet, s mire végetért, az űrkomp el is indult már, benne Szjorddal és Iloével!

—Igen, és aztán jött a nagy meteor, és végük lett! Ezt eddig is tudtuk!

—Na de akkor arra felelj nekem Pucsakaci, hogy a nyavalyába startolhatott az a szerencsétlen űrkomp, áram nélkül?! He?! Erre válaszolj! - és Zurna teátrális mozdulattal mutatott a zsilipkamra ajtaja fölötti lámpasorra. —Ugye hogy ezek a fények nem gyulladhattak ki áram nélkül?! És a zsilipajtó sem nyílhatott ki áram nélkül?! Ha nem nyílt ki, hogy a csudába mehetett be oda, majd onnan tovább az űrkompba Iloé és Szjord?! És hogyan csukódott be mögöttük a zsilipajtó?! És hogyan nyílt ki a zsilip másik, világűrbe vezető ajtaja az űrkomp előtt?! Szóval, hogy mehetett mindez végbe, egy szikra áram nélkül?! Szégyellem magamat hogy eddig nem jöttem erre rá, csak gyanakodtam valamire, minden konkrét cél nélkül! Azonnal rá kellett volna jönnöm, mert ez annyira nyilvánvaló, hogy ezt nemcsak az én százkilencvenkilences IQ-mmal, de tizenkilencessel is észre kéne venni!

Pucsakaci azonnal rájött, hogy Zurna szavaiban valóban rengeteg igazság van!

—Nos, az űrkomp végülis saját energiaforrással rendelkezik...

—Az igaz. Csakhogy az akkor sem nyitja ki a zsilipkamrákat itt nálunk, mert ezek az űrváros, és nem az űrkomp részei!

—Hm... de akkor mivel magyarázod azt, ami történt?!

—Azzal, hogy Iloé egyszerűen nem volt ember! Különbben ezt nem is tagadta soha. Tündér volt. Mutáns. És valószínű, hogy emiatt Szjord sem volt ember. És valószínű az is, hogy Kajjám sem volt ember. Nem tudom hogy mi volt, de nem ember! Hiszen nem tudjuk hogy kicsoda volt, mert valahonnét a világűr végtelenségéből bóklászott elő ide hozzánk! És nem normális dolog ám az, amiről beszélt, hogy ő ki tudja hogy hány billió tündért megmentett...

—Biztos túlzott.

—Nem *biztos*, de lehet hogy túlzott. Lehet hogy totál hazudott. Az azonban valóban biztos hogy ismerte a tündéreket, mert lám, Szjord mekkora tisztelettel beszélt vele első pillanattól fogva! Szjord tudta, hogy ki Kajjám! Ha Szjord tudta, akkor tudta Iloé is, aki Szjord partnere volt! És Iloé egyszer sem igazította helyre Kajjámot! Sőt, Iloé azt mondta, hogy ő maga elhiszi amit Kajjám mond! Tehát, szerintem egyikük sem volt ember!

—De se Kajjám, se Szjord szeme nem volt olyan nagy, mint Iloéé!

—Pucsakaci, én csak azt mondtam hogy nem emberek! Lehet hogy csak Iloé volt a tündér köztük, de Szjord és Kajjám akkor sem emberek! Nem tündérek, de nem is emberek! Valami mások! Ne kérdezd hogy kik-mik, nem tudom, de nem emberek! És mert áram nélkül be nem szállhattak az űrkompba azok ketten, emiatt nyilvánvaló előttem, hogy valami fura suskust csináltak, és tulajdonképpen az az áramszünet is szándékos volt, nem a véletlen műve! Milyen érdekes az is, hogy az első áramszünet épp akkor támadt, amikor Kajjám találkozott Iloével és Szjorddal! A második meg akkor, amikor azok ketten eltűntek! Még azt is el tudom képzelni, hogy meg sem haltak, és csak trükk volt az űrkompjuk balesete!

—Na ne! Mégsem varázsolhattak oda egy meteort csak úgy! Különben is, ők akkor hova tűnhettek volna, csak úgy kiszállnak belőle a világűr közepére, mint egy utas a buszból a megállónál?!

—Nem tudom Pucsakaci, de ha te már varázslást emlegetsz, tudd meg hogy én cseppet sem tartom azt olyan lehetetlennek, mint te vagy sokan mások! Mindenesetre egy biztos: nemcsak Kajjám, Iggi és Kristály tűntek el az űrvárosból az előző Kukkoló során, hanem Szjord és Iloé is, mert ők vagy be sem szálltak abba az űrkompa, vagy ha igen, akkor természetfeletti módon, a csukott ajtókon keresztül, tehát nyugodtan mondhatjuk ezt is eltűnésnek! Vagy, az is lehet hogy még most is itt bújkálnak valahol az űrvárosban, valami titokzatos, csak általuk ismert cél érdekében! Mert nem emberek! S mert Iggi, Kajjám és Kristály is csak úgy eltűntek a végén, emiatt ők sem emberek! Márpedig most számolj Pucsakaci: az előző Kukkoló állt pontosan tíz szereplőből! Ebből, ahogy most bebizonyítottam, nem volt ember Iggi, Kristály, Kajjám, Iloé és Szjord! Ez öt fő, pontosan a fele az előző Kukkoló szereplőgárdájának! Eléggé tekintélyes szám, nem?! Na ugye hogy a világ telis-teli van rendkívüli jelenségekkel?! Mutánsokkal, idegen lényekkel, szörnyekkel, varázslókkal, vámpírokkal, tündérekkel is, feltámadó halottakkal, megelevenedő tárgyakkal! A velünk szembejövő járókelők akár fele is lehet hogy nem ember!

—Nono, hát én igyekeztem eleve különleges embereket összeválogatni a Kukkolóba... - mentegőzött Pucsakaci.

—Arra célzol, hogy emiatt több különleges lény kerülhetett közéjük?! - kérdezte elgondolkozva Zurna, majd bólintott: —Igen, ez lehet! Megengedem hogy emiatt egy ilyen helyen nagyobb lehet a rendkívüli elemek, a különleges lények száma, mint ami a világátlagból következne! Legyen neked Pucsakaci, akkor nem minden második velünk szembejövő egyénre igaz hogy idegen lény vagy szörny, hanem csak minden harmadikra vagy negyedikre! Ez még mindig egész tisztességes arány! Ugyanakkor viszont ne feledjük, hogy mi is most javában egy másik Kukkolóban vagyunk, amit te megintcsak szándékosan úgy szerveztél, hogy a lehető legkülönlegesebb „embereket” válogasd be ide... már ha valóban embereknek vagyunk nevezhetőek! Mert mi van ha itt is kiderül ha nem is mindenkiről, de minden második szereplőről, hogy nem ember?! - és Zurna máris mutogatni kezdett sorra mindenkire:

—Lolita nem ember, hanem tündér, mert olyan nagy a szeme mint Iloénak, és ugyanolyan szelíd is! Röcepi nem ember, hanem valami szörny arról a távoli bolygóról, ami megölte az ottani igazi Röcepi kisasszonyt, felvette az alakját, s kémkedni jött közénk! Tacsanka néni sem ember, hanem valami robotféle, azért gondolkodik olyan gyorsan! Dr. Csarankádzi ember ugyan, de örült, a pszichológusok és pszichiáterek gyakran örültek, és azért jött ide fel, hogy mindegyikünket megöljön! Prok úr hasonlóan mesterkedik, mert agyára mentek a sértevések, és disznóvágás helyett már embervágást akar végre csinálni! Dardáj egyszerűen egy kéjgyilkos, alig várja hogy legyen újra egy áramszünet, s akkor valamelyik nőt megerősokolja és megöli! De a többiekről is kiderülhet valami! Valami akármilyen! Bármi! Szörnyekkel, mutánsokkal, idegen lényekkel és pszichopátákkal vagyunk körbevéve! Kiderülhet hogy akár még ezekből a ládákban is mindjárt kiugrik valami szörny! - azzal belerúgott a legközelebbibe.

Jó nagyot rúgott, látványosan. A láda felborult, kinyílt a teteje, s abból kigurult egy emberi test.

Egy legfeljebb nyolc év körülinek tetsző kislány mozdulatlan teste.

Egyáltalán nem nézett ki nemcsak szörnynek, de még veszélyesnek sem, tekintve hogy nagyonis halottnak tűnt. No nem mintha darabokra lett volna szakadva, nem látszott rajta semmi sérülés, eltekintve néhány említésre sem méltó apró karcolástól az arcán, de nagyonis mozdulatlan volt, sőt, úgy tűnt hogy nem is lélegzik. Ellenben kiderült, hogy Kui, úgy tűnik, ismeri e lányt, mert alig pillantotta meg, máris felkiáltott:

—De hiszen ez Motoszka! - azzal melléugrott, karjaiba emelte, és megpaskolta az arcát. De a kislány nem mozdult, nem nyögött fel.

—Nagyon piros az arca, biztos oxigénhiánya van! - mondta erre Dr. Csarankádzi, és lehajolva levegőt fújt a kislány orrába. De az ettől sem tért magához. Csarankádzi szétszakította a kislány pólóját a mellén, megtapogatta a szívtájékat, s így szólt:

—Minden hiába. Halott. Valószínűleg oxigénhiány és kihűlés együtt végzett vele. Nagyon hideg a teste.

Zurna is megtapogatta „Motoszkát”.

—Pucsakaci, nincs itt valami orvosi szoba?! Mi volna ha elektromos szívmasszázszt alkalmaznánk?! Láttam filmekben hogy valami bazinagy elektródafélét rátapasztanak a pasasok mellére, s erre azok rögvést felugranak!

—Van orvosi szobánk, de ilyen gépünk nincs. Különben is, ha hosszú ideje halott valaki, már mit sem ér az egész! És nem is vagytok szakemberek!

Röcepi is odalépett a kislányhoz.

—De ő még nem lehet hosszú ideje halott, mert még nem hűlt ki a teste! Hűvös, de nem állt be a hullamerevség sem! - mondta, miután ő is megtapogatta. —És mi volna ha egyszerűen megmasszíroznánk csak úgy kézzel a szívtájékat, ha már elektromosan nem tudjuk?! - azzal feleremelte a lányt, úgy, hogy bal tenyerét a kislány hátához tette, jobbját a mellkasára a szív fölé, majd így két oldalról összenyomta a kislány bordáit, de valami iszonyatos erővel, mert a kislány vastagsága azon a helyen szinte felére csökkent egy pillanatra. Zurna fel is kiáltott:

—Mit csinálsz, eltöröd a bordáit!

—Hátha segít, és már úgyis mindegy neki, ha halott! - mondta erre Torux.

Tacsanka néni is megszólalt ezt látva:

—Hogy te milyen erős vagy, Röcepi! - az úrhajótörött lány ugyanis az erőfeszítés legkisebb látható jele nélkül nyomta így össze a kislányt, mindössze a csuklóí erejét használva ehhez. Majd megszüntette a nyomást, azután összenyomta a bordákat még egyszer... S ekkor épp olyasmi történt, mintha az említett elektromos szívmasszázszt alkalmazta volna: Motoszka teste óriásit rándult Röcepi karjában, rúgott is, mert mind a négy végtagja négy különböző irányba vágódott ki, de akkora rándulással, hogy gyakorlatilag kirepült Röcepi karjaiból, és egyenesen a háta mögött álló Lolita karjaiba zuhant, akit le is döntött ez a váratlan esemény a lábáról. De nem sajnálkozott, hanem így kiáltott:

—Jaj de örülök hogy élsz!

A kislány igyekezett feltápáskodni, bár igencsak kába volt, szédelgett. Tétován bámult hol egyikükre - hol másikukra, majd amikor pillantása Kuira szegeződött, megszólalt, bár kissé nehezen forgó nyelvvel:

—Aha, ha te is itt vagy Kui, akkor jó helyen járok! - majd még tovább nézdegélt ide-oda, végül amint hátrafordult, s megpillantotta Röcepit, rögvést felugrott, de csak azért hogy szorosan átkarolja a nő lábait, akinek ő a csípőjéig alig ért, majd felnézett rá, arca valami boldog, sápatag mosolyra húzódott, s ezt kiáltotta:

—Csakhogy végre megtaláltalak, anyuci!

El nem lehet mondani, hogy e bejelentés hatására mekkora döbbenet ült ki mindegyikük arcára! Pucsakaci igazán áldotta az ő végtelen bölcsességét, hogy nem garaszkodott, és még a légzsiliphez vezető folyosót is totál bekamerázta. Ez aztán a különleges esemény! Mekkora szenzáció! Bár azt keltette, hogy ez a Motoszka nevű kislány, akinek a „Motoszka” biztos csak a beceneve, ez valóban Röcepi leánya lehetne. Hiszen Röcepi nem is a Bargan bolygón született!

És Röcepi, bár megsimogatta Motoszka fejét, maga is így szólt:

—Nem értem, miből gondolod hogy én lennék az anyukád?!

—Ó, mami, hát nem is ismered meg?! Bár lehet hogy amikor elhagytál, még nagyon kicsi voltam! Olyan pólyásféle! Igen, biztos ezért nem ismered meg!

—Mikor hagytalak én el téged?

—Hát amikor még nagyon kicsi voltam!

—És figyelj csak, akkor is ugyanígy néztem ki mint most?! - kérdezte Röcepi gyanakodva.

—Égészen biztos, mert a felnőttek nem sokat változnak!

—Láttál engem ilyennek?

—Dehogyan, akkor még nagyon kicsi voltam! De aztán amikor rájöttem hogy nekem nincs anyukám, pedig minden gyereknek van, akkor megkérdeztem apucit hogy mi ennek az oka, és akkor apukám azt mondta, hogy ne bánkódjak, mert van nekem is anyukám, csak nem ott él velünk, hanem fenn lakik az égből, mert ő annyira nagyon okos és jószágos, hogy neki ott kell lennie, mert olyan nagyon fontos dolgai vannak, ő annyira különleges anyuka! Azt mondta hogy anyukám olyan nagyon jó volt, hogy nem sokkal azután hogy megszülettem, angyallá változott, és felrepült az égből! És aztán apukám meghalt, mert valami lövöldözés történt az utcában, és őt is eltalálták, pedig ő nem is lövöldözött csak arra járt, és akkor én intézetbe kerültem, és Kui lett a legjobb barátnőm, pedig ő már nagylány, de engem gyakran vertek a nagyobbak, mert olyan vékonyka vagyok, és azt mondták hogy bolond vagyok, mert angyalok nincsenek, és anyukám meghalt, ezt mondták, pedig nem is igaz, mert apukám ezt mondta és ő csak tudja, és különben is vannak angyalok, mert azok ugyanazok mint a tündérek, és mindenki azt mesélte hogy az előző Kukkolóban is volt egy tündér! És ez igaz is, mert egyszer láttam is a tévében hogy Iloé világított, pedig nekünk kicsiknek nem szokták engedni hogy késői műsort nézzünk, de sikerült besliisszolnom a tévésobába! Én mindenhová bebújok, ezért is neveznek Motoszkának! Tehát tündér vagy angyal, az mindegy, de vannak, tehát az én anyukám is angyal, mert apuci megmondta! Na és aztán Kui elment a Kukkolóba, és nagyon sajnáltam, mert mindig ő volt az aki megvédett a többiektől, nem mindig csak ha a közelben volt ami nem volt mindig mert ő már nagylány, de ha tehette, megtette, és sajnáltam hogy elmegy, de megígérte hogy visszajön, és kértem hogy ha megtalálja az égből az anyukámat akkor mondja meg neki hogy jöjjön már vissza hozzám látogatóba! És aztán tegnap megint sikerült besliisszolnom a tévésobába, és akkor láttam a műsort, hogy te vagy az aki ott éltél az égből valami másik helyen, mert onnan hozott el téged Zonderáj kapitány, és akkor rögvést megértettem, hogy te vagy az anyukám! Mert te is angyal vagy!

—Nem vagyok angyal.

—Akkor tündér, mindegy, ez olyan hogy akár azt mondom hogy kutya, akár azt hogy eb, ugyanazt jelenti!

—Én attól félek hogy összezavarsz valamit kicsikém, én...

Ekkor azonban Dr. Csarankádzi Röcepi füléhez hajolt.

—Figyelj már - súgta neki - nem mindegy neked hogy a lányod-e vagy sem?! Hiszen azt mondtad, hogy ha tied lesz az úrváros, akkor akárkinek megengeded hogy veled tartson! Biztos engednéd Motoszkának is! Nézd, Röcepi, szerintem ez a kislány igen súlyosan sérült érzelmileg, biztos nagyon megviselte hogy előbb az anyját vesztette el, azután az apját! Szerintem pontosan tudja hogy nem vagy az anyja, de szántsándékkal bebeszéli magának! Mondd, olyan nehezedre esne elfogadni a lányodnak?! Hiszen szeret téged!

—És ha nem én nyerem meg az úrvárost?

—Mit számít az, akkor vagy Decuval, vagy Ratkummal tartasz, és ők is engedik hogy kövesse őket bárki! Nézd, Motoszka már aránylag nagy lány, úgy értem nem kell pelenkázni, semmiből nem áll az egész, csak hogy néha megsimogasd, és barátságosan mosolyogj rá! Ha most elutasítod, akkor lehet hogy végleg megőrül, akkor meg kár is volt megmentened!

—Szóval a te anyukád egy tündér? - kérdezte elgondolkodva Röcepi.

—Igen, igen, igen! - bizonygatta Motoszka boldogan.

—Na de figyelj csak, akkor miért rólam hiszed hogy tündér vagyok, miért nem Lolitáról, amikor neki van nagy szeme?

—Ó anyuci, most csak ki akarod próbálni hogy milyen okos vagyok! De úgyis tudom hogy te vagy az anyukám!

—De hát nem Lolita a tündér szerinted?

—Egészen biztos hogy ő is az, csak hogy ő ezt még nem tudja magáról! De te is az vagy! Az hogy nem nagy a szemed, nem számít, mert az előző Kukkolóban is a tündérrel ment el valahová Kristály és Kajjám, biztos mert ők is tündérek, holott nekik nem volt nagy a szemük! A nagy szem tehát nem számít!

—Kristály és Kajjám nem Iloével, hanem Iggivel ment el! - szólt Pucsakaci.

—Az mindegy, mert Iggi is tündér volt, mindenki azt mondja, mert olyan jóságos volt, és a tündér Iloé barátnője!

—Honnan tudod ezt ilyen pontosan? - kérdezte Ug herceg.

—Hát onnan, hogy az egész árvaház erről a Kukkolóról beszélt állandóan! Na és hát nekem biztos hogy Röcepi a mamám, mert ő járt már az égben, nem úgy mint Lolita! Nekem Röcepi a mamám! Éreztem ezt első pillanattól fogva, amikor csak megláttam őt a tévében! Ó anyuci, hát nem emlékszel rám?! - és még jobban hozzásimult.

S Röcepi végre visszasimogatta őt.

—Jól van kislányom, örülök én is hogy újra találkoztunk! Tudod, izé... sok dolgom volt, eddig nem jöhettem...

—Semmi baj anyuci, én nem haragszom rád, csak most már soha többé ne hagyj el!

—Hm... majd igyekszem veled maradni... - azzal Röcepi szeme igen különös fénnnyel villant Csarankádzi professzornő felé. —Remélem tudja hogy mit tanácsolt kedves professzornő, mert én egészen biztos vagyok benne, hogy nem igazán vagyok hozzávaló!

—Butaság. Nagyon kedves kislány. Szinte sajnálom hogy nem engem szeret így.

—Engem sem szeretne, ha tudná rólam azt, amit csak én tudok magamról!

Úgy tűnt Motoszka nagyon figyel a beszélgetésükre, mert most megszólalt:

—Nem baj mami ha csináltál korábban disznóságokat, én megértem hidd el, senki sem tökéletes! Én akkor is szeretlek! Én is állandóan rosszalkodtam az intézetben! Egyszer például bekentem fogkrémmel az egyik lány lepedőjét!

—Igen, és miért?

—Mert ebédkor ellopta a krémes süteményemet amit kaptam, pedig ő is megkapta a magáét! Aztán látod most is úgy szöktem ide hozzád!

—Ő igen, hogy is tudtál ide feljutni? - kérdezte Zonderáj kapitány.

—Hát úgy, hogy ma reggel szölk az intézetben a tanárok a lányoknak, hogy pakolják össze ebbe a ládába Kui minden holmiját ami volt neki, mert Pucsakaci azt mondta hogy ezt mind felvisszük ide neki az úrvárosba! És be is pakolták, én persze nem, mert én egészen más körletben laktam, hiszen kicsi vagyok, de hallottam róla, na és akkor besliszoltam a szobájába, amikor senki nem volt ott, mindent kiszórtam a dobozból a szekrénybe vissza, és én magam másztam bele!

—És mire kellett volna a holmijaim? - kérdezte Kui Pucsakacit.

—Ó, hát ugye... szerettem volna valami olyasmit, hogy a személyes tárgyakat megmutogattátok egymásnak, elmeséletek az emlékeiteket... itt van Bajdzsá és Bolvi minden cucca is a többi ládában, de a tied eszerint nem jött fel ide, mert helyette Motoszka utazott...

—Én nem bánom. Nagyon kedvelem őt! - simogatta meg Motoszkát Kui.

—Én sem bánom. Nagyon izgalmas ez az esemény! - vallotta be Pucsakaci őszintén.

—De mitől halt majdnem meg a kislány? - kérdezte Prok úr.

—Hát attól, hogy órák hosszat be volt zárva egy szűk dobozba, elfogyott az oxigénje, nem is mozoghatott, tehát lelassult a vérkeringése, aztán a szívét megterhelte az úrkomp felszállásának gyorsulása is, a raktérben biztos nagy hideg is volt, mert azt nem fűtik annyira mint az úrkomp pilótafülkéjét és utasterét, ott csak arra vigyáznak hogy a hőmérséklet legalább öt fok legyen, hogy semmi meg ne fagyjon! De egy ember simán kihülhet plusz öt fokon is! Kész csoda hogy Motoszka ezt akár ennyire is túlélte, ritka ellenálló szervezete lehet ennek a kis potyautasnak! - mondta Zonderáj kapitány, aki ilyen úrsikló-dolgokban szakértő volt.

Majd, mert valami keveset azért az orvosláshoz is értett, legalább elsősegélyadói szinten, tűnődve nézett Motoszkára, s ezt mondta:

—Csak azt nem tudom, hogy ha valaki már nem is lélegzik, s biztos már percek óta nem lélegzik, akkor hogy térhetett magához attól, hogy egyszerűen alaposan megnyomkodják a mellét! Ritka szerencsés lány ez a Motoszka, az már egyszer biztos!

—Ritka szerencsés vagyok, mert megtaláltam a mamát! - mondta Motoszka neki, aztán meg-rángatta Röcepi kezét, s ezt kérdezte:

—Megnézhetek itt mindent, anyuci?

—Hát persze, kislányom!

—Gyere akkor!

—Menjek veled?

—Naná, nem is azért jöttem hozzád, hogy elhagyjalak! Azt hiszed hagyom majd hogy újra elrepülj valahová?! Hogy is ne!

Röcepi nagyot sóhajtott, azzal ment a kislány után. Pucsakaci pedig így szólt:

—Akkor most megkérek mindenkit hogy menjenek a társalgóba, Röcepi kisasszony persze nem, mert hadd maradjon a kislánnyal, s azután szavazzon mindenki, hogy hagyjuk-e hogy Motoszka is velünk maradjon, a Kukkoló idejére, természetesen teljes jogú szereplőként, akinek nyerni is lehetősége van, végülis ő is csak egy árva lány mint Bajdzsa, Kui és Bolvi! A megfelelő engedélyeket a jogi csoportom biztos elintézi a gyámhatóságnál, ha az igen-álláspont győzedelmeskedik! Tehát halljuk a véleményeket! - és amikor mindenki leült, Pucsakaci elsőként Dr. Csarankádzit szólította véleménynyilvánításra.

—Természetesen maradjon csak, nem okozhatunk akkora érzelmi sérülést a gyerekeknek, hogy elszakítjuk az ő állítólagos anyukájától! Úgy tűnik Röcepi hajlandó eldajkálgatni őt, akkor meg kinek mi köze hozzá hogy itt van?! Éhenhalni csak nem fog!

—És hol alszik majd? - kérdezte Ratkum király.

—Eh, elalszik ő egy ágyban Röcepivel, hiszen olyan kicsi, de akár itt vannak a csoportszobák, vagy valamelyikből áthozunk a hálóterembe egy ágyat... ez már igazán jelentéktelen részletkérdés!

—Szólj akkor te, Ratkum király!

—Én azt hiszem átengedem a döntést a nőknek, mert ez olyan női dolog! Tehát én azt mondom, hogy azt szólok amit a feleségem!

—Írix királyné?

—Hogy is lehetnénk olyan kegyetlenek, hogy kitúrjuk innen! - válaszolta a királyné.

—Na, hát akkor én is ezt mondom! - ismételte meg a király.

—Torux, te miként vélekedel?

—Úgy, hogy tudom hogy most népszerűtlen véleményt fogok mondani, de a leghatározottabban ellenzem! Mégpedig két okból is! Először is, még ha úgy vélitek is hogy Bajdzsa meg a többi árvalány elég nagy ahhoz ami itt megy, de hogy Motoszka nagyonis kicsi ehhez, az aztán teljesen biztos, efelől cseppnyi kételyünk sem lehet! Ha valaki kiskorú, hát ő igazán az! Másodszor, bevallom hogy a legelemibb önérdék is tiltakozik ezellen, én ugyanis azért jöttem ide hogy nyerjek, biztos mindenki más is, márpedig ha eggyel több a szereplő, akkor megkevesbedik az esélye annak, hogy én nyerjek! Vagy Ratkum király, vagy Lolita, vagy más, hiszen eddig az esélye a nyeresre minden ittlevőnek egyhuszad volt, Motoszka befogadásával azonban az esély mindössze egyhuszonegyed lesz! Továbbá, nemcsak erről van szó, de így nem csupán egy közönséges szereplővel szaporodunk meg, de egy nagyonis veszélyes szereplővel, veszélyes az esélyeinkre nézve, mert le merem fogadni, hogy a legtöbb bargani, a legtöbb néző bolondulni fog ezért a kis taknyosért! Tetszik majd nekik hogy olyan nagy zsivány volt hogy felszökött ide! Tudomásom szerint ugyanis ő Bargan történelmének legelső úrpotyautasa! És olyan megható, hogy az anyját keresi! Előre figyelmeztetek mindenkit, hogy aki Motoszka ittmaradására szavaz, az ezzel máris arra szavaz hogy Motoszka nyerjen, mert ha ittmarad, fikarcnyi esélyét sem látom annak, hogy ne ő nyerjen! Na már most ha ő nyer, akkor Röcepi biztos örökbefogadja, az aztán tuti, Röcepié lesz az úrváros, vagyis aki Motoszkára szavaz, az Röcepire szavaz! Ez a véleményem!

—Zurna?

—Teljesen egyetértek Toruxszal ami a helyzetelemzését illeti, valóban, ha Motoszka ittmarad, akkor erősen valószínű hogy ő nyer! Erre én is majdnem százszázalékos esélyt látok! Ennek ellenére azonban én mégis arra szavazok, hogy maradjon csak itt! S ennek az az oka, hogy egyszerűen nagyon szeretek fürdeni. Márpedig mindig amikor fürdök, fészülködni is szoktam. Olyankor pedig tükörbe szoktam nézni. Na már most, nem tudom ki hogy van vele, de amikor tükörbe nézek, akkor szeretem ha ott egy emberi képmást látok viszont, s nem egy undorító, önző szörnyeteget! Én tehát már a pusztá emberiség miatt is azt mondom hogy maradjon csak itt, esélyek ide vagy oda! Ez ugyanis nem matematika, nem valószínűségszámítás, tudd

meg, Torux! Valamint, ez végre némi változatosságot jelent, s én mint író, nagyra értékelem az izgalmat az életemben! Imádom a váratlan helyzeteket! Tehát maradjon csak!

—Lolita?

—Naná hogy maradjon! Teljesen egyetértek Zurna véleményével, és őszintén szólva az egészből egyedülcsak azt sajnálom, hogy nem engem szeret ennyire a kislány! - és Lolita megsemmisítő pillantással mérte végig Toruxot.

—Tacsanka néni?

—Hát, ami az érzelmeimet illeti, én Toruxszal értek egyet, mert nem örülök neki hogy felbuk-
kant még egy vetélytárs, pláne egy olyan, aki ennyire esélyes! Mert Motoszka valóban nagyon
veszélyes ránk! Hiszen köztudomású, hogy ahhoz hogy egy film sikeres legyen, más sem kell
mint hogy szerepeljen benne egy jópofa kisgyerek és egy kutya, s máris biztos a siker! És Mo-
toszka valóban eléggé különös módon érkezett ide! Ennek ellenére azonban azt mondom, hogy
Motoszka mégis maradjon! Nem örülök neki, de maradjon. És azért maradjon, mert illik hogy
adjunk neki egy lehetőséget a győzelemre! Azért illik, mert kell legyen bennünk betyárbecsület
is! Márpedig Motoszka, ahhoz képest milyen kicsi, igazán bátor tettet hajtott végre azzal, hogy
felcsempészte magát hozzánk! Nekem tulajdonképpen tetszik a kisgyerek rámenőssége, ötle-
tessége! Vagyis nem egészen jó szó hogy tetszik, inkább imponál, tisztelettel tölt el! Nem lehe-
tünk olyan önzőek, hogy ezt nem értékeljük benne! Természetesen mindent elkövetek majd
hogy ne ő nyerjen hanem én, de az egészen más eset, az tisztességes verseny, s nem lenne
tisztességes, hogy már esélyt se adjunk neki azzal, hogy nem engedjük szerepelni, amikor
pedig tagadhatatlan hogy az életét kockáztatta azért, hogy itt lehessen! Rászolgált arra, hogy
itt lehessen!

—De ő nem azért jött ide hogy szerepelhessen, hanem mert megőrült, és anyjának nézi Röce-
pit! - ellenkezett Torux.

—Tiszta sor hogy a kislány bolond, de akár bolond, akár nem, annak semmi köze a mi erköl-
csiségünkhöz! Különben is, semmi esetre sem tartom bolondabbnak őt, mint Zurnát, aki min-
denkiben titkos szörnyeteget sejtít, vagy ha nem azt, hát robotot mint bennem! Zurna is bo-
lond, még nagyobb bolond is mint Motoszka, ennek ellenére én kedvelem a magam módján
Zurnát! Természetesen ő is vetélytársam, nem feledem. De attól még kedvelem, és nem hiszem
azt hogy ne lenne itt a helye, csak amiatt mert kissé lökött!

—De ismétlem, Motoszka nem szerepelni jött ide!

—Azért jött ide, hogy Röcepivel lehessen, s Röcepi itt van velünk.

—Akkor Röcepi lépjen ki a Kukkolóból, és vigye magával a kiscsajt!

—Ez nem lehetséges, mert ezzel pedig Röcepit büntetnék csak amiatt, mert felvállalja a kis-
lány szeretetét, s nem taszítja őt a legnagyobb kétségbeesésbe azzal, hogy újra elhagyja! Ez
egyszerűen nem volna méltó hozzánk!

—De Tacsanka, te nem tartod túl kicsinek Motoszkát ahhoz, ami itt megy?!

—De, nagyonis. Egyáltalán nem tartom előnyösnek hogy itt van. Mindazonáltal sokkal na-
gyobb lelki traumának tartom ha elszakad Röcepitől, mint azt ha itt marad!

—Márpedig én akkor is amondó vagyok, hogy inkább ha annyira szereti őt Röcepi, akkor vál-
lalja fel hogy kilép a Kukkolóból, és vigye magával Motoszkát! - ragaszkodott a nézetéhez
Torux.

—Pucsakaci - szólalt meg most Dr. Csarankádzi - előre szólok, hogy szolidáris vagyok Röcepi-
vel, amennyiben tehát olyan döntés születik amit Torux akar, hogy Röcepi menjen ki Motosz-
kával, akkor én is azon nyomban kiléptem a Kukkolóból, mert ekkora becstelenséget nem vál-
lalok fel!

—Na de kedves doktornő, mi lesz ha Motoszka bennmarad, de a nézők mégis kiszavazzák?!
Vagy ha Röcepit szavazzák ki, s akkor biztos hogy vele kell menjen Motoszka is?!

—Az egészen más eset, akkor a nézők döntöttek!

—Én is szolidáris vagyok velük Pucsakaci - szólt Lolita - ha tehát Motoszka nem maradhat,
akkor én is azon pillanatban kiléptem a Kukkolóból!

—Bár úgy lenne, kurvákra nincs szükségünk! - sóhajtott Torux.

—Csakhogy én is így vagyok ezzel - húzta ki magát keményen Tacsanka néni. —Mert ha nem is örülök annak hogy ez a Motoszka megjelent, de nekem elveim vannak! - és olyan jeges hidegséggel nézett Pucsakaci képernyőarcába, hogy a műsorvezető egészen elképedt. Van ám tartása az öreglánynak az biztos, kemény mint a vas! Ki se nézné belőle az ember!

—Na jó - szólt erre Pucsakaci - hogy mi lesz a döntés azt még meglátjuk, de előbb szóljanak a többiek is! Prok úr mit mond?

A parasztember nagyot sóhajtott.

—Nagyon meg fog szídni a feleségem... nagyon... mert Motoszka valóban félelmetes vetélytárs... de én sem lennék képes elzavarni őt a mamája nélkül! Maradjon csak! Hanem van egy javaslatom! Mi lenne, ha úgy tekintenénk, hogy ő tulajdonképpen mégsem önálló résztvevő, hanem ő csak Röcepi része?! Hiszen az úgysem képzelhető el, hogy Röcepit kiszavazzák, de Motoszka idefent marad, mert Motoszka abban a pillanatban Röcepivel akarna menni, vissza a bolygóra! Ha meg Motoszkát szavazzák ki a nézők, akkor is vele kell tartson Röcepi, mert ha akkor Röcepi nem lép ki a Kukkolóból, és nem tart Motoszkával, akkor a kislány akkora hisztit vág le, hogy olyan még nem volt a világon, ezt előre látom! Tehát ezek ketten úgyis együtt kell maradjanak! Ha meg úgyis elválaszthatatlanok, akkor úgysem lehet őket külön kezelni, ráadásul azt sem értem hogy miként is képzeled ezt Pucsakaci, Motoszka is szavaz majd hogy közülünk ki essék ki?! Hiszen nem is ismer bennünket! És nem is érdekelnék őt, az biztos, mert ő csak az ő képzelt mamájával, Röcepivel törődik, esetleg még kicsinyke részben Lolitával, akit ő is titkos tündérnek tart! Egészen egyszerűen túlságosan picinyke ahhoz, hogy akár meg is értse hogy mi folyik itt! Tehát én azt mondom hogy maradjon csak, mert embertelenség volna őt elszakítani most Röcepitől, de semmiképp sem úgy mint játékos, mert túl kicsi hozzá! Nem a dolog erkölcsi oldalához kicsi, hanem észbelileg kicsi, hiszen ez még olyan pici lány, hogy a fejében összekeveredik az ég a mennyországgal meg Röcepi bolygójával! A számára ugyanaz a tündér meg az angyal, valamint a halál és a messzire, az űrbe utazás! Hogy képzeled te ezt Pucsakaci?!

—Igen, igaza van Proknak - szólt Decu is - tiltakozom a gondolat ellen hogy Motoszka teljes jogú játékos, szereplő legyen! Rendben van, maradjon idefent, helyes kislány, nekem nagyon tetszik is, de egyszerűen embertelenségnek tartom hogy rászabadíts olyasmit hogy ő majd szavazzon, meg döntsön! Mert előre látom hogy ha itt marad teljes joggal mint mi, akkor Ug herceg meg a többiek gyözködni próbálják hogy szövetkezzen velük, meg te is Pucsakaci produkáltatni akarod majd, hogy meséljen megható sztorikat az életéből, tehát felnőttet próbálsz csinálni belőle, holott szegénykének még gyermekora is alig volt! Én ebben egyszerűen nem veszek részt, vedd tudomásul! Ha nem teszel le róla hogy ebbe belerángasd ezt a kislányt, akkor én azonnal kiléptem a Kukkolóból! Tehát jól érts meg: nem akkor ha nem maradhat idefent, mert maradjon csak, kifejezetten örülök neki! De nem úgy mint játékos! Mint vendég, úgy maradjon csak, és biztos vagyok benne hogy úgy nagyon fogjuk szeretni, még az az ellen-szenves és önző Torux is! De csak úgy maradjon mint vendég, mint Röcepi fogadott gyereke! Tehát őt nem lehet kiszavazni, ő sem szavazhat, és így tovább, semmi más dolga nem lesz csak hogy jól érezze magát! Ő Röcepihez tartozik, s pontosan akkor megy ki innen, amikor Röcepi!

—Aha, igen, így már mindjárt más, semmi kifogásom ellene, hogy ilyen feltételekkel maradjon! - szólt azonnal Torux is, nagy sietve.

—Igaza van Decunak, támogatom! Ha nem ez lesz Motoszka sorsa, akkor én is azonnal kiléptem! - mondta Lolita.

—És én is így vagyok ezzel! - emelte fel a hangját Mikla. —Ugyanis én ismerem jól a színészi életet, hiszen én vagyok itt a színésznő! És bár vannak gyermekszínészek, még olyan kicsik is mint Motoszka, de elárulom nektek, hogy cseppet sem irigylésre méltó az életük! Általában szépen keresnek az igaz, csakhogy abból ők nem sokat élveznek, mert még nem is tudnak bánni a pénzzel, az csak gyűlik a bankszámlájukon, vagy a szüleik élük fel! Na de azok a gyerekek legalább totál normálisak, és nincs semmi megbillenve a fejükben, mint ahogy az úgy látom Motoszka esetében van! Nem tartom jó ötletnek én sem, ha most Pucsakaci megpróbálja produkáltatni itt Motoszkát, rászabadítva a közszereplés minden nyűgét! Prok úr most kifeje-

zetten a szívemből beszélt, igazán, le a kalappal előtte, nagyon jól látja a dolgokat, és ha nem úgy lesz ahogy ő mondta, akkor én is azon nyomban kilépek a Kukkolóból! Ha úgy tetszik, fel-lázadok! Ez valóban erkölcsi kérdés, és én sem leszek alábbvalóbb mint Lolita! Végülis nem szorulok rá se az úrvárosra, se a pénzre amit nyernék, bőven van miből megélnem! Sőt, külön kihangsúlyozom hogy aki nem követ engem ebben a lázadásban ellened, Pucsakaci, azt a leg-kifejezettebben az ellenségemnek tartom, továbbá egy undok, jellemtelen, hitvány, gané gaz-embernek, akit még a köszönésemre sem érdemesítek!

—Én máris csatlakozom hozzád! - mondta Dr. Csarankádi.

—Én is! - mondta röviden, de méltóságteljes hangon Zonderáj kapitány.

—Magam is így gondolom! Nem kívánok sem versenyezni Motoszkával, sem kellemetlenséget okozni neki! Én mindig a barátnője voltam, nem óhajtok a vetélytársa lenni! - mondta Kui.

—Az ördögbe is, bennem is van annyi tartás mint bárkiben, sosem harcoltam gyerekek ellen, most sem kezdem el! - dörögte Tromik, a kommandós.

—Hát ha már ennyien lázadoznak, akkor nem jó buli kimaradni belőle: csatlakozom én is! - mondta Dumdi.

—Én - szólalt meg most Írix királyné - nem sokat értek ezekhez a dolgokhoz hogy film, műsor meg minden, de ha ennyi sok okos ember van ezen a véleményen, akkor hajlamos vagyok úgy vélekedni, hogy igazuk van! Tehát csatlakozom a többiekhez! Csak még annyit teszek hozzá, hogy ha Röcepi valamiért eltaszítaná magától Motoszkát, amit nemigen hiszek, de ha mégis, akkor elvállalom hogy anyja leszek anyja helyett!

—Egyetértek a feleségem döntésével! - mondta azonnal Ratkum király is.

—Hát akkor nincs más megoldás, mint hogy én is kövessem a király öfelségét! - sóhajtotta Ug herceg is. Bár látszott rajta hogy nem szíve szerint beszél, csak nem akar népszerűtlen lenni a nézők szemében.

—Azt hiszem én is kilépek ha mindenki így dönt - mondta Dardáj - mert ha nem teszem meg, akkor hiába is nyerek, de mindenki úgy nézne rám odalent a Barganon mint egy szarkupacra, és egy nő sem feküdne le velem!

—Én nagyon tisztetem Lolitát, tehát azt mondom amit ő! - szólta Bajdzsa.

—Akkor most már csak a te véleményed van hátra, Zix! - szólta a hajléktalanhoz Pucsakaci.

—Tehát mindenki úgy döntött, hogy ha Motoszka bennmarad, akkor kilép?

—Igen, eddig mindenki úgy döntött, csak te nem nyilvánítottál véleményt!

—De hát akkor ez azt jelenti, hogy ha én is ezt mondom, akkor vége a Kukkolónak!

—Nem egészen. Attól hogy ti fellázadtok, még semmi nincs veszve, mert akármikor talállok újabb húszt vagy akár még több embert is, akikkel csinállok egy új Kukkolót!

—Nono! - és Zix elvigyorodott. —Ha Motoszka bennmarad, és mindenki más kilép, nos, akkor eleve Motoszka nyer! Akkor a többiek feladják a versenyt, a küzdelmet, de Motoszka nem adta fel, tehát akkor az azt jelenti hogy az úrváros is és a pénz is Motoszkáé! Ha meg az övé, akkor Röcepié! Vagyis te akkor Pucsakaci nem csinálhatsz itt semmiféle Kukkolót! Hogy is csinálhatnál, amikor ez az egész mindenség már kettőjüké! Tehát tégy le róla hogy zsarolsz bennünket! Én is egyetértek hogy Motoszkának itt semmi keresnivalója, tulajdonképpen még vendégként sem, de szereplőként pláne hogy nem, tehát én is csatlakozom a többiekhez! Vagyis a döntés egyhangú! Motoszka vagy marad vendégnek, vagy ha nem így lesz, akkor eleve eldöntött tény hogy az övé az úrváros, mert mindenki más kilép a Kukkolóból! És akkor se műsorod nem lesz, se úrvárosod!

—Ejnye! - szólta Pucsakaci, némi döbbenettel a hangjában.

—Ne csodálkozz Pucsakaci, ez várható volt! - mosolygott rá kesernyésen Zix. —Hiszen eddig még mindenütt rosszul kezdtek menni a dolgok, ahol komolyabban kezdtek foglalkozni velem! Az én személyemben a szerencsétlenséget vetted a nyakadba, Pucsakaci! Lám, még egyetlen hét sem telt el a Kukkolóból, s máris kezdenek rosszul menni a dolgaid! Holott szerintem Motoszka megjelenése még csak az első csepp volt a bajok tengerében! Na de most akkor szólj kérlek hogy miként döntöttél! Szálljunk be mindannyian az úrkompba és menjünk innen, mert az úrváros Motoszkáé, vagy engedsz a közakaratra!

—Engedek! - sóhajtott a Pucsakaci. —Motoszka marad, de csak mint Röcepi fogadott lánya, és nem szereplője, csak vendége a műsornak! A felmerülő kérdésekben, ha érdeklik őt, lesz véleménynyilvánítási joga, ellenben nem lesz szavazati joga! Akkor megy el innen, amikor Röcepi! - azzal elsötétült a képernyő.

Azután hogy ez eldőlt, kiderült hogy váratlanul remek lett a hangulat a Kukkolóban! És sokan nem is titkolták, hogy azért örvendenek, mert némi kis összefogással sikerült legyőzniük a nagyhatalmú Pucsakacit! Lám, van ám nekik is hatalmuk, akaratuk, sőt: lehetőségeik! Ők nem csupán egyszerű szereplők, akik itt majomkodnak mindenki előtt a koncert, nem egyszerű bábok, akiket Pucsakaci dróton rángat vagy távirányítással dirigál, igenis függ itt bent tőlük sok minden ha úgy akarják!

Mindenesetre most már semmi akadálya nem volt annak, hogy mindegyikük szeresse és kedvelje Motoszkát, hiszen immár nem kellett vetélytársuknak tekinteni a kislányt! És úgy tűnt valóban mindegyikük kedvence lett! Még Torux is szívélyesen mosolygott rá. De Motoszka leginkább mégis Röcepivel volt együtt, állandóan követte mindenüvé, s leggyakrabban úgy, hogy a kezét vagy a ruhája szélét fogta. Amikor pedig mégsem ezt tette, akkor állhatatosan egyre csak azért unszolta Lolitát, hogy a pornósztár világítson neki, és hiába mondta neki Lolita hogy ő képtelen fényruhát generálni, Motoszka makacsul nem és nem hitt neki, és bizonygatta hogy de Lolita igenis tündér, és megy ez neki csak akarnia kell!

Eközben a többiek nekiálltak hogy a valóban felhozott fél sertésből és egyebekből különböző ételeket készítsenek ebédre és részben vacsorára. Bár ami az ebédet illeti, előre látták hogy lesz abból délután három óra is, mire elkészül, de ezt senki nem bánta. Már azért sem, mert a velük étkező BIT tagok kellett legyenek a döntőbírák az ételek felett, ők vacsora után szándékoztak hazamenni, vissza a Barganra, de Pucsakaci előre szólt hogy az úgy lesz, hogy jön egy másik úrkomp, ami mindenféle játékszereket hoz nekik, lesz ugyanis asztalifoci bajnokság meg sok egyéb is, azt segítenek kipakolni, s azzal az úrkomppal mennek haza. És mert eddig eléggé unalmasan peregtek az órák, Motoszka érkezésétől eltekintve, emiatt a Kukkoló szereplői előre örvendtek a sok leendő játéknak és a versenyeknek.

4. fejezet: A szuprematák

Este hat felé érkezett meg az úrkomp, ami a játékokat kellett hozza nekik. Persze az hogy „este”, csak az órák időadata alapján értendő, mert semmiféle más értelemben nem jelezte azt semmi az úrvárosban. Pucsakaci szavára a Kukkoló minden szereplője a légzsilip elé vonult, mert Pucsakaci azt mondta, hogy sok játékra számíthatnak, ez ami érkezett hozzájuk, most igazi teherúrhajó, nagy szállítmánnyal, benne számos érdekes meglepetéssel, és kell a sok kéz a kipakoláshoz!

Nem is hazudott a műsorvezető, lett bőségesnagy meglepetése a Kukkoló szereplőinek, sőt, még az itt most vendégségben leledző BIT tagoknak is, épp csak nem olyan, amire akár maga Pucsakaci is gondolt volna!

Amint ugyanis nagy sziszegéssel kitárult a légzsilip ajtaja, abból öt ember lépett ki, fekete kommandósruhában, övükön fűrészfogas dzsungelkés és pisztolytáska, mellükön keresztbetéve géppisztoly, épp csak álarcot nem viseltek, így jól lehetett látni hogy mind férfiak. S az egyikük azzal kezdte a bemutatkozást, hogy egy sorozatot azonnal a mennyezetbe lőtt, mintegy figyelmeztetésképpen, egy másikuk pedig szép nyugodtan előhúzta a pisztolyát, és egyetlen szó nélkül, de pontosan célozva belelőtt Tromik jobb lábába. A kommandós azonnal a földre rogyott, sápadt arccal, fel is kiáltott, bár azután igyekezett hősiesen visszafojtani a jajgatását.

—Így ni! - szolt az, aki belelőtt. —Nem kell hogy holmi rosszul értelmezett szakmai büszkeségből eljátszd nekünk a nagy kommandóst, a hős megmentőt! - s mert most hogy a döbbenetből néhányan felocsúdtak és sikoltozni kezdtek, néhányan menekültek is volna, elordította magát: —Kuss! Pofa be! És maradjon mindenki a helyén! Aki el akar szaladni, azt agyonlövöm! Őrizze meg mindenki a nyugalma, nem történt semmi különös, ez csak egy terroristatámadás, túszerződő akció és kész! Ha nem kezdtek el vitézkedni és ellenkezni, akkor senkinek nem esik bántódása, főleg a nőknek nem! Ha nem muszáj, senkit nem akarunk megölni! Mi egészen mást akarunk! Na és akkor most gyerünk, mars a társalgóba, s ott üljön le mindenki egy székre, de azon nyomban!

A Kukkoló szereplői azonnal engedelmeskedtek a parancsnak, le is ültek, Motoszka, mert neki már nem jutott hely, természetesen Röcepi ölébe telepedett. A BIT tagoknak nem volt itt hely, de ez sem volt gond, mert az egyik terrorista parancsára letelepedtek egy kupacba a földre, a terem egyik sarkába.

Eközben azonban valahogy megsaporodott a foglyulejtők száma, mert már nem is ötven voltak hanem nyolcan, majd még többeket is megszámozhattak. Minden egyes feketeruhás egy vörös számot viselt a mellkasán is és a hátán is. Aki Tromikba lőtt, az viselte az egyes számot, s láthatóan ő volt a főnök, de, bár ide a társalgóba nem jöttek be csak tízen, közülük az egyik mégis a huszonnyolcas számot viselte, vélhető volt hát, hogy legalább ennyien biztos vannak. És ez hihető is volt, simán feljöhettek ennyien egy személyszállító úrkomppal is, nemhogy teherszállítóval!

—De hát mi ez, mi történik... - hebegte a nagy képernyőn Pucsakaci, és most nagyon örvendett, amiért a Barganról dirigálja az eseményeket, és nincs odafönt az úrállomáson.

—Egy kis meglepetés a műsorodba, Pucsakaci! - vigyorgott rá a főnök. —Hogy ki vagyok az mellékes, nem fogok neked bemutatkozni, szólíts csak a számom alapján, úgy, hogy Egyes! A társaimnak is a számuk a neve, de kár is megpróbálkoznod hogy beszédre bírd őket, mert itt én vagyok a főnök, vezér, király, császár, szószóló, elnök, s maga az isten is! Szóval! Tudj meg Pucsakaci, hogy az én terroristacsoportom hatalmába kerítette ezt az úrvárost! Igen, felvállaljuk a terrorista elnevezést, nem félünk ezt használni, először is mert tudjuk hogy mondjunk bármit, úgyszólván terroristának tartanak mindazok, akik nem osztják a céljainkat, másrészt még büszkék is vagyunk e névre, mert a terrorista szó a terror szóból származik, ami lényegében rémuralmat, a rémület uralmát jelenti! Márpedig mi épp ezt szándékoztunk bevezetni! De nem itt, hanem egy távoli, messzi bolygón, ahol megalapítjuk a magunk társadalmát! Tehát mi is elvágódunk a Barganról, mint Ug herceg és Ratkum király, meg mint Decu és csoportja is! Ne is csodálkozz Pucsakaci, mostanában mindenkit megszállt a Nagy Elvágódás, hogy úgy

mondjam, kis gúnnyal a hangomban, miért is lennénk kivételek épp mi?! Na szóval, mi azért megyünk el innen, mert elégünk van abból, hogy a csiszík terjeszkednek a bolygón! Bargan idővel a csisziké lesz, ezt mindenki tudja! De nekünk már az sem tetszik, ahogy a bargani nem-csiszík élnek! Mi a magunk törvényei szerint akarunk élni! És merészek vagyunk és hatékonyak, láthatod abból is hogy sikeresen megszálltuk az úrkompodat! Az eredeti személyzetét ne keresd, szegény fiúk már nagyon halottak!

Na és most arról, kik is vagyunk mi! Mink vagyunk a szuprematák! Azért hívjuk így magunkat, mert valahol a világűrben meg akarjuk alapítani azt az országot, amit úgy nevezünk hogy Szupremácia!

Ez a szó, ezt a műveltebb emberek kell tudják, egy régebbi nyelven azt jelenti hogy felsőbb-ség, uralom, uralkodói réteg, főnökség, irányítótestület, felsőbbrendűség, hatalom, s más ilyesmiket. Ennek megfelelően a mi nevünk, az hogy szuprematák, lényegében azt jelenti, hogy a *felsőbbrendűek*! S meg is mondom miben vagyunk felsőbbrendűek! Amint a csiszík megalapították azt a társadalmat ahol a nők az urak, úgy mi olyan társadalmat akarunk létrehozni, ahol a férfiak az urak! Mert hitünk szerint igenis a férfiak a felsőbbrendűek!

De bevalljuk hogy nem is szándékozunk vitázni arról, melyik nem a felsőbbrendű. Egyszerűen lehetőséget sem akarunk adni a nőknek holmi bizonyításra, lázadásra, ellentámadásra, engedetlenségre! A nőknek nálunk nem lesz egyáltalán semmiféle joguk sem, ellenben kötelességük lesz az abszolút és mindenre kiterjedő engedelmesség! És ezt el is érjük, mert van egy zseniális orvos is köztünk, aki megalkotott egy remek felfedezést, egy olyan gépet, ami automatikusan beültet bárkibe egy kis jelfogót, az agy fájdalomközpontjába, mi tehát ezt minden nőnknek beültetjük, s adott jelre az ingerli e fájdalomközpontot, s ekkor a nő úgy érzi, mintha egész testét minden egyes ponton izzó tűkkel szurkálnák! A fájdalom intenzitása természetesen állítható, a férfiaknál levő jeladóval. A büntetés nagysága tehát hozzáigazítható a nő által elkövetett vétekhez! A beültetés maga különben fájdalommentes. Annyi az egész, hogy a nőt le kell kötni, betoljuk egy csőbe a fejét, arra ráereszkedik egy sisak, egy kis helyen a gép leborotválja a haját, majd helyi érzéstelenítés a fejbőrön, sterilizálás, s egy kis fűró átfűrja a koponyacsontot, majd egy számítógépvezérelt manipulátor berakja az egy köbmilliméteresnél nem nagyobb szondát az agy megfelelő részébe! Azután a lyukat testbarát, erős műanyagmasszával betömi, ami másodpercek alatt cementszilárdságúvá keményedik! Az orvos barátom már javában pakolja ki az úrkompból a berendezés moduljait, és amint összeszerelte, az idefent levő nőknek - mutatott a Kukkoló szereplőire és a BIT tagokra - nekik máris elkezdjük ezt beültetni! A távirányító itt van a zsebemben! - csapott overalljára. —El kell mondanom ugyanis, hogy szövetségünkbe egyelőre csupa férfi tartozik csak, tehát kellenek nekünk nők, aki tehát itt van, azt magunkkal fogjuk vinni, de nemcsak őket!

Szóval, nálunk a férfiak lesznek az urak, a szuprematák, a nők ugyanis nem lesznek szuprematáknak tartva! Fel sem merülhet hogy urak legyenek, hogy bármi joguk legyen! Ők, nyíltan kimondom, rabszolgák lesznek! Csak épp sokkal szorosabb pórázon tartva mint bármely korban voltak a rabszolgák! Olyan világot teremtünk, hogy a nőknek eszük ágában se legyen ellenkezni, még akkor sem ha azt parancsolom hogy rendszeresen egyék meg a szaromat, és igyák meg a húgyomat, mert már a gondolatába is beleborzongjanak a nők, hogy mi lesz a büntetésük, ha ellenkeznek! Ugyanis a tökünk tele van a nők jogaival már, utáljuk és gyűlöljük a csiszíket, és senki ne csodálkozzék se azon hogy így beszélek, se a módszereinken, se a céljainkon, mert ez egészen egyértelmű és jogos, annak alapján hogy a csiszík lényegében ugyanazt csinálják mint mi! Mert rá akarják kényszeríteni a világra a maguk eszméit! Mi még jobbak is vagyunk mint ők, mert csak meg akarjuk teremteni a magunk világát, de nem kívánjuk hogy egész Bargan úgy éljen mint mi! Mindenesetre ahogy a mágnesnek van két pólusa, úgy jogos hogy legyen a társadalomnak is, s ha a csiszík az egyik pólus, nos, mi meg akarjuk teremteni a másik pólust!

Na és akkor ennyit az elméletről és a céljainkról! Most jön az, hogy pillanatnyilag mit akarunk! Hát először is, tudja meg mindenki, hogy nemcsak annyian vagyunk mint akik most ide feljöttek!

—Miért, hányan vagytok odafent? - kérdezte Pucsakaci.

—Az téged ne érdekeljen! Mindenesetre annyit elárulok hogy száznál azért nem többen, mert erre ügyis rájöhetnél volna abból, hogy mennyien férhettünk el az úrkompban! Na de akadnak még bőven társaink odalent a Barganon! Őket fel akarjuk ide hozni, természetesen! Továbbá, fegyvereket is! Sok-sok fegyvert! Vannak fegyverraktáraink, nem is kevés! Ezek tartalmát is fel akarjuk hozni ide! Meg üzemanyagot az úrkompokhoz, hasadóanyagot a hiperhajtóműhöz, s legfőképpen: nőt!

Ugyanis kell nekünk nő is, ez nyilvánvaló. Na már most az a helyzet Pucsakaci, hogy ha a bargani kormány nem teljesíti a követeléseinket, akkor elkezdjük kivégezni az idefenti túsza-inkat! Legelsőként természetesen a férfiakat. Méghozzá lehetőség szerint kínhalállal, amit egy-nes adásban mutathatsz be mindenkinek! És ha elfogytak a férfiak, akkor jönnek a nők, bár őket nem végezzük ki, megnyugodhatnak, nem fenyegeti halál őket, hiszen kellenek nekünk, hanem nekik addigra már fejükbe lesz ültetve a csip, és ezzel kínozzuk majd őket, hogy lássá-tok a szenvedéseiket!

—De Egyes úr, ebben nem én vagyok az illetékes...

—Azt nagyon jól tudom, de most veled beszélhetek, s gondolom ügyis rögzítesz mindent, s majd lejátszod az elnöknek! Jó is lesz ha a stúdiódba hívod!

—Okvetlenül megteszem, de hát gondolod hogy még ha minden más követelésedet teljesítik is, de fognak nőket küldeni neked?! Ugyan ki lesz az az örült nő, már bocsáss meg, aki hajlandó lesz önként felmenni hozzátok, abba a számára borzalmas rabszolgaságba?!

—Biztos hogy senki! - bólintott Egyes. —Hanem légy nyugodt, kitaláltam én már mindent! Azt én sem kétlem hogy önként senki nem jönne hozzánk aki nő, csakhogy létezik ám erőszak is, nemcsak önkéntesség! És még csak nem is kívánunk semmi szörnyűt! Úgy tudom hogy szá-mos bargani tartományban van még halálbüntetés! A halálra ítélték közt kell legyenek nők is! Szerintem ezeket simán fel lehet küldeni hozzánk, sőt, abban is biztos vagyok, hogy még e nők is boldogok lesznek, ha mi kapjuk meg őket, és nem lesznek kivégezve! Sorsukat még legrosz-szabb esetben is úgy foghatják fel, mint kényszermunkát, ami csak jobb mint a kivégzés!

—Hát, ebben rejtezik némi józan logika... - bólogatott Pucsakaci. —És hány nőt akartok?

—Húszezret. A lenti társainkkal együtt mi szuprematák nagyjából kétezren vagyunk, s úgy akarjuk hogy mindegyikünkre tíz nő jusson! Ugyanis nálunk a férfiak egyáltalán semmit nem fognak dolgozni, csakis irányítani, minden munka a nők dolga lesz!

—De hát ez teljesen lehetetlen, egész Barganon biztos hogy nincs több halálra ítélt nő, mint legfeljebb néhány tucat! De ha nagyon rosszul becsültem meg a számukat, akkor sem lehet-nek többen, mint maximum néhány száz fő!

—Valóban, de mi bárkit szívesen fogadunk! Jöhetnek a súlyosabb börtönbüntetésre ítélték is! Például az életfogytosok! Vagy tölem akár az árva lányok! Azok sem kellenek senkinek! Nem számít hogy mit követtek el, mi mindenkit meg tudunk nevelni! - vigyorgott. —Mindenesetre, ha nem kapjuk meg a nőinket, annak következményei lesznek, és nemcsak az idefenti férfiak halála! A társaim ugyanis hamarosan megszállják az úrállomás vezérlőtermét, és betáplálnak a komputerbe egy ugrási koordinátát! És tudod hogy ez hová szól, Pucsakaci?

—Hová?

—Bargan felszíne alá! Konkrétan a csiszik Darzsi-1 úrhajója a célpont, az azalatti talajréteg. De lényegében tökmindegy hogy hová ugrana az úrállomás, mert bárhová ugrik ami Bargan felszíne alatti pont, nos, úgysem élné túl senki a bolygón! Mit gondolsz Pucsakaci, mi lesz ha annyi sok anyag ami ebben az úrállomásban van, meg ezzel egyenlő tömegű bargani anyag szétrobban szubatomi részecskékre?! Tudod te, mekkora tömege van egy hatvan kilométer átmérőjű, nyolcvanemeletes úrvárosnak?! Mi lesz a bolygóval, ha ott felrobban egy ekkora tö-megű antianyagbomba?! Hiszen már egyetlen emberfejnyi antianyagbomba akkora energiát tárol, hogy azzal el lehetne párologtatni egy beltengert! Szóval, ne kekeckedjete velünk, mert ha minden kötél szakad, akkor öngyilkosak leszünk, de így ahogy mondtam, és abból az lesz, hogy szerintem egész Bargan ripityára robban! Bargan helyett lesz egy új kisbolygóövezet a Nap körül! Tehát, engem nem érdekel hogy miként, de szállítsatok ide húszezer nőt, ha lesz-nek önként jelentkezők akkor természetesen azokat, mert az lenne a legjobb nekünk is, de ha nem lesznek, akkor tartson az elnök sorsolást hogy ki áldozza fel magát mint hős, vagy mint

állampolgári kötelesség végrehajtója, vagy nem is érdekel miként, de kellenek a nők! Továbbá, mielőbb közölje velem az elnök, hogy melyik helyen gyülekezzenek a lenti elvbarátaink, mert akkor azok odamennek, s felhozzátok őket egy úrkomppal ide hozzánk! Természetesen ha bajuk esik, annak nagyon rossz vége lesz, hogy mi, azt már mondtam! Várom az elnök jelentkezését, de ne is kísérletezzék a lebeszélésemmel és alkuval, mert amit mondtam, megmondtam! Továbbá, ha egy napon belül nem érkezik fel az első szállítmány nő hozzánk, akkor kivégzem az első túszt!

—Ki lesz az?

—Még nem tudom, majd addig kiválasztom! Na és most máris értesítsd az elnököt, Pucsakaci, mert nincs több beszélni valónk, és különben pedig úgyis más dolgom van! Most ugyanis megyek és szétlövöm az összes kamerát és mikrofont idefent, egyedül azt hagyom meg ami itt van a társalgóban, mert nekem nem hiányzik hogy kukkolj a dolgaink után! - azzal Egyes ki is lépett a társalgóból, s hamarosan tompa puffogás jelezte, hogy valóban szétlövi a kamerákat. A foglyokat négy másik terrorista őrizte, Ötös, Hatos, Tizes és Tizenhatos.

—Félek! - pityeredett el hirtelen Motoszka, és még szorosabban bújta Röcepihez.

—Nyugi kislányom, neked biztos semmi bajod nem lesz! Ugyanis nem vagy férfi.

—De én nem akarom hogy megfúrják a fejemet!

—Nem fúrják meg.

—De azt mondták hogy megteszik!

—Mondani sok mindent lehet. Az a lényeg csak hogy mi történik! Nyugi!

—De ez igenis meg fog történni! - erősítette Hatos. —Bár ezzel a vénséggel lehet hogy nem tesszük meg! - mutatott Tacsanka néniére. —Neki már nem vesszük úgysem nagy hasznát, lehet hogy inkább kivégezzük, mintha férfi volna! Leselejtezzük!

—Nono! - szólt gyorsan Tacsanka néni. —Mi van ha megkapjátok a nőket odalentről?! Akkor gondolom elengeditek a férfiakat?!

—Akkor igen. - bólintott Hatos. —Berakjuk őket egy úrkompba, aztán menjenek a picsába!

—Tehát akkor engem is elengedtek, ha egyszer férfivá lettem minősítve!

—Ez Egyestől függ. De tulajdonképpen nem hiszem. Te ugyanis mégis nő vagy, s a nőket mi nem igazán szeretjük! - vigyorgott. —Lehet hogy mégis beültetjük az agyadba a csipet, s azután addig kínzunk, amíg bele nem halsz! De ezt a többi nő előtt tesszük meg, hogy lássák, mit kockáztatnak ha engedetlenkednek! Tehát veled fogunk példát statuálni!

—Hú! Most aztán melegem lett! - törölgette meg a homlokát Tacsanka néni. És igazat szólhatott, mert még hosszú, piros sálját is leoldotta csupa ránc, vékony nyakáról, pedig eddig ezt még csak zuhanyozás előtt tette meg, soha máskor. —Fiacskám, gondolj bele hogy ez milyen kegyetlenség, én nem tettem semmi rosszat neked, tehát...

—Pofa be! Ez nem öregek otthona te vén kotlóstyúk, és nem is szeretetszolgálat! - azzal Hatos közel lépett a nőhöz, és pofonütötte. Tacsanka néni szeme sarkából kibuggyant egy könnycsepp, de nem hallgatott el.

—Ezt nem kellett volna fiatalember! Ezt megjegyeztem, és modortalan tahónak tartalak!

Erre kapott még egy pofont. Most már elhallgatott, de valami olyan pillantást vetett a terroristára, hogy Lolita, aki ezt látta, ezt gondolta:

—Nem kötnék életbiztosítást a fickóra! Tacsanka az első adandó alkalommal meg fogja ölni, már amiatt is, mert tulajdonképpen nincs semmi vesztenivalója! Öreg is, és úgyis halálra ítélték!

Hirtelen megszólalt Írix:

—Nekem pisilni kell!

—Nekem is! - mondta gyorsan Mikla.

—Nem engedek el innen senkit! - vágta rá Hatos.

—Na de nagyon kell!

—Akkor hugyozz magad alá!

Ebben a pillanatban kivilágosodott a mennyezeti képernyő, de nem Pucsakaci jelent meg rajta, hanem egy olyan nő, akit az egész bolygó jól ismert. A Darzsi-1 takija, a bargani csiszik vezetője. S be is mutatkozott:

—Lidzsi taki vagyok. Hol a főnök?

—Hé, Egyes, gyere mert az a csiszí főkurva keres!

Nemsokára előbukkant Egyes.

—Na mi van? Talán azért jöttél, mert csiszí nőket akarsz ideküldeni?! - vigyorgott. —Mert nekem az is megfelel!

—Nincs időm a barbár humorra. Idefigyelj Egyes, én bemutatkoztam neked, megmondtam ki vagyok, de mert te nem mondd meg az igazi nevedet, ezért megmondom én, hogy te ki vagy! A te neved ugyanis nem az hogy Egyes, hanem az, hogy Hülye!

—Micsoda?! - ordította Egyes vérvörösre vált arccal.

—Hülye. - ismételte meg Lidzsi. —És azért az, mert te meg minket nézel hülyének! Tudod, az a helyzet, hogy ez az egész terroristaválság nem nagyon érdekel bennünket csiszíket, mert ez sem más mint a többi: a barbárok ölik egymást és kész! Sajnos azonban te azzal fenyegetőzől hogy egész Bargant elpusztítod...

—Meg is teszem ha rákényszerítenek!

—Nem teszed meg. De hogy befejezzem a mondatomat: ezzel fenyegetőzől, s emiatt muszáj közbeavatkoznunk, mert akkor mi is meghalnánk! Na és hát gondolkozz már, ember: te talán nem ismered a mondásunkat, hogy mi csiszí semmit nem kockáztatunk?! Természetesen amikor a Darzsi-1-et ideküldte a királynőnk, akkor számoltunk annak a csekély eshetőségével is, hogy valami hülye bunkó, valami negatív elmeállapotú idióta úgy akar elpusztítani minket, ahogy azt te akarod!

—Úgysem tudod megakadályozni!

—Dehogynem. Tudd meg, hogy a Darzsi-1 természetesen fölöttébb alaposan fel van fegyverezve! De annyira, hogy ha épp a Bargan körül keringene, akkor képes volna maga a Darzsi-1 arra, hogy kisbolygóövezetet csináljon a Barganból, de úgy, hogy nem hiperugrunk belé, hanem csak úgy a fedélzeti fegyvereinkkel lőjük finom porrá az egész bolygót! Na és hát akkor most vedd ezt figyelembe kérlek, ennek fényében értékeld amit mondok neked: máris, már ebben a pillanatban is be van irányozva rád számos fegyverünk! A protontorpedók, a lézer-ágyú, az antianyagvetők, az infranukleon-dezintegrátorok, és még sok más, aminek a nevét fel sem sorolom! Na és hát a célzókáánk olyan pontos, hogy el sem kell mozdulnunk Barganról, mégis képesek volnánk kilőni odalentről pontosan a bal heregolyódat, ha kimerészkednél az űrváros felszínére! Semmi esélyed rá, hogy nem találjuk telibe az űrvárost!

—Köszönöm hogy figyelmeztettél, csakhogy tudom hogy ez blöff, az űrhajótok ugyanis a Bargan ellentétes oldalán van, mint ami fölött mi lebegünk!

—Ez igaz, csak épp semmit nem jelent! A Darzsi-1 ugyanis negyven másodpercen belül bármikor a levegőbe emelkedhet, s ehhez még a vészstart üzemmód sem kell! Vészstart esetén ugyanis kevesebb mint tíz másodperc alatt ezer méter magasra járunk! Űrhajónk nagyjából három percen belül képes olyan magasra emelkedni, hogy célbavehesse az űrvárost! Akkor semmisítünk meg téged tehát, amikor csak akarjuk! S jelenleg erre kurvanagy kedvet érzünk, hogy így barbárul fejezzem ki magamat, mert irtómód utáljuk, ha a barbárok fenyegetnek minket!

—Igen?! Akkor miért nem teszitek?!

—Mert nem szeretnénk megölni a túszeitokat is. Mindenesetre előre figyelmeztetlek, hogy ha a biztonságunk múlik ezen, cseppet sem fogunk habozni, mert sosem titkoltuk hogy már egyetlen csiszí élete védelmében is akármikor elpusztítunk akár egy sokmillió barbár nagyvárost is ha kell, ez nálunk megkérdőjelezhetetlen alapelv! Természetesen ha csak lehet, elkerüljük az ilyesmit. De ha muszáj, megteesszük, mert nálunk ez fontos etikai alapelv! Azért az, mert ha nem így volna, akkor nem bízhatna maradéktalanul egyetlen csiszí sem a társaiban, hogy azok *mindent* megtesznek az érdekében! Márpedig a mi társadalmunk alapja az egymás iránt érzett megkérdőjelezhetetlen bizalom! És itt most nem egyetlen csisziről van szó hanem sok tízezerről, és a túszaid mégiscsak barbárok csupán!

—Úgyis azt teszek amit akarok, nem tudjátok meg, hogy mikor...

—De igen. - vágott közbe Lidzsi taki. —Kívül-belül ismerjük azt az űrvárost, ugyanis mi tataroztuk! És ósdi, barbár hipergenerátora van! Egyszerűen nem ugorhatsz akármikor, ahhoz

előbb fel kell építenie a hipermezőt, s mire ez felépíti, az legjobb esetben is minimum egy óra! Hiszen akkora dögnagy valamihez kell bőven az energia! Na és mondd csak, te tényleg azt hiszed, hogy ezt a baromi energiamennyiséget, miközben gerjed a hipermeződ, ezt mi nem tudjuk érzékelni?! Még a Darzsi-1 maga is érzékeli idelent, holott az sem szükséges, mert teli van odafent minden a műholdjainkkal, s azok is közvetítik nekünk az adatokat! Na szóval figyelj a szavaimra te ronda, nőgyűlölő, hímsoviniszta, fallokrata bunkó barom: én, Lidzsi taki csiszí becsületszavamra mondom, hogy mi csiszík, ha nem muszáj, nem akarunk beavatkozni ebbe a dologba! De ennek feltételei vannak! Először is az, hogy szó sem lehet róla, hogy hagyjuk hogy ti akárhová is elugorjatok az űrvárossal! Azért nem, mert ahhoz fel kéne építened az erőmezőt, márpedig ha az felépült, akkor akár valóban ugorhatnál a Barganba is, és mi nem kockáztatjuk az életünket! Tehát: amely pillanatban azt jelzik a detektoraink, hogy hipermező kezd épülni az űrváros köré, abban a pillanatban mikroszkopikus porrá lövünk benneteket, még akkor is, ha akárhány barbár túszer is van odafent, akár maga az elnök is! És ezt te nem tudod megakadályozni, mert nincs olyan isten a Világmindenségben, hogy kellő erőre feltöltsd a hipermezőt egy ugráshoz, azelőtt hogy azt mi detektálnánk, és le ne lőhetnénk téged! Ha csak elindítod az ugrási folyamatot, mi máris lövünk, és holtbiztos hogy a hipermező még egyezred százalékosra sem gerjed, mi máris rég tudunk majd róla!

Na tehát ez az egyik. Teljesen mindegy miként kergülsz meg és mit csinálsz a túszerokkal, nem hagyjuk hogy elugorj az űrvárossal! Ugorhatsz, de csak az űrkompokkal! Azokat viheted mind, de az űrvárost nem!

—Nagy ügy, akkor az űrkompokkal ugrok a Bargan felszíne alá, ha akarok!

—Ez sem fog összejönni neked, látszik hogy nem vagy szakember! Tekintve ugyanis hogy az űrkompokkal gyakran ugrándoznak a bolygók közelében, emiatt azok programja eleve olyan, hogy minden veszélyes ugrási kísérletet eleve letiltanak! És ezt a programot nem lehet törölni belőlük! Szóval ennyit a legborzasztóbb fenyegetésedről!

Na de most halld az ajánlatomat! Engedd el a túszerokat, mindet. Ezért cserébe én Lidzsi taki garantálom, hogy nem esik bántódásod, felvisszük oda neked az összes buggyant barmot aki veled akar tartani, még a fegyvereiteket meg egyéb cuccaitokat is, sőt, még mindazon nőket is, akik önként vállalták a sorsukat mellettetek! Amilyen hülyék az emberek, valószínűleg még akad is majd egy-kettő ilyen, mert vannak mazochisták, ezt jól tudjuk. Nem lesznek húszezren, de néhány tucatnyian feltehetőleg igen. Ezeket mind felvisszük oda. És azután az űrkompokkal mehetek ahová csak akartok! Ez még nekünk is jó lesz, mert csakis örülünk neki, ha mielőbb eltakarodik Barganról az emberi mocskok nagyja!

—Arról szó sem lehet hogy elengedjük a túszerainkat! Különben sem bízunk benneteket! Hiszen csak nők vagytok!

—Akkor pukkadj meg! - vont vállat Lidzsi taki, azzal kikapcsolta az adást.

—Most mi lesz? - kérdezte Hatos Egyes.

—Megvárjuk az elnök jelentkezését, hátha az normálisabb lesz, mint ez a csiszí főpica.

—De most mivel zsaroljuk meg az elnököt?

—Használd már az eszedet, fiacskám! Miért hoztuk az atombombákat, mit gondolsz?! - veregette arcon leereszkedően alárendeltjét Egyes, majd elfordult hogy elmenjen. De megállt.

—Ez mi?! - mutatott Írix királyné széke alá.

—Nagyon kellett pisilnem, és Hatos nem engedett ki, azt mondta, csináljak magam alá!

—Hülye! - förmedt Egyes Hatosra. —Nem akarok büzt! Tereld be őket a hálókörletbe, mindet, onnan nyílik egy vécé is, oda mehetnek ha akarnak! Úgysem szökhettek meg! És akkor legalább elég lesz egyetlen ajtót őrizni! Ahhoz elég lesz két ember, s az te leszel és Ötös! Van úgyis elég dolgunk! Intézkedj! - mondta, azzal elment.

Az elnök bejelentkezésére a terroristák jódarabig várhattak, ugyanis az elnök, alig tudta meg hogy mi történt, máris sietett kapcsolatba lépni – de nem Egyessel, hanem Lidzsi takival! A beszélgetés nem személyesen történt, hanem videokonferencia jellegét öltötte, mindegyikük a másik hologramját láthatta. Lidzsi azonnal hajlandó volt beszélni az elnökkel, bár nem min-

den ironia nélkül egyezett ebbe bele, tudta ugyanis hogy Kurtenázi elnök módfelett utálja őt, valószínűleg gyűlöli is. De most mégis vele akar beszélni!

—Ha a terroristákról óhajtasz szólni - kezdte Lidzsi a beszélgetést - akkor kímélj meg a részletektől, úgy gyorsabb lesz, mert mindent tudok amit te, ugyanis Pucsakaci engem is tájékoztott, pontosabban nem is ő, de a műsort figyelő etu!

—Remek, akkor nem kell magyarázkodnom! Figyelj Lidzsi, megtehetik ezek, hogy felrobbantják az egész Bargant?!

—Nem.

—Biztos?!

—Elméletileg megtehetnék, gyakorlatilag azonban nem, ugyanis amint elkezdik felépíteni az úrváros hipermezőjét az ugráshoz, azt mi észleljük, és azonnal ripityára lőjük őket, mielőtt ugorhatnának! És ezt nekik is megmondtam. És ehhez még az engedélyedet sem kérjük ki, elnökkém!

—Nem is kell, előre engedélyezem! És kérek Lidzsi, bármi vitánk volt is valaha, de annyira már csak ne nézz barbárnak, hogy ilyen esetben tiltakoznék!

—Örvendek ennek. - mondta Lidzsi udvariasan. —De miért hívtál?

—Figyelj, és ha úrkompokkal akarnak a felszín alá ugrani?

—Nem lehet. Letiltaná az úrkomp biztonsági rendszere.

—Akkor miért nincs ilyen biztonsági rendszer az egész úrvárosban is?!

—Barbárkám, ezt ne tőlem kérdezd, hanem inkább az úrváros tervezőitől, ugyanis ezt nem mi építettük, hanem ti, barbárok! Különbben valószínűleg egyszerűen az lehet az oka, hogy túl drága.

—Mitől lenne az drága, hiszen csak számítógépprogram kérdése az egész!

—Mit tudom én, hogy mitől drága - vonogatta a vállát Lidzsi - nektek kell tudni hogy miért drága nektek, de biztos hogy ez lehet az oka, mert ti hülye barbárok mindent a pénztől tesztek függővé! Szóval hagyj is engem ezzel békén, mert foglalkozni sem vagyok hajlandó az üggyel, ez a ti dolgotok és kész! Mi megvédjük egész Bargant, mert ez kell ahhoz hogy magunkat is védjük, a többi már nem érdekel, magasan ejtek rá, ahogy ti mondanátok.

—Na de ilyet már csak ne mondj Lidzsi, hiszen még el sem mondtam azt, amit még te sem tudhatsz, hogy tudniillik észrevették hogy az egyik katonai támaszpontból hiányzik harminc atombomba és nyolc hidrogénbomba! Most jelentették nekem az imént, öt perce sincs! És bár a terroristák még nem mondták, de biztos vagyok benne hogy ők fűjták meg, és felvitték oda, és előre látom hogy megfenyegetnek majd, hogy megpakolják ezekkel egyik-másik úrkompot, és azzal próbálják meg eltalálni valamelyik városunkat! Vagy épp benneteket!

—Minket ne félts öregfiú, ami jön felénk, azt simán kilőjük, még jóval azelőtt, hogy egyáltalán a légkör legfelső szintjét elérné!

—Na de mit tegyek én?!

—Nektek talán nincsenek ellenrakétáitok, amivel megtehetitek?!

—De igen, de izé... ez komoly dolog ám Lidzsi, és jobban bízom a ti célzókatokban...

Lidzsi nagyot sóhajtott.

—Jó, legyen! Felvállaljuk a teljes úrvédelmet, kivételesen! Ne aggódj, bármit lőnének a Bargan felé, megsemmisítjük!

—Köszönöm, nagy kő esett le a szívemről!

—Jó, akkor remélem meg is beszéltünk mindent, amit...

—Még nem! Figyelj már Lidzsi, adj tanácsot, mi a francot tegyek?!

Lidzsi csak ámult.

—Hé, jól hallottam?! Tanácsot kérsz egy hön utált csiszí kurvától?!

—Kurva a bargani rosseb, nem te! Ti ugyan bioszexet folytattok, mert csináljátok fűvel-fával, csak hogy nem pénzért, tehát nem vagytok kurvák, ebben igazatok van! Erkölcstelenek vagytok, most is ezt vallom, de nem kurvák! Szídtalak benneteket épp eleget, de azt hogy kurvák vagytok, azt sosem mondtam! Vagy ha mégis, csak ritkán, holmi hirtelen dührohamomban, és magam sem gondoltam komolyan!

—Jó, ennyit az erkölcsainkről! Mert most ne erről beszélj, hanem mondd, mit akarsz!

—Tanácsot!

—Hát már nem utálsz?

—Hogy az istenbe ne, de most sokkal nagyobb a veszély annál, hogy ezzel törődjem! Ha ennek vége, légy nyugodt, utállak majd eleget újra, meglesz az örömed, de most tényleg ne ezzel törődjünk! Idefigyelj Lidzsi, nektek sem lehet érdeketek, hogy ezek a vadállatok valahol a világban megalapítsanak egy olyan államot, ahol a nők ennyire rabok!

—Hát az lehet ám, hogy valóban nem örvendenénk neki!

—Na ugye! És hidd el, mi sem örülünk neki! Lehet hogy barbárok vagyunk, de ennyire azért nagyon nem! Különb is: hogy az istenbe szerezzek én ezeknek húszezer nőt?! Nem jelölhetek ki senkit parancsszóra, nem olyan világban élünk, itt demokrácia van, ha elrendelek ilyesmit, mindenki fellázad, engem azonnal leváltanak, s eltekintve attól hogy rögvest oda a politikai karrierem, de még ha ezt felvállalom is, akkor sem lesz az egészből semmi, mert úgysem engedelmeskedne nekem egyetlen rendőrhatalóság sem, de még a hadsereg sem! Még ha akarnék is engedni azoknak odafent, akkor sem tehetem, mert az egész tökéletes képtelenség, totál megvalósíthatatlan! Nem akarok engedni nekik, de ha akarnék se tudnám! Adj már tanácsot, mit tegyek!

—Mintha meg is fogadnád!

—Bevallom, lehet hogy nem fogadom meg, de ígérem hogy alaposan elgondolkodok rajta! És az is lehet hogy megfogadom! Mindenképpen tudni akarom, hogy mi a véleményetek!

—Jó. De te akartad. Idefigyelj, ha beleegyezel, rövid úton elintézhethetjük az egészet!

—Hogyan?

—Mindenekelőtt javaslom, hogy beszélj Egyessel, és azután intézkedj úgy, hogy nyugodt szívvvel felszállítod oda neki az összes fegyvert meg mindent amit csak kér, legfőképpen a zavaros agyú, nőgyűlölő követőit!

—És a nőkkel mi lesz?

—Magyarázd meg neki, hogy ahhoz idő kell.

—Jó. És utána?

—Nagyon egyszerű! Amikor már minden terrorista odafent van, akkor szólsz nekem, és három percen belül kozmikus porrá lőjük az egészet! És akkor az lesz hogy mindenkinek vége, nincs tovább!

—De Lidzsi, ezt nem mondhatod komolyan!

—Mitől vagy éppen olyan biztos, hát mondtunk mi csiszik valaha is bármit nem komolyan?!

—Na jó-jó, de hát...

—Mi bajod, sajnálod talán a terroristákat?!

—Azokat biztos nem, de hát túszaik vannak, meg ott az úrállomás is...

—Tudtommal az úrállomást úgyis rég le akartátok selejtezni!

—De most Pucsakacié.

—Pucsakacit bízd ránk, ha akarjuk majd kárpótoljuk, különben is megvolt neki már a maga haszna az úrvárosból bőven!

—Értem én, de hát a túsok!

—Hát igen, kár értük, de tulajdonképpen megérné, mert így egy egész sereg ocsmány, nőgyűlölő barbárt egy füst alatt likvidálhatnánk!

—Figyelj Lidzsi, ez a megoldás nagyon nem tetszene a bargani népnek!

—Nekem meg az nem tetszik, hogy a bargani nép közt olyanok élhetnek, akik most terroristáskodnak! Akárhogyis, ez a barbárok ügye, és még külön kegy a részemről, hogy hajlandó vagyok őket megsemmisíteni! De nyugodj meg, nem teszem ha nem egyezel bele!

—Hát nem is, most, hogy kiderült, hogy a bolygó egészének nem árthatnak! No nem mondom, ha minden túszt megöltek, akkor lehet hogy azt mondom, hogy legyen, nyírd ki őket! De amíg a túsok élnek, addig nem!

—Látod, ezért kérdeztem hogy megfogadod-e a tanácsomat! Mert előre sejtettem, hogy nem fog tetszeni neked!

—Ez nem is tetszik!

—Akkor mit akarsz tenni?

—Lidzsi, nem küldhetnél oda néhány csiszí kommandóst?! Mert biztos vagyok benne, hogy nektek vannak mindenféle szuper kézfegyvereitek!

—Persze hogy vannak. De ők akkor is csiszí, és csiszí életét nem kockáztatom barbárok miatt! Ha volna köztük csiszí tús, akkor naná hogy mennének a kommandósok, de így nem!

—De hát akkor ezek megvalósítják a maguk Szupremáciáját! Ezt nem akarhatod!

—Nem akarom. Sok mindent nem akarok. De attól hogy valamit nem akarok, még nem biztos hogy megakadályozom! Akárhogyis nézzük a dolgot, Kurtenázi, de a világmindenség teli van barbár bolygókkal, még hozzá milliósámmra! Eggyel több vagy kevesebb nem oszt - nem szoroz! Valamikor majd eljutunk ezekhez is a bolygók civilizálása során, s akkor majd végük lesz.

—Nem volna egyszerűbb már most a kezdet kezdetén eltaposni ezt a születőben levő szellemi férget?

—De igen, emiatt ajánlottam fel hogy ha akarod, kilőjük mindet egyszerre!

Az elnök sóhajtott. De nehéz dűlőre jutni néha a csiszíkkal!

—És mit szólna ahhoz, ha megpróbálok önként jelentkező nőket találni, és néhány hülye biztos akad, és ezek közé beteszek egy rakás női kommandóst is, aztán amikor ezek felmennek az úrvárosba, akkor...

—Akkor az lesz - vágott közbe Lidzsi - hogy azonnal kibiztosított gépfegyverrel várják majd őket, mert légy nyugodt hogy úgy lesz, és azzal kezdik hogy mindnek az agyába ültetnek egy elektronikus dilibogyót, s azután már hugyozni sem mehetnek engedély nélkül! Tehát erről lebeszéllek!

—Hát akkor pedig az lesz - mondta az elnök - hogy beszélek a fickóval, és azt mondom hogy keresek neki önkéntes nőket, de csak akkor küldöm fel neki őket, ha cserébe leküldi nekem a túsokat! - azzal megszakította a kapcsolatot.

Egyes csak kacagott az elnök ajánlatán.

—Hülyének nézel, faszikám?!

—Dehogy, ez nektek is jó lenne, mert sokkal több nőt kapnátok, mint ahány tüsszal most rendelkez!

—Az igaz! Csakhogy előre látom, hogy azt fontolgatod, hogy amint minden túsomat leküldtem neked, te szólna a csiszíknak, hogy semmisítsenek meg engem, mert azt mondd hogy értünk nem kár, és azokért az örült nőkért sem, akik maguk jelentkeztek! De ebből nem eszel! Idefigyelj, ha nem térsz jobb belátásra, akkor ledobok a fejedre egy úrkompot, benne néhány hidrogénbombával!

—Lárfári, azt a csiszí szétlövik! - nevetett az elnök megkönnyebbülten. Milyen okos volt hogy erre előre számított!

—Igen, lehet hogy megteszik - mondta Egyes - de előre szólok, hogy odalent néhány bombát elrejtettünk! Tehát nincs mindegyik idefent! Ellenben egy speciális rádiójelre ezeket felrobbanthatom! Nini, hogy elsápadtál! - és most ő vigyorgott. —Na szóval, a társaim Tvunk város központi repülőtere mellett fognak gyülekezni hat órán belül! Addigra legyen ott egy csomó nő is, akik velünk akarnak tartani! Hozd fel őket! Túsokat nem engedek el értük! A női túsokat különben sem engedném el, jók lesznek nekünk! Aztán amikor meglátjuk hogy hány önkéntes nő jön hozzánk, akkor majd megbeszélhetjük hogy honnét szerzed meg nekünk a többi! Mindenesetre ajánlom hogy tégy fel hirdetést a világhálóra, meg a tévékbe, mindenhová, hogy keresünk nőket rabszolgának, mert neked is úgy lesz a legjobb, ha minél több önkéntes lesz! Akkor kevesebbet kell paranccsal kényszerítened! És most eredj a picsába, nem akarok veled beszélni amíg itt nincsenek a társaim meg a nők! De ha nem lesznek itt, akkor kezdem a túsok kivégzését!

Bár valóban őrizték ketten is a túsokat, de őreiket a foglyok ezúttal nem is látták, mert becsukták rájuk a hálóterem ajtaját, s annak túlfelén posztoltak a terrorista őrszemek. A hálóteremben különben most többen voltak mint kellett volna lenni: itt volt ugyanis nemcsak a húsz szereplő meg Motoszka, de a tizenkilenc BIT tag is. Összesen tehát pontosan negyvenen voltak.

Belökés előtt alaposan átkutatták őket. Mindent elvettek tőlük ami fegyver lehetett volna, Decu bicskáját is, Mikla körömrészelőjét is, de még a csiszí holotévéket is, mondván hogy csak ne küldhessenek ezzel üzenetet sehová!

Aztán hogy odabent voltak, döbbenten, aggódva, rémülten, egyszer csak megszólalt Zix:

—Na tessék, látjátok, így megy ez! Előre megmondtam hogy baj lesz, egyszerűen mert itt vagyok! Vonzom a bajt, a szerencsétlenséget! Hadd halljam, ki az aki kezd már babonás lenni?!

—Én. - rebegette Mikla, és elsírta magát. Csarankádzi ellenben rászólt Zixre:

—Fogd be a szádát Zix, ez most nem igazi Kukkoló, most nem vesz a kamera, ne produkáld magadat! S főleg ne ijesztteges másokat!

—Jó, na, én csak kimondtam amit gondoltam!

—Nem kellett volna! - förmedt rá Zurna is.

—Most mi van, irónő kedves, betojtál?! Hát nem te mondtad hogy izgalomra vágysz?! Remélem élvezed?!

—Képzeld, élvezem valóban! Remélem ugyanis hogy hepiend lesz ennek az egésznek a vége, s ha az lesz, akkor jó buli lesz!

—Na meglátom akkor is ezt mondd-e, ha visznek hogy a fejedbe rakják azt az elektródát vagy mit!

—Zix, ha nem fogod be a pofádat, kiverem az összes fogadat! Mert arra sebesülten is képes vagyok, hogy veled elbánjak! - mondta neki Tromik, a kommandós.

—Pedig Zixnek igenis igaza van, megdöglünk mindannyian! Ugyanis teljes képtelenség hogy nőket küldjenek értünk odalentről a terroristáknak! Meghalunk mind! - kezdett nagy hüppögésbe Kui. S erre több sem kellett Motoszkának, odaszaladt, átölelte a nagylányt, s így vigasztalta:

—Ne sirj! Egészen biztos, hogy minden jó lesz!

—Ugyan miért!

—Hát mert már velem van a mamám! Már ez is jól alakult! Kezdenek jól menni a dolgok!

—Eh, ez semmit nem jelent!

—Már dehogynem! Meg aztán itt van velünk Lolita is!

—Mintha az olyan sokat jelentene!

—Még szép, hiszen tündér!

—Nem az!

—De az!

—De nem az, s ha mégis az lenne, az sem számítana, mert ugyan mit is tehetne, egy tündér akkor sem gyilkol ha tehetné!

—Az igaz, de majd szól a többi tündérnek, és azok idejönnek, elaltatják a rossz bácsikat, és minket magukkal visznek!

—Be sem tudnak jönni ide!

—Dehogynem, ha Iloé kimehetett az ürvárosból, akkor be is tudnak jönni! - derült mosolyra Zurna arca. —Hát persze, jól mondta ez a csepp gyermek! Igen! Lolita, máris igyekezhetsz hogy mozgósítsd rejtett képességeidet, és értesítsd a többi tündért!

—Én?! - képedt el Lolita.

—Naná hogy te, hiszen te vagy a tündér! Lehet hogy nem tudsz róla, mert valami titkos mutáns vagy, de igyekezz bízni magadban, és sikerülni fog!

—De hogy a nyavalyába értesíthetném őket, még ha tündér volnék is, holott nem vagyok az!

—Hát telepátiával! De tőlem varázslással is lehet, nem szabom meg neked! Figyeljetek, hát valóban nem kell semmitől félni, mert...

—De nem vagyok tündér!

—De igen, csak titkolod vagy még nem tudod magadról! De még ha valóban nem is vagy az, az sem számít sokat, mert a terroristáknak akkor is hamar végük!

—Hogyhogy?!

—Úgy, Lolita, hogy emlékezzetek csak, ott a légszilip előtt kiszámoltam, hogy az előző Kukkoló ötven százaléka valami különleges lény volt! Na és ha egy különleges Kukkolóban ez az arány, az azt kell jelentse, hogy most köztünk legkevesebb tíz idegen lény van! De még ha nagyon el-

számítottam is magamat, akkor is akad minimum három-négy! És ezt nem tudják a terroristák! Holott semmi esélyük! Mert mit is tehetnének olyan lények ellen, amiknek nem árt a világűr hidege sem! De ha árt, akkor is kell legyen egy rakás különleges képessége, hiszen azért szörnyeteg! Na és hát ezek a szörnyek, még ha nem is vallják be nekünk hogy azok, akkor sem hagyják majd hogy csak úgy kinyírjanak bennünket! Már amiatt sem, mert a maguk kinyírását sem hagyják, akkor meg úgyis elpusztítják a gazembereket! Tehát fel a fejfel!

—Hohó, egy pillanat! - szólott Röcepi. —Miből véled úgy, Zurna, hogy az *esetleg* köztünk levő bármelyik szörnyet is izgatná akár fikarcnyit is, hogy mi lesz bárkivel, aki nem ő maga?! Hiszen a szörnyek gonoszak!

—Nana! Először is egyáltalán nem biztos hogy gonosz! Az a szó ugyanis hogy „szörny”, az én szótáramban egyszerűen olyasmit jelent hogy nem ember, és igen különleges! Nem biztos hogy gonosz is! Na de még ha fel is tételezzük hogy gonosz, és a legrosszabbat tételezzük fel róla, hogy kifejezetten azért jött ide közénk hogy megegyen bennünket, még akkor is közbelép, épp mert ő maga akar becsócsálni minket, és nem akarja hagyni, hogy megöljenek minket a terroristák! Elvégre egy szörny, az többnyire ragadozó inkább és nem dögevő! Nem is volna méltó hozzá a dögevés! Nem hinném hogy hullákat akar enni, különben is, a hulláknak hétszentség hogy más ízük van, mint a friss falatoknak!

—No igen, ez lehetséges.

—Na látod! Megjegyzem, attól hogy egy szörny meg akar enni engem vagy bárkit, még nem okvetlenül tartom gonosznak! Természetesen nem öröm ha meg akarnak enni minket, de a farkas sem gonoszsgából eszik bárányt! A ragadozó, az ragadozó és kész! A gonosz az, aki cél és értelem nélkül pusztít, vagy okoz szenvedést! Ezek a szuprematák sokkal gonoszabbak mint egy feltételezett ragadozó szörny, mert kínozni akarják a nőket! Messze sokkal szívesebben lennének a zsákmánya valami emberevő szörnynek, mint hogy betegyék azt a bigyót a fejembe!

—Na de - ellenkezett még mindig Röcepi - meglehet tán hogy a szörny mégsem akar közbeavatkozni, mert például előnyösnek találhatja, hogy sok új lakó jön ide az úrvárosba, tudniillik további terroristák, meg rabszolganők, márpedig több ember közül kényelmesebben vadászhat, nagyobb lesz a változatossága, és így tovább!

—Igen, ez lehet - ismerte el kelleetlenül Zurna - na de végül mégis közbelépésre kell elszánja magát!

—Miért?

—Mert akármilyen nagyhatalmú szörny is, nem hinném hogy túlélné, ha a csiszík idepörkölnék a fegyvereikből egy kiadásat! Márpedig ne legyek örült író, ha nem úgy van, hogy legkésőbb amikor már minden túszt megöltek a terroristák, akkor a csiszík igenis felrobbantják ezt a kócerájt velük együtt! Én őszintén szólva csak azt csodálom hogy eddig nem tették meg! Lehet hogy ránk, túsztokra való tekintettel! De ha mindenkit megöltek, megteszik! Amikor tehát a terroristák túsztokat ölnek majd közülünk, akkor maguk alatt vágják a fát! Na és hát a szörny nyilván nem akar meghalni!

—De várj csak Zurna, megint tévedsz, mert a terroristák biztos nem ölnek meg minden túszt, megmondták hogy a nőket nem ölik meg!

—Hogyne, de azt is megmondták, hogy a nőket el sem akarják engedni semmi szín alatt! A nőknek tehát ilyen szempontból mindegy! Vagyis amint minden férfit megöltek, a csiszík támadni fognak! És arra semmi esély, hogy azt bárki túlélhetné itt! A csiszík ugyanis nem szoktak finomkodni ilyenkor! Na már most, a szörny legkésőbb akkor el kéne hogy meneküljön! Akkor meg már több értelme van ha már most a legelején nekidurálja magát, és győz!

—Na és ha a szörny inkább mégis elmenekülne a végén? Mert mi van ha annyira nem ember, hogy abszolúte nem érdekli őt, hogy emberek élnek-halnak-e?!

—Ezt el sem tudom hinni. Kell legyenek érzései egy szörnynek is!

—Biztos is hogy vannak, de nem emberi érzések!

—Nézd Röcepi, én hiszek annyira az emberi fajban, hogy higgyek abban is, hogy kell legyenek tulajdonságaink, amik még egy szörnyben is tiszteletet ébresztenek, amit értékelni tud, ami miatt úgy gondolja, hogy méltóak vagyunk az életre!

—De hát ő is azt akarja esetleg, hogy megegyen benneteket!

—Igen. De az más, és más a pocskéklás is! És az pláne nagyon más, hogy minket nőket tehetetlen rabszolgákká alázzanak, fejbe ültetett csippel vezéreljenek, hiszen gondolj csak bele Röcepi: tegyük fel van egy szörny, aki zsákmánynak tart minket, vadászna ránk, mint a macska az egérre! Na már most köztudomású, hogy a ragadozók élvezik a vadászatot! Állatkertben tartott nagyragadozók gyakran búskomorakká válnak és megdöglenek, éhen halnak, nem esznek, holott volna bőven mit mert etetik őket tisztességesen, de az nem kell nekik, mert ők maguk akarnak vadászni! Ezt mondhatjuk úgy is, hogy szeretik ha van esélye a vadnak a menekülésre! Na és hát ha mi nők megkapjuk azt az izét az agyunkba, akkor semmi esélyünk a férfiakkal szemben! A férfiaknak nem kell vitézeknek lenni, nem kell érteni a küzdelemhez, nem kell oda gyorsaság, de erő sem, hogy megnyomjanak egy gombot! Semmi esélyünk sem lesz! Ezt már meg kell értse a legszörnyebb szörny is! Azt, hogy ez egyszerűen nem tisztességes! Ez nem járja! Lehet hogy a szörny nem habozna hogy kitekerje mindönk nyakát egy jó lakoma kedvéért, és rendben van, tegye is meg, nem érdekes – de előtte intézze el a terroristákat, s hozzá úgy, hogy ne tehessék a nők fejébe a csipeket! Én sok-sok szörnyetegről írtam már, köztük igazán sátáni gonoszságúakról, még olyanról is amelyik abból szerzett magának energiát, hogy áldozatait halálra kínozza és a jajgatásuk eltette őt, de még ez is hagyott esélyt a zsákmányainak, még ebben is volt valami, hogy is mondjam, *zsiványbecsület*! De ezek a szuprematák nem ilyenek! Ha van köztünk szörny, akkor az illik hogy közbelépjen, hogy úgy mondjam szörnybecsületből, mert ezek a szuprematák még a szörnyek szörnységét is meggyalázzák! Mutassa meg a mi szörnyünk ezeknek, hogy vannak náluk nagyobb szörnyek is!

—Jaj, hagyjátok már ezt a hülyeséget, úgysincs itt senki szörny, és különben akár szörny, akár nem, megdöglünk mind egy szálig! - kiáltotta Torux.

—Pedig biztos hogy van itt is szörny, nem is egy, mert a világ tele van... - kezdte Zurna, de Torux így kiáltott rá:

—Dugulj már el, vagy betömöm a pofádat!

—Torux, te dugulj el, vagy én tömöm be a te pofádat! - mondta neki nyugodt hangon Röcepi.

—Hogy van merszed beavatkozni kettőnk beszélgetésébe?!

—De nekem elegendem van abból, hogy ez az örült - mutatott remegő ujjakkal Zurnára - ez állandóan szörnyekről hablatyol! Mindjárt kivégeznek minket, és ez az idióta állandóan a képzelete szüleményeivel jön!

—Lehet hogy neked elegend van ebből, de senki nem kérte ki a véleményedet! Különben is: most mit vagy beszarva attól hogy kivégeznek minket, hiszen ez nem is igaz!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy amíg az bekövetkezik, még hátravan sok óra! Hiszen határidő lett szabva az elnöknek! És lehet hogy az elnök teljesíti Egyes követeléseit! Legalábbis részben! Abban például cseppet sem kételkedem, hogy a többi terroristát felszállítja ide, a fegyverekkel és egyebekkel, mert miért is ne, ettől már nem lesz rosszabb a helyzet!

—De a nők?!

—Ha Egyes látja hogy legalább részben teljesednek a követelései, akkor biztos nem gyilkol rögtön, mert ő is tudja hogy nincs akármennyi túsza! Tehát holtbiztos hogy kitolja a határidőt! S azalatt sok minden történhet! Továbbá, még ha mégis kivégzésre szánja el magát, az akkor is úgy lesz hogy csak a férfiakat végzi ki, hiszen megmondta előre, vagyis a férfiaknak semmi aggódnivalójuk!

—A férfiaknak?! Nem a nőknek?! - kérdezte gúnyosan Torux.

—Úgy van. Ugyanis a kivégzés, az szerintem messze sokkal jobb mint ami a nőkre vár, a csip beültetése és az örök rabszolgaság! Ebben teljesen igazat mondott Zurna!

—De én is így gondolom! - szólalt meg Lolita. —Inkább vállalnám a kivégzést, mint azt!

—Vagyis ne fossál Torux - nézett rá tengernyi megvetéssel Röcepi - mert okvetlenül könnyebb sorsod lesz mint a nőknek, hiszen férfi vagy!

—Azistenit, nem tűröm hogy így beszélj velem! - pattant fel a férfi, és Röcepi felé szaladt.

Röcepi fel sem állt, ült nyugodtan az ágyon, és az ölében még mindig ott ült Motoszka. A kislány rémülten sikoltott fel, látva Torux fenyegető közeledését, ám eszébe sem jutott elmenekülni, inkább tapadt a nőre mint egy kullancs. De nem is kellett hogy elmeneküljön, ugyanis

Röcepi fel sem állt! Ám amikor Torux elébe ért, és rávetette magát, akkor egyszerűen felemelte a két karját, elkapta a férfi derekát, és a rohamozó Toruxot könnyedén átvette a feje fölé. Ebben persze nagy mértékben segítette őt a férfi lendülete is. Torux hatalmas nyekkenéssel csapódott a falnak, majd szinte lecsorgott róla mint egy nedves mosogatórongy. És jajgatott, mert nem törött ugyan csontja, de vérzett az orra, és fájt minden porcikája.

—Na, megnyugodtál végre?! - hallotta Röcepi hangját.

—Azistenit... te mocskos kurva...

—Hé, eddig Lolita volt a kurva neked, nem én!

—Minden nő kurva... basszaisten... ehhez egyszerűen nem volt jogod...

—Ej de jól adod! Nem volt talán jogom az önvédelemhez?!

Torux nem felelt.

—Nem semmi nő vagy te Röcepi! - mondta viszont Zonderáj kapitány. —Miként intézhetted el a fickót ilyen egyszerűen?!

—Hát, csak jó helyzetfelismerés kérdése az egész. - vont vállat szerényen Röcepi.

—Te biztos tudsz egy egész rakás önvédelmi fortélyt!

—Tudok is.

—De sosem járhattál ilyen tanfolyamra a bolygódon! - csodálkozott Lolita.

—Ugyan már, hát hiszen meséltem, hogy gyermekkoromban még velem éltek a szüleim! Ők sok mindenre megtanítottak. És muszáj is volt. Nemegyszer kellett legyőznöm veszélyes vadállatokat ahhoz, hogy életben maradhassak. És az igaz hogy ezt általában lézerpisztollyal tettem meg, de nem akkor amikor előhúzni sem volt időm, mert váratlanul támadtak rám. Aztán meg egy idő után ki is merült a pisztoly!

—Hm... - és Zonderáj kapitány tűnődve nézett rá. —Mondd csak, elhiszed-e, hogy én nem akarom megvárni amíg kivégeznek?!

—Miért is kételkedjek ebben?

—Akkor figyelj rám, de figyeljen mindenki más is! Támadjuk meg egyszerre őket, és bár biztos sokunk meghal, de hátha győzünk!

—Kizártnak tartom. Hiszen láttam huszonnyolcas számot viselőt is köztük, tehát legalább annyian biztos vannak... - kezdte Bajdzsá, de Tromik így szólt:

—Na és?! Igaza van Zonderájnak, mert mi még annál is többen vagyunk!

—De jelentős részünk nő. - ellenkezett egy BIT-tag.

—Az nem számít, mert hiszen láttad hogy Röcepi milyen egykettőre palacsintát csinált Toruxból! A nők nem okvetlenül gyengébbek!

—Na de - ellenkezett Lolita - én nem tudok ám semmiféle küzdelmi fortélyt! És a legtöbben így vagyunk ezzel! A BIT tagjai holtbiztos hogy nem az izmaikat gyakorlatoztatták, hanem az eszüket! Ellenben lehet hogy vannak ezek többen is mint huszonnyolc! És fegyvereik is vannak, nekünk meg nincsenek! És abban is biztos vagyok, hogy ide fel e szuprematák közül kifejezetten azok jöttek, akik mind jól értenek a verekedéshez! Biztos akad köztük aki nem, de az még nincs is idefent, az majd csak ezután fog feljönni, ha az elnök felküldi! Itt most a - hogy úgy mondjam - elit osztaguk van! Közülük legfeljebb az orvosuk, a doki aki a csipbeültetőgépet rakja össze, csak ő nem ért a bunyóhoz, de lehet hogy még ő is! Semmi esélyünk! Ez csak a gyors halált eredményezi, mást nem!

—Az is jobb, mint hogy meghülyítsenek egy kéretlen agyműtéttel! - mondta maga Írix királyné.

—Hogyne, ebben én is egyetértek - mondta Lolita - de ezt azért tartogassuk a végső esetre! Amíg nem visznek el minket műteni, meg nem kezdik el a kivégzést, addig ne ugráljunk! Végülis még az is lehet hogy felküldenek ide bargani kommandósokat, vagy akár a csizsik próbálják megszállni az űrvárost...

—Azok biztos nem! - legyintett Tacsanka néni. —Ez a szemükben csak a barbárok handabandázása! Jól ismerem őket, figyeltem a szokásaikra, mert hiszen tőlük akartam új szívet szerezni! És Lidzsi taki mondta is most, hogy nem akarnak ebbe beavatkozni! Ők csak megvédik Bargant, azt is csak amiatt mert magukat is megvédik, és kész! Nem, nem, kedveském, Zonderájnak és Tromiknak igaza van, nekünk kéne valamit kitalálnunk, csak éppen mert én sem hiszem hogy olyan egykettőre legyőzhetnénk ezeket, itt nem elég a váratlan támadás,

mert még lehet is hogy emiatt megölünk belőlük egykettőt, na de mi lesz azután?! Ezt ki kell találnunk alaposan! Nem rohanhatunk bele a vakvilágba! Mindenesetre az biztos, hogy teljesen védtelenek nem vagyunk! Akadnak itt bútorok, ezekből letörhetünk deszkákat, léceket, és azért akadnak férfiak is köztünk szép számban! Még Torux is segíthet nekünk, ő mint színész, biztos sokat verekedett a filmjeiben.

—Soha! Azt mind csupa kaszkadőr végezte helyettem! - morogta a férfi, még mindig vérző orrát páttyolgatva.

—Anyámasszonykatonája! - pislogott feléje megvetően Mikla.

—Miért, Lolita talán jobb nálam, csak azért mert ő maga baszott, és nem dublőr végezte helyette?!

—Szerelmes vagy belém, hogy állandóan a puncimon jár az eszed? - kérdezte Lolita, cseppnyi ingerültséggel a hangjában.

—Nem, de nem akarok meghalni!

—Akkor azzal törődj és ne velem, mert nem én akarlak megölni!

—És valóban jobban tennéd ha leszálnál végre Lolitáról, mert nekem is nagyon elegendem van belőled már! - förmedt rá Mikla.

—Hej de véded, pedig semmi hasznatok nem lesz belőle, ugyanis Lolita azzal henceg hogy Iloé és Kajjám vallását követi, ő tehát akkor sem ölné terroristát, ha módjában állna!

—De mennyire hogy megteszem ha módomban áll! - mondta keményen Lolita. —Nem szívesen, az igaz, de mondtam már talán, hogy csak elméletileg értek egyet Iloé nézeteivel, gyakorlatilag azonban csak akkor követem azt, ha becses életemet nem fenyegeti veszély!

—Az életedet most sem!

—Naná, csak a szabad akaratomat! Ez rosszabb még a halálnál is, jól mondta ezt Zurna! Természetesen ha módomban állna, nem ölném meg a terroristákat sem, inkább, mit tudom én, elaltatnám őket vagy összekötözném vagy ilyesmi, de ha nincs rá más mód, márpedig valószínűleg nem lesz, akkor igenis megölöm amelyiket csak tudom, némi szívfájdalommal ugyan, ellenben garantáltan habozás nélkül! Holott még csak nem is annyira saját magamért!

—Hát akkor miért?! - meredt rá csodálkozva Röcepi.

—Azért, hogy meg ne valósuljon az ő Szupremácia nevű országuk! Amire ezek készülnek, az a legfertelmesebb, legtöményebb gonoszság, amit csak el lehet képzelni! Még ha valóban tündér lennék, akkor is kötelességemnek érezném ezellen küzdeni, mert ha rossz is a terroristák halála, de ezzel temérdek még sokkal nagyobb rosszat és gonoszságot akadályozunk meg! Jól mondta ezt Zurna, igenis jól mondta, ha lenne köztünk valami szörny, ami sorra fel akarna falni bennünket, azt sem tartanám olyan gonosznak mint ezeket! Nem hiszek benne hogy van köztünk ilyen, én nem vagyok Zurna, csak úgy az elveim világossá tétele érdekében mondom, hogy ebben egyetértek az írónővel! Sőt, ha netán mégis volna ilyesmi köztünk, csak azt mondhatom hogy rendben, egyen meg minket, de csak úgy, ha megeszi a terroristákat is! Sőt, azokat előbb, mint minket! Én ugyanis, tudjátok meg, valóban a megtestesült gonoszság tömény kivonatának tartom ezeket. Gyűlölöm őket, nem azért mert ölnek, hanem azért amire készülnek, a nők végleges elnyomására törekvésük miatt! Én úgy vagyok ezzel, hogy habozás nélkül vállalnám a magam részéről a kínhalált is, ha biztos lehetnék benne, hogy ezzel megakadályozom a céljaikat! Nem a mi megölésünket, hanem azt, hogy létrejöjjön az ő országuk! Ennek megakadályozása olyan nagy és nemes cél, hogy valójában már alig is érdekel engem hogy mi lesz velünk, mert mindannyiunk halála árán is meg kell ezt akadályoznunk! Ez érdekel, nem más! És azt hiszem ki is találtam valamit!

—Nocsak! - meredt rá Decu.

—Bizony ám! Valóban fel kell lázadnunk, de úgy valahogy, hogy azután legalább Zonderáj kapitány életben maradjon.

—Miért épp én?

—Mert te egészen biztos értesz az ürváros vezérlőterméhez! Oda el kell jutnod...

—És szétrombolnom?

—Nem. Hanem beindítani az ugrást! El kell kezdened gerjeszteni a hipermezőt!

—Hová ugorjak?

—Tökmindegy mit táplálsz be koordinátaként, mert úgysem ugrasz sehová! Emlékezz csak Lidszi szavaira: amint elkezd gerjedni a hipermező, a csiszik azonnal észlelni fogják, és szétrobantják ezt az egész mindenséget! Mi ugyan meghalunk, de a terroristák is! És ez a terv igenis kivitelezhető! Azt ugyan nem hiszem hogy minden terroristát legyőzhetnénk idefent, de ez nem is szükséges, elég ha csak sikerül egy darabig elszöknünk előlük! Nagy az úrváros, és ők nincsenek sokan, nem lehetetlen hogy elbújjunk előlük, azután Zonderáj kapitány bemegy a vezérőbe...

—Eh, ott biztos akad belőlük!

—De lehet hogy nem számít támadásra! És lehet hogy sikerül nekünk is szert tenni fegyverekre, az első néhány legyőzött terroristától! Bátornak kell lenni, nem szabad sajnálni a küzdelemben az életünket, úgyis tökmindegy hogy mikor hal meg valamelyikünk, mert ha a csiszik lőnek, vége lesz mindenkinek! És épp ez a cél, hogy lőjenek!

—De én nem akarok meghalni! Halj meg te, hülye szuka! - sikoltotta Torux, és Lolita felé ugrott, de útja Röcepi mellett vezetett el, és az aranyiszőke szépség egyszerűen kinyújtotta a lábát amiben a csak Lolitára figyelő színész felbukott, és ismét nyekkent egy jó nagyot, csak ezúttal nem a falon, hanem a padlón. S most Tromik, a kommandós odasántikált Torux mellé, s egyetlen szó nélkül alaposan tarkón ütötte tenyérével.

—Nyugi, nem öltem meg, csak elájult! - magyarázta meg a tettét. —Jobb ez neki is így, legalább amíg alszik, addig nem retteg!

—De én sem akarok meghalni! - suttogta Motoszka Röcepi ölében.

—Nyugi, én sem! - mosolygott Röcepi, de tényleg olyan nyugodtan, hogy ő volt a legnyugodtabb mindenki között. —Figyelj Lolita, te ezt komolyan mondtad?

—Naná, életemben semmit még nem mondtam ilyen komolyan!

—Képes volnál feláldozni az életedet egy ilyen... izé... *eszmei* cél érdekében?!

—Habozás nélkül! - és Lolita olyan nyugodtan nézett Röcepire, hogy most ő is ugyanolyan nyugodtnak látszott, mint az aranylő hajú szőkeség.

—Hm... nem is tudom minek nevezzelek: bátornak vagy örültnek!

—Valószínűleg egyszerre vagyok mindkettő. Az örültségem miatt bátor, vagy pedig beleörültem a bátorságomba! Bár meg kell jegyezzem, hogy ilyen esetben valószínűleg a csiszik is ugyanígy gondolkodnának. Az én egyéni életem jelentős értékkel bír a szememben, de azért akadnak esetek, amikor alárendelt fontosságúnak tűnik!

—Hm... nem hinném hogy sokan akadnak idefent, akik osztják e nagy elszántságodat!

—Tévedsz! Én máris beleegyeztem Lolita tervébe! - szólt Zonderáj kapitány. —Már amiatt is, mert ezek a mocskok odakint megölték az űrkom pilótáit, pedig minden valamirevaló űrhajóst személyesen ismerek a Barganon, valószínűleg az áldozatokat is, márpedig a szememben aki űrhajóst öl, az magasan rászolgált a halálra! Ha csak módom lesz rá, bízhat bennem Lolita, és bekapcsolom a hiperhajtóművet, de be ám, egyetlen nanoszekundumot sem fogok habozni!

—Tulajdonképpen - szólt tűnődve Tacsanka - szívesebben vennék valami olyan variációt, amiben kinéz nekem a túlélés! Én tehát amondó vagyok, hogy előbb próbáljunk meg eljutni egy űrkomphoz! Tudniillik mert azon elmenekülhetünk! És ha már nem lesz idefent egyetlen tűsz sem, akkor is felrobbanthatják a csiszik az úrvárost! Ha azonban ez valamiért nem jönne össze, akkor nem bánom, legyen meg Lolita terve! Végülis amilyen öreg vagyok, nem sokat vesztétek!

—Lolita, én is támogatom a tervedet, de egy feltétellel! - szólt Dardáj.

—Mi az?

—Igazán kitalálhatnád! Légy az enyém! Nem akarok úgy meghalni, hogy nem öleltelek! Amióta csak megláttam az első pornófilmedet, egyfolytában utánad sóvárgok!

—Nem zavar hogy nem érzek vágyat irántad?

—Nem! Különbben is, hiszen te annyi rengeteg fickóval voltál már, mi az neked hogy velem is?! Kérlek! Tied vagyok, mindent megteszek amit csak akarsz, de légy velem kérlek! Esküszöm mindenre amire csak akarod, hogy utána nem tudsz tőlem olyat kérni amit meg ne tennék, akár felrobbantok egy atombombát is úgy, hogy rajta ülök, ha ezt akarod, de légy velem!

—Most azonnal?

—De hát ugyan mikor máskor?!

Lolita sóhajtott egyet.

—Legyen neked! Menjünk oda a leghátsó ágyra, Ug herceg biztos lesz oly kedves hogy elmegy onnan erre az időre! - azzal máris kibújt a ruhájából.

—Pfuj! - fintorgott Ug. —Itt mindenki előtt...

—Ne nézzen aki nem akar! - vont vállat Lolita. —És a vécébe mégsem mehetünk be, az túl kicsi erre a célra!

—Hát te aztán valóban nagyon meg akarsz akadályozni a terroristák tervét! - ámult Röcepi.

—Naná! De annyira hogy most rögtön szólok: ha valaki férfi döntése csak ezen múlik, leszek akárkivel is! - azzal már le is heveredett az ágyra. Dardáj boldogan mosolyogva dobta le a gatyáját. Mindenki félrenézett szemérmesen. Zix ellenben ezt mondta:

—Én is nagyon szívesen lennék veled Lolita, akár itt mindenki előtt is, de enélkül is támogatom a tervedet!

—Tudod mit, gyere akkor, rendes fickó vagy, megérdemled!

—Tudom, de mégsem megyek. Szeretem ugyan a pornót, s előben biztos még sokkal jobb mint csak nézni, de nem fekszem le veled. Ugyanis nem akarom, hogy valami szerencsétlenség érjen téged!

—Nem mindegy az, amikor úgyis meghalunk legkésőbb a csiszik lövésétől?!

—Az igaz, csak hogy mi van ha az a szerencsétlenség az lesz, hogy nem tudunk eljutni a vezérlőbe, vagy ott elindítani az ugrási folyamatot?! Szóval, én azt mondom, hogy ha már ott vagyunk, s már gerjed a hipermező, akkor ott a vezérlőben boldogan egyesülök veled, de előbb nem!

—Rendben! - mondta Lolita, bár e szót már inkább csak nyöszörögte, ugyanis Dardáj javában „dolgozott” rajta. Hiába, Lolita úgy látszik olyan nő volt, aki nagyonis élvezi a szakmáját.

—Én is támogatom Lolita tervét, már szakmai büszkeségből is! Világéletemben terroristák ellen harcoltam, most is azt teszem, az életem árán is! - mondta keményen Tromik, a kommandós.

—Én is támogatom a tervet - mondta Decu. —Nem mintha azt hinném hogy sok hasznomat vehetnétek, de elvben és szerény lehetőségeimtől telve támogatom, egyszerűen mert én az értelem országát akartam megvalósítani, s ha az már nem jöhet létre, akkor már bosszúból sem hagyom hogy megvalósuljon az a Szupremácia, ami annyira nyilvánvalóan nem az értelemre hanem az erőszakra épül! És felszólítom mint elnökük a BIT valamennyi tagját, hogy ők is csatlakozzanak ehhez a tervhez!

S azok valóban csatlakoztak is.

—Én is pártolom Lolita tervét - mondta Mikla - egyszerűen mert szégyenkezem Torux viselkedése miatt! Szégyent hoz a viselkedésével a színészet nemes mesterségére, s bár ő is színész és én is az vagyok, de ezennel elhatárolom magamat tőle! Ellenben ezennel ünnepélyesen bocsánatot kérek Lolitától minden ellenséges szóért és gondolatért amit valaha mondtam neki vagy gondoltam róla! Ugyanis rájöttem hogy ő valóban művész, sőt, sokkal nagyobb művész mint én! Messze sokkal nagyobb! De annyira, hogy én hozzá képest csak szerény, jószándékú színészgyakornoknak vagyok mondható!

—Hogyhogy?! - kérdezte Lolita, még mindig Dardáj alól, mert úgy tűnt hogy azért figyel közben mindenre.

—Hát úgy, hogy azt nem tudom hogy a színpadon miként játszanál, de attól még igenis művész vagy: a bátorság művésze! És az ötleted is kiváló, méltó az IQ-dhoz! Azt hiszem én tanulhatok tőled, tudniillik bátorságot, méltóságot, emberi tartást! Ha netán túlélénk ezt, akkor ezennel úgy nyilatkozom, hogy örök időkre a barátnőd vagyok, sőt, vértestvérednek tartom magamat, ha elfogadsz annak!

—Máris annak tartalak!

—Én is csatlakozom a tervhez - mondta Zurna - ugyanis ez végre valami izgalom lesz, valami kaland, aminek aktív részese vagyok! Mert eddig nem nagyon tetszenek a történetek, mert passzív szerepre vagyok kárhoztatva, de alig várom, hogy főszereplővé lényegüljek át, akár éle-

tem árán is! Remélem komputervezérelt a vezérlőpult, mert ha netán egyedül érnék oda, akkor remélem hogy a menük segítségével csak rájövök hogy miként kell elindítani az ugrást!

—Nem olyan nagy szám az, meggy akárkinek - mondta Zonderáj kapitány - amennyiben nem fontos hogy hová ugrik! Mert a nehéz a koordináták megtalálása, de ahelyett most találomra is bepötyöghetsz akármit!

—És te Dumdi, mit gondolsz? - kérdezte Zurna.

—Hát azt, hogy bassza meg a jegesmedve, veletek tartok, mert annyira szeretném ezeknek beverni a pofájukat! És ha nem lesz idejük előhúzni a fegyvert, akkor sikerülhet is, mert egyikük sem néz úgy ki mint egy gardróbszekrény, márpedig rólam egyszer ezt mondta valaki!

Néhányan e szavakra elkuncogták magukat. Prok úr pedig felsóhajtott.

—Ha ennek vége, azonnal kiléptem a Kukkolóból! Ide sem kellett volna jönnöm!

—Most a jelen pillanattal törődj! Velünk tartasz vagy sem?! - kérdezte Mikla.

—Van talán más választásom?

—Naná, ülsz a valagadon, mereszted a fenekedet, és várod békésen mint egy barom, hogy mikor mészárolnak le!

—Azt nem nekem találták ki. Persze hogy veletek tartok. De azt akarom hogy a legelső terrorista nagy kését nekem adjátok! A gépfegyver nem kell, ahhoz nem értek, de a késhez egy kis sé igen, mert ezeknek sem lehet nehezebb a szíven szúrása, mint egy disznóé, azt meg már sokat csináltam!

—Megkapod a kést! Adjuk csak a szakértőnek a pengét, mert jó szerszám nélkül bolond a mester! - mosolyodott el Tromik.

—Nem hallottuk még a királyi párt! - követelte tőlük a választ Mikla, mintha átvette volna Lolita helyét.

Ratkum és Írix egymásra nézett, majd Ratkum így szólt:

—Nem hagyom, hogy valaki furkálni kezdje Írix fejét! Ennél valóban jobb a halál is! Világos hogy veletek tartunk, ez kérdéses sem lehet! És talán hasznatokra is lehetek, mert jó harcos voltam fiatal koromban! Kár hogy nincs errefelé egy kard. De a kés is jó fegyver lesz. Jössz velem, Ug herceg?

—Megyek felség! - bólintott a herceg. —De mit szól ehhez Dr. Csarankádzi?

—Azt, hogy előre éreztem, hogy nekem nem szabadna a világűrbe mennem! Hallgatnom kellett volna a megérzéseimre! Ha úgy tetszik hát az előítéleteimre! De mit is tehetnék, én sem akarom hogy távirányítású biorobottá tegyenek! Megyek veletek! Bár az biztos, hogy soha életemben még egy csirke nyakát sem vágtam el!

—Lányok? - kérdezte a herceg a három árva lányt.

—Ne hülyülj meg herceg, mi a nyavalyát tehetnénk, azt hiszed megvárom amíg a fejembe rakják azt a bigyót?! Úgyis igyekeznék tökönrúgni a mukit aki odavonszolna a géphez, tehát akár veletek is tarthatok! - mondta szabadszájúan Bajdzsá. És két társnője is bólogatott.

Ekkorra már Dardáj is lekászálódott Lolita formás testéről, Lolita felöltözött, újra közéjük telepedett, s így szólt Röcepihez:

—Tehát a döntés egyhangú: életünk árán is megpróbáljuk megölni ezeket idefent! Velünk tartasz te is?

—Elismerésem a bátorságotoknak! És igen, veletek tartok, de egy feltétellel: várjuk meg ha lehet, amíg feljön ide a többi terrorista is! Mert akkor már miért ne pusztítsuk el mindet egyszerre!

—Akkor már nehezebb lesz megszökni!

—Ugyan már, akkor sem őriznek bennünket többen, a többi terrorista biztos másutt serénykedik majd! És nem hinném hogy akár a vezérlőteremben is többen gyülnének össze ettől!

—Lehet hogy ha soká várunk, akkor már késő lesz amikor rászánnánk magunkat! - ellenkezett Zonderáj.

—De az is lehet hogy még nagyobbak is lesznek az esélyeink! Ugyanis ne feledd el kapitány, hogy most még gyanakvóak velünk szemben a terroristák! Ellenben ha egy ideig jól viselkedünk, akkor megnyugszanak, lebecsülnek minket, lanyhul majd az éberségük, biztos fáradnak is, hiszen nekik is szükségük van pihenésre, továbbá el is bízzák magukat, örvendeznek

majd, mert teljesül a követeléseik egy része! Azt hiszik, már minden rendben van, csak még egy kis idő, és mindent elérnek! Aztán meg, nekünk csak jó, ha lesz idefent egy csomó fegyver! Ugyanis ők most is állig fel vannak fegyverezve, de mi nem! Ha még több lesz idefent a fegyver, akkor sem akaszthatnak magukra többet, de lehetőségünk lesz talán nekünk is szerezni azokból!

—Azokat biztos őrzik!

—Igen, de az úgy valahogy lehet, hogy őrzi majd azokat két-három fő, ha azokat legyőzzük, egyszerre sok fegyvert zsákmányolhatunk, míg így ahogy most van, annyi terroristát kell legyőznünk, ahány fegyverhez akarunk jutni! Nyilvánvaló hogy mi éri meg jobban! Én tehát beleegyezem a tervetekbe, de amíg nem történik semmi szörnyű, addig maradjunk még nyugton, amíg csak fel nem jönnek ide a többiek is! Ha már pusztítunk, sokat pusztítsunk, amiatt is, mert csak egyszer pusztíthatunk belőlük, lévén hogy csak egyetlen életünk van!

S ebbe mindenki beleegyezett.

Teltek-múltak az órák. S végül a határidő letelte előtt nem sokkal jelentkezett az elnök. Egyes ezt nagy elégtétellel vette tudomásul.

—Elindult az űrkomp a követőid egy részével! - mondta neki az elnök. —Nagy teherűrhajó, hatszáz főt visz egyszerre! De húsz percen belül indul egy következő is, és azután folyamatosan. Teli vannak zsúfolva mindazzal, amit a követőid az űrkomphoz vittek.

—Nagyon helyes, ezt már szeretem! Készen állunk a fogadásukra! De mi van a nőkkel?!

—A bolygó minden zugában hirdetik minden médiában, hogy nőket keresnek rabszolgának! És bár nem hittem volna, de akadnak is bőven örültek akik boldogan jelentkeztek. S bár mindnek megmondtuk hogy miféle sors vár rájuk, csip az agyukba meg ilyesmi, de ez alig néhánynak vette el a kedvét, ellenben amikor ezt is belevettük a hirdetésekbe, rögvest megugrott a jelentkezők száma! Elképesztő, hogy mennyi hülye van a bolygón: már több mint kétszázan vannak! Némelyek be is vallották hogy született mazochisták, mások egyenesen abban reménykednek hogy halálra lesznek kínozva. De akad néhány mélyen vallásos nő is, aki úgy gondolja, hogy szenvedéseivel kiérdemelheti a túlvilági jutalmat!

—Nem bánom én azt sem, lehet tölem vallásos is, de a kétszáz, az kevés!

—Jelen pillanatban kettőszáztizenegy a számuk.

—Nagyon kevés! Ez egyetlen ezer sincs, hol marad ez a húszezertől?!

—Keressük folyamatosan őket, de ennyi idő alatt többre igazán nem számíthatsz, kész csoda hogy ennyien is vannak!

—Akkor ne várj önkéntesekre, vezényeld ki a hadsereget valami kisváros köré, és egyszerűen pakoljátok be az űrkompba az összes ott levő nőt!

—Egyes, ne viselkedj úgy, mintha nem ebben a világban nőttél volna fel! Ez egyszerűen nem megy!

—Nem-e?! Majd én megmutatom hogy megy! Ha nem engedelmeskedel, a társaim felrobbantnak odalent egy atombombát!

—Ezt nem hinném!

—Miért nem?!

—Mert beszéltem Lidzsivel, és jelenleg odalent akkora a zavarás, hogy egyetlen frekvencián sem működik semmiféle elektromágneses kommunikáció! Nem vagy képes üzenetet küldeni nekik! Semmiféle adás nem működik! Azaz, ez nem igaz: a csizik holotévéje működik, tökéletesen, csak hogy azon te nem üzenhetsz az égvilágon semmit, mert azt a csizik ellenőrzik! De még ez is csak túlzásba vitt biztonsági intézkedés, ugyanis egyszerűen nem hiszem el, hogy volna bárki, aki robbanthatna! Azért nem hiszem el, mert akik fel akarnak menni hozzád az űrvárosba, azok nem robbanthatnak, mert amint összegyülekeztek a starthoz, azonnal körbe lettek véve mindenféle rádiózavaró eszközzel, tehát még ha náluk is a távirányító, az használhatatlan! De meg nem is lenne érdekük a robbantás, mert minden rendben megy, hiszen fel lesznek véve! Üzenetet sem kaphatnak tőled hogy robbantsanak! És azt se meséld be nekem, hogy maradt odalent valami híved, aki nem tart velük, és az robbantana! Nem hiszem! Aki ugyanis olyan örült hogy osztja a nézeteidet, az nagyonis el akar menni maga is Szup-

remáciába, hogy ott a nők ura lehessen, az nem fog lent maradni, hogy hátha szükséges lesz robbantani! Azt elhiszem hogy vannak atombombáid, de azt nem, hogy marad odalent valaki, aki robbantana! Bomba lehet hogy maradt odalent, de azt viszont nem tudod felrobbantani odafentről, hála a csiszíknak! Mi keressük szorgalmasan az önkénteseket, az rendben van, de...

—Na jól van, várjuk meg hogy mennyien lesznek! - fújta Egyes. —Majd meglátjuk hogy hogy lesz - mint lesz! De ha nem lesznek elegenden, akkor jaj a túszoznak! Kapsz még három órát!

A három óra alatt megérkezett több úrkomp is az úrvároshoz, benne a többi szuprematával, s a néhány önkéntes nővel.

Amikor az egyelőre utolsónak tűnő úrkomp is dokkolt, Egyes belépett a társalgóba, hogy beszéljen az elnökkel. Az elnök ugyanis szinte beköltözött Pucsakaci stúdiójába. Tehette, egyelőre nem volt fontosabb dolga mint ez a terroristaválság. Amit különben lehetetlen volt eltitkolni, mert az első pillanattól kezdve közvetítette a VTV. Az biztos hogy jelenleg ez volt a legnézettebb tévéadó, mert aki csak tehette a Barganon, ezt nézte! Már amiatt is, mert jelenleg az összes televízió amit nem a csiszík sugároztak a csiszí holotévére, mind elnémult, az atombombák miatti rádiózavarás végett.

—Halljuk hogy még hány nő van odalent! - kérdezte azonnal Egyes.

—Jelenleg még tizenhatan várnak itt a felvitelre, akik azóta jöttek.

Egyes elégedetlenül ráncolta össze a homlokát.

—Hülyének néztek?! Még azokkal együtt sem éri el a háromszázat a nőink száma! Ráadásul azok is akiket eddig felküldtél nekem, jelentős részben mindenféle vénségek, vagy pedig hulladoznak valami betegségtől!

—Az idős nők valószínűleg apácák, akik az Úr iránti tiszteletből... - kezdte az elnök, de Egyes közbevágtott.

—Nem érdekel! Engem ugyanis csak az eredmény érdekel! Hol maradnak például a halálra ítélték?!

—Azóta már utánanézttem az Igazságügyminisztériumban, s jelenleg egész Barganon mindössze négy nő vár a halálbüntetése végrehajtására! Azóta már beszélt is velük maga az igazságügyminiszter, felajánlotta nekik hogy helyett mehetnek hozzátok, ebből egyetlen fő vállalta, ő már ott is kell legyen nálatok, mert már felküldtük, a neve Rottagla! A másik három azt mondta, hogy inkább a halál! És az alkotmánybírák úgy döntöttek, hogy aki nem vállalja az ilyesmit önként, azt nincs jogunk akarata ellenére hozzátok küldeni! Azt mondták, mindenben engedhetünk terroristáknak, ami pénzt, anyagi javakat, vagy a büntetések elengedését illeti, de ez az a pont, amit nem léphetünk át: nem szolgáltatathatunk ki embereket nekik azok akaratá ellenére, mert akkor mi magunk válnánk terroristákká! Tehát fenyegezz akármivel, Egyes, de ezt nem fogod megkapni, s ha tovább erősködöl akkor csak azt éred el, hogy beszüntetjük az önkéntes nők keresését is!

—Na jó! Majd mindjárt meglátjuk, hogy így beszélsz-e akkor is, ha kivégzek valakit az orrod előtt!

—Biztos lehetsz benne hogy igen, tudniillik nekem teljesen mindegy, hogy a most ott levők közül végzel ki valakit, vagy azok közül, akiket akarata ellenére kéne odadeportálnom hozzád! Elárulom, hogy én tulajdonképpen az önként vállalkozók odaküldését is elleneztem, de a kormány többi tagja leszavazott! Aminek különben végtelenül örvendek, mert így övék a felelősség, nem az enyém!

—Jó, te akartad! - azzal Egyes odafordult egy másik férfihoz: —Nyolcas, hozd be a kőpadot!

Hamarosan betolt Nyolcas egy kerekeken guruló ágyféleséget a társalgóba, a székek által alkotott kör közepére. Az ágyon szíjak voltak a kőzandó személy rögzítésére, s az ágy alatti tartópólcockán különböző kések, tűk, fogók, meg valami elektromos bizgentyű.

—Most akkor tereld ki ide a foglyokat! S mert negyvenen vannak és húsz a székek száma, akiknek nem jut hely, az álljon egy-egy szék mögé! Hadd lássa őket az elnök!

A foglyok nemsokára be lettek terelve oda, s akinek jutott hely, engedelmesen le is ült. A BIT tagok nőivel együtt pontosan húsz volt a nők száma, és így ők ültek le a székekre, mert a férfi-

ak ösztönösen átengedték a nőknek a székeket, egyedül Tacsanka néni döntött úgy, hogy állva marad, helyette a sebesült Tromik ült le, s állt még Röcepi is, ő épp Tromik mögött. Motoszka ezúttal Tromik ölébe ült. Nem akart messzire szakadni „anyukájától”. Ratkum király Írix királyné háta mögött állt, s azt leste, milyen messze áll tőle az egyik terrorista. De valószínűleg sokan mások is ezt szemlélték.

Aki viszont mégsem, az a kínpadot figyelte sápadtan. Nem kellett megmondani hogy az mi, ugyanis nagyon jól látszott rajta. Itt volt Torux is, mert eddigre már magához tért.

—Hölgyeim és uraim - szólt Egyes gúnyos színpadiassággal - örömmel közölhetem veletek, hogy elérkeztetek Kukkolótok legdrámaibb pillanatához! Remélem ezt is élőben adja Pucsakaci, és látja az egész világ! Hálás lehetsz nekem a nézettség növeléséért! Így van, Pucsakaci?

—Így van Egyes! Annyiból legalábbis, hogy élőben adom. De nem vagyok hálás, tudniillik mert nincs módom reklámbetéteket beleszúrni a műsorrészek közé! De ha volnál olyan szíves elhagasztani a kivégzést...

—Nem volnék szíves! És igazán rútul hálátlan vagy! Na de mit sem számít! Szóval, mélyen tisztelt publikum, a Kukkoló eddigi vendégei, a BIT-esek ezennel átlényegülnek maguk is szereplőkké! És ezen kibővült szereplőgárda most ki kell szavazzon maguk közül egy főt! Ezt az illetőt most halálra kínozzuk! Persze nem ti, hanem én, sőt inkább a segédek! És van egy rossz hírem: az illető csak férfi lehet! De a nőknek sem kell aggódni, mert már nem is sok idő múlva üzembe lesz helyezve a csipbeültető gép, a fiúk már gőzerővel dolgoznak rajta! Sajnos nagy darab masina, kissé soká tart összerakni, mert alaposan szét kellett szedni, hogy beférjen az úrkompba! De ígérem hogy nem lesz a nőknek okuk panaszra! Mindenesetre ez most a férfiak próbatétele! De megengedem hogy a nők is szavazzanak, utoljára még kiélvezhetik a döntési jogukat, mondhatni bosszút állhatnak azon a férfin, akit legjobban utálnak, szavazhatnak rá!

—Én téged utállak a legjobban! - mondta nyugodtan Lolita, Egyes arcába nézve.

—Én most műsorvezető vagyok, tiszteletre méltó főkurva! Rám nem lehet szavazni! Na de készültem, láthatjátok - és zubbonyzsebéből előhúzott egy kis guriga vécépapírt meg egy tollat - mindenki mond egy nevet, azt felírom ide, azután összeszámolom hogy kire jött a legtöbb szavazat, s az illető szépen felfekszik oda a kínpadra, s máris bebizonyítom az elnököknek, hogy nem tréfálok! Neki köszönjétek ami jön, ő nem hajlandó nőket küldeni nekem!

—Nagyon helyes! - szólt Lolita, és felnézett a képernyőre, ahol Pucsakaci mellett ott virított Kurtenázi elnök arca is. —Felszólítom az elnök urat minden civilizált lény nevében, hogy függetlenül a mi sorsunktól, ne engedjen a terroristák követelésének! Nem akarok mások halála és szenvedése árán életben maradni!

—Csatlakozom Lolitához! - mondta gyorsan Mikla is, majd, mert Lolita mellett ült, kinyúlt, megfogta Lolita kezét, megszorította, s így szólt, halkan a pornósztárhoz:

—Már nem is félek. Sőt, boldog vagyok! Ez életem legszebb és biztos hogy legemlékezetesebb szerepe! Köszönöm, hogy bátorságot öntöttél belém!

—Kuss! - szólt rá Egyes, aki mégis hallotta Mikla szavait. —Ez itt nem szerepjátszás, hanem a való élet!

—Az, a való élet, de most is szerepet játszok: önmagamát alakítom! Végre sikerült ugyanis megtalálnom a sok felvállalt szerep közt elsikkadt önmagamát, igaz lényemet! Az igazi művészet az, hogy saját életünket éljük le szépen, művésziessen!

Egyes odalépett mellé, és úgy szájon vágta Miklát, hogy annak vérezni kezdett az ínye. De Mikla, bár kissé sápadtan, de ezután is mosolygott. Sőt ezt mondta:

—Bár nem vagyok vallásos, de imádkozom hogy megölhesselek! Ne mondd hogy nem figyelmeztettelek!

Erre kapott még egy pofont, ezúttal balról.

—Köszönöm, most már szimmetrikusan fáj! - vigyorgott Egyes arcába.

Erre Egyes felemelte a jobb lábát, s kissé hátra nyújtotta, hogy erőset, lendületből rúghasson Miklába, de ebben a pillanatban Mikla felugrott, és akkorát rúgott Egyes lába közé, amekkorát csak bírt. De rögtön utána felkiáltott, és lerogyott a földre, a lábát markolászva. Egyes meg csak vigyorgott.

—Kár a gőzért, picinyem, mindegyikünkön herevédő van! Számítottam ilyesmire! - azzal megragadta Miklát a vállainál, felemelte, és valósággal belehajította a székbe. —Ennyit tehát a vi-tézkedésről!

—Valóban ennyit - mondta erre Lolita - mert ez híven mutatja, hogy mennyire silányak és gyávák vagytok! Még tőlünk fegyvertelen nőktől is úgy rettegtek, hogy páncélba bújtok!

—Nem igaz, ez nem azért van rajtuk mintha félnének a nőktől, de hát vannak itt férfiak is! - szólalt meg hirtelen - nem más, mint Torux!

Ezen még Egyes is meglepődött.

—He?! - nézett a férfitra értetlenül.

Torux nagy bátran előrelépett vagy két lépést, de csak lassan. Ugyanis három géppisztoly is rászegeződött.

—Felség - szólt, és meghajolt Egyes előtt - én tisztelettel megkérlek rá, hogy hadd csatlakozzam nemes szövetségetekhez, hadd lehessek én is szupremata! Ígérem hogy minden törvényeteket betartom, és hűen szolgállok egész életemen át! Nekem is elegendem van a nők egyre terjedő hatalmából!

—Aztán miért bízzam én meg benned!

—Azért, mert láthatod rajtam, hogy most is míg odabent a hálóban voltam a többiekkel bezárva, azalatt mennyire szétverték ezek a képemet! És ha nézted a Kukkoló eddigi adásait, akkor tudhatod, hogy sosem kedveltem Lolitát, és az elveket amiket vall, márpedig azok lényegében megegyeznek a csiszí elvekkkel! De még többet is mondok! Ezek odabent összeszövetkeztek, hogy megpróbálnak majd megszökni, és elfoglalni a vezérlőtermet, és elindítani az ugrási folyamatot, csak azért, hogy a csiszík akkor elpusztítsák az úrvárost, veletek együtt! S amikor ezt elleneztem, akkor vertek össze! Főleg az a Röcepi nevű nő! Az nagyon tud verekedni, vigyázzatok vele! Teljesen megbízhattok bennem!

—Ó hogy milyen mocskok állat vagy, elárultad a mamát! - kiáltotta felé Motoszka.

—Nyugi kicsim, semmi baj! - mosolygott Röcepi, és megsimogatta Motoszka fejét. —Végülis szarkupactól nem várhatsz mást, mint bűzölgést!

Egyes egy darabig vizsgálgatta Toruxot, főleg a dagadt orrát, majd így szólt:

—Jól van! Befogadlak, egy feltétellel!

—Állok elébe!

—Úgy van, állni fogsz! Állj ugyanis ide a kánpad mellé, s akire sor kerül, azt te fogod itt mindenki előtt halálra kínozni! Ez lesz a hűséged bizonyítéka!

Torux kissé elsápadt, de mégis a kánpad mellé pattant.

—Máris, felség!

S erre megszólalt Tacsanka néni:

—Akkor kell hogy Torux is kapjon egy zubbonyt mint ti, hogy felismerjék a többiek is, hogy a társuk!

—Majd kap, az a mi dolgunk, te csak ne törődj ezzel, asszonyállat!

—És kell hogy legyen rajta szám is!

—Lesz az is, pofa be!

De hát Tacsanka sokkal keményebb nő volt annál, hogy parancsszóra hallgasson el, emiatt nagy nyugodtan folytatta:

—Javaslom, hogy ő legyen a nullás! Sőt, duplanullás! Két kerek nulla jól mutatna Torux ruháján, ez mindenkinek jelezné hogy ő a vécé, a budi, a klozet, mert szar alak!

De még e megvető szavakat is szinte indulatmentesen mondta, nyekergő, öreges hangon, és rá sem nézett közben Toruxra, inkább a sálja végét markolászta, mint mindig is szokta. Szinte úgy tűnt, mintha kötne vagy horgolna.

A szavaira mindenesetre nagy nevetés tört ki, bár egyáltalán nem mindenki kacagott. Lolita igen, Röcepi is, Tromik is, de Dardáj is. Ám maga Torux természetesen nem, sőt, Egyes sem.

Egyes annyira nem, hogy így szólt:

—Torux, remélem az öregasszonytól nem félsz, eredj oda és tanítsd tisztességre!

—Miért nem jössz te, Egyes? Te talán félsz tőlem? - kérdezte gúnyosan Tacsanka.

De Torux már ott is volt, emelte a tenyerét...

S ekkor igazán váratlan dolog történt! Tacsanka néni keze, méghozzá a bal keze villámsebesen kivágódott, gyorsabban mint egy támadó kígyó, úgy, hogy mutató- és középső ujjja ki volt nyújtva, s e két ujj belemélyedett Torux szemeövébe! S máris ellökte magától a megvakított férfit, ugrott egyet, méghozzá Egyes felé. Aki gyors reflexú volt, észlelte, majdhogynem ösztö-
nösen, hogy itt valami baj van, nyúlt volna a géppisztolyért, ám erre nem volt ideje, mert vala-
mi villanó, piros, hosszúkás dolog szelte át a levegőt: Tacsanka néni sálja! Az egyik vége az
öregasszony jobb kezében volt, a másik pedig attól jó három méter távolságra, Egyes arca
előtt, s az ezen végén lógó ezüstös fémgolyó pompás célzással nekivágódott Egyes bal szemgo-
lyójának! Ki is verte azt egyetlen ütéssel. Egyes a földre rogyott, és üvöltve markolászta a sze-
mét.

—Lőjétek le a kurvát! - ordította.

Ám erre nem volt idő, mert Tacsanka természetesen nem állt meg, hogy a diadalán élvezked-
jék, mert alig ért a sálja Egyeshez, azt máris húzta vissza, majd ugrott egyet, és eltűnt az egyik
ajtó mögött. Mire a teremben levő szuprematák észbekaptak volna, s lőhettek volna, Tacsanka
néni egyszerűen nem volt már a körükben!

—Vissza! Vissza! - üvöltött Ötös, és gépfegyverét ráfogta a többi fogolyra, mert azok is fel akar-
tak ugrani, de későn. Ők sem számítottak Tacsanka néni akciójára. Ki hitte volna a vénasz-
szonyról! Ugyan ki lehetett fiatal korában?! Ezt a sálas trükköt évekig kellett tanulnia, az biz-
tos, hogy ilyen gyorsan és magabiztosan menjen neki!

—Azistenit, menjen már valaki a vén kurva után, és nyírja ki! - üvöltötte még mindig a földön
fetrengve Egyes.

Erre Hatos ki is nyitotta az ajtót ami mögött Tacsanka néni eltűnt, lövésre tartott géppisz-
tollyal, körülnézett, belépett...

És becsapódott mögötte az ajtó, majd üvöltés harsant, géppisztolysorozat ugatott fel...

Aztán csend lett. Az ajtó nem nyílt ki.

—Mi lesz már?! Menjetek utána! - üvöltötte Egyes, és intett Nyolcasnak és Tizenkettesnek.

Azok most már oldalt álltak az ajtó mellé, lenyomták a kilincset, majd lábukkal kirúgták az
ajtót. De nem támadt rájuk Tacsanka néni. Ahová jutottak, az lényegében egy előszoba volt. A
túlsó ajtó tárva-nyitva, senki nem volt odabent, csak a földön heverő Hatos. Aki ugyan a ha-
sán feküdt, de az arca a plafon felé nézett.

—Kitörte a nyakát! - kiáltotta Nyolcas.

—És elvitte az összes fegyverét, még a kését is! - kiáltotta Tizenkettes.

—Hű, nem semmi ám az öreglány! - motyogta erre elismerően Prok úr.

Egyes végre lebírkózta kissé nagy fájdalmát. Előhúzott a zsebéből valamit. Rádiótelefonfélé-
nek látszott. Bekapcsolta.

—Általános riadó! - üvöltötte bele. —Az a Tacsanka nevű fonnyadt vénpicsa megszökött, meg-
ölte Hatost, és elvitte a fegyvereit is! Kapjátok el! Vigyázzatok vele, mert nagyon jól küzd a sál-
jával is! Ne is kísérletezzetek az elfogásával, nyírjátok ki! Az a baromállat kiverte a bal sze-
memet! És vigyázzon mindenki a vezérlőteremben, mert lehet hogy az az örült nő odatart hogy
bekapcsolja a hajtóművet, és emiatt a csiszík lelőjenek minket! Nagyon vigyázzatok! Blokkoljá-
tok az összes küllővasutat, hogy csak gyalog mehessen, amilyen vén, úgysem tudja megtenni
gyalog azt a harminc kilométert!

Ezután kikapcsolta a kommunikátort, majd megmaradt szemével cseppet sem szeretettelje-
sen nézett végig rajtuk.

—A rendkívüli helyzet ellenére a produkció folytatódik! Szavazzon először Lolita mint főkurva,
hogy melyik férfitársa haljon meg!

—Ó! - mutatott Lolita azonnal a földön fekvő Toruxra, aki ha nem is üvöltözött, de nyüsztett a
fájdalomtól. Sokkal rosszabbul járt mint Egyes, mert neki mindkét szeme kifolyt.

—Parancsodra kis tündérem! Ne mondd hogy nem teljesítem a kívánságodat! - azzal Egyes
előhúzta a pisztolyát, és máris főbelötte Toruxot. —Így ni, vakon úgysem vehettük volna
hasznát! Csakhogy ez nem elég, mert ő már közénk tartozott, tehát most válassz a foglyaink
közül férfit! Kire szavazol?

—Nem vagyok hajlandó szavazni!

—Ez parancs! - felelte Egyes, azzal a pisztolyát nyílegyenesen Lolita homlokára irányította. — Ha nem nevezel meg valakit, főbelőlek! Azután hogy egy nő félig megvakított, még annyira sem szeretem a nőket, mint szerettem eddig!

—Buzi vagy talán? - kérdezte ártatlan, szende gyermekmosollyal Lolita.

—Ne gúnyolódj, mert... mert...

—Mert mi lesz? Megölsz? Csak tessék! Csak egyszer halhatok meg! Még jó is lesz, mert a főbe-lövés gyors halál! Idefigyelj te szemtelen féreg! Igen, szemtelennek nevezlek, mert már nincs meg mindkét szemed! Szóval idefigyelj, ha dühödben hegyeset hugyozol, s ha halálrakínzol is, mondok én neked valamit! Én, Lolita, én, tudd meg, tiszteletbeli tündérnek tartom magamat! Vannak akik valóban annak is tartanak, igazi tündérnek, például Zurna! Én nem hiszem hogy valódi tündér lennék, de eszmeileg igenis az vagyok! Téged, ha tudnálak, megölnék, mert te a szememben a megtestesült gonosz vagy! De abban nem leszek bűnrészes, hogy megnevezzek valakit, aki ártatlan, hogy az haljon meg! Mert kurva lehet hogy vagyok, de gyilkos nem! És most tessék, lőj le ha akarod! Kifejezetten kívánom hogy lelőj, úgy ugyanis neked marad kevesebb nő! Bár mindegy is ha életben hagysz, mert önszántamból még akkor sem fekszem le veled, ha akármekkora kurva is vagyok! Mert te olyan rohadt szemét vagy, hogy veled még a legtözszyökeresebb kurvák sem mennek el akármennyi pénzért sem, te nőt csakis erőszakkal szerezhetsz, nem is csodálom hogy ilyesmit művelsz, mint ez a terroristaakció!

—Nem vagyok rádszorulva, hoztak már fel a társaim nőket, ha nem is sokat, de majdnem háromszázat!

—Biztos erővel.

—Nem, mert önként jöttek!

—De biztos nem veled baszni, csak szenvedni, mert örültek a szerencsétlenek! Mindenesetre kettőnk közül nem én vagyok a gyilkos, hanem te, vagyis én nem nevezek meg senkit! - azzal Lolita hátradőlt a székén, s így szólt:

—Én tündér vagyok. Így döntöttem. Ez nekem elvi kérdés! És most lőj nyugodtan!

És Egyes már majdnem meg is húzta az elsütőbillentyűt, amikor hirtelen felkiáltott Motoszka:

—Valóban tündér vagy! Ez biztos! Érzem! Érzem! Valami remegés... igen, az támadt most... és felőled jött... tündér vagy...

E szavak hallatán Egyes elmosolyodott, de igencsak sátánian.

—Jó! Legyél tündér! De akkor figyelj rám, tündér! Ha nem nevezel meg egy férfit, akkor az első halálra kínzott személy nő lesz!

—Kínozz csak nyugodtan, valahogy biztos kibírom!

—Lehet, mert valóban örült vagy! Csakhogy nem te leszel az! Akit halálra kínzok, az Motoszka lesz! Előbb természetesen megerőszakolom, utánam más is, azután felkötözzük ide...

Ebben a pillanatban megmozdult Röcepi, és megkerülve a széket ami mögött állt, máris tévével takarta Tromikot, akinek az ölében ült Motoszka.

—Csak a testemen keresztül! - mondta nyugodtan, Egyes egyetlen szemébe nézve.

—Ezen ne múljk!

—A megboldogult Torux igazat mondott. Meglehetősen jól értek az önvédelemhez. Nem tudsz lefogni és megkötözni, ha nem hagyom. És nem fogom hagyni.

—Nagy ügy, akkor lelőlek!

—Így igaz, le kell lőnöd, de akkor kevesebb nő lesz! Márpedig amíg engem el nem intézel, addig nem férhetsz Motoszkához!

—Mit érdekelsz engem, mondtam már, hogy vannak nőim rajtad kívül is!

—Felhozták a társaid. Hallottam!

—Úgy van! Tehát tűnés onnan, mert meghalsz!

—És itt van fenn már minden zavaros agyú társad?

—Igen, ha nagyon érdekel, de ne érdekeljen! Különben... valóban, miért is lőjelek le! - azzal előhúzta a kommunikátorát. —Mindjárt hívok erősítést, és hatan vagy heten mégiscsak lebírkóznak te nőstényördög, s azután majd meglátod, hogy mit kapsz! Nem köszönöd meg, az biztos!

Azzal bekapcsolta a készüléket. Abból erős statikus sercegés hallatszott.

—Mi az isten... - és csavargatni kezdte. —Bedöglött ez a szar! Tizenkettes, add a tiedet!

De hiába, abból is csak zavaros, nyivákoló hangok törtek elő, bármely frekvenciára is állította.

—A kurva életbe, már itt is zavarják az adásomat a csiszik?! - üvöltötte.

—Nem tudom hogy mit csinálnak a csiszik - szólt a képernyőről az elnök - de tekintettel a tör-
téntekre, közlöm mindenkivel, hogy ha Tacsanka néni túléli az esetet, kinevezem Bargan Hő-
sévé, s megkapja a legnagyobb kitüntetést, a Gyémántkoszorút a Tölgylevelekkel! Kövessétek
a példáját ti többiek! Te meg Egyes, nem kapsz idelentről egyáltalán semmit már, se nőket, se
semmit, amíg el nem engeded a túsokat, természetesen Tacsankát is!

—Azt lesheted! Gyerünk, kit választotok kínzásra?! - kérdezte, majd pisztolyával Miklára bö-
kött. —Gyerünk, mondj egy nevet!

—Mikla. - válaszolta nyugodtan Mikla.

—Mi?!
—Én is tündér vagyok, Egyes! Így döntöttem! Azért mondtam az én nevemet, mert engem meg-
kínozhatsz ha akarsz, de én senki nevét ki nem mondom, mert nem leszek a bűnrészesed! Ez
olyan biztos mint a halál!

—Mint a te halálod mindjárt!

—Milyen bátor vagy, fegyverrel a kezében! Fegyvertelenül bezzeg még Tacsankával sem bírtál!

—Mert váratlanul támadt, és különben is, a sál is fegyver!

—Az igaz, de ahhoz már ügyesség kell, nem úgy, mint a pisztolyhoz, te meg nem vagy olyan
ügyes!

—Jól van Mikla, legyél csak tündér, de ennek következményei lesznek! Nem is sokára! Na
hadd halljam, ki az még aki tündérkedik?! - majd hirtelen Lolita mellé lépett, és öklével teljes
erejéből orron vágta a pornóasztárt. Annak orrából dőlni kezdett a vér, és nagyot kiáltott. A
könnye is ömleni kezdett.

—Ez a tündérek sorsa! Halljuk Mikla, még mindig tündér vagy?!

—Igen! És engem bánts, ne őt! - kiáltotta a színésznő, azzal felugrott, és ráborult Lolita testé-
re, hogy a testével védelmezze. De Egyes egyelőre nem törődött vele.

—Na hadd halljam, ki még aki tündér! Írix, mondj egy nevet!

—Egyes.

—Tessék?!

—Hallottad! Egyes. Te légy, akit halálra kínoznak!

—Most szórakozol velem?!

—Miért ne, te is szórakozol velünk! Idefigyelj Egyes, én királyné vagyok! És Lolita szerintem is
kurva. Nagyon kedves, szeretetre méltó kurva, de akkor is kurva. Na és most mit képzelsz te
rólam, a királynéről, alábbvaló leszek egy kurvánál?! Inkább a halál! Tudd meg, hogy én is
tündér vagyok! S ezek után csinálhatsz amit akarsz, mert amit mondtam, azt megmondtam!

—Aha! És te, Kui?

—Nekem semmi közöm ahhoz, aki képes lenne megerőszakolni a barátnőmet, Motoszkát! Azt
nem tudom hogy tündér vagyok-e, de hogy én is úgy cselekszem mint Lolita, az biztos! Sőt,
nem is úgy mint Lolita, hanem úgy, mint Röcepi kisasszony, akit mélységesen tisztetek, mert
kiállt Motoszkáért! Csak ülnék a kislány közelében, magam is eléállnék, hogy a testemmel fe-
dezzem őt! Én hogy úgy mondjam nem is tündér vagyok, de tiszteletbeli Röcepi, mert nekem
ezentúl ő a példaképem!

—Jól van lányok! Kifejezetten élvezem, hogy ekkora az összetartás köztetek! Nagyon remek ez
így, mert igazán élvezni fogom, amikor megnevellek titeket! Lám, igazam volt hogy csip kell a
fejetekbe, másképp lehetetlen móresre tanítani a nőstényeket! Szólj akkor te, Zurna!

Zurna azonban igen meglepőt szolt: váratlanul nevetni kezdett, de úgy, hogy a térdét csap-
kodta széles jókedvében.

—Mi történt veled?! Megvesztél?! - üvöltött rá Egyes.

—Jaj de mulatságos! Ó, ó, ó! Jaj Egyes, szegénykém, én annyira sajnállak téged!

—Micsoda?! Te tényleg megőrültél!

—Az biztos, de nem most, hanem már nagyon régóta! Na idefigyelj te szánnivaló emberi roncs, felhomályosítalak a tényállásról! Biztos tudod hogy mi a véleményem a szörnyekről, mert nézted sokat a Kukkolót! Nos, neked egyszerűen véged, neked egyszerűen totál kampec, mert ez a Kukkoló is mint az előző, tele van nem emberi lényekkel! Például ott van Tacsanka, aki már be is bizonyította hogy nem ember! Vagy valami szörny, vagy robot, vagy mittudoménmi, olyan hogyismondjákos izé, de az biztos hogy nem ember, mert ha az volna, nem tudná ilyen vénséges-vénen legyőzni az embereidet! Uramatyám, hát gondolkozz már, mekkora erő kell ahhoz hogy csak úgy kitörje valakinek a nyakát, s egyáltalán, öregasszony létére legyőzze a te gépfegyveres emberedet! És milyen ügyesen célzott a sállal! Ő tehát nem ember. De Lolita sem ember, mert elhiszem róla, hogy tündér! Na de ez neked még a jobbik eset, mert a tündérek szelídek, habár Lolita azt mondta, hogy téged éppenséggel nem fog kímélni! De biztos hogy akad köztünk még jópár alak, aki nem ember! Neked egyszerűen véged! És te most akkor azt várod el tőlem, hogy majd én szembefordulok a többség akaratával, és mondok egy nevet?! Hogy is ne! Hiszen akkor rám is megharagudnának a szörnyek, és engem is kinyírnának! Pláne ha netán urambocsá' egy olyan férfi nevét nyöszörgöm el, aki maga is szörny! Szó sem lehet róla!

—Aha, szóval te is tündérkedel!

—Úgy is mondhatod, ami a végeredményt illeti, bár én magamat cseppet sem tartom tündérnek, csupán egy józan, hidegfejű nőnek, aki nem hunyja be a szemét a tények előtt!

—Még hogy józan! Te vagy itt a legfőbb bolondpica! Halljunk akkor téged, Csarankádzi!

A professzornő leemelte a szemüvegét és megtörölgette.

—Rendkívül érdekes az a lélektani dráma, ami a szemem előtt játszódik le! Pszichológiai szempontból ugyanis...

—Azistenit, nem tudományos elemzést kértem, hanem egy nevet!

—Jó, mondok egy nevet.

—De nem az enyémet!

—Nem a tiedet, és nem is az enyémet.

—Remek! Végre valaki, aki nem olyan örült, hogy tündérnek képzelje magát!

—De igen, én is tiszteletbeli tündérnek tartom magamat. De mégis mondok egy nevet.

—Ezt nem értem, de halljuk!

—Zix.

—Remek, ez már valóban egy érvényes szavazat, de érdekel, hogy miért ő!

—Igen, igen, miért én, mi rosszat tettem neked Csarankádzi?! - kiáltotta a hajléktalan kétségbeesetten.

—Semmit, igazán semmit! Őszinte bocsánatodat kérem, amiért ezt teszem veled! Annak azonban nagyon örülök, hogy Egyes megkérdezte a döntésem okát. Nos, ez egyszerűen az, hogy az utóbbi pillanatokban nemcsak tündér lettem, de mélyen babonás is! Hiszen Zix úr számtalanszor elmondta, hogy ő vonzza a bajt! Előre megmondta, hogy baj lesz ezzel a Kukkolóval! Lett is! Előbb ugye Motoszka. Aztán Zix megjósolta hogy ez csak a bajok kezdete. És valóban, igaza lett, mert jöttetek ti, te Egyes meg a társaid! Úgy lett ahogy Zix megjósolta: Pucsakaci bevette a műsorába Zixet, komolyan kezdett el foglalkozni vele, figyelmet fordított rá, és tönkrement a műsor! Most tehát én azt mondom, hogy gyerünk, Egyes, és öld meg Zixet! Ha sikerül, ez egyrészt jó lesz a világnak, mert Zix többé nem hozhat bajt senkire! Jó lesz neki is, mert nem éri több pech! De legfőképpen jó lesz nekünk, mert amint elkezdesz vele komolyan foglalkozni, neked és bandádnak azonnal véged lesz! Lám, már most is, hogy csak egy sima túsza a túszaidd közt Zix, már így is bajod lett: oda a fél szemed! Pedig még, ismétlem, Zix csak egy közönséges túsza, s nem különleges valaki a szemedben! Mi lesz ha kiemeled közülünk, és kínozni kezdted! Még abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán sikerülhet megölnöd! Lehet hogy ha rákötöd a kínpadra és megpróbálsz elektromosan sokkolni, akkor halálos áramütést kapsz! Ha késsel szurkálod, lehet hogy véletlenül a saját ütőeredet nyiszálod el! De ha meghal is Zix, ez csekély áldozat lesz ahhoz, ami baj benneteket ér! Mert az Zixnél úgy szokott lenni, hogy ha őt éri is valami pech, de a környezetét sokkal nagyobb baj éri! Tehát megtettem amire kértél, mondtam egy nevet: Zix! Ő legyen az első áldozatod! Ha ugyan mered!

—Igen, nem is rossz ötlet! - derült mosolyra Zix arca. —Ezennel önként jelentkezem áldozatnak!

—Hülye! - förmedt Csarankádzira Egyes. —És te is hülye vagy, Zix! Ez nem lehet igaz, ez a Kukkoló csupa örült és hülye tanyája!

—Köszönöm a dicséretet - szólt a képernyőről Pucsakaci - úgy látszik sikerült valóban különleges személyeket összegyűjtenem e második Úrkukkolóra is!

—Az biztos! Különlegesen hülyéket! Akkor gyerünk, szólj te, Bajdzsá! Meg te is, Bolvi!

—Zix. - mondta röviden Bajdzsá.

—Zix. - mondta Bolvi is, majd hozzátette:

—És ne is próbálj más férfit megkínózni, mert akkor az élő közvetítés hatására mindenki megtudja a Bargonon, hogy nemcsak kegyetlen vagy és örült, de gyáva is, mert annyira babonás lettél, hogy nem mersz Zixszel kezdeni!

Egyes erre végignézett a többi nőn, a BIT-tagokon, már majdnem megkérdezte őket, de gyorsan számot vetett vele, hogy valószínűleg ők is Zixet mondanák, mert miért is ne, amikor Zix maga is jelentkezett e szerepre; s erre hirtelen így szólt:

—Jó, az első kínzandó Zix lesz! De nem most, mert előbb még megbosszulom a nők engedetlenségét! Ők ugyanis sokkal bűnösebbek mint a férfiak, mint például Zix! Tehát várok még egy kicsit, amíg készen lesz a csipbeültető gép! És utána velük kezdem a sort! Tehát tűnés vissza a szobába! - intett a gépfegyverrel feléjük.

S erre mindannyian visszatértek a hálóterembe.

Amint a túsok elhagyták a társalgót, az elnök megszüntette a kapcsolatot az úrvárossal, majd azonnal hívta Lidzsi takit.

—Nézted az eseményeket? - kérdezte tőle azonnal.

—Persze, engem is érdekel hogy mi lesz, kíváncsiság bennünk csiszíkbén is van!

—Elképesztő ami történt! Kutya legyen, ha ez az Egyes nem lett maga is babonás! Biztos hogy azért nem meri rögvést kivégezni Zixet!

—Igen, én is ezen tűnődöm! Mi csiszík persze nem vagyunk babonások, de ismerjük ezt a szellemi nyavalyát, és tudjuk hogy a barbárok közt gyakori. Na de annál jobb, nyertetek egy kis időt. Van már tervetek az úrváros elfoglalására?

—Nekünk?! Azt hittem ti csiszík készültök mégis közbelépésre!

—Kurtenázi, én, a csizí *megmondtam*, hogy nem lépünk közbe!

—Na de hát máris megtettétek!

—Ugyan mikor, mivel, hogyan?!

—Hát hogy zavartátok Egyes rádiótelefonját! Azért nem tudott kapcsolatba lépni a társaival!

—Mi olyat nem tettünk, azt hittem ti voltatok!

—Mi ugyan nem, nem is lettünk volna képesek, senki nincs közölünk odafent, nemhogy az úrvárosban, de még a világűrben sem!

—Márpedig mi nem zavartuk.

—Biztos a Darzsi-1-ből.

—Barbárkám, nekünk csiszíknak nagy a hatalmunk, de mindenhatóak mégsem vagyunk! Tudnánk ugyan zavarni idelentről is, ebben igazad van, de az akkora elektroszmoggal járna a Bargon felszínén is, hogy nem maradna idelent egyetlen ép számítógép sem, és már az emberek egészségére is ártalmas lenne! Tudniillik akkora térerő kellene hozzá ilyen messziről, már amiatt is, mert a zavaró hullámokat alaposan leárnyékolja az úrváros fémteste! Közelebből meg egyszerűen azért nem zavarhatjuk, mert nem vagyunk a közelében, világos?! Tehát mi nem voltunk!

—De akkor mi történhetett?! - gondolkodott el az elnök.

—Biztos elromlott a masinája.

—Az övé is és a társáé is, és pont egyszerre?!

—Nos, akkor azt kell mondjam, hogy valószínűleg felment oda az önkéntes túsok közt, a nők közt valaki, aki nagyonis nem mazochista, hanem hős akar lenni! És az csinált valami sus-

kust! Vagy az a Tacsanka, aki megszökött! Végülis nem akármilyen volt ám, amit véghezvitt! Jó lenne kissé utánajárnod, hogy ki volt fiatalabb korában!

—Már megtettük, itt van előttem mindenki személyi anyaga aki odafent van, de egy abszolút közönséges nőről van szó, világéletében mezőgazdasági munkát végzett! Soha még csak a meggyét sem hagyta el, ahol született!

—Ez egészen biztos hogy nem igaz!

—Arra már én is rájöttem, csak azt nem tudom, hogy miként deríthetném ki róla az igazságot!

—Mindegy, nem érdekes! - legyintett Lidzsi. —Akárki legyen is, most kifejezetten jó ügy érdekében munkálkodik! Bár meg kell mondom hogy nekem nagyon tetszik a többiek bátorsága is! Az a Röcepi is például milyen bátran a kislány elé állt! Idefigyelj, Kurtenázi, mondok én neked valamit!

—Jó, csak ne azt, hogy megsemmisítéd az egész úrvárost!

—Most már biztos nem tenném. Azt mondom ugyanis neked, hogy várj! Várj, és húzd az időt! Ugyanis egyelőre úgy tűnik, van esélye a túszoznak! Végülis ott az a Tacsanka, aki lehet hogy százhat éves, de szerintem többet ér mint egy merész húszéves ifjú férfi! Ott van aztán az a kommandós is, aki sebesült ugyan, de mégis kommandós! És én Röcepiből is kinézem hogy nem akármilyen, ha igaz az amit mondott, hogy valóban ért valamennyire az önvédelemhez! Meg még az is lehet hogy valóban felment oda valaki az örült, mazochista nőkkel, és az kutyul valamit javában!

—Én boldogan várok, de mi lesz ha ezek megteszik hogy valóban beindítják a hiperhajtóművet?!

—Akkor az lesz - válaszolta Lidzsi - hogy megsemmisítjük az úrvárost, egyrészt mert nem kockáztathatunk, nem tudhatjuk hogy ők csinálják-e vagy a terroristák, másrészt mert ha a túszo indították, akkor ez azt jelenti, hogy az ő legkifejezettebb akarata épp az, hogy lőjünk! S ezt tiszteletben tartjuk. Tehát akkor igenis löni fogunk!

A Kukkoló egykori szereplői, a terroristák foglyai igazán nem unatkoztak! De kivételesen nem csupán azért nem, mert a sorsuk miatt aggódtak, s nem is csak amiatt mert a szabadulásuk lehetőségein törték a fejüket, de amiatt is, mert beszédtemájuk volt elég, tudniillik Tacsanka néni bámulatos akciója és elmenekülése! Alig értek ugyanis be a hálába, alig zárta be mögöttük az ajtót a két őrszem, akik nem mentek be velük a hálába, Prok máris ezt mondta:

—Hát ez a Tacsanka biztos hogy nem parasztként tengette az életét amíg fiatal volt!

—Naná! Egészen biztos, hogy valami női kommandósféle volt! - bólogatott Tromik, a kommandós.

—De akkor miért nem árulta el korábban? - kérdezte Mikla.

Dr. Csarankádzi tűnődve nézett valahová a távolba, megvakarta mutatóujjával az ajkát, majd szemüvegét levéve, s azt tisztogatni kezdve így mormogott:

—Hát, talán elege lett a vérontásból vénségére! Meghasonulhatott önmagával, mármint korábbi önmagával. Mert a bonyolult női lélek extrém konfliktushelyzetben bekövetkező antagónizmusa, amint arra több komoly tanulmány rávilágít, már számos alaposan dokumentált esetben...

—Jó, jó, most nem komplett személyiségelemzést kértünk, ami úgyis kizárólag hipotézis lehet, minden konkrét adat nélkül! - vágott közbe Decu. —Mert most az az érdekes inkább, hogy mik a konkrét teendőink!

—Igazad van, bár engem az is érdekelne, hogy Tacsanka mit tehet mostanság! - dörögte Ratkum király.

—Azt úgysem tudjuk, tehát csakis magunkkal törődhetünk. Én mindenesetre már akkor is boldog lennék, ha legalább az úrváros egy egészen más részébe tudnánk eljutni, ahol nem fenyegetne az agyműtét veszélye! - sóhajtotta Írix királyné.

—Igen - mondta Bajdzsa is - csak az a baj, hogy innen nem tudunk kijutni! Mert innen csak a vécébe vezet ajtó, de onnan már sehová, a társalgóba vezetőt pedig őrzik! Pedig valóban jó lenne eljutni valahová, mert hát ez az úrváros mégis hatvan kilométer átmérőjű, s egyszerűen nem hiszem hogy alaposan ellenőrizhetnék minden részét a terroristák, még ha akár kétezeren

vagy háromezren lennének is! És ha elbújunk, akkor megvárhatjuk, amíg a barganiak küldenek ide kommandósokat, és elfogják az összes... izé... szuprematát, azt hiszem úgy nevezik magukat! Csak sajnos nem tudom hogy miként juthatunk innen ki!

—De biztos hogy nem tudnak megtalálni minket ha elbújunk?! - kérdezte aggódva Motoszka.

—Biztos. - felelt neki Röcepi. —Számolj csak kicsikém: ha van mondjuk kétezer terrorista, és van ezen úrvárosnak nyolcvan emelete, akkor egy emeletre jut pontosan 25 terrorista! Na és ez az emeletenkénti 25 rosszfiú kell hogy ellenőrizze azt az egész emeletet, ami pedig egy ekkora úrváros esetén 2827 négyzetkilométer! Egy főre belőlük jut tehát 113 négyzetkilométer! Teljesen lehetetlen, hogy el ne tudnánk bújni előlük, sőt, még nagyon rejtőzködnünk sem kell, nyugodtan hangoskodhatunk és kiabálhatunk ha már innen kijutottunk és elmentünk akár csak néhány kilométerre is, sőt, akár még orgonaesteket is rendezhetünk, meg színházi előadást és fáklyás díszfelvonulást, ugyanis egyszerűen nem tudnak megtalálni! És ha mégis megtalál valamelyik, akkor az neki régen rossz, mert valószínűleg egyedül lesz a pasas, mi meg sokan, tehát mi öljük meg őt és nem fordítva! Na és mert ezt ők is tudják, ezért nem fognak minket úgy keresni, hogy egyesével mászkáljanak. Csoportosan viszont pláne nem, mert kár a gőzért, akkor ugyanis még sokkal nagyobb területet kell átkutatni egy-egy csoportnak, ami még lassabb, ugyanakkor viszont csakis véletlenül botolhatnak belénk!

—Én olyan nagyon most már azért nem félek - mondta Kui - mert Tacsanka néni egészen biztos hogy megpróbál segíteni rajtunk! Nem tudom hogy ki lehet az öreglány, de valóban nem semmi fazon az biztos! És van már gépfegyvere is!

—Na és mi van akkor - kérdezte Zonderáj kapitány - ha Tacsanka néni a vezérlőbe próbál eljutni, hogy beindítsa az ugrást?!

—Hát ha sikerül neki, áldásom rá! - sóhajtott Decu.

—Ez azért nehéz lehet ám, mert ha valóban leblokkolták a küllővasutakat, akkor amíg Tacsanka néni eltotyog az úrváros közepére, ami harminc kilométer, az még jó esetben is beletelhet egy egész napjába, holott közben bújkálnia kell! Mert én azt hiszem hogy a vezérlőbe vezető utakat azért mégis alaposan ellenőrizhetik a terroristák! Tudniillik ők sem akarnak meghalni!

—Engem nem nagyon érdekel hogy mit csinál Tacsanka - mondta Dumdi - de szökjünk már meg innen a jó bűdös francba! Ha az sikerülne, akkor, bevallom, én inkább azért drukkolok hogy a terroristák kapják el az öreglányt, mert nem igazán szeretném ha a csizik szétlőnének minket, én inkább azt szeretném ha addig bújkálhatnánk, amíg jönnek a megmentőink, a bargani kommandósok!

Most azonban megszólalt Tromik.

—Azok nem fognak jönni.

—Hogyhogy?!

—Hát úgy, hogy több okból is! Először is, ha sikerülne is megszöknünk innen, ezt odalent a Barganon nem fogják megtudni! Tehát nyugodtan hihetik azt, ami a legvalószínűbb, hogy még mindig javában foglyok vagyunk, márpedig akkor mi a csudának támadjanak, hiszen abban a pillanatban megölhetnek minket a terroristák! Ha meg mi meghalunk, akkor semmi érdekük nem fűződik ahhoz, hogy kockáztassák az életüket a terroristák élve elfogásáért, akkor ki is nyírhatják őket, na de az meg úgy a legegyszerűbb, ha szólnak a csiziknek, hogy azok semmisítsék meg ezt az egész kócerájt! Tehát nem támadnak majd, mert nem hiszik, hogy kiszabadíthatnának minket!

—De hát a repülőgéptérítéseknél is mindig támadnak a kommandósok, az a dolguk hogy támadjanak, s bár néha meghal egynehány tús, de általában a többségüket mégis sikerül kiszabadítani!

—De ez nem repülőgép, hanem úrváros! És fogalma sem lehet odalent senkinek sem, hogy hol vagyunk! Tudniillik gondolhatnak rá, hogy nem biztos, hogy ugyanott tartanak fogva minket a terroristák, mint ahol a Kukkoló történt! És ez az úrváros valóban bazinagy! Na de még nem mondtam el a legszomorúbb dolgokat! Mert én elhiszem, hogy a terroristák rendelkeznek atombombával. Nem is eggyel. Na és amint jönnek ide a kommandósok, azonnal felrobbanthatják azokat, és akkor meghalnak ők is az igaz, de elpusztulunk mi is, meg az egész ür-

város, és a kommandósok is! Annak meg megint nem sok értelme van! Továbbá, egyáltalán nincs is olyan sok bargani kommandós, hogy hatékonyan tudják megszállni az űrvárost! Vagyunk odalent vagy kétezeren mi is, épp annyian mint itt fenn a terroristák, és kész! Ugyanis nincs többre szükség belőlünk! Na de ha ezek idejönnek, és elkezdik kergetni a terroristákat az űrvárosban, akkor az tiszta bújócska lesz, ítéletnapig is eltarthat, s még az sem biztos, hogy a kommandósok győznek a végén! És mi foglyok azalatt is meghalhatunk! De még mindig nem végeztem, mert az űrvárosból ragyogóan lehet észlelni minden űrkomp jövetelét, a dokkolásról nem is beszélve, s amíg ideér, meg miután dokkolt, ezer és egy módon meg lehet semmisíteni a benne levőkkel együtt! Tehát rengeteg oka van annak, hogy nem fognak idejönni a kommandósok!

—És csiszí kommandósok? Azok már biztos gyakorlottabbak, technikásabbak, több a lehetőségük, jobbak a fegyvereik, az álcázóberendezéseik... - érvelt kétségbeesetten Bolvi.

—Kizárt. - ingatta a fejét Lolita. —A csizsik nem arról híresek hogy kockáztassák az életüket barbárokért, sokkal inkább arról, hogy akárhány barbárt is megölnek egyetlen csiszí megvédelmezéséért! Tulajdonképpen épp ezen elvük miatt nem mentem eddig közéjük, holott gondolkodtam a dolgon. De ez ellentétes az erkölcsi nézeteimmel. Habár, én elég jól éltem eddig nélkülük is, de most nem ez a lényeg. Na szóval, én azt hiszem hogy ha az elnök kéri, a csizsik simán megsemmisítik az űrvárost. De nem fognak ide kommandósokat küldeni.

—De kár hogy nincs köztünk egy csiszí vendég is, akkor biztos küldenének kommandósokat! - sóhajtott Mikla.

—Nem hiszem! - rázta a fejét Lolita. —A csizsikre inkább az a jellemző, hogy számot vetnek a lehetőséggel, hogy a csiszí vendég kiszabadítása hány csiszí kommandós életébe kerülne, s arra a következtetésre jutnának, hogy túl sokba! Nem érné meg! És ekkor üzennének a terroristáknak, hogy engedjék el a csiszit, mert ha nem tesznek így, akkor egyszerűen megsemmisítik az egész mindenséget itt, a terroristákkal, a csiszí vendéggel és velünk együtt! És mert azt már kezdik megtanulni erre felé az emberek, hogy amit a csizsik mondanak az úgy van, emiatt a terroristák valószínűleg el is engednék a csiszit. De csak őt, és minket nem. És ezzel Csisziföld úgy tekintené, hogy részéről lezárult az ügy, ő kivonult a konfliktusból, a többi a barbárok dolga, számára már nem érdekes az egész!

—Vagyis magunkra vagyunk utalva? - kérdezte Röcepi.

—A legteljesebb mértékben! - bólintott Lolita. —Az elnök szerintem fog még sokat tárgyalni Egyessel, húzza majd az időt, mert ő is abban bíz, főleg Tacsanka megmenekülése után, hogy talán kiszabadulunk valahogyan, és biztos alkudozik is majd Egyessel, hogy nem küld fel neki több női önkéntest, amíg minket el nem enged. Ez nem tudom hogy összejön-e neki, de van egy halvány remény rá. Ám ez igen halvány. Másban nem bízhatunk.

—De ha nem tudunk megmenekülni, akkor mi lesz ennek a vége? - kérdezte Kui.

—Az - folytatta Lolita - hogy nekünk nőknek a fejünkbe ültetik a csipet, és a végén elvisznek minket az űrkompokkal valami másik bolygóra, amit ezek a szuprematák kinéztek maguknak! A férfiakat pedig megölik vagy halálra kínozzák. Hacsak az elnök időben nem szól a csizsiknek, hogy pusztítsanak el mindent.

—Hm! Akkor valóban jó lesz cselekedni! Mert eszerint az sem veszélyesebb, mint a tétlen várakozás! - mondta Zonderáj kapitány.

—Már amiatt is, mert nem tudjuk hogy meddig várnak az elvitelünkkel a terroristák! - mondta gyorsan Bolvi.

—Azt biztos nem teszik meg addig, amíg nincs minden nőben benne a csip, s még nincs össze-szerelve a beültető gépük. - mondta Írix királyné.

—No igen, de arról sem tudhatjuk, hogy mikorra készül el!

—Igen, bár én azt hiszem hogy ha az elkészül, akkor is előbb az önkéntes nőknek ültetik a fejébe, mert miért is ne azokkal kezdjék, akik nem ellenkeznek, hanem boldogan vállalják azt! - mondta Ug herceg.

—Nézzétek, ez felesleges szájtépés! Szökjünk már, a kurva életbe! - pattant fel türelmetlenül Dumdi.

—Jó, de hogyan? És ha megszöktünk, mi legyen, várakozzunk ítéletnapig a soha meg nem érkező szabadítócsoporthoz?! - kérdezte Prok úr.

—Megmondom hogy mi legyen! Ha valahogy megszöktünk, akkor a nők és a gyerekek - bár itt nincs is olyan gyerek aki nem nő - szóval, ők elbújnak. Mi férfiak pedig, esetleg Röcepivel együtt, aki úgy látszik ért valamit a bunyóhoz, mi igyekszünk ott irtani a terroristákat, ahol csak tudjuk! Még ha nem menekülünk is meg, de már amiatt is hogy bosszút álljunk! Mert bármi jobb mint a tétlenség! És legelőször is fegyvereket kell szereznünk tőlük! Eh, hiszen ez annyira nyilvánvaló! Engem egyedül az izgat hogy miként jutunk ki innen, nem az, hogy mit csináljunk utána! Mert annak a Tacsankának volt igaza: előbb meg kell szökni, azután majd csak kiderül hogy mit tegyünk!

—Igen, egyetértek! - bólintott Tromik is.

—Lolita, mielőtt verekedni kezdünk, hadd legyenek még egyszer veled! - kérte Dardáj.

—Most nem, Dardáj, nagyon sajnálom! Fáj az orrom, örülök hogy nem vérzik már, és ha elkezdeshz velem szeretkezni, akkor újra vérezni kezdene! Sőt, lehet hogy már attól is, ha csak hanyatt fekszem!

Most megszólalt Röcepi.

—Nem tudom ki hogy van vele, de nekem alapvetően nincs nagy kedvem meghalni! Én azt hiszem hogy valóban meg kell szöknünk, de azután a legfontosabb dolgunk nem is annyira a terroristák likvidálása, mint inkább hogy megkeressük a bombákat, s azokat hatástalanítsuk! Tudniillik én azt hiszem hogy ha később sikerül üzenünk Barganra, hogy mi szabadok vagyunk, s már a bombáktól sem kell félnünk, akkor mégis fognak ideküldeni kommandósokat, s azok már csak elbánnak a terroristákkal! Mert akkor már nem kell félniük a felrobbanástól! De ehhez ki kell iktatnunk a nukleáris fegyvereket!

—Gondolod hogy ez sikerülhet? - kételkedett Bajdzsá.

—Ha meg sem próbáljuk, biztos nem sikerül!

—Én azt sem tudom, miként néz ki az atombomba!

—Nem is kell tudnod. Neked, másokkal együtt, csak a rejtőzés lesz a feladatod. Tudniillik semmi szükségem olyanokra, akik nem értenek jól a verekedéshez. Ehhez pedig nem értesz te, Bajdzsá, de nem ért hozzá Kui sem, meg Bolvi, meg Lolita, Dr. Csarankádzi, Zurna, Mikla, Zix, Decu, a BÍT tagjai, Dardáj, Prok, Írix királyné és Motoszka! Továbbá, attól tartok hogy Zonderráj kapitány sem ért a bunyóhoz! Ami Ratkum királyt illeti, ő valószínűleg ért hozzá valamennyire, csak hogy leginkább karddal, ám nincs kardunk! Emellett idős is már ehhez, és nem is akarnám hogy el legyen szakítva Írixtől. Továbbá jó is ha ott marad azzal a csoporttal, ami nem harcol csak bújkál, hogy ha mégis rájuk találna valaki a terroristák közül, akkor legyen aki megvédi őket! Ezokból kell legyen velük Ug herceg is, aki szerintem szintén nem tud verekedni, ellenben fiatal, erős férfi. És velük kell tartson Dumdi is, mert verekedni ő sem tud, akármilyen erős is! És nem ért a fegyverekhez sem, de a bombákhoz sem!

—Aha. Tehát én kell hogy megtaláljam egymagam az összes bombát! - sóhajtott Tromik. — Tudtam hogy ez lesz, hiszen én vagyok a kommandós!

—Ellenkezőleg, épp mert sebesült vagy, semmi hasznodat nem venném. Mert te ugyan értesz mindenhez amihez kell, de most nem vagy sokkal gyorsabb, mint egy érelmeszesedésben szenvedő, amputált lábú agg teknősbéka!

—Micsoda?! Te akarod megtalálni egyedül a bombákat?! - ámult Lolita.

—Meg is találom. Nem lesz nehéz.

—Igazán?! Hogy akarsz ehhez hozzáfogni?!

—Lolita, engem nem az zavar, hogy miként találom meg azokat, hanem egészen más!

—És mi az?

—Az, hogy ne öljek meg a bombák miatt túl sok terroristát. Ugyanis hozzád hasonlóan én sem szeretek vérengzeni. Bár kettőnk indoka azt hiszem merőben különböző. Én ugyanis nem szeretem a pocséklást!

—Nem értem! - ámult Lolita.

—Nem baj. Mindenesetre most akkor sem a bombák a legfontosabbak, hanem a biztonságba helyezések. Ennek érdekében pedig...

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, s belépett oda három szupremata, Nyolcas, Tizenegyes és Tizenkettes. Mindhármójuk gépfegyvere rájuk irányult.

—Gyerünk lányok - vigyorgott Nyolcas - mentek műtetre! De szigorúan csak egyesével, nehogy zúrt kavarhassatok! Egyes megengedte hogy magatok döntsétek el, hogy ki lesz az első delikvens! Kaptok erre három percet!

—Megyek én! - állt fel azonnal Röcepi. —Indulhatunk!

—Nem! Mami! - sikoltott fel Motoszka.

—Nyugi kincsem, nem lesz semmi baj, és visszajövök hozzád! Lolita, vigyázz rá! - és a terroristák felé lépett.

—Nyújtsd előre a mancsaidat hogy megbilincseljünk! - parancsolta Nyolcas, aki, Tacsanka szökése óta, már igazán óvatos volt.

Röcepi engedelmesen hagyta, hogy rákattintsák a bilincset.

—Maradjatok nyugton, ne csináljatok semmi hülyeséget! - utasította a többieket, miközben a terroristák kitaszigálták őt az ajtón.

Míg a szuprematák a csipbeültető gépet rakosgatták össze, azalatt Tacsanka néni legelőször is azon igyekezett, hogy elkerüljön jó messzire a terroristáktól, majd kicsit később azon, hogy minél közelebb kerüljön hozzájuk.

Ebben semmi ellentmondás nincs. Előbb messze kellett kerülnie, hogy lerázza az esetleges üldözőket, s ne tudják hogy merre jár, azután viszont a közelükbe kellett kerülnie, ahhoz, hogy árthasson nekik ahol tud.

Megfordult a fejében a gondolat, hogy kiszabadítja a többieket. Na de erről hamar letett. Nem látott ugyanis sok esélyt rá. Mert biztos a szuprematák is úgy gondolják hogy ez lesz az első dolga, s emiatt jól őrzik a túsokat.

Na de hát nem csupán ott találkozhat a túsokkal, ahol a Kukkoló zajlott! Mi sem egyszerűbb, mint hogy elmenjen oda, ahol a csipbeültetést végzik majd, s akit odahoznak, azt kiszabadítsa!

Mármint akkor egyszerű ez, ha ott nincsenek túl sokan. No és ha megtalálja időben azt a helyet.

Ami a csipbeültető gép helyét illeti, úgy vélte, meglehetősen biztonsággal megjósolhatja hogy merre található. Egyrészt ugye az valószínűleg valamelyik orvosi szobában vagy műtőben lett elhelyezve, elvégre oda való! Másrészt Egyes korábbi megjegyzéséből kiderült hogy eléggé nagy darab valami, tehát nyilván nem akarják a szuprematák sokat cipelgetni, vagyis valószínűleg nem vitték nagyon messzire a légsiliptől, ahol kipakolták az ürkompból! Olyan orvosi szobát kell tehát keresnie, ami nincs nagyon messze a légsiliptől, s ott lesz az, amit keres!

Mikor már, úgy vélte, kellően messzire jutott szökése helyétől, találomra benyitott az egyik kabinba. Itt pedig leült a számítógépterminál elé. Volt itt olyan, mert volt minden kabinban. Egy úrvárostól általában elvárható, hogy magasan számítógépesített legyen!

Bekapcsolta a gépet, s lekérte rá az úrváros alaprajzát, majd ezen bejelöltette az orvosi szobák helyét. Úgy volt ahogy sejtette: akadt ilyen a legközelebbi légszilip közelében is. Várható volt hogy akad ilyen, mert hiszen lehet hogy odakint az ürben ér valakit baleset, s akkor azt nem akarják sokat szállítgatni, hiszen minden másodperc az életet jelentheti...

Alaposan eszébe véste az alaprajzot, majd belépett a szövegszerkesztőbe, s azon megírt egy párszavas elektronikus levelet, s ezt aztán elpostázta egyszerűen a vezérlőterembe, a főterminálra. A levél így hangzott:

—Az összes szuprematának. Bosszúmtól csak úgy menekülhettek meg, ha azonnal beszálltok az ürkompokba, és elhagyjátok az úrvárost! Aki nem tesz így, meghal. Ezt a Fehér Démon üzeni nektek, kit eddig Tacsanka néni néven ismertetek! S ha nem tudjátok ki a Fehér Démon, akkor kérdezzétek meg Kurtenázi elnököt!

Ezután azonban felállt hogy gyorsan elhagyja a helyiséget. Mert az elektronikus levél feladási helyét könnyű lenyomozni, tehát valószínűleg hamarosan jönnek ide szuprematák...

Na de ő addigra nem lesz már itt.

Felemelte a géppisztolyt, s elfintorodó arccal nyomott el egy káromkodást. Nehéz neki a fegyver! Pedig nem gyenge ő, van izma elég... de hiába, ha az a nyavalyás szíve nem pumpál elég vért beléjük! Hej, csak lenne a régi... a régi szép idők...

Na de így is végezni fog velük. Mindenki. Időbe telik majd, de ha közben cserben nem hagyja a szíve, akkor biztos hogy ő győz.

Miért is ne, hiszen ezek nincsenek csak valami két- vagy háromezren!

Tacsanka néni, a Fehér Démon elmosolyodott. Öreg arcán e mosoly nagyon rondára sikeredett, ha Zurna most látja, tényleg biztosra vette volna, hogy Tacsanka néni egy igazi szörnyeteg.

Tacsanka is tudta hogy százhat évesen igazán ronda ha mosolyog, nem különb mint egy vi-gyorgó hulla, de mégis mosolygott. Tulajdonképpen nemcsak nem izgult, de határozottan jó-kedve volt.

Hosszú idő után végre újra vadászni indul. Még ha netán nem is éli túl, akkor is igazán mál-tó és szórakoztató befejezése ez pályafutásának!

—Mi az isten ez a hülyeség?! - forgatta a kezében Egyes Tacsanka néni kinyomtatott üzenetét.

—Nem tudjuk főnök, mit akar ezzel a csaj, de ezt küldte! - válaszolta szolgálatkészen az üze-nethozó Nyolcvankilences.

Erre aztán Egyes úgy döntött, megfogadja Tacsanka tanácsát, s megkérdi az elnököt! Mor-fondírozott ugyan hogy kérdezze-e vagy sem, de végülis túl kíváncsi volt ahhoz hogy meg ne tegye. Igaz, az elnök megteheti hogy hazudik valamit, de nagyon bízott benne, hogy észreveszi ha Kurtenázi föllenteni készül.

—Halljuk csak, ki az a Fehér Démon! - szegezte neki a kérdést Kurtenázinak Egyes.

Az elnök elképedt arcot vágott.

—Hát az meg miért érdekel téged?! Egyáltalán, most átmentél terroristából kvízzjátékossá, hogy ilyesmiket kérdezel?!

—Ne gúnyolódj, inkább mondd meg azonnal, vagy esküszöm hogy azonnal kivégzem az összes férfitúsz! - és Egyes dühében még meg is fenyegette felemelt karjával az elnököt, amiben ott markolta Tacsanka üzenetét. Majd hogy észrevette hogy az ott van, gyorsan gombóccá gyűrte és zsebredugta. Nem kell elárulni az elnöknek hogy miről van szó!

—Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz - rázta meg a fejét az elnök - a név alapján valami mi-tológiai szereplőről lehet szó, de talán többet mondhatnék ha elárulnád, hogy miért érdekel!

—Akkor ha nem tudod, nézz utána valami könyvtárban vagy archívumban, adok rá fél órát, addigra tudni akarom a választ! - vágta rá Egyes, azzal megszakította a vonalat.

Pucsakaci stúdiójában is megszakították a vonalat: ezt maga Pucsakaci tette, hogy ha netán Egyes gyorsan visszakapcsolná a kamerát az úrvárosban, ne hallhassa amit mond. S most így szólt az elnökhöz:

—Én viszont tudom, hogy ki az a Fehér Démon!

—Igazán?! - vált érdeklődővé Kurtenázi arca.

—Naná! Hiszen a VTV gyakran csinált műsorokat mindenféle legendákról, híres és hírhedt hősokról, kalandorokról, mindenről ami érdekes... és azt is sejtem, miért kérdi ezt Egyes! - azzal Pucsakaci visszajátzásra kapcsolta az iménti beszélgetés felvételét, majd babrált vala-mit a számítógépasztalon, mire kinagyítódott Egyes keze, benne Tacsanka levelével. S bár az kissé gyűrött volt, és lehetetlen szögben álltak rajta a betűk, mégis elég jól el lehetett olvasni.

—Szóval - folytatta Pucsakaci - ez a Tacsanka, mint láttad elnök úr, azt állítja, hogy ő a Fehér Démon! És tudod mit, még el is hiszem neki, hogy az!

—De hát mit jelent az, hogy Fehér Démon?!

—Az bizony azt jelenti, hogy ha valóban ő az, akkor a legmesszebbmenőig igaza van annak az örült, Zurna nevű írónőnek, hogy ez a Kukkolóm is teli van szörnyetegekkal! Mert *egy* szörnyeteg máris akad ott, és az épp Tacsanka! És igazán jókora szörnyeteg, de akkora ám, hogy ha nem is állítom azt, hogy a terroristák esélytelenek, de azt nagyonis állítom, hogy ugyancsak

résen kell lenniük ha azt akarják, hogy életben maradjanak... és még akkor is örülhetnek, ha legalább minden harmadikuk túléli az eseményeket!

—Na ne túlozz!

—Nem túlzok, a legkevésbé sem! Ha minden harmadik szupremata életben marad mire legyőzik Tacsankát, akkor kifejezetten meg lehetnek elégedve magukkal, mert ügyesek voltak, összetartóak, bátrak, erősek, s amellet jókora mázlijuk is volt! Már persze csak akkor, ha Tacsanka nem nagyzott és valóban ő a Fehér Démon!

—Na most már gyérünk, ki vele, ki is az a Fehér Démon?!

—Hát, ez egy történelmi legenda. Tudod az egész akkor kezdődött, amikor elszabadult az a vírus itt Barganon, ami elvette az emberek kedvét a közösüléstől. Ez több mint egy évszázada volt. Az emberek tudtak ugyan szeretkezni, csak semmi kedvük nem volt hozzá, s egész Bargan rohamosan haladt az elnéptelenedés felé, mert alig születtek gyerekek...

—Tudok az esetről, jó voltam mindig történelemből, ne erről regélj, hanem a démonasszonyról! —Fehér Démon a neve.

—Akkor arról. Bár nem tudom miért épp Fehér! Van talán Fekete is?!

—Nincs. Volt, de már nincs. Bár ki tudja, ugyanis a Fehér Démonról is azt hittük egy időben hogy már nincs, aztán most mégis milyen szépen előbukkant... na szóval, az elnéptelenedés megakadályozására az akkori kormányzatok sok mindent megpróbáltak, de még a legnagyobb sikert egy szekta érte el, ami azt hirdette hogy Isten nem akarja az emberiség kipusztulását, s ezért tagjainak vallási kötelességévé tette a napi többszöri, még hozzá nyilvános közösülést! Ez tehát ott kötelesség volt, vagyis munka, amit akkor is meg kell tenni, ha nem érez rá kedvet az illető!

Na már most, ez ugyan nem akadályozta meg a népesség fogyatkozását, de jelentősen mérsékelte azt. A szekta hamarosan Bargan legnagyobb egyházává nőtte ki magát. Aztán ugye köz tudomású, hogy a vírussal egy idő után végeztek a csizik, valami ellenvírussal megsemmisítették azt, bár akkor még nem is telepedtek be a csizik végleg hozzánk, szóval úgy tűnt megoldódott a baj! És valóban meg is oldódott, de csak ami a vírust illeti, mert a járvány megfékezése után a karotány egyház, meg a többi vallási csoportosulás igyekezett újjászervezni magát. Ez részben sikerült is nekik, némelyiküknek. Csakhogy az előbb említett, újonnan alakult egyház nem óhajtotta feladni a pozícióit, és heves harcot indított ellenük. És meglehetősen erősek voltak a hadállásai, mert igazán vonzóan hangzott hogy vallási kötelesség a napi többszöri szeretkezés, elvégre a vírus elmúltával ez már nemcsak nem volt megterhelő, nemcsak nem számított kellemetlen áldozatnak, de mert már újra volt nemi vágy, emiatt kifejezetten csábító-nak tűnt az emberek számára!

Na és hát ekkor az történt, hogy az Összbargani Karotány Egyháztanács egyhangúan kiátkozta azt az egyházat, a Sátán cimboráinak nevezte annak összes hívét, és felszólított minden hithű, mármint karotány hitű embert, hogy irtsa ezeket ott, ahol csak tudja!

—Pucsakaci, még mindig történelmet mesélsz nekem, pedig azt, ismétlem, ismerem! Én is tudom hogy akkoriban, a visszarendeződés korszakában sok kilengés történt, tulajdonképpen igazi vallásháborúk is, amire manapság már senki nem büszke, még a karotányok sem!

—Igen, csakhogy én elég jól ismerem ám a részleteket is! - mondta büszkén Pucsakaci. —Már amiatt is, mert a dédapám épp annak a bizonyos szektának az egyik legfőbb vezetője volt... én már természetesen nem vagyok a híve annak a vallásnak, én semmiféle vallásban nem hiszek... na szóval, a szekta nem adta meg magát, sokáig tartott amíg legyőzték, bő harminc évig, s a végefelé az illegalitásba szorult vallás kifejezetten terroristaszerű módszereket alkalmazott, sok karotány egyházi vezetőt likvidáltak a tagjai, a külön erre a célra kiképzett halálkommandók. Ezen kommandósok közt szép számban akadtak nők is. És a leghíresebb ilyen kommandósukat úgy hívták, hogy Fehér Démon. A Fehér szó egyszerűen arra utal a nevében, hogy fehérnép, vagyis nő. Állítólag nagyon csinos nő volt, bár nem sokan élték túl azt, ha megpillantották az arcát. És ahogy most belegondolok a legendájába, hát feltűnően sok áldozatának hiányzott a fél szeme... némelyiknek mindkettő is! Biztos úgy lehetett hogy előbb megvakította őket a sáljával, s míg azok a fájdalmukra figyeltek, megölte őket! Na de még csak nem is ez a legérdekesebb vele kapcsolatban, hanem az, hogy ez a nő valóban nem akárki volt!

Ugyanis a nevében nemcsak annak a szónak van jelentése hogy Fehér, hanem annak is, hogy Démon! A szekta halálkommandósai közt külön kasztot alkottak azok, akik démonoknak nevezték magukat. Ezek annyira elszántan készültek a harcra, hogy kifejezetten átalakították magukat kiberharcosokká! Tehát egy rakás mindenfélét kicseréltek a szervezetükben. Műszívet ugyan nem tettek be maguknak, mert akkoriban még nem tudtak elegendően nagy teljesítményű és kellően sokáig működő mesterséges szívet csinálni szervbarát anyagból, de például kicserélték a fülük belsejét olyan szerkezetre, aminek a segítségével százszor jobban hallanak ha akarnak mint egy normális ember, hallhatják ennek segítségével a rádióadásokat is, csak a jobb szemük normális szem, mert a bal valójában egy mesterséges kamera, aminek segítségével sötétben is látnak, továbbá minden egyes foguk mesterséges, kicsavarozható, és e fogak üregek, s bennük parányi mennyiségben igen erős robbanóanyag lapul, amit távirányítással fel tudnak robbantani! De némely fogaikban olyan anyag van, hogy ha azt megeszik, akkor nyolc napon át egyfolytában fenn tudnak maradni és harcolhatnak, nem kell addig tehát alvás nekik! Mindezt onnan tudjuk, hogy néhány eféle démont mégiscsak elkaptak, és a holttestüket természetesen alaposan felboncolták. Na már most, abban semmi lehetetlen nincs, hogy Tacsanka efféle kiberharcos legyen, másként démon, mert a Fehér Démon sosem került elő! Jó negyven éven át hol itt - hol ott bukkant fel és ölt, nemegyszer sok száz fős karotány közösségeket mészárolt le az utolsó szál emberig egyetlen éjszaka alatt – aztán egyszer csak nem jelent meg többé, nem hallatott magáról! Akkoriban úgy gondolták, hogy talán baleset érte, de most úgy vélem, egyszerűen belátta hogy tehet bármit, de a vallásának vége, nem időszerű már! Egyre csökken a hívek száma, s így kiábrándult belőle. Úgy vélem, megölte az eredeti Tacsanka nevű nőt, akire biztos hasonlított is valamelyest, átvette a szerepét, s mindezt azért, hogy ne keressék, hogy mentesüljön a büntetés alól. Ugyanis távollétében Bargan összes bírósága halálra ítélte, az emberiség elleni bűncselekmények sorozata miatt. Az időbe ez épp belefér, a Fehér Démon, ha él, valóban százegynéhány éves lehet mostanában. Na szóval, ha Tacsanka valóban a Fehér Démon, akkor nem szívesen lennék a terroristák bőrében! Lehet hogy Tacsanka egy agg, vén, gyenge és kimerült szörnyeteg, de egy szörnyeteg közelében lenni akkor sem biztonságos, ha az már épp az utolsókat rúgja! Mert lehet, hogy utoljára még nagyot rúg és halálosat! Az ürváros a maga folyosórengetegével egyenesen ideális terep a Démonnak, soha az életben meg nem találják a szuprematák! Na és most akkor dönts el elnök úr, hogy elmondjuk-e mindezt Egyesnek! Jó-e ha tudja, hogy ki az ellensége, vagy ezzel rosszat teszünk a Fehér Démonnak!

Az elnök nem késlekedett a válasszal.

—Elmondom neki! Elmondom, mert az a Tacsanka épp azért írta azt a levelet, hogy Egyes megtudja ezt róla, és féljen! És ha Tacsanka a Fehér Démon, akkor igazi profi, ő tehát csak jobban tudja hogy megéri-e neki az ellenség tájékoztatása! Csakhogy nem akárhogyan hozom ezt Egyes tudomására! Kapcsold csak őt, Pucsakaci!

Amint létrejött a kapcsolat, Kurtenázi így szólt Egyeshez:

—Utánanéztem a Fehér Démonnak, Egyes, de csak akkor mondom meg hogy kicsoda, ha idevezeted az összes túszt, hogy ők is hallják amit mondok!

Egyes dült-fült, de mit sem tehetett, nagyon kíváncsi volt, elvégre nem babra ment a játék hanem a bőrére, emiatt hamarosan kitereltek mindenkit a társalgóba. Ám Pucsakaci éles szeme rögvést észrevette, hogy valami nem stimmel.

—Hát Röcepi hol van?! - kérdezte.

—Őt most műtik! - vigyorgott Egyes. —Most rakják a fejébe a csipet!

—Ez így nem fog menni - szólt az elnök - azt mondtam *minden* túszt legyen itt! Ráérsz később is a fejébe rakni a csipet, tehát hozasd ide, mert amíg itt nem lesz, nem mondom el neked hogy ki is az a Fehér Démon, akit te Tacsanka néni néven ismertél eddig!

—Azistenit! - káromkodott Egyes, rájőve hogy az elnök kitalálta, miért érdeklődik a Fehér Démon iránt. De elővette a rádiótelefonját, ami most csodálatosképpen ismét működött, s így szólt bele:

—Hé, készen vagytok már Röcepi beültetésével?!

—Még nem, főnök! - jött a válasz.

—Na jó, nem baj, figyelj, ha még nem fekszik a csaj a műtőasztalon, akkor ne is kezdjeteke bele, hozzátok ide vissza, nagyon fontos! Majd később kapja meg a csipet!

—Értettem Egyes, amint ideér, máris küldöm vissza! De szerintem egyszerűbb volna, ha a kísérőinek szólnál!

—Hát még nincs ott nálatok?!

—Színét sem láttam, esküszöm! Azt tudom hogy ez a Röcepi a túszer egyike, de amióta felállítottuk a beültetőgépet, csak az önkéntes nőknek rakosgatom a fejébe a csipet, túszer még egy sem érkezett hozzám!

—Ez biztos?!

—Naná, felismerném őket, én is néztem a Kukkolót!

—A kurva anyjukat, hol késnek ezek, már rég ott kéne lennie... csak nem az a Tacsanka támadt rájuk?! - azzal Egyes más számot ütött be a készülékébe, és Röcepi kísérőit próbálta hívni. A készüléke szerint a hívás ki is ment, csak épp senki nem válaszolt neki.

—Na jó! Úgy tűnik hogy az a Tacsanka kiszabadította! Rendben van! - kiáltotta mérgesen. — De most már tudni akarom akkor, hogy ki az a Fehér Démon! - követelte a választ az elnöktől.

—A Fehér Démon, nos, az pontosan az, akiről Zurna már sokat fantáziált: egy szörnyeteg! - vigyorgott rá Kurtenázi elnök.

Nem Tacsanka szabadította ki Röcepit – egészen más ok miatt nem érkezett meg a nő az orvosi szobába. Ez pedig úgy történt, hogy haladtak előre vagy néhány száz métert, majd Tizenegyes egyszer csak megszólalt:

—Fiúk, van egy ötletem! Azért vagyunk mi szuprematák, hogy tetszésünk szerint használjuk a nőket! És nekem nagyon tetszik ez a Röcepi nevű pica! Ti talán nem így vagytok vele?

—Dehogynem! - mondta szinte egyszerre két társa.

—Hát akkor mire várunk, miért nem basszuk meg?!

—Egyes nem lesz ideges a késlekedésért? - kérdezte óvatosan Nyolcas.

—Nem hinném - nyugtatta meg őt Tizenegyes - ugyanis az egész lezavarható mindössze negyed óra alatt! Szerintem meg úgyis ráér megkapni azután is a csipet, hogy megdugtuk!

—De figyelj csak - szólt Tizenkettes is - vigyáznunk kell vele, mert azt mondták hogy ez a nő lehet hogy jól ért az önvédelemhez! És én nem akarok úgy járni mint Egyes! Nem kellemes ám, ha valakinek kiverik a szemét!

—Az igaz de ne légy már hülye: épp azért javaslom hogy most kúrjuk szét neki, mert most meg van bilincselve! Ugyan mi a faszt tehetne megbilincselten?! És nem engedjük el! A kúráshoz ugyanis csak a pinája kell hogy szabad legyen, nem a mancsai! És amíg valamelyikünk baszsa, addig a másik kettő állandóan ügyel is rá majd géppisztollyal! De ideje már hogy megmutassuk neki, hogy mi vagyunk az urak! Na, benne vagytok?!

—Még nem - röhögött fel Nyolcas - de igazad van Tizenegyes, és tegyük amit mondtál, s akkor benne leszünk! Mert én is szívesen dugom be neki! Ilyen szép nővel még sosem voltam! - azzal így szólt Röcepihez:

—Na, lefekszel ide a padlóra, vagy kirúgjam a lábadat?!

—Lefekszem - mondta Röcepi - és nem kell fenyegetőzni, mert imádok szexelni! Főleg a csoportszexet szeretem! Mi volna ha amíg dug valamelyikőtök, azalatt szopnék egy másikótoknak?!

—Hm... - nézte erre a nőt elgondolkodva Tizenkettes - és ha csak azért mondd, hogy kevesebben őrizzenek téged?!

—Hát ennyire nyámnyila férfiak vagytok?! Úgy vélitek hogy hiába vagyok megbilincselve, még akkor is kevés biztosíték ellenem egyetlen gépfegyveres őrszem?!

Tizenkettes elszégyellte magát.

—Na jó, nem bánom! Tulajdonképpen valóban szívesen szopatlak meg! De ügyesen csináld ám!

—Nyugi, van már benne gyakorlatom! Olyan élményben lesz részed, amire életed végéig emlékezni fogsz! - felelte Röcepi, azzal lefeküdt a padlóra. —Na fiúk mi lesz, ki húzza le a bugyimat?!

Szóval, emiatt, a szeretkezés miatt késlekedtek a fiúk és Röcepi, ezért nem értek időben az orvosi szobába. Igaz, eleinte nem tervezték hosszúra a játszadozást a Röcepit kísérő szuprematák, de valamiképp igencsak sokáig elmaradtak mégis, biztos mert Röcepi tényleg rendkívüli élvezetben részesítette őket! Így aztán mi sem természetesebb, mint hogy Egyes útnak indított egy keresőosztagot, hogy menjenek végig azon az útvonalon, amin feltehetőleg haladniuk kellett, és ugyan mondják már meg, hogy mi történt! Mert neki kell Röcepi!

Persze hogy kellett. Tudni akarta, hogy ki-mi az a Fehér Démon!

De mert épp azt sejtette hogy Tacsanka szabadította ki Röcepit, emiatt nem is kis csoportot küldött utánuk, hanem teljes húsz főt! És e húsz fős keresőosztag igen hamar eredményre is jutott, bár olyanra, amit Egyes igazán nem hitt volna!

Egyszer csak ugyanis megcsörrent a telefonja.

—Hé főnök, baj van! - hangzott abból a hang, aki be sem mutatkozott ugyan, de Egyes megismerte: Kettes beszélt.

—Mi a baj?! - kérdezte rosszat sejtve.

—Hát izé... jobb volna, ha megnéznéd...

—Mi a csudát?!

—Hogy mi maradt a fiúkból! Tudod mit, bekapcsolom a telefonom kameráját, és továbbítom a képeket a tiedre! Nézd meg! De készülj fel rá jóelőre!

—Mire, azistenit?!

—Hát, remélem nem reggeliztél sokat, mert hárman is elokádták magukat a látványtól... na, tehát megy a video, nézd, mert ezt nem lehet szavakkal elmondani!

És Egyes nézte, nézte a telefonja parányi képernyőjén amit Kettes mutatott neki. És azt látta, hogy a folyosónak az a szakasza egymerő vérfürdő! Még a plafon is vérfoltoktól tarka. Odáig spriccelt valakiből a vér. S ez a valaki biztos hogy nem Röcepi volt, mert az ő hullájának nyoma sincs. Ott van ellenben Nyolcas, Tizenegyes és Tizenkettes... már ami maradt belőlük!

Igazán különleges módon haltak meg. Annyira különlegesen, hogy tulajdonképpen nem is nagyon lehetett megállapítani, hogy mi okozta a halálukat. Hacsak nem az egyszerű elvérzés. Ugyanis érdekes módon iszonyúan meg voltak csonkítva a testek. Azt hogy melyikük melyik, tulajdonképpen csak a zubbonyukra írt szám alapján lehetett megállapítani, mert kivétel nélkül mindegyiküknek, igen, mind a hármójuknak egyszerűen hiányzott az arca! Azaz, arcuk éppenséggel volt, de úgy nézett ki, hogy egy dühös tigris sem rondíthatta volna felismerhetlenebbé azt. Sőt, mintha csak egy szadista kéjgyilkos játszadozott volna velük: Nyolcas torka például fel volt hasítva, s azon át lógott ki a nyelve, amit valaki, biztos vagy Röcepi vagy Tacsanka, kihúzott e szörnyű seben át. És e nyelv vége hiányzott. Mintha valami levágta volna. Tizenkettesnek az orra hiányzott, Tizenegyesnek meg a teljes alsó állkapcsa, a nyelvvel együtt, és egyszerűen sehol nem volt, eltűnt, mintha a gyilkos magával vitte volna. De nem úgy hiányzott mintha valami hentes szakszerűen levágta volna az állkapcsot, hanem nagyon úgy tűnt, mintha valami egyszerűen megragadta volna a férfi állát, és egyetlen borzalmas rántással kiszakította volna azt a helyéből!

De ez még mind semmi sem volt. Mert mindhárom férfinál hiányzott a koponyatetőből egy jókora darab, amit meg is találtak itt-ott, elhajítva, ellenben nem találták meg egyikük agyát sem: az bizony mind hiányzott, még ha nem is az utolsó csöppig, mert itt-ott egy kevés agyvelőfoszlány látható volt éppenséggel, de az agy túlnyomó többsége bizony eltűnt!

Mindhárom férfi meztelen volt deréktól lefelé. Tizenegyes hímtagja igencsak furcsán festett: mintha bedugta volna egy húsdarálóba, azután kihúzta volna onnan azt, ami néhány tekerés után megmaradt a férfiasságából! Tizenkettes férfiassága nem nézett így ki, de csak azért nem, mert az övé totál hiányzott, zacskóstól-mindenestől, mintha egy borotvaéles késsel metszették volna le a helyéből, és ennek is, mint az agyvelőnek, teljesen nyoma veszett. Ugyanígy hiányzott Nyolcas hímtagja is, valamint hiányzott mindhárom férfi szíve. Ez jól látszott, ugyanis a mellkasuk ripityára volt törve. Eltűnt Nyolcas májának egy része is, és lehet hogy a beleikből is bizonyos darabok, bár ez utóbbi nehezen volt ellenőrizhető, mert a hastájékot valami igazán apróra szaggatta.

Tényleg mészárszéknek látszott itt minden, sőt rosszabbnak! Nem lehetett megmondani hogy mibe haltak bele, mert a legjobb kórboncnok sem deríthette ki, hogy melyik sérülés volt az első, ami a halált okozta, s mi esett rajtuk csupán a haláluk után. Az biztos hogy mindegyik sérülés halálos volt külön-külön is.

A legislegjobban azonban mégsem a hullák látványa döbbsentette meg Egyest. Nem. Hanem az, hogy a folyosó egy hulláktól kissé távolabbi zugában ott hevert egy bilincs. Egy afféle bilincs, amit ők maguk hoztak a foglyok számára. Rendkívül kemény, ötvöztött acélból készült szupererős bilincs, ami nemcsak emberek fogvatartására alkalmas, de a gyártó cég garantálta, hogy még egy medve sem bírja sem elharapni, sem eltörni. S ez a bilincs most mégis ott hevert, holott Röcepi kecses leánykacsoin kellett volna legyen!

De nem kulccsal nyitották ki. Egyszerűen valami iszonyatos erő szétfeszítette a bilincs mindkét karimáját. A feszítés helyén a szupererős acél egyszerűen megnyúlt, elvékonyodott, majd elszakadt, mint egy rágógumi, ha túl sokáig nyújtják!

Nem tört el az acél, az igaz, ellenben megnyúlt, mintha képlékeny lenne, és elszakadt!

—Ezt nem hiszem el! Ilyen nincs! - kiáltott fel Egyes, majd így szólt a telefonba:

—Hé, Kettes, menj már oda és fogd meg azt a bilincset! És hozd el ide nekem hogy megnézzem közelebbről! Mert ezt egyszerűen el sem hiszem!

Kettes odalépett a bilincshez, kötelességtudóan lehajolt, meg is ragadta azt, hogy felemelje – ám ekkor üvöltött egy jókorát, s rögvest el is engedte azt!

—Az isten bassza meg, hiszen ez kurvára forró! - kiáltotta, azzal ujjait odatartotta telefonja minikamerája elé, hogy lássa Egyes is, hogy a forró bilincs hólyagot égetett mutató- és hüvelykujjára. Ezután buzgón meg is nyálazta ujjait. S míg ujjait cumizta mint egy kisgyerek, dühösen belerúgott a bilincsbe. Az messzire csúszott a folyosón, csakhogy furcsán: miközben csúszott, nemes egyszerűséggel három darabra hullott szét!

—Mi a franc...! - morogta Kettes, s egy pillanatra még sajgó ujjacskáiról is megfeledkezett. Majd odalépett az egyik bilincsdarabhoz, előhúzta a kését, és megkocogtatta a bilincset.

Semmi sem történt. Erre megkocogtatta kissé erősebben, mire az a kocogtatás közelében néhány darabra hullott szét. Többnyire apró, lemezes darabok váltak le róla, bár néhány porszerű aprólék is.

—Igazad van Egyes, ezt nemcsak te nem hiszed hanem én sem! Hiszen ez a bilincs valami nagyon jó minőségű edzett acél kellett legyen, ami még a szerszámgépekkel is nehezen vágható! Most meg az egész úgy néz ki, mint amivel kristályközi korrózió végzett, ráadásul néhány perc alatt!

—Nem értem, miről beszélsz?! - kérdezte idegesen Egyes a telefonon át.

—Hát tudod, nekem metallurgus a szakmám, tehát szakértőként mondom neked, hogy a kristályközi korrózió, az az, hogy a fémekben jelen levő szén karbidvegyület formájában leköti a króm ötvözőanyag egy részét, mert tudod normális esetben a króm teszi korrózióállóvá az ötvöztött acélokat! A karbidképződés bizonyos idő és hőmérséklet esetén a fém belsejében, a kristályhatárokon indul meg...

—Milyen hőmérsékleten?! - kérdezte közbe Egyes.

—Hát, úgy hatszáz-nyolcszáz fokon! Na és ilyenkor a karbidképződéshez szükséges krómot a szén a krisztallitok széléről vonja el, ezeknek a területeknek a krómtartalma csökken. A króm-szegény szemcsehatár nem korrózióálló. Ha ilyen acélt korrodáló közeg hatásának teszünk ki, akkor az a kristályhatárokat megtámadja. Ez a jelenség a kristályközi korrózió. Ez néhány hét alatt teljesen szétroncsolhatja az anyagot. Ilyesmi főleg szakszerűtlenül végrehajtott hegesztés után szokott megtörténni. Ilyenkor az acél kézzel szétmorzsolhatóvá válik. Márpedig Egyes, ez a bilincs épp így néz ki!

—Na de az isten szerelmére, ennek a bilincsnek nem volt néhány hete arra, hogy korrodálódjon, nem is volt korrodáló közegnek kitéve...

—Ez nem igaz, a levegő oxigénje igenis korrodáló anyag!

—Jó, de akkor sem volt néhány hete rá! Különben is, ugyan a felét sem értettem annak amit mondtál, de biztos nem úgy csinálták a bilincset, hogy ott a krómot elvonja valami a mittudoménhonnan! És hegesztve sem volt ez a bilincs az imént!

—Ebben igazad van, de tény ami tény, hogy pont úgy néz ki! És ha hegesztve nem is volt, de valami igencsak felmelegítette!

—Kettes, te azt hiszed, hogy Röcepi úgy szedte le magáról a bilincset, hogy felmelegítette minimum hatszáz fokra, aztán bedugta valami savfürdőbe, majd a szétmorzsolódó bilincset eltörte?! Hogyhogy nem égett le a kiskacsója?!

—Hagyj engem békén Egyes, te vagy a főnök, dönts el magad, de tény ami tény: a bilincs tro-pa, és a társaink úgy néznek ki, hogy egy megvadult tigris szelídebben bánt volna velük! Ennél még Tacsanka is kulturáltabban végzett Hatossal, mert csak úgy simán kitörte a nyakát! Na, szóval tudod mit, én megyek is innen, mert rosszul leszek a látványtól is! - és Kettes már majdnem kikapcsolta a telefont, amikor Egyes ezt kérdezte:

—Várj! Nézd meg, hogy lőttek-e a fiúk!

Kettes megvizsgálta a fegyvereket, s így szólt:

—Nem. Egyetlen lövést sem volt idejük leadni.

—Hm... na de mégsem lehetett Röcepi, mert miért is nem vitte volna magával a fegyvereket ha szökik?!

S erre hirtelen megszólalt Zurna, aki jól hallotta a beszélgetést, ha a képeket nem is látta:

—Balfasz vagy, Egyeském! Gondolhatnál már rá, hogy ha Röcepi csak úgy simán elintézi egy-szerre három társadat, amikor ráadásul még bilincsben is van, akkor semmi szüksége rá, hogy nehéz gépfegyvereket cipelgessen magával, amik kényelmetlenek! Tudod, az a helyzet, hogy szörnyetegeknek nincs szükségük fegyverekre! Ők maguk fegyverek, a testük teljességében! Fegyver minden porcikájuk! Haha, nem irigyellek! Már két szörnyeteg is rád vadászik: Tacsanka és Röcepi! De engem ne hibáztass: én előre megmondtam neked!

—Mit mondtál meg, te idióta!

—Hogy ez a Kukkoló tele van nem emberi lényekkel! Előbb Tacsanka, aztán...

—Kuss! Azt sem tudod, hogy ki az a Tacsanka!

—Te sem.

—De most mindjárt megmondja nekem az elnök! - nézett követelődzően a képernyőre.

—Megmondom. Nem érdemled meg, de megmondom. - felelte Kurtenázi, azzal belekezdett. S amit elmondott, az nem igazán töltötte el megnyugvással Egyes tudatát.

5. fejezet: A szörnyek elszabadulnak

Tacsankának, a Fehér Démonnak igen egyszerű céljai voltak. Minél több terroristát megölni minél rövidebb idő alatt, ha lehet hát az összeset! Éppenséggel megtehetette volna hogy arra törekszik, hogy megszerezzen egy úrkompot és azzal elmeneküljön, csak hogy ezt több okból sem tartotta célszerűnek. Nem mintha az úrkomp megszerzése oly nagyon nehéznek tűnt volna a számára; ellenben nem értett a vezetéséhez! Aztán meg, tartott tőle hogy miután elszakadt az úrállomástól, azután az úrkompot megsemmisítenék így vagy úgy az életben maradt terroristák. Továbbá, amikor még aktív harcos volt, akkor alaposan belésulykolták kiképzői, hogy az életbenmaradás legbiztosabb módja az, ha nem hagyunk magunk mögött élő ellenséget, ami megölhetne minket. Félni ugyanis csak az élőkől érdemes, a halottak már mit sem árthatnak nekünk!

Na már most, Tacsanka ugyan igazán profi harcosnak mondhatta magát, de a nagyjából háromezer főnyi terrorista igazán jelentős szám volt még neki is! Nem vészes mennyiségű, úgy vélte ugyanis hogy ezek túlnyomó többsége egyszerűen mit sem ért a harchoz, pusztán csak annyit hogy el tudja sütni a gépfegyvert amit a kezébe nyomtak, és tudja hogy melyik irányba kell tartsa annak csövét amikor lő. Ezek tehát nem katonák, csak felfegyverzett polgárok. Csőcselék. Mindazonáltal néhány tucatnyian okvetlenül vannak a harchoz valóban értők is közöttük! Valószínűleg a kisebb számot viselők azok. Továbbá, akár értenek a harchoz akár nem, háromezer, az csinos létszám, ennyi ellenség megölése időbe telik, főként ha keresnie is kell őket.

És ő egyedül van. Tehát ezért amint elküldte az elektronikus levelet, melyben újra felvállalta a Fehér Démon nevet, ezután úgy döntött hogy aktivizálja teljes harci kapacitását. Így gyorsabban végez. És úgysem valószínű, hogy életében valamikor is még lesz fontosabb feladata már mint ez! Felesleges hát takarékoskodnia.

Benyúlt a szájába, és egyfajta különleges ritmusban megcsavarta-megnyomkodta a bölcsességfogát. Ebben a pillanatban megváltozott körülötte a világ! Bal szemével már nem azt látta amit eddig, amit minden normális ember, hanem a tárgyak infravörös képét a látótér alsó kétharmadában, a felső egyharmados zónában pedig szintén ugyanezt látta, kivéve ha nyelvvel így vagy úgy nyomkodta meg bizonyos fogait, mert ekkor ott az ultraibolya-sugarak, röntgensugarak vagy más hullámsávok képeit láthatta. Ezenfelül e képet alul és felül egy-egy úgynevezett állapotsor szegélyezte, amiken különböző hasznos információkat olvashatott le, például azt, hogy az a tárgy amit egy másodpercnél hosszabb ideig néz a jobb szemével, az milyen távolságra van tőle, mekkora a hőmérséklete, s azt is, hogy a nézett tárgy feltehetőleg milyen fegyver. Majdnem minden létező fegyvert képes volt a Tacsanka fejébe épített harcászati komputer azonosítani nemhogy az alakja alapján, de még ruha alá rejtve is, mindössze a ruha ki-dudorodása alapján.

Továbbá, a beérkező információkat nemcsak Tacsanka agya értékelte, de maga a komputer is, és azonnal hangjelzéssel értesítette Tacsankát arról, ha célbavették löfegyverrel bármilyen irányból. A hangjelzés különbözött attól függően, hogy milyen a fenyegetés iránya. Így Tacsanka tudhatta, hogy merrefelé érdemes elhajolnia vagy elugrania.

Amint bekapcsolta a komputert, máris megszólalt egy vonzó, behízelgő tónusú, alt női hang a fejében:

—A Fehér Démon harcászati komputere szolgálatra kész! Örvendek hogy újra alkalmazza a Kibertech cég professzionális berendezését! Önteszt: áramkörök 100%-osan épek.

—Kapacitásfelmérés. - utasította a gépet gondolati paranccsal Tacsanka.

—Gépi erőforrások: 86.4%. Bio-erőforrások: 31%. - írta ki a gép az alsó állapotsorra.

Tacsanka fintorgott. A gépi erőforrások még csak-csak rendben volnának, de a bio-erőforrások alatt a gép Tacsanka néni hús-vér testének állapotát értette, és a 31 százalékos érték igazán nem volt túl hízelgő!

Na de sebj. Ez van, ezzel kell beérje! Mindenesetre most az a dolga, hogy ellenséget keresen, lehetőleg olyat, aki nem is számít a megjelenésére!

Kissé megcsavarta a bal metszőfogát, mire a jobb fülében felhangzott egy fura nyivákolás. Ez bizonyos rádiófrekvencia hangja volt. Igenám, de most Tacsanka elővette a Hatostól zsákmányolt rádiótelefont, megnézte milyen frekvenciára van beállítva, majd ezt betáplálta a komputerébe, szintén gondolati paranccsal. Az hogy milyen utasításokat adhat ki gondolati parancsokkal és miket nyomkodással, attól függött, hogy milyen fontos volt a parancs. Elvileg ugyan minden parancsot kiadhatott gondolatilag, a harcászati komputer bekapcsolása után, de bizonyosakat Tacsanka letiltott, mert nem akarta hogy ha harc közben váratlanul gondol valamire, akkor elállítódjanak a komputere funkciói. Tehát a rendszert ő a maga ízlése szerint „személyre szabta”.

S máris hallhatta így, hogy miket társalognak egymással a terroristák! Ezek után nem is volt szüksége a zsákmányolt rádiótelefonra, s így azt el is dobta.

Meglepve értesült róla, hogy Röcepi is megszabadult valamiképpen. Ezt útközben tudta meg, miközben az orvosi szoba felé tartott, ahol a csipbeültető gépet sejtette. Sajnálta, hogy a Kettes által mutogatott képeket nem láthatja, de hát az ő komputere sem volt mindenható. Amikor azt készítették, még nem terjedt el a kamerás rádiótelefon. Különben is: ha a képeket nézi, nem figyel a környezetre! Mindenesetre a telefonálgatásból azt hüvelyezte ki, hogy Röcepi három emberét ölte meg Egyesnek, valósággal lemészárolta őket, s hozzá úgy, hogy eredetileg meg volt bilincselve, s azok mégsem tudtak egyetlen lövést sem leadni!

Tacsanka ezt hallva ellentmondásos érzésekkel kínlódott. Egyrészt tetszett neki Röcepi ügyessége, ereje, harckészsége, másrészt viszont nem igazán tetszett neki, hogy nem ő az egyetlen profi harcos idefent! Ha Röcepi is beavatkozik a dolgokba, akkor azzal elveszi az ő szórakozását!

Különben meg, érdekes ez. Ugyan hogy is tanulhatott meg Röcepi küzdeni ilyen jól, amikor egy vad bolygón telt a gyermekora, s az idő túlnyomó részét tökegyedül töltötte el?!

Na de ezen ráér tünődni. Most az a fontos, hogy úgy tűnt, megtalálta amit keresett, mert infravörös detektorai alapján az orvosi szobában huszonhatan vannak, ezt még csukott ajtón keresztül is megállapíthatta. Ezek közül tizennyolcan egy kupacban ülnek vagy fekszenek egy sarokban, mind nők, egy nő középtájon fekszik, mellette áll egy férfi, hat másik férfi pedig a terem különböző pontjain áll vagy sétálgat, legtöbbjük gépfegyverrel. Pontosabban, kettőnél nincs ott a fegyvere, de csak amiatt nem, mert a sarokban üldögélő nők közelében vannak, és mozgulataik alapján úgy tűnik hogy az egyik javában közösül egy nővel, a másik férfi férfiaságát pedig nagyban szopogatja egy másik nő.

Mindez Tacsanka számára azt jelentette, hogy négy aktív, és két potenciális fegyveressel kell számolnia. Ez igazán nem gond, mert gyorsaság kérdése az egész!

Jobb kezét rátette a kilincsré, baljával pedig megigazította a géppisztolyt a melle előtt. S ekkor hirtelen humoros ötlet jutott az eszébe. Nem fog mindenkit megölni! A nőket úgysem akarta, de a terroristák közül is ejt foglyokat. Miért is ne! Annál jobb, minél inkább felbosszantja Egyest!

Lenyomta a kilincset. Közben megvetően fintorgott. Anakronizmusnak tűnt, hogy egy úrvárosban kilincsré járjanak az ajtók. Volt is szó egy időben arról, hogy valami modernebb ajtónyitó bizgentyűt szerelnek be, de végülis semmi nem lett az egészből. Hiába próbálkoztak magától nyíló-csukódó ajtókkal, az nem vált be, mert az automatika szinte megbolondult, amikor egyszerre sokan akartak ki-be járkálni különböző irányokból, meg az ajtószárnyak állandó ideges remegése, amikor hol be akart csukódni, hol visszahúzódott mert észlelte hogy jön még valaki, idegesítette az embereket is. Nem vált be az sem, amikor a tenyér valami érzékelőre ráhelyezésével kellett az ajtókat nyitni-csukni, mert az állandó tapogatástól bepizskolódtak az érzékelők. Egyáltalán, bármi ami elektronikusan működött, megbízhatatlannak bizonyult, ha másért nem hát azért, mert történhetett egy áramszünet, s akkor nem funkcionál. Márpedig az emberek irtóztak annak a gondolatától is, hogy be legyenek zárva valahová!

Így aztán volt az ajtókon elektronikus, központi zár, de volt egyszerű, mechanikus kilincs is. Mindössze azok az ajtók képeztek kivételeket, amiken a légzsilipbe lehetett bemenni, vagy valami veszélyes helyre, például a reaktorhoz.

Tacsanka néni tehát lenyomta a kilincset, belökte az ajtót, s máris lőtt. Hol ide lőtt hol oda, pontosan célozva. Pontosán, halálpontosan, bár senki nem halt meg a lövéseitől. Ugyanis mindössze áldozatai csuklóit lőtte nyomorékká egy-egy lövéssel. Céloznia ehhez elég volt csak úgy nagyjából, mert miután tekintetét fókuszálta valami objektumra, azután a harcászati komputer automatikusan összevetette azt a fegyvere csövének irányával, és a Fehér Démon ekkor füttyszót hallott a fülében, aminek jellege szerint kellett ilyen vagy olyan irányba helyesbítene a fegyver tartásán, és akkor lehetett, ha a füttyszó elhallgatott. Ahhoz hogy valaki így harcoljon, kétségkívül komoly gyakorlás kellett, ellenben megérte, mert az eredmény nem volt más mint a százszázalékos találati pontosság!

Most sem maradt el a siker, s pillanatokon belül az történt, hogy minden fegyveres férfi a földön fetrengett pokoli kínjában, mert mindegyikük mindkét csuklója nyomorékká lett löve. Mindkettő. A Fehér Démon nem kockáztatta meg, hogy valamelyikük esetleg balkezes, vagy ha nem is az, de mégis lő egyet az ép bal kezével.

Mire a lányoknál élvezkedő két férfi észbekaphatott volna, máris késő volt bármit is csinálniuk, mert azt látták hogy társaik a földön fetrengenek, ömlik belőlük a vér, ordítanak, Tacsanka géppisztolya pedig rájuk mered, és moccanni sem mertek, mert nem kétlették hogy az öreg nő őket is éppoly habozás nélkül lelövi, mint a többiekkel tette azt.

S most Tacsanka megszólalt:

—Hé te! - intett a csipbeültető gép mellett álló férfinak, aki a hármas számot viselte. —Vedd el a többiektől a bilincseket, és bilincselj meg azt a két fickót, akit még nem lőttem nyomorékká!

A férfi nem tiltakozott, és tette gyorsan ami parancsot kapott, szemében mély rémülettel.

Amikor ezzel megvolt, Tacsanka így folytatta:

—Hát akkor most jól figyelj drága gyermekem! Szedd ki azt a nőt a gépből, és tedd a következőt: sorra mindenkit bedugsz oda a férfiak közül!

—Rakjak csipet a fejükbe? - rebegte még mindig rémülten Hármas.

—Úgy ám! - vigyorgott rá Tacsanka.

—Értem, de...

Ebben a pillanatban Tacsanka lépett egyet felé, majd kivágódott a nő keze, egyenesen Hármas bal szemének. De Tacsanka ezúttal ököllel ütött. Most nem akarta a férfit megvakítani. Ám így is úgy megütötte annak szemét, hogy Hármas összegörnyedt, lerogyott a földre, és üvöltött, szinte jobban mint azok, akiknek meglőtte a kezét Tacsanka.

—Itt fiacskám most nőuralom van! - hallotta Tacsanka hangját. —Most az lesz hogy nem tűrök ellenkezést! Elvárom hogy éppúgy engedelmeskedjete nekem, amint azt ti várjátok el a nőktől!

—Máris! - nyöszörögte Hármas. Azzal igyekezett feltápáskodni, s azonnal megragadta az egyik összebilincsel társát, és igyekezett rátaszigálni a gép beépített, gurítható hordágyára. A férfi így kezdett el kiabálni:

—Ne, ne! Kegyelem! A férfiak agya más mint a nők agya, nincs kipróbálva a gép férfiak számára, más helyre megy belém a csip, és meghalhatok! Könyörgök!

Tacsanka csodálkozva nézte.

—Fiacskám, te komolyan azt hiszed hogy túléled ami itt történt?! Idefigyelj, örülj neki ha meghalsz, mert ha nem, akkor halálra leszel kínozva! De még ha nem, akkor is, legjobb esetben az néz ki neked hogy elkapnak a bargani zsaruk, majd lesz egy hosszas bírósági tárgyalás, de tökfeslegesen, mert a végén úgymint halálra ítélnék! Na szóval, maradj nyugton, vagy szétlövöm a pöcsödet! - és a géppisztolyt a férfi lába közé irányította. Erre az rémülten mozdulatlan-ná merevedett. Hármas betolta őt a gépbe, majd megnyomott valamit annak oldalán, mire a férfi fejére fémsisak ereszkedett, és halk zümmögés hallatszott alóla.

Tacsanka körbesétált a műtőben, és egy halomba gyűjtötte az összes géppisztolyokat, majd ezután figyelme egy polcra terelődött, amin számos kis dobozka volt, mindegyik akkorka mint egy apró rádiótelefon, és ahhoz hasonlóan is néztek ki, számos gombbal. Tacsanka meg sem kellett kérdezze doktor Hármast, máris kitalálta, hogy ezek azok a készülékek, amikkel aktivizálni lehet a nőkbe beültetett csipet. E véleményét az is alátámasztotta, hogy a nők közül hatnak a homlokán friss, vörös tetoválás díszelgett, a következő jelekkel: AA-000, AA-001, és így

tovább. A kis dobozkák alkalmasnak látszottak arra, hogy rajtuk ezeket az adatokat beállítsák. Volt rajtuk egy nagy vörös gomb is, meg intenzitásállító, meg egy olyan gomb, amire ez volt írva: általános. Ezzel biztos minden egyes nő csipjét aktivizálni lehetett a környéken, a készülék hatósugarában, biztos vészhelyzetek esetére, vagy ha a lázadó nő valamiképp eltakarta vagy eltüntette volna a homlokáról az azonosító tetoválást.

—Remek! - mondta erre Tacsanka néni, azzal máris magához vett egy ilyen készüléket.

Ebben a pillanatban megszólalt fejében az alt női hang:

—Befogás balról! - üzenté a harcászati komputer.

Tacsanka máris nagyot ugrott hátrafelé, miközben le is hajolt. Feje felett géppisztolysorozat süvített el.

Miközben Tacsanka gurult, arra nézett amerről a támadás jött, és nem győzött csodálkozni: az egyik nő tartotta a kezében a gépfegyvert, amit nyilván a Tacsanka által összegyűjtött fegyverhalom tetejéről ragadott magához. Ráadásul ez olyan nő lehetett akinek már beültették a fejébe a csipet, mert homlokán vastagon virított az AA-005-ös szám.

—Megvesztél?! - ordított rá Tacsanka. —Hiszen én a barátod vagyok!

—Nem igaz! Nincs jogod megtiltani hogy szenvedjek! - kiáltotta a nő, majd ismét Tacsanka felé fordította a géppisztolyt.

Tacsanka sokkal gyorsabb volt nála. Lelőhette volna, ehelyett azonban jobb ötlete támadt. A zsákmányolt kis készüléken az intenzitásereősséget állító csúszkát feltolta a legmagasabb állásba, majd megnyomta az „általános” feliratú gombot, mire a nő azonnal összegörnyedt, elkezdett iszonyúan üvöltözni, és vonaglott, miközben vakargatta magát egyszerre mindenütt. A többi tetovált nő is ugyanígy tett. A férfi a gépben még nem, mert neki még nem rakta a gép az agyába a csipet.

Tacsanka odalépett a nőhöz, elvette tőle a géppisztolyt, majd elengedte a gombot. Nem akart másokat is büntetni. A nők abbahagyták a vonaglást, és szaporán lihegtek, s a könnyeiket törülgették.

—Na, kellett ez nektek?! Te hülye! - azzal Tacsanka belerúgott a nőbe, aki rálőtt. —Hát jó dolog szenvedni?!

—Igen! - rebegte az. S az AA-001-es nő is megszólalt a sarokban:

—Még! Kérem szépen...! - és kezét könyörögve nyújtotta Tacsanka felé.

—Hát ti tényleg tiszta hülyék vagytok! - ámult a Fehér Démon. —De ha nektek ez kell, én ugyan nem bánom! Csak várjatok, amíg az összes pasasnak is a fejébe lesz rakva a csip, s azután teszek róla hogy annyit szenvedjétek, amennyit csak akartok!

—De én már most is akarok! - ugrott felé elszántan AA-002, de Tacsanka résen volt, s máris a földre küldte az örült nőt egy óriási pofonnal. Ám mert látta hogy cseppet sincs biztonságban a nőktől sem, ezért így szólt:

—Na jól van lányok, rendes lesznek hozzátok! - azzal a polc mellé lépett, felvett néhány készüléket, sorra beállította őket külön-külön a nők tetoválásaira, majd bekapcsolta mindet, bár nem a legmagasabb erősségre, csak úgy háromnegyedesre. A nők azonnal vonaglni és sikoltozni kezdtek. S hogy a készülékeket ki se tudják kapcsolni, Tacsanka egy-egy sebtapasszal leragasztotta azok bekapcsológombjait, majd mindet felhajította a jókora csipbeültető gép tetejére.

—Szenvedhettek amíg csak ki nem merül a telep, hetekig! - mondta nekik. —Micsoda hülye banda!

De AA-004 ekkor megszólalt:

—Én nem akarok szenvedni!

—Akkor miért vagy itt?!

—Gyilkosságért ítélték halálra a Barganon. Rottagla a nevem! Adj nekem egy géppisztolyt, és még segíthetek is neked!

—Nincs szükségem segítségre! Nem bízom már bennetek! - azzal Tacsanka fogott egy bilincset, és rákattintotta Rottagla csuklójára. —Így ni! Nem foglak kínozni a csippel, ha nem akarod, de maradj csak itt, mert nem akarom hogy hátbalj! És ti is, ti többi lányok, gyertek csak, szépen összebilincselem a kezeteket!

—De mi is akarunk csipet a fejünkbe! - kiáltotta az egyikük.

—Pofa be, ez nem kívánságműsor! - azzal Tacsanka lekevert nekik néhány pofont, ha ellenkeztek. Végül mindegyikük ott hevert egy kupacban, úgy, hogy mindegyikük mindkét keze hozzá volt bilincselve valamelyik másik nő kezéhez.

Ezalatt Hármas már három társának ültette a fejébe a csipet, s a negyediket is berakta a gépbe. Tacsanka előrelátóan gondoskodott róla hogy ezeknek is legyen a kódjára beállítva egy-egy fegyelműzőkészülék. A kódokat tudta, mert a csipbeültető gép nagy előzékenyen rá is tetoválta mindegyikük homlokára a megfelelő kódot.

Amikor mindegyikük készen lett, Tacsanka így vezényelt:

—Álljatok oda abba a sarokba, ni! - s amikor ott voltak, Tacsanka egy gyors mozdulattal kirúgta Hármas lábát, s amikor az a földre esett, megbilincselte a férfit, majd őt is berakta a gépbe, és lenyomta az indítókapcsolót. Hármas ordított, de hiába: ő is megkapta a maga csipjét, ami az AA-13 számot viselte.

—Így ni! Aki másnak csipet gyárt, magának teszik be! - vigyorgott démonian Tacsanka. És ki is próbálta, reagálnak-e a férfiak is az ingerlésre.

Reagáltak és üvöltöttek.

—Úgy látszik mégsem különbözik egymástól annyira a férfi- és a női agy! - kacagott még sátánibban Tacsanka, majd abba sem hagyta a kínzásukat, mindössze levitte az intenzitást egy aránylag enyhe szintre, épp csak annyira hogy még kibírják nagy jajgatás nélkül a fájdalmat, de kellemetlenül érezzék magukat.

—És most akkor hívjuk Egyest! - szölt a Fehér Démon.

De nem kellett hívnia, mert ebben a pillanatban megszözlalt Hármas rádiótelefonja, s amikor Tacsanka vételre állította, épp Egyes hangját hallotta:

—Hé Hármas, vigyázz, mert eszembe jutott hogy Röcepi és Tacsanka lehet hogy épp felétek tartanak hogy megsemmisítsék a csipbeültető gépet! Jó lesz ha őrségbe álltok de azonnal ám! És küldök erősítést is oda, vagy ötven főt!

—Teljesen felesleges, kárbaveszett fáradozás! - szölt be vidáman a készülékbe Tacsanka. —Ugyanis már itt vagyok! Na, tudod-e már, hogy ki az a Fehér Démon?!

—Kurva anyád te vén dög! - hallatszott erre Egyes ijedt kiáltása.

—Nem, nem volt kurva az anyám, és dög sem vagyok, nagyonis élek még! Az persze igaz hogy vén vagyok, de ez csak annál rosszabb neked aranyapám, mert azt jelenti hogy sokkal kevesebb a vesztenivalóm mintha fiatal lennék, s így nem félek annyira a haláltól! Szóval, remélem tudod már, hogy ki vagyok.

—Igen, tudom, egy ronda banya, aki félig robottá csináltatta magát, tehát nem is vagy ember!

—Hát az agyam nagyrésze azért mégis emberi! És ronda is csak a vénségem miatt vagyok. Különben meg sosem érdekelt hogy szép vagyok-e, bár fiatal koromban igenis szép voltam! Igazi démoni szépség! Na de hát a külsín számomra tényleg mindig nagyon sokadlagos szempont volt. Tudod Egyes ez úgy van, hogy szép akárki lehet. Én nem vagyok szép, az igaz, de nem is vagyok akárki! Na tehát figyelj rám! Elfogtam néhány társadat, Hármast is. Meg rajta kívül még azokat akik a 98, 99, 107, 1048, 1111 és 1024-es számokat viselik! És örömmel közölhetem hogy megspóroltam neked egy nagy kísérletsorozatot: kipróbáltam ugyanis, hogy működik-e a bigyód férfiak fejében is, és ragyogóan bevált! Ott van mindegyikük fejében! Na és most teszek neked egy ajánlatot! Nekem hét a foglyom, és hajlandó vagyok mindet elengedni, cserébe pedig nem is kérem az összes tús elengedését, csak a következőket: engedd el Lolitát, Motoszkát, Miklát, Kuit, Zurnát és Írixet! Azért őket, mert ők viselkedtek a legbátrabban!

—Honnét tudod ezt te szörnnyeteg, hiszen akkor már nem voltál ott!

—De, az elején ott voltam, a többit meg onnan tudom, hogy Hatos telefonján át mindent hallottam, ugyanis egyikőtök odabent elfelejtette kikapcsolni a maga telefonját! De ne szentségelj nagyon, mert különben is nagy valószínűséggel őket választottam volna! Tehát ezek jöjjenek az egyik úrkomphoz, és...

—Ne is folytasd vénpicsa, erről szó sem lehet! Akármit tégy is a foglyokkal, nőt el nem engedek, mert úgyis kevés a nők!

—Akkor halálra lesznek kínozva.

—Ne! - ordított fel Hármás.

—De igen. - erősítette meg Tacsanka, és picit máris erősebb intenzitásra kapcsolt.

—Akkor sem engedek el senkit! - mondta Egyes. —Hanem most jól figyelj! Mert most én mondok neked valamit! Most azonnal rákötözöm a kőpadra Motoszkát, és mindaddig kínozni fogom, amíg csak élem nem járulsz, természetesen fegyvertelenül!

—Aztán mit érdekel engem, hogy mit csinálsz vele?! - kérdezte Tacsanka, igazán olyan hangszállal, mint aki mérhetetlenül meglepődött. Ezen pedig még Egyes is meglepetten.

—Hogy az istenbe ne érdekelne téged, amikor az előbb még azt akartad hogy elengedjem!

—Úgy látom hogy te Egyes még mindig nem érted, hogy ki vagyok én! Neked igencsak homályos elképzelések kavarnak sötét agyadban arról, hogy ki is az a Fehér Démon! Te engem sokkal jobbnak hiszel, mint amilyen vagyok! Márpedig közlöm veled hogy nem igazán vagyok jó, sőt, igazán nagyon nem vagyok jó! Annyira nem, hogy cseppnyi kételyem sincs afelől, hogy ha van túlvilág, amiben már nem hiszek, de ha mégis van, nos, akkor simán elkárhozom! Tud meg ugyanis, hogy én afféle Motoszka-korú gyerekekből is több ezret kinyírtam már életem során! Nem kínhalállal, az igaz. De több ezret! Egyszerűen mert a szüleiket is megöltem. Tehát teljes joggal mondható hogy igaza van Zurnának, mert igazi szörnyeteg vagyok! Na és most azt hiszed hogy ezek után majd én hagyom magamat elfogni és megölni, mindössze egyetlen kis taknyos miatt?! Bevallom valóban kedvelem valamennyire Motoszkát, de ez igen messze van attól, hogy hagyjam miatta legyőzni magamat! Hiszen még csak nem is én ölöm meg őt hanem te, holott nekem az sem sokat számítana ha én magam ölném meg, mert eggyel több vagy kevesebb nekem már nem oszt - nem szoroz, olyan mindegy! Szóval Egyes én szeretném azt hinni hogy jobb vagyok mint te, de ha úgy van is, messze nem vagyok olyan jó mint hiszed, mint például az akciófilmek pozitív szereplői! Azok megteszik, hogy a revolvert lerakják efféle fenyegetés hatására. Én nem. És még csak az sem biztos hogy nálad jobb vagyok. Most biztos jobb ügy érdekében küzdök mint te, de korábban nem úgy volt. Tény hogy bánom már amit korábban tettem, de hát a múltat nem változtathatom meg. Azzal biztos nem ha most feladom magamat, mert azután is megkínozzhatod Motoszkát vagy bárkit. De még többet mondok: ha szembetalálkoznánk, és te Motoszkát élő pajzsként használnád, simán keresztüllőném a gyereket, csak azért, hogy te is megdögölj! Gondolkodás nélkül! Tehát ennyit arról, mennyire érdekel engem Motoszka. Ja, és még arra válaszolok neked, hogy miért akartam őt is mint kicserélendő túszt: egyszerűen mert egyrészt nő, másrészt jópofa volt, hogy felszökött ide, harmadrészt mert úgy sejtem hogy Lolita nemigen lenne hajlandó elmenekülni Motoszka nélkül!

—Úgy van! - hallotta Tacsanka a távolból Lolita hangját.

—Jól van démonasszony, de akkor hagyd bekapcsolva a telefonodat, és hallgasd Motoszka sikolyait! - felelte Egyes.

—Semmit nem fogok belőle hallani, mert mindjárt túlszárnyalják az ő vékony gyermekhangját a cimboráid sikolyai, holott lesznek azok mindjárt még többen is, mert még sokakat levadászol!

—Senkit nem vadászol le, már szoltam több száz emberemnek hogy menjenek ellened, és ezek őket is kiszabadítják!

—Megölhetem mindet az utolsó pillanatban.

—Akkor sem szenvednek tovább!

—Tudod mit?! Igenis fognak! - azzal Egyes máris eszeveszett ordítást hallott a telefonjából, mert Tacsanka maximális erősségűre kapcsolta az intenzitást. Ezután néhány pillanatig semmi más nem történt, de ezután hirtelen elhallgatott a jajgatás. De csak azért, mert most megszólalt megint Tacsanka:

—Egyeském, aranyom drága, tud meg, hogy a fiúkat bezártam a tizenhét éves légzsilipbe! A csipjük vezérlőkészülékét pedig elrejtettem az ottani úrkompba, aminek leblokkoltam az ajtaját. Leblokkoltam a légzsilip ajtaját is. Mindegyik csak egy olyan jelszóra nyílik, amit egyedül én ismerek! Tehát a fiúkat nem szedheted ki onnan, és ők sem juthatnak hozzá a csipjük vezérlőjéhez! Ott vannak a légzsilipben, és iszonyúan szenvednek! És ahogy elnézem a légzsilip ajtaját, azt nagy teljesítményű lézerekkel is hetekig égetheted, amíg kivágod! Hihhihi! Na pá,

aranyoskám, Tacsanka néni megy most újabb rosszfiúkra vadászni! - azzal a telefon elhallgatott.

—Azistenit te bűdös kurva, ne hencegij hanem ha van vér a pucádban, akkor gyere ide, keress meg, és engem próbálj elkapni! - kiáltotta Egyes.

—Nyugi. Ne idegesítsd fel magadat, mert az árt az egészségednek. - hallotta Egyes a nyugodt választ. —Rád is sort kerítek ha valaki más meg nem előz, biztos lehetsz benne! De téged ha csak lehet, utoljára tartogatlak! Tudod, igazi ingyenc vagyok! De megpróbálkozhatnál azzal, hogy esetleg te próbálsz meg engem elkapni! Gyere, eredj utánam, s győzzön a jobbik! De ha nem teszed, akkor ne ugass, mert úgyis hiába: amíg újabb szuprematákat nem kapok el, nem válaszolok a szövegelésedre, sőt, itt hagyom a telefont is, majd bejelentkezek azon, amit legközelebb zsákmányolok valakitől! - és Tacsanka megszakította a vonalat.

Egyes arca pipacspiros volt a dűhtől.

—Általános riadó! - üvöltötte a telefonba. —Mindenki legyen nagyon résen, s aki látja Röcepit vagy Tacsankát, azonnal löje le! - azzal ő maga is kiment a teremből, ki tudja hová, mindenestre nemsokára visszajött, és egy akkora valamit hozott magával, mint egy gépfegyver; valóban, a géppisztolya nem is volt nála, ezt viselte helyette.

—Na, ez majd kikészíti akármelyik szörnyeteget ha rám támad! - heherészett. —Ez ám nem akármilyen fegyver! - paskolta meg a csövét. —Ez mikrofragmentáló! Ez minden szilárd anyagban megszünteti a molekuláris kötőerőket, ennek sugarától minden szilárd anyag egyetlen pillanat alatt egy marék porrá omlik szét! Az emberek csontjai is! Akit ezzel eltalálok, legyen az szörnyeteg vagy ember, rögvest egy marék lottyadt hússá lötyyed össze! Na de most aztán már tényleg nincs mese, komolyra fordultak a dolgok; most már épp itt az ideje hogy bizonyítsak! - nézett a képernyőre, Kurtenázi és Pucsakaci arcába. —Nem én kezdtem az öldöklést, úgyhogy egy rossz szavatok sem lehet, amit tesztek csak jogos önvédelem! - azzal gyorsan előrelépett, elkapta Motoszka karját, egy rántással kitepte Lolita karjából a kislányt, és odalökte Hetesnek. —Kötözd a kínpadra!

—Nem! - sikoltotta Lolita és előreugrott, de Egyes egy mozdulattal visszalökte a pornóasztárt.

—Nyughass, a következő úgyis te leszel, nem kell igyekezned, nem késel le semmiről sem! - gúnyolódott.

Igenám, de most előreugrott Tromik is, s bár sánta volt a kommandós, de mégis sikerült a földre dőntenie Egyest. Sajnos azonban úgy tűnt Egyes nagyonis ért maga is a verekedéshez, mert a sebesült Tromikot némi közelharc árán sikerült a falhoz csapnia. S ezután ráfogta a fegyverét.

—Még egy mozdulat és nagyon lapos leszel!

Igenám, csakhogy az iménti pár perces verekedés során felborult a kínpad, s a rajta levő holmik szerteszét szóródtak. Hetes káromkodott, és hajlongva szedegette a különböző tartozékokat. Legelsőbbben is az elektromos sokkoláshoz használatos trafót helyezte vissza, majd nekilátott hogy a különböző tüket, fogókat keresgélje.

—Te is csinálhatnál valamit, ha már nem segítesz legalább a kiscsajt kötözd a helyére! - vetette oda mérgesen Harmincötösnek.

—Abból semmi sem lesz. - mondta erre Lolita elszántan, mély lélegzetet véve. De olyan hangosan, s ugyanakkor olyan nyugodtan, hogy mindenki odanézett.

Lolita a fal mellett állt, kezében egy hosszúkas, kissé kötötűre emlékeztető fémtárggyal. Ez is a kínpadról leszóródott holmik egyike volt, mindkét vége tűhegyes, s nyilván valami szurkálósos kínzáshoz akarták felhasználni eredetileg. Most ezt Lolita egy látványos mozdulattal patkó alakúra hajlította.

—Dumdi és Dardáj, rátok bízom Motoszkát, mentsétek meg! És figyeljen mindenki, ha sötét lesz, fusson mindenki amerre lát, velem ne törődjete! - azzal leguggolt, oldalra fordult, a fal mellé lapult, s ekkor látta csak meg Egyes hogy Lolita mögött a falban egy konnektor van. S most Lolita megismételte parancsát, kiabálva:

—Meneküljete! - azzal a meghajlított fémtűt egyetlen jól irányzott mozdulattal bedugta a konnektorba, mindkét végét egyszerre, amilyen mélyre csak lehetett.

És jól számított: nagy csattanás hallatszott, a konnektorból szikraözön csapott ki, s abban a pillanatban minden fény kialudt a teremben. Elsötétült a Pucsakacit mutató képernyő is, és a kamera sem vette tovább az eseményeket.

Igaz, fel volt szerelve a terem olyan kamerával is, ami sötétben is „látott”, de áram nélkül az infravörös kamera sem működött.

Kár volt! Így a Bargan lakói nem lehettek tanúi annak, ami ezután történt.

Ami az űrváros automatikáját illeti, az bizonyos mértékig fel volt készülve a rövidzárlatra. Normális esetben - már ha a rövidzárlat bármikor is normálisnak tekinthető - létrejön egy rövid időre érintkezés a két vezeték közt, majd ez megszűnik. Vagy azért szűnik meg, mert megszűnik az érintkezést kiváltó ok, például egy rázkódás, vagy azért, mert a túlterhelés hamar szétégeti a rövidre zárt vezetéket. Emiatt aztán az automatika úgy volt beállítva, hogy a rövidzárlat után vár egy másodpercet, majd visszakapcsolja az áramot. Ezután a központi komputer teszteli hogy sikerült-e a visszakapcsolás, minden rendben van-e. Ha a főhálózat jól működik, akkor semmi baj. Ha nem működik, akkor bekapcsolja a vészvilágítást.

Most is így tett hát: egyetlen másodperc múlva visszakapcsolta az áramot.

Igenám, csakhogy az előbbi rövidzárlat során nem ment át akkora áram a konnektoron, hogy a meglehetősen vaskos szűrőszerszámot elégesse, hanem annak csupán megolvasztotta a két végét, eképp szilárdan beforrasztva azt a konnektorba! Amikor tehát a komputer újra megkísérelt áramot adni a hálózatba, akkor abban az ezredmásodpercben újra rövidre záródott az egész, ismét szikraeső támadt, s olyan hirtelen „kiment az áram”, ahogy mondani szokták ezt, hogy még csak fel sem villantak újra a lámpák.

A komputer emiatt nem érzékelhetett olyasmit, hogy itt kiégett volna egy vezeték, mert a vezeték nem égett ki. Tehát nem kapcsolta be a vészvilágítást. Nem észlelhetett olyasmit sem, hogy jól működik a hálózat, mert az nem működött jól. A komputer azt érzékelte, hogy ugyanaz történt mint az előbb: egy újabb rövidzárlat. Tehát pontosan ugyanazt is tette, mint az előbb: várt egy másodpercet, majd újra megpróbálta bekapcsolni az áramot... majd újra és újra... s közben minden maradt sötét.

Mindez természetesen csak az űrállomás azon szektorára vonatkozott ahol épp voltak, néhány folyosóval odébb már rendben működött minden, mert az más áramkörre volt kötve. Ez azonban nem segített azokon, akik idebent sötétben maradtak!

Habár, nem egészen...

Lolita, amikor bedugta a konnektorba a fémdarabot, igazán mélyet lélegzett! El volt szánva a halálra, bár nem szívesen szánta el magát erre. Úgy vélte azonban, ez kötelessége a többiekkel szemben. Bedugta tehát a fémdarabot, és csak abban reménykedett, hogy nem lesz nagyon fájdalmas a halála. Végülis gyakorta van az úgy, hogy egyetlen pillanat alatt agyonüt valakit az áram, s az igazán gyors halál, van erre tehát neki is esélye!

Ehhez képest igazán csalódott, mert elvárásai a gyors halállal kapcsolatban cseppet sem teljesedtek be, sőt, még a fájdalommentességgel kapcsolatban sem. Amint bedugta a fémet, s amint sötétbe borult a terem, kapott ő is akkora áramütést hogy nagyobb sem kellett, görcsbe rándult az egész teste, a karja, a lába, mindene, valószínűleg még a húgyhólyagja is, mert bár ezt ő észre sem vette, de rögvest összepisilte magát. És görcsberándultak az ujjai is, el sem tudta engedni egy darabig a fémet, s amikor már elengedhetne volna, mert megszűnt abban az áram, akkor meg ezt későn vette észre, és mire cselekedhetett volna, máris jött az újabb áramlöklet. Lolita legszívesebben sikoltott volna a fájdalomtól, de nem bírt, mert úgy összeszorult a szája is, biztos állkapcsa izmait is az áramütés miatt nem volt képes mozgatni. A szíve rendetlenül kalapált. És iszonyúan fáj a keze, perzselő forróságot érzett, sőt, a levegőben sült hússzag kezdett terjengeni.

Aztán jött a harmadik és negyedik áramütés is... Lolita nagyon szeretett volna meghalni, hogy többé ne szenvedjen!

És ekkor hirtelen, ha a fájdalom nem múlt is el, de jelentősen lecsökkent. Mert már el tudta engedni a konnektorba szorított fémtűt. Hogy miért, azt nem tudta volna megmagyarázni,

mert még biztos hogy javában fennállt a rövidzárlat, ugyanis nem gyulladtak ki a fények. Már-mint a lámpák fényei nem...

Mert más igenis kigyulladt! A sötétben felderengett, halványan ugyan, de épp a sötét miatt mégis jól láthatóan, egy olyasféle fényruha Lolita körül, mint amit az előző Úrkukkoló Iloéja viselt!

Na már most, Lolita IQ-ja igazán sokkal magasabb volt annál, hogy lassú felfogású legyen! Rögvest elfeledkezett kezének még mindig nem csekély fájdalomról, holott tartott tőle hogy kecses ujjacskái jelentős részben szénné éghettek. Ehelyett felkiáltott:

—Tündér vagyok! Igen! Igaza volt Zurnának! Tündér vagyok!

Ami a többieket illeti, Tromik nem hiába volt kommandós! Világosan megértette Lolita szándékát, s igazat adott a nőnek. Valóban, sötétben nagyobb az esély az elmenekülésre! Így aztán amint kialudtak a fények, a sebesülésétől tellő legnagyobb sebességgel meglódult előre, egyenesen a kárpad felé. Ő sem látott semmit, csak az emlékeire hagyatkozhatott. Körbetapogatózott, hogy meglelje Motoszkát, de nem találta. Remélte, ez azt jelenti, hogy Dardáj vagy valaki más már megelőzte őt és elragadta a kisgyereket. Mindenesetre mást nem tehetett ezek után, mint hogy a maga biztonságával törődjön. Igyekezett a sötétben megtalálni az ajtót. Megvolt természetesen annak az esélye, hogy közben valaki lelövi egy találmányra megeresztett sorozattal, de bízott benne hogy ezt nem merik megtenni a terroristák, mert azzal először is a saját embereiket is fenyegetnék, másrészt a túszerzőket sem akarják kivégezni, amikor nőből úgymint kevés van idefent!

Útközben többször is hallott káromkodásokat, valami verekedésfélésre utaló hangzavart is valahonnan, nagy csattanást a feje fölött, de végülis senki és semmi nem akadályozta a kijutását, hacsak azt nem számítjuk, hogy majdnem felbotlott az egyik széken. Ám hiába jutott ki, mert odakint a folyosón is sötét volt. Igyekezve csendesen haladni, a fal mentén tapogatózott előre. Remélte, elég messzire jut, mielőtt kigyulladnak újra a fények.

Hosszas botorkálás után, miközben többször is beverte a fejét-térdét-könyökét mindenfelébe, főleg falak és ajtók kiszögelléseibe, végre olyan ajtót nyitott ki, ami mögött fényt látott. Erre rögvest meg is ragadott egy számítógépmonitort, s ezt a feje fölé emelve várta az ajtó mellett hogy kibukkanjon ott egy őt üldöző valaki, fejbe akarta azt csapni ugyanis vele. De bár jódarabig várt, senki nem jött. Sem terrorista, sem túszerző.

Alig gyulladt ki Lolita fényruhája, máris kigyulladtak a mesterséges világítás fényei is. S ennek oka az volt, hogy Lolita mögött a fal egymerő szürke porhalommá vált, ami néhány nagy vakondtúrához hasonlóan hevert a padlón. Egyes ugyanis arrafelé lőtt egyet a mikrofragmentálóval, s ez megszüntette a falat is, a konnektort is, benne a rövidzárlatot okozó fém-darabbal. Minden szilárd anyag porrá omlott, de nem ám Lolita csontjai! Lolita azonban egyelőre észre sem vette mekkora szerencséje volt. Ehelyett, mert sejtette hogy iménti akciója miatt nem lehet túl rokonszenves Egyes előtt, s mert annak fegyvere épp reá irányult, elugrott onnan, igyekezett a nyitott ajtóhoz jutni. Mögötte újabb faldarab omlott össze, mert Egyes valóban lőtt rá. Majd amikor már majdnem az ajtóhoz ért, egy másik terrorista, Tizennyolcas, elgáncsolta őt, s ettől felbukott, s odahemperedett Tizenkilences lába elé.

—Most véged te szuka! - kiáltotta Egyes, és lőtt, pontosan célozva, egyenesen Lolitára.

Lolita bár megijedt, de ettől eltekintve semmi baja nem esett. Úgy látszik rá nem hat a mikrofragmentáló! Nem úgy, mint ahogy ez Tizenkilences esetében történt. Mert ő is a fegyver sugarába került, legalábbis teste alsóbb részei, mert Lolita épp az ő lábai elé zuhant. S bizony ő most hirtelen lezötytyent a földre, és jajgatott, mert gyakorlatilag minden csontocskája eltűnt mindkét lábából. A mikrofragmentáló a húsának semmi bajt nem okozott, ellenben minden csontja neki is porrá omlott. Ott ült most Tizenkilences a földön, és üvöltött, nem a fájdalomtól, mert egyelőre nem fájt semmije, de a rémülettől, mert lábai olyan hajlékonyakká váltak mint egy-egy giliszta, és tudta, hogy soha többé nem lesz képes lábra állni!

Különben természetesen a padló, amire lecsücscent, az sem volt ép. Alig tíz centire a seggrezötytyenése helyétől óriási lyuk tátongott rajta, amin keresztül le lehetett látni az alanti szint-

re. Azon a szinten sem volt sötét, de nemcsak a lámpák világították meg, hanem Lolita fényruhája is, mert amikor a padló porrá omlott alatta, egyszerűen lepottyant oda a tündérleány. S most ott lent igyekezett mentől gyorsabban biztonságos helyre húzódni, ahol nem találja meg őt Egyes. Ám egyszersak kiáltás harsant odafent:

—Megyek veled, ne hagyj itt! - és odafentről szinte a nyakába ugrott Motoszka. Lolita gyorsan felkapta a kislányt, s mire Egyes a lyuk széle mellé ugrott, már el is tűntek mindketten az egyik ajtó mögött. És Egyes semmi kedvet nem érzett rá, hogy leugorjon utánuk, különben is, igencsak döbbent volt, mert az szinte félelmetesnek tűnt hogy váratlanul kiderül, hogy Lolita valóban tündér, épp ő, akit magában csak gecitaknyú kurvának nevezett pornósztár mivolta végett, és még az is kiderül, hogy teljesen hatástalan a nőre a legmodernebb kézi csodafegyver, a mikrofragmentáló!

Ezek után cseppet sem volt biztos benne, hogy jó fegyvert választott. Mert ha egy meglehetősen ártalmatlan valaki, egy tündér ellen semmit nem ér a fegyvere, akkor mi lesz, ha igazi szörnyekkel kerül szembe?!

Ő persze nem tudta, hogy egy egyszerű pisztoly nagyon hatásos lett volna Lolita ellen. Lolitát csak az energiafegyverektől védi a sok áramütés kiváltotta vészhelyzet miatt végre bekapcsolódott, minden tündérnek meglevő mikroszkopikus erőtere.

Egyes tehát odafent maradt, és körbenézett. Egyetlen túsza sem volt a helyiségben! Mindnek sikerült kiszöknie, sőt, egyik legénye, Harmincas, igencsak meghalt: darabokra volt törve a feje. S az is megállapítható volt, hogy miként tört be a feje: felette a plafon ugyanis vérfoltos volt. Márpedig Egyes úgy gondolta, senki más nem lehetett képes arra, hogy odáig felhajítsa a legalább nyolcvan kilós férfit, mint egyedül Dumdi, a bikaerős testépítő. És jól sejtette, valóban Dumdi hajtotta végre e hőstettet.

Egyes tehát elvesztette az összes túszt, legalábbis átmenetileg, és egyik emberét is, ezt véglegesen. Bár lényegében Tizenkilencet is elveszítette, mert ugyan mit ér egy olyan emberrel, aki még a vécére sem tud kimenni?!

Ránézett a férfira, és megcsóválta a fejét. S bár nem szólt egy szót sem, de Tizenkilences nagyon sejtette hogy mi jár főnöke fejében, s ezért gyorsan így szólt:

—Ne! Ne ölj meg Egyes! Nem az én hibám, kérlek, te lőttél a nő felé, nem törődve velem! Hidd el, nem haragszom, de igazán, semmi baj, elkapott a düh, nem tehetsz róla, de most ne ölj meg nagyon kérlek! Még hasznodra lehetek!

—Sajnos nem! És legalább nem szenvedsz tovább!

—Így sem szenvedek! Nem fáj! És figyelj csak Egyes, elég jól értek a számítógépekhez, ha beviszel a vezérlőbe, ott elirányíthatok mindent...

—És majd azt hiszed lesz is valaki, aki hoz-visz a budira téged?!

—Ugyan, majd ott lesz mellettem egy bili...

—És majd a többiek szívják a büzt?! Különben is, valóban én lőttem szét a lábadat! Nem bízhatok benned, hogy nem csinálsz bosszúból valami galibát! És emiatt a többiek sem bízhatnak benned! Szóval... - és felemelte a fegyvert, ezúttal Tizenkilences fejét célozva meg vele. De mielőtt még lőhetett volna, Tizenkilences, aki látta hogy ennek fele sem tréfa, előrebukfencezett egyet, egyenesen bele a lyukba. Gondolta lesz ami lesz, vagy kitöri a nyakát, vagy megmenekül! S amikor nagy puffanással leért, igazán nem minden fájdalom nélkül, azonnal kúszni kezdett az ajtó felé, ami végtelen szerencséjére nyitva is maradt Lolita és Motoszka elmenekülése után. És sikerült is átcsúsznia rajta, mielőtt Egyes odafentről célbavehette volna. Vonagló, gumihajlékonyságú lábai voltak már csak a küszöbön innen, mire Egyes lőtt. A lövés szétmálasztotta az ajtót a kerettel együtt, eltalálta újra Tizenkilences lábait is, de már nem ártott nekik, mert a porrávált csontokat nem lehetett annál is jobban porrá változtatni, mint amilyen porszerűek voltak már úgyis. S mielőtt újra lőhetett volna, Tizenkilences már át is vonszolta magát teljesen, s onnan ahol állt, Egyes nem lőhetett már utána.

Legyintett egyet.

—Nem számít, majd ha ráérek, megkeresem! Nem árthat úgysem semmit, hiszen lassan mozog mint egy giliszta! - azzal elővette a telefonját, és közölte minden alárendeltjével, hogy a

tűszok az áramszünet alatt elmenekültek, eredjenek utánuk azok akiknek nincs valami nagyon fontos dolguk, és fogják el őket de gyorsan ám!

Mindezt hallotta és látta Kurtenázi elnök és Pucsakaci is, mert amikor visszakapcsolódott az áram, akkor újra ment a közvetítés is az úrváros és Bargan közt. És az elnök most elmosolyodott.

—Úgy látom, hogy nemcsak Tacsankát terjesztem fel kitüntetésre, hanem Lolitát is! Sőt, Zurnát is!

És ezen még Pucsakaci is meghökkent.

—Lolitát még értem – na de Zurnának mi köze a történetekhez?!

—Hát csak az - válaszolta az elnök - hogy ő előre megjósolta, hogy Lolita egy tündér! Szó se róla, az iménti eseményekben nem sok szerepe volt, semmi sem éppenséggel, de e zseniális éleslátás megérdemli hogy jutalmazzuk! Nem úgy mint hőst, de valami módot majd biztos találunk rá, hogy ki lehessen tüntetni! Előre megjósolta hogy ez a Kukkoló tele van szörnyekkel, s lám, Tacsanka bizonyos értelemben szörny, és én ugyan nem tudom hogy Röcepi ki és mi lehet, de az is valami szörnyféleség, az biztos! Azért menekülhetett meg! Tehát ebben is igazat mondott Zurna, és abban is hogy Lolita tündér! Bámulatos! Bárkiről inkább hittem volna hogy tündér, mint egy pornósztráról! De igaza lett! Különben, mindenkit kitüntetek a hősiességéért, aki nő nem volt hajlandó megnevezni Egyes biztatására férfit, akit kínozni kellett volna, ezek valóban hősök, megérdemlik, de Zurna biztos kap majd még ezen felül is valami kitüntetést! Megérdemli! Persze Lolita is! Bámulatos bátorságra vall, amit tett! Elvégre amikor bedugta a konnektorba azt a valamit, még nem tudta hogy ő tündér, és nem hal meg! - azzal levigyorgott Egyes dühös képébe:

—Azt hiszem, Zurnának még valamiben igaza volt, az imént említetteken kívül is!

—Ugyan miben?!

—Hát csak abban, hogy nagyon nem jó neked, hogy ott van veled Zix! Lám, amikor Dr. Csarankádzi azt javasolta hogy Zix legyen az első megkínzandó, akkor te azt mondtad, hogy ő lesz az, csak kicsit később! A csiszík valószínűleg megvetnek majd azért amit most mondok, de én bizony kezdem magam is osztani a doktornő véleményét, hogy ha rögvést megkínzod Zixet, akkor már nem is élnél! De így is rosszul jártál, mert azt mondtad, hogy ha nem is rögtön, de később majd megkínzod! Foglalkozni kezdte Zixszel, szerepeltetted a terveid közt, s lám: máris megszöktek a tűszaid, s két emberedet elvesztetted! S kiderült hogy egy tündér van odafent, márpedig ki tudja hogy mi mindenre képes egy tündér! Az biztos hogy nemcsak világítani tud, mert nem halt meg az áramütéstől, sőt, nem hat rá a fegyvered sem! Tehát két szörnyeteg és egy tündér az ellenséged! Haha! És lehet hogy még más módokon is ártalmadra lesz a Zixből feléd sugárzó rontás! De úgy kell neked, járjon csak így minden rohadék terrorista!

—Úgysem győzhettek le! Megvannak még az atombombáim! Legislegrosszabb esetben is felrobbantom valamennyit, és akkor odavész az összes tűsz is, meg a szörnyeteger is, minden és mindenki!

—Megteheted, de megvallom őszintén, ezt én még igazán nem is tartanám a legrosszabb megoldásnak! Úgy ugyanis rövid úton megszabadulnék tőled és a bandádtól! Az úrváros meg úgyis rég leselejtezésre van ítélve! A hősöket akik ellened küzdöttek, őket pedig posztumusz is kitüntethetem! Na de meg még csak ne is légy olyan nagylegény, mert én még abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán fel tudod robbantani azokat a bombákat!

—Ugyan, ne röhögtess, ne nézz hülyének, úgy el vannak azok rejtve, hogy úgysem találják meg azokat a tűszok, akikre vadásznak is már az embereim, s még ha pokoli mázlivál rá is jönnek egynek vagy kettőnek a helyére, akkor sem tehetnek semmit a többivel, ugyanis mind külön helyre lettek elpakolva, nem egycsomóban vannak!

—Egyes, én nem vitatkozom veled, mert ott sem vagyok, nem ismerem a helyzetet. De egyet tudok: amióta feljöttél ide, egyre rosszabbul mennek a dolgaid! Továbbá: hogy a többi tűsz mit tesz nem tudom. De van köztük kettő, Tacsanka és Röcepi, akikben nagyon bizakodom! Szóval, én azt hiszem hogy ha ezek kezébe kerülsz, neked régen rossz, mert olyan gondolat kápisgál bennem, hogy ezek nem valószínű hogy megkímélik a tetűszaros életedet! Tehát merő jóindulatból teszek neked egy javaslatot: add meg magadat! Ezesetben megígérem, hogy nem íté-

lek halálra! Sem téged, sem a társaidat! Gyülekezzetek fegyvertelenül az egyik légzsilipnél, be-szálltok az úrkompba, aztán...

—Kuss! Nem vagyok hajlandó értelmetlenségeket hallgatni! Megadásról szó sem lehet, végső esetben jönnek az atombombák, mert mindenkit magammal viszek a halálba! - azzal Egyes ki-ment a teremből.

Az elnök a kamerán keresztül tekintetével kísérte figyelemmel Egyes távozó hátát, s vállat vont:

—Jól van! Majd meglátjuk hogy mi jön előbb: a bombák vagy a szörnyek!

Alig hagyta el a társalgót Egyes, máris beütött a telefonjába egy titkos kódot, majd utána sorra lenyomta kis szünetekkel a számokat egytől harmincnyolcig. Minden szám lenyomása után felvillant a telefonja képernyőjén egy megnyugtató felirat: Élesítve.

Remek. Megvan még mindegyik bomba, és működőképeseek. Bármikor felrobbanthatja akár-melyiket vagy akár mindet egyszerre.

Megtörölgette izzadt homlokát. Nem fognak kibaszni vele!

Volt valaki, aki nagyonis úgy gondolta, hogy márpedig ő igenis kibaszik Egyessel!

Egy nő. Egy pucér nő. Ott lépdelt a hetes szint egyik főfolyosóján, gyors léptekkel haladván előre. Takarékosági okokból itt nem volt fűtés, minek, amikor ezt a szintet úgysem lakják! De mert ez a szint mégsem volt közvetlenül a világúrral határos, meg mert e szinten is átment több fontos, meglehetősen meleg csővezeték, emiatt nem volt itt olyan hideg mint a világúrrban, vagyis annál jóval barátságosabb volt idebent a hőmérséklet: olyan mínusz hetven fok körül-belül!

Ez tényleg barátságosnak mondható, langyos hőmérséklet. Mármint annak a nőnek, aki itt haladván most az egyik küllővasút teljesen üres megállójába érkezett. Annyira nem érezte hi-degnek, hogy teljesen pucéron mászkált, holott bárki másnak a talpa azonnal odafigyott volna a padlóhoz. Számára azonban a hideg úgy mínusz százötven fok környékén kezdődött, de még azt is hosszú időn át képes volt elviselni komolyabb károsodások nélkül, mindössze kényel-metlenül érezve magát. A világűr hidegét ő sem bírta volna ki, de amíg mínusz kétszáz alá nem ment le a hőmérséklet, addig nem sok baja eshetett.

Ruhákra tehát semmi szüksége nem volt. Csak a látszat megóvása érdekében viselte őket eddig is.

Fogalma sem volt róla, merre vezet az útja, de mégis habozás nélkül leugrott most a küllő-vasút vágányai közé, és jobbra fordult. Arra kell mennie, bármerre vezessen is az út. Azért kell arra mennie, mert abból az irányból érezhető a legerősebben a bombák sugárzása!

Nem zavartatva magát attól, hogy a küllővasút sínjeiben nagyjából kétezer volt a feszültség, a legnagyobb nyugalommal haladt előre az alagútban. Ez őt csak annyira zavarta, mint egy embert, ha megfog egy másfél voltos ceruzaelemet. Neki az elektromos feszültség akkor kez-dett el ártani, ha úgy kétmillió volt környékére felkúszik, de még az esetben is csak akkor, ha a nagy feszültség mellé megvan az áramerősség is néhány ezer amper. Amíg itt az úrállomáson nem kezdenek el robbanni a bombák, addig neki nemigen árthat bármi is!

Épp ezért kell mielőbb megkeresnie a bombákat.

Habár keresnie nemigen kell őket: elég ha csak odamegy hozzájuk. Azután majd csinálnia kell velük valamit...

S amikor már majdnem elért gyalog a következő megállóig, a háta mögül egyre erősebb mo-rajlást hallott. Egy vasút közeledett felé, és teljesen lehetetlen hogy kitérjen előre a szűk alag-útban!

Elcsodálkozott. Hiszen Egyes azt parancsolta, hogy blokkoljanak minden küllővasutat!

Na mindegy. Ettől még nem ijed meg. Egy vasúti szerelvény sem nagyobb és erősebb mint egy cükürici, ráadásul a helyzete még sokkal előnyösebb mint egy cüküricivel szemben volna, tekintve hogy a vasút árammal működik, nem úgy mint az a nagy, behemót állat!

Lehajolt, és két karját oldalra kitérve megfogta a két vasúti sint, ami nemcsak a kerekek vá-gányául szolgált, de a mozgáshoz szükséges áramot is szolgáltatta. Bárkit agyoncsapott volna

azon nyomban a nagyfeszültség, de nem őt. Várt nyugodtan, s amikor a távolban felbukkant a szerelvény lámpája, akkor...

Akkor a szerelvény alól, ahol a villanymotor volt, szikrák csaptak ki, s a szerelvény lassan megállt az alagút közepén.

Egyes természetesen valóban kiadta a parancsot a szerelvények blokkolására, s azt végre is hajtották az emberei. De hát ez úgy ment, hogy a vezérlőteremből utasították a központi számítógépet, hogy ne engedje elindulni egyik küllővasutat sem. Ez a számítógép számára azt jelentette, hogy ha utasítás érkezik hozzá hogy ekkor vagy akkor indítsa ezt vagy azt a vasutat, akkor a parancs végrehajtását megtagadja. Könnyű azonban belátni, hogy ettől a szerelvényeknek még semmi baja sem történik! Nem működik az automatikus vezérlés – de hát az úrváros okos építői gondoltak a vészhelyzetekre is, és akadt ezért mindegyik szerelvényben kézi vezérlés is!

Ahhoz persze érteni kellett. Tromik úgy gondolta, ő ha nem is ért ehhez, de elég hamar rá tud jönni a trükkjére! Elvégre kommandós, sokféle járművet ismer, a metrót is, és egy úrváros küllővasútja sem lehet nagyon másabb mint egy metró, ez is - az is alagútban megy, és egyenárammal működik! Továbbá, épp mert alagútban megy, kormányozni sem kell! Elég ha el tudja indítani, lefékezni is tudja, és képes a sebesség szabályzására! Túl gyorsan persze nem mehet, hogy ha van előtte valami, időben észrevegye és megállhasson.

Úgy vélte azonban, ez még mindig jobb, mint sebesülten caplatni sok-sok kilométert. Márpedig okvetlenül el akart jutni a vezérlőteremhez. Így aztán amikor rájött hogy senki sem követi, nem is üldözi, akkor elbaktatott a legközelebbi küllővasúthoz, betörte a vezetőfülke üvegét, bemászott oda, végül nem is sokára felfedezett egy kart, amivel kézi vezérlésre kapcsolhatta, s így kiiktatva az automatikát, máris vezethette a járművet. Nem volt ördöngösség: egy zöld gombbal lehetett indítani a motort, egy pirossal leállítani, egy kar lehúzásával növelni vagy csökkenteni a sebességet, s volt még egy másik kar is, amire nagy betűkkel fel volt pingálva hogy „Vészfék!”.

Szóval, ehhez igazán nem kellett sokhónapos tanfolyam! S így Tromik kényelmesen utazgatótt a szerelvénnel, több megállót is. Aztán amikor közvetlen maga előtt megpillantott egy másik, leállt szerelvényt, akkor kiszállt ebből, elballagott annak elejéig, ott is betörte az ablakot, bemászott, ezt is kézi vezérlésre állította, s ezzel ment tovább.

Igazán könnyűnek tartotta az ügyet! Tulajdonképpen így visszagondolva, azt tartotta a legnehezebbnek, hogy mielőtt lement erre a szintre, azelőtt keresnie kellett egy úrruhát, s bele kellett bújni, ami elég fájdalmas volt a sebesült lábával. De muszáj volt, másképp igen hamar jégcsappá fagyott volna.

Aztán két megálló közt egyszercsak azt vette észre, hogy egy emberi alak guggol a sinpár közt. Gyorsan megrántotta a kart hogy megálljon, majd nyúlt a vészfék felé is, de azt már nem volt ideje meghúzni, mert ebben a pillanatban szikraeső csapott ki a vezérlőpultból, mindent betöltött a füstszag, mert minden szigetelés, gumi és műanyag elégett, ami csak akadt alant a villanymotorban, s itt-ott tüzek is fellobbantak.

Tromiknak semmi baja sem esett, de igen hamar kikászálódott a szerelvényből, nem akart bennégni! Bár a tüzek a nagy hidegben végül elég hamar kialudtak. De akkor sem volt jó ott maradni, hasznát a tönkrement szerelvénynek már úgysem vehette. És segíteni akart a nőn is. Bár elég furcsa ügy volt ez, hogy épp akkor kap rövidzárlatot a küllővasút, amikor felbukkan ez a nő! Mert azt hogy nő, már megállapította róla. Abból, hogy könnyű látni valakin hogy nő-e vagy férfi, ha az illető meztelen! Márpedig ez meztelen volt!

Na, ez még hagyján. Amilyen zűrzavarosak idefent most az állapotok, miért is ne lehetne itt egy meztelen nő!

Az volt csak a furcsa, hogy ennek rég halottnak kellett volna lennie. Mínusz hetven fok nem csekélység!

A nő azonban cseppet sem szándékozott megfagyni, annyira nem, hogy most felállt, és elindult Tromik felé. S ekkor Tromik is felismerte.

—Röcepi! - kiáltotta elképedve. S e kiáltást Röcepi is hallotta, mert az úrruhának amit Tromik viselt, nemcsak mikrofonjai voltak, de kis hangszórója is, azesetre, ha levegővel teli helyiségben tartózkodik a viselője.

Igen, semmi kétség, a meztelen csodanő Röcepi volt! De igazán furcsa Röcepi, ugyanis nemcsak pucér volt, de sebesült is lehetett, mert csurom vér volt a teste. Arcát is, mellét is vastagon borította az iszonyú hidegben szilárdodó fagyott vérmocsok. S emiatt amint hozzászaladt Tromik, a kommandós azonnal ezt kérdezte:

—Hogyhogy nem fagytál még meg?! És hol sebesültél meg?! Mondd meg gyorsan, elég jól értek az elsősegélyhez...

Amiután idáig eljutott, elhallgatott. Eszébe jutott ugyanis, hogy merő ostobaságokat fecsegt. Elvégre az nem normális, ha egy nő nem fagy meg ilyen hidegben! És hát azt ő is tudta, hogy ez a Röcepi valamiképp megszökött Egyes emberei közül, annak ellenére hogy meg volt bilincselve... és valóban, most nincs bilincs a kezén!

—Ki vagy te?! - kérdezte gyorsan témát váltva.

És sisakmikrofonja híven közölte vele a nő válaszát:

—Az, akinek Zurna mondott. Egy szörnyeteg.

—Aha... logikus! És akkor ez nem is a te véred?

—Ez ami rajtam van? Persze hogy nem. Nekem nemigen árthat itt semmi.

—Hát abban azért szerencséd volt hogy épp most robbant le a küllővasút, mert ha ez neked megy...

—Ez nem szerencse, ez tudás! Azért égett ki a vasút, mert villám csapott a sinekbe.

—Nem értem!

—Villám. Azaz elektromos töltés. A két kezemből. Hatszázezer volt feszültség, és nagyjából húszezer amper! Tehát nem nekem volt szerencsém, hanem neked, mert nem győzők rajta csodálkozni, miként maradtál életben! Ugyancsak jó lehet az úrruhád szigetelése! De azért azt hiszem ha közvetlenül téged ölelnék át ilyen forró szeretettel, akkor azért már mégis elpárolognál!

—Hm... de ez ugye nem áll szándékodban?!

—Nem. Eredetileg nem akartam nektek sem megkegyelmezni, de aztán átgondoltam a dolgokat, s úgy döntöttem hogy van itt elég terrorista meg önkéntes nő, s a Kukkoló szereplőinek megkegyelmezek! Motoszkának is. A többiek elegen vannak csemegének.

—De hát ki az isten vagy te?!

—Annak a bizonyos bolygónak az őslakója. Tudd meg hogy nekem nem az a nevem hogy Röcepi. Nekem nincs nevem. Nem használunk neveket. Az hogy röcepi, az a népem neve!

—Tehát csak úgy felvetted az emberalakot?

—Nem éppen. Ez az igazi alakom. Mármint úgy általában. Azért, tudod, mert az őseink emberek voltak, olyan emberek mint amilyen te is vagy. De azután rájöttünk, hogy a technikai civilizáció fejlesztése azzal jár, hogy az emberi faj fokozatosan elkorcsosul, s gépfüggővé válunk. Gondolj csak bele: valamikor réges-régen az emberek felfedezték a tüzet. Nagyszerű találmány, mert meleget ad, megpuhítja a húst, véd a vadállatoktól, füstje elűzi a szúnyogokat, s világít is éjjelente! Igenám, de ezért azt az árat fizettük, hogy az állandó füstszag miatt elvesztettük a szaglási képességeink gyakorlatilag teljességét, elkezdődött a fogaink csökevényesedése, hiszen már nem kellett kemény húsokat rágszálalni, a gyomrunk is érzékenyebb lett, mert neki sem kellett már olyan kemény falatokat megemésztenie, és nem látunk olyan jól a sötétben, mint régen! Aztán az emberek felfedezték a növénytermesztést. Óriási találmány, többé alig fenyeget az éhhalál veszélye, s mindig van friss zöldség, van vitamin! Igenám, de emiatt azok az egyedek is életben maradtak, akik maguk nem is képesek vitamin-előállításra, s lám, a mai emberiségből már teljesen ki is vészett az a gén, ami a C-vitamin termelésre képessé tette benneteket! Most már tehát muszáj is enni olyan növényeket, amikben benne van ez a vitamin!

Aztán felfedezték az íjat-nyilat. Óriási találmány, könnyedén lesújthatunk a távolból is a futó vadra! Igenám, de ezt már megtehetette az is aki nem tud gyorsabban futni mint a vad, elég ha mint a pók, türelmesen gunnyaszt a leshelyen órákig, s vár a jó pillanatra amikor lőhet! S

emiatt már nem volt fontos hogy az ember gyorsan futhasson! Hát már nem is tud gyorsan futni! Tudd meg Tromik, hogy én órák hosszat tudok különösebb fáradtság nélkül futni háromszáznolcvan kilométeres óránkénti sebességgel, ha a terep engedi!

Az emberek házat építettek. S mi lett az eredmény?! Ma már aki egyetlen éjszakát is a szabadban tölt, akár egy enyhe nyári éjszakát is, az már valószínűleg tüdőgyulladást kap!

Aztán jöttek a különböző gyógyszerek. Óriási felfedezés, nem kell félni egy csomó betegségtől! Igenám, de így azok is életben maradtak, akik gyógyszer híján kipusztultak volna, ők is szaporodtak, s mert nem jelentett előnyt a természetes védettség, emiatt az ezt lehetővé tevő gének kiestek az emberek génkészletéből, s ma már muszáj is azonnal a gyógyszerhez fordulni enyhébb esetekben is! És így volt ez mindennel! Például amint felfedezték az allergiaellenes szereket, rögvést elszaporodtak a különböző allergiákban szenvedők!

Mostanára már a császármetszést és a lombikbébit is felfedezték. Nem is csoda hogy egyre szaporodnak köztetek a szűkmedencéjű nők, akik nem képesek természetes úton szülni! Ráadásul egyenesen a keskeny csípőt tekintitek szépségideálnak! Nem is sokára már kizárólag lombikban tudtok majd szaporodni! Kitaláltatok a cipőt: idővel mindenki lúdtalpas lesz, mert hiszen a lúdtalpasoknak is lehet megfelelő cipőt készíteni! Az őskorban bezzeg senki nem volt lúdtalpas! Feltaláltatok a szemüveget: rögvést meg is szaporodott azoknak a száma, akiknek okvetlenül szüksége is van a szemüvegre! És ti hülyék még vonzónak is tartjátok a szemüveges arcot, mert az amolyan „tudós külsőt” kölcsönöz a viselőjének! Úgy áll a helyzet ugyanis, hogy minden kényelmi találmány azonnal kitermeli a használoinak a táborát is, akik már meg sem tudnak lenni nélküle!

Ne hidd Tromik, hogy a tutuk valami nagyon különlegesek. Ők csak messzebbre jutottak a gépek iránti függőségben mint ti. De ti is azon az úton jártok!

Mi, a röcepi nép is így voltunk ezzel eleinte, de időben észhez tértünk. Úgy döntöttünk, hogy inkább önmagunkat fogjuk tökéletesíteni. Apránként tudatosan lemondunk a technikáról, s inkább a testünket alakítottuk át. Mostanra már lényegében tökéletesek vagyunk!

—Most már értem, miként térítetted magához Motoszkát! Elektromos szívmasszázs, mi?

—Igen. A két tenyerem volt a két pólus. Szabályozni tudom ugyanis a feszültséget. Belé természetesen nem vezettem hatszázezer voltot. Pláne nem annyi ampert!

—De figyelj már, ha ekkora teljesítményt engedtel a sinekbe, akkor az egész küllővasút el kellett volna hogy olvadjon tőle!

—Á, dehogy! A sin ugyanis sok más irányba is elvezette a feszültséget!

—És ez minden különleges képességed?

—Ugyan! Van egy egész rakás! A körmeim alól például erős karmokat tudok kidugni ha akarom, s ezek ráadásul nem csontból vannak hanem tantál-karbidból, tehát olyan erősek mint a gyémánt! És van még egy csomó más képességem is. De nem számolok be mindről neked.

—És miért jöttél el Zonderáj kapitánnyal?

—Hogy majd visszatérjek a bolygómra, de nem egyedül, hanem egy csomó emberrel. Tudod, él ott egy aranyos, helyes kislányom, és csemegét akarok vinni neki. Úgy is mondhatjuk, hogy én most tulajdonképpen, a ti szavaitokkal élve, egyszerűen bevásárlókörrúton járok. Csemegét viszek neki.

—Embereket?

—Most mit csodálkozol rajta hogy embereket, persze hogy embereket, nem vagyunk mi kannibálok hogy önmagunkat, röcepiket együk!

—De azt mondtad, te is ember vagy!

—Nem. Valamikor az őseink azok voltak, de mi már rég nem vagyunk emberek.

—Zonderáj szerint rögtön tudtál akasztányul.

—Mert régen szállt hozzánk egy akasztány pasas, s attól megtanultam a nyelvet. Na de most ne beszéljessünk tovább, mert dolgom van! Te csinálj amit akarsz, de én megyek és kiiktatom az atombombákat!

—Megyek veled, segíték!

—Minek jönnél, hogy rád is kelljen vigyáznom?!

—Hm... és kicsikét sem tartod elitélendőnek, hogy embereket eszel?

—Kicsit sem.

—De hát az emberek értelmes lények!

—De mi még értelmesebbek vagyunk. Különben is, te talán elítélendőnek tartod, hogy mint kommandós, embereket ölsz, akik pedig értelmes lények?!

—De én olyankor a jó ügyet szolgálom, és nem eszem meg őket!

—Nagyon helytelen hogy nem eszed meg őket, mert úgy pocsékolasz! És amikor én embereket ölök azért hogy megegyem őket, akkor is jó ügyet szolgálok: önmagam kellemes, jóllakott közérzetét, önmagam vagy épp lányom csemegéivel való ellátását!

—Hogy menekültél meg a bilincsből? És mitől vagy véres?

—A bilincs molekuláris szerkezetét megváltoztattam a megfelelő elektromos tér és bizonyos mágneses pulzáció alkalmazásával. Néhány másodpercig tartott csak. Különben meg azok a fickók maguknak keresték a bajt, de nem bánom, mert elszórakoztattak. Tudod, meg akartak erőszakolni. Én meg hagytam is magamat egy darabig. Engedtem hogy bedugja oda az egyik. Azután kissé megszorongattam neki odabent. Nem sok maradt a fütyköséből! Ó, öröm volt hallgatni ahogy üvölt rajtam! Aztán persze a többiekkel is elbántam. Elismerem, kissé bevadtam. Elég régen vadásztam utoljára, s most kitomboltam magamat. Elszabadultak az ösztöneim, tudod! De a többieket nem trancsírozom szét. Elraktározom őket élve, hogy friss csemegét vihessek a kislányomnak. Úgy tervezem, hogy majd elengedem őket odalent a bolygón, s a leánykám vadászik rájuk. Tudod ez épp olyan, mint amikor a macska vagy más vadállat hazavisz a kis kölykének valami még élő, veszélytelen zsákmányt hogy azon gyakoroljon a csemetéje! Ha jól belegondolok, kifejezetten örülhettek a terroristák felbukkanásának, mert ha ők nincsenek, benneteket viszlek magammal!

—De elveszett a bolygód koordinátája!

—Dehogyan vesztett az el, én töröltem ki mindent a számítógépből! De világosan emlékszem rá! Még Ratkum király bolygójának koordinátáira is! Akkor megyek haza, amikor csak akarok! Hidd el, elirányítom én egyedül is akármelyik űrhajót ha bejutok a vezérlőterembe! Na de most már tényleg ne beszéljessünk, megyek az atombombák után!

—Honnét tudod hogy merre vannak?!

—Honnét, honnét, hát sosem fogysz ki a kérdésekből?! Tudd meg hogy pompásan érzékelem a legkisebb radioaktív sugárzást is! Akad a bolygónkon nemegy olyan hely ahol nagyon erős az efféle sugárzás, ti emberek ki sem bírnátok, nemegyszer felkerestem ezeket a helyeket, s napokon át ott aludtam ezekben a barlangokban, tudod, az ilyesmi jólesik, mert energiával tölt fel! Na de most aztán tényleg itt hagylak, mert másképp feltartasz! - azzal Röcepi hirtelen nekilódult, futni kezdett, de olyan sebesen, hogy Tromik pillanatok múlva már nem is látta.

De nem is bánta. Nem biztonságos egy szörnyeteg mellett időzni! Igaz, azt mondta, őket megkíméli... de egyáltalán nem biztos, hogy meg is bízhat a szavában!

Alig ellenőrizte le Egyes az atombombák működőképességét a kommunikátorával, máris villogni kezdett rajta a hívásjelző. A hívó számát is kijelezte, s Egyes csodálkozva látta rajta, hogy az nem más mint a gilisztalábúvá vált Tizenkilences!

—Mit akarsz te gyáva kukac, miért zavarsz?! - szólt bele a készülékbe. Ám legnagyobb csodálkozására nem Tizenkilences hangját hallotta!

—Hé Egyes, teszek neked egy szolgálatot! - mondta a férfihang. —Úgy tudom hogy elveszett minden tűszod, nos, az egyiket könnyen visszaszerezheted!

—Hát te meg ki vagy, mert ez ám nem Tizenkilences hangja!

—Persze hogy nem. Ez az ő telefonja ugyan, de csak mert elvettem tőle.

—Akkor ki az isten vagy, és miért nem a sajátodét használod?!

—Mert nekem nincs olyan. Nekem ugyanis nincs számom. Azaz, az én számom tulajdonképpen nem más mint - matematikai nyelven megfogalmazva - az imaginárius számok egysége, az „i”, ami a mínusz egy négyzetgyöke! Tudod Egyeském, én aránylag jó vagyok matekból, no persze matematikus nem vagyok azért, s ebben az i-ben mindig éreztem valami misztikusat! Mert hát alsóbb osztályokban...

—A lényegről beszélj!

—Nyugi apafej, megtudod úgyis, de nem fogsz úgysem örvideni neki, tehát csak ne siesd el az amúgyis elkerülhetetlent! Szóval, alsóbb osztályokban azt tanultuk, hogy negatív számokból lehetetlen gyököt vonni, aztán később megtanultuk hogy tulajdonképpen mégis lehet, ezek a képzetes számok, tudod, a komplex számok algebrájában meg ilyesmi... tehát úgy döntöttem hogy bár én tús vagyok, de közéték állok, és az én számom ezentúl az „i” lesz!

—Nem értem, miféle tús vagy te, és...

—Hát neked sincs sok eszed, ha még nem jöttél rá! Zix a nevem! Amikor Lolita a sötétet csinálta, én is elmenekültem, ez amolyan ösztönös reakció volt a részemről, de aztán rájöttem hogy sokkal hasznosabb lesz, ha visszamegyek hozzád! Érted ugye: hadd hozzak rád még egy kis szerencsétlenséget! Vissza is indultam, csak azután találkoztam Tizenkilencessel! Elvettem a kommunikátorát, meg még a pisztolyát is, és már majdnem le is lőttem, amikor eszembe jutott hogy így rosszabb neki, ezért inkább életben hagytam! Na és hát közlöm veled Egyes, hogy útban visszafelé találkoztam Száznolcvannyal, akit le is puffantottam! Én tehát most elmegyek hozzád, azért, hogy lelőjelek. Na és most két eset van: Ha sikerül, jó. Ha nem sikerül, akkor azonban még jobb, mert akkor te lösz le engem, s ez minden bizonnyal *iszonyú* szerencsétlenséget hoz rád! És épp emiatt jelentettem be hogy mire készülök, mert ezt szeretném igazán! Mert én vagyok az örök szerencsétlenség, a négyzetgyök mínusz egy, az Imaginárius Ember, akivel beköltözött az úrállomásra a tömény misztika!

—Na idefigyelj te sültbolond! Teszek neked egy ajánlatot! Ül be az egyik úrkompba, és megengedem, hogy visszatérj a Barganra!

—Majd ha bolond lennék mint aki biztat!

—Pedig melegen ajánlom, mert ha nem teszel így, nemcsak megöllek, de halálra is kínozlak!

—Szarok bele, bármit szenvedjek is, vigasztalni fog a tudat, hogy azt te kamatostul kapod vissza! Készülj fel Egyes, már nem vagyok messze tőled, és vagy megölsz, vagy én ölök meg téged! Nincs menekvés!

—Naná hogy van te agyalágyult! Egyszerűen elfoglak, és gúzsbakötlek!

—Ha tudsz. És az is mindegy, mert akkor is az lesz a helyzet hogy a foglyod leszek, még jobban mint voltam eddig, tehát foglalkozni kezdtél velem, s *bárki* tette is meg ezt, annak az régen rossz lett!

—Vedd tudomásul, hogy... - kezdett kiabálni a telefonba Egyes, ám ekkor egy másik hang szólt neki onnan:

—Hé főnök, Ötvenes vagyok, leütöttem ezt a barmot, mi legyen vele, kell neked túsna még, vagy nyírjam ki?!

—Isten őrizz, nehogy megöld! Rakd be a hetes úrkompba, de alaposan bilincselj meg, nehogy galibát csinálhasson: bilincs a lábára, külön bilincs a kezére, egy harmadik és negyedik bilinccsel rögzítsd a bal kezét a jobb lábához és a jobb kezét a bal lábához, sőt egy ötödikkel a nyakát is bilincselj hozzá a bokáihoz, és végezetül bilincselj hozzá a pilótaülés lábához! És tömd be a száját! És azután állítsd automatára az úrkompot, és lödd ki a francba!

—De főnök, csak nem hiszel ebben a zagyvaságban, hogy...

—Kuss! Az az én dolgom! Tedd amit parancsoltam!

—Úgy lesz főnök! - hangzott a telefonból. A készüléket már majdnem le is tette Egyes, amikor hangos jajdulás hallatszott belőle.

—Mi történt?! - kapta újra a füléhez.

—Bassza meg az isten, el akartam vágni a ruháját a késsel, hogy átmenetileg azzal kössem meg a kezét, és elvágtam a kezemet a késsel!

—Micsoda?! Hogy lehet az?!

—Mittom én, ügyetlen voltam vagy mi... de nem veszélyes!

—Jó, akkor vidd már ezt az átokbombát mielőtt újra elsülne!

—Igyekszem! Még jó hogy nincs messze az úrkomp... na gyere a nyakamba Zix pajtás... - hallatszott a telefonból. Azután kikapcsolta a készüléket.

Egyes elégedetten sóhajtott. Nagyszerű! Végre elkerül az úrvárosból ez a két lábon járó szerencsétlenség! Így is lesz még baja elég, de talán már jó irányba változnak majd a dolgok!

Sajnos azonban elégedettsége nem tartott sokáig. Új hívás érkezett hozzá, s ráadásul megint csak Ötvenestől. De azt hogy Ötvenes hívta, csak a bemutatkozásból tudta meg, ugyanis embere hangja alig hasonlított az előbbire. Inkább csak fájdalmas nyöszörgés volt.

—Hé főnök, Ötvenes vagyok... jaj a kurva életbe!

—Mi az?!

—A lábam, basszaisten... nyomorékká lőtt ez a szar...

—Mi történt?! Beszélj már érthetően!

—Hát ideértem, de nyoma sincs az úrkompnak, elrepült! És akkor...

—Mit beszélsz?!

—Mit, mit hallhattad... jaj de fáj!

—Most ne magaddal törődj, hanem...

—Hogy az istenbe ne törődnék magammal! Amikor megláttam hogy nincs úrkomp, ledobtam a vállamról Zixet, de valahogy úgy zuhant a pasas hogy beleakadt a lába a fegyverembe az övemen, az elsült, s keresztüllötte a bal lábfejemet, de még vissza is pattant a lövedék a padlóról, és beleállt a combomba csípőtájékon! Idefigyelj főnök, lesz ami lesz én itthagynom a pasast a zsilip előtt...

—Lökd ki a világűrbe!

—Eszembe sincs! Már én is kezdek hinni abban, hogy akkor végünk lesz! Pláne nekem, ha én lököm ki! Gyere és lökd ki magad ha akarod, nekem elegendő van belőle! Megyek az orvosi szobába... már ha odaérek, mert ömlik belőlem a vér, lehet hogy elvérzek addig! - azzal Ötvenes kikapcsolta a telefont.

Egyes el nem tudta képzelni hogy miként startolhatott az úrkomp, ki van benne! Hacsak nem valamelyik tüz, vagy akár nem is egy közülük! Na de hát az hogy lehet, amikor az összes úrkomp ajtaját leblokkolta! Bár igaz, az a Tacsanka nevű kibernő is kinyitotta valamiképp... vagy akkor még nem is volt leblokkolva?! Hirtelen igencsak zavarossá kezdett benne válni minden gondolat. Nem így képzelte az akciót hogy szörnyetegek, meg elátkozott ember, meg effélék... ezek egyike sem volt előre betervezve!

Hívta a vezérlőtermet.

—Hé fiúk, mi történt?! Mert én úgy tudom, megszökött egy úrkomp!

—Épp hívni akartunk, Egyes - hallotta Négyes hangját - az imént hívtak minket, azt mondták hogy nekik elegendő van az egészből, és megadják magukat! Mennek a Barganra!

—Kicsodák, azistenit?!

—Nyolcan vannak, a számuk...

—Nem érdekel! Miért szöktek el?!

—Megijedtek Tacsankától meg Röcepitől! És azt mondják, úgy általában véve is úgy látják, hogy nem vagy ura a helyzetnek!

—Dögöljenek meg! Remélem felkötik a nyavalyásokat! Pizkos árulók!

—Megijedtek, Egyes.

—Remélem, ti még nem tojtatok be a gatyába!

—Nem. De, Egyes... izé...

—Mi van?! - mordult bele Egyes a telefonba, módfelett barátságtalanul.

—Ugye ura vagy a helyzetnek?!

—Szopj le! - dörrent rá Egyes, azzal kikapcsolta a telefont.

Míg Egyes ezt a magvas és gondolatébresztő társalgást folytatta, közben Lolita és Motoszka menekülni igyekeztek. Ez nem is volt olyan egyszerű, ugyanis bár Lolita lábával semmi baj nem volt, de bizony jobb kezén annyira összeégtek az ujjak, hogy kisujja és gyűrűsujja maradt csak ép, a többi háromnak egyszerűen hiányzott a legfelső ujjperce, azaz, megvolt épp, csak-hogy hiányzott a köröm, és kilátszott a csont vége! Emiatt természetesen semmire nem tudta használni a kezét, még az ajtókat is a bal kezével kellett nyitogatnia. És pokoli fájdalmat okozott minden mozdulat. Nagyon kellett vigyáznia rá, nehogy hozzáérjen valamihez vele.

Igyekeztek azért mégis minél távolabbra jutni, ebben Motoszka segített Lolitának, a legtöbb ajtót például ő nyitotta ki, mert hamarosan előreszaladt. Lolita hiába figyelmeztette:

—Jobb lenne ha hátul maradnál, kicsikém, mert hátha olyan szobába nyitasz be, amiben rossz emberek vannak!

—Nem baj, akkor majd gyorsan a hátad mögé slisszolok, mami!

—És ha nem lesz idő rá?

—De lesz, mert gyors vagyok, meg aztán sokkal kisebb is mint te, attól hogy elől vagyok, még látnak téged is a fényruhában mami, elámulnak, megijednek, s azalatt én simán elbújhatok!

—Aha, tehát én vagyok a mami? Nem Röcepi?

—Persze hogy te vagy az, hiszen azt mondtad nekem, hogy „kicsikém”!

—De korábban azt mondtad, hogy Röcepi a mamád.

—Tévedtem. - vont vállat Motoszka angyali nyugalommal az arcán. —Néha téved az ember! Persze hogy te vagy az anyukám, még Röcepi néni is azt mondta, hogy te vigyázz rám! Ő tudta hogy te vagy az anyukám, csak nem akarta megmondani, hogy el ne búsítson engem! De hát ne csodálkozz ezen mami, régen láttalak utoljára, ezért nem ismertelek fel rögtön! - azzal megállt, Lolitához futott, s átölelte. Felnézett az arcába. —Tudod anyuci, én egy nagyon buta gyerek vagyok, mondta már többször is a nevelőnő is az intézetben, azt mondta, hogy „buta vagy, mert csak a rosszalkodás érdekel téged, de az élet nem rosszalkodásból fog állni”! Ezt mondta! És igaz van, valóban nagyon buta vagyok, mert már rég sejtettem hogy te tündér vagy, és igazán gondolhattam volna, hogy csakis te lehetsz az anyukám, mert nekem persze hogy egy igazi tündér az anyukám!

—Azért talán, mert olyan rossz vagy? - kérdezte Lolita.

—Nem azért, hanem mert olyan rossz volt az intézetben, hogy kell legyen már valami jó is az életemben! Azért is voltam olyan rossz, mert ha ott úgyis rossz, akkor én is az leszek! De ígérem hogy melletted nem fogok rosszalkodni! Csak ne hagyd el többé soha!

Mindez olyan felnőttesen hangzott, hogy Lolita igazolva látta megérzését, hogy Motoszka valóban pontosan tudja hogy se Röcepi, se ő nem az anyukája, csak erőnek erejével nem akarja ezt bevallani. Az meg nem csoda hogy hozzá pártolt Röcepitől, amikor elbűvölte az ő csillogó fényruhája! Vélhetőleg már az előző Kukkoló Iloéjának fényöltözéke is annyira elbűvölte, hogy azóta is azért sóvárgott hogy ha már neki nem lehet ilyenje, legalább anyukájának legyen!

Ép bal kezével átölelte a gyermeket, a szemébe nézett, s így szólt:

—Motoszka drága, én nem vagyok úgy az anyukád, hogy én szültelek volna. De tudod az úgy van, hogy a csiszik azt mondják, az az igazi anyja a gyermeknek, aki neveli. Ha akarod, ilyen értelemben én leszek az igazi anyukád. Ha túléljük ezt az ügyet. Ami nem biztos.

—Á, egy tündér mellett semmi bajom nem lehet! - legyintett magabiztosan Motoszka.

—Nekem is lett bajom. - emelte fel még mindig lüktető kezét Lolita.

—Na de hát az mit sem számít! Gyógyítsd meg!

—Nincs itt a közelben orvosi szoba, és különben is...

—Mire erre orvosi szoba?! Hiszen minden mesében az áll, hogy a tündérek tudnak varázsolni!

—Én nem.

—Eh, azt sem hitted korábban hogy tündér vagy, aztán kiderült hogy mégis! Ha nagyon akarod, sikerülni fog!

Lolita akarta, persze hogy akarta – de nem sikerült. Megrázta a fejét.

—Nem megy!

—Majd később, nyugodtabb körülmények között!

—Igazad van kicsim, siessünk! Bár nem hiszem hogy akár ott is...

—Ebben egészen biztos vagyok anyuci! Hiszen azért vagy tündér! Én más miatt aggódom.

—Mi miatt?

—Gondolod hogy majd sikerül engem örökbe fogadnod?

—Hogy érted ezt?

—Hát te azt mondtad hogy nem úgy vagy az anyukám, hogy te szültél volna. Ennek nem örülök, bár nem csodálom, mert hát te tündér vagy, és ha te lennél a szülőanyukám, akkor én is tündér lennék! Jó is volna! De hát ez nem így van. És azt már tudom, hogy miként megy ám

az örökbefogadás, az intézetben sokat beszélnek erről a gyerekek! És azért én nem vagyok ám annyira buta hogy ne értsek meg sok mindent, és mondtam már, hogy beszlisszoltam sokszor éjjel is a tévésobába, és akkor láttalak téged meg Röcepit is, és tudom hogy te pornósztár vagy, és azt is elmesélték a többiek hogy mi az hogy pornósztár, és láttam képeket is hogy mit csinálnak azok, mert a fiúk mutogatták, és engem nem zavar hogy mi a munkád, de tudom hogy ez úgy szokott lenni, hogy ilyeneknek nem adnak örökbe gyermekeket! Ezt onnan tudom, hogy az egyik lány mesélte, hogy őt azért nem adják ki az anyukájának, aki pedig akarná is őt, mert az ő anyukája egy kurva! És a kurva, az olyan nő hogy sok férfival bújik ágyba. És a pornósztár is olyan. De én úgysem hagyom hogy ne legyek a lányod, és megmondom majd hogy ha ezt nem hagyják, akkor én is ágybabújok sok mindenféle férfival! Odabent az intézetben is úgylis ezt akarják állandóan a fiúk a lányoktól, és néha sikerül is nekik! A múlt hónapban is nőni kezdett az egyik lány hasa, és állati botrány lett belőle!

Lolita mosolygott.

—Semmit ne aggódj, Motoszka, mert simán elintézem ezt neked! Tudod, nekem sok a pénzem, és sok pénzzel minden könnyen megy! Meg aztán aligha tévedek azt mondva, hogy én most egész Bargan szemében hős lettem! Hősöknek meg nem szoktak nemet mondani! Pucsakaci is holtbiztos hogy engem támogat! Meg Mikla, meg Dr. Csarankádzi, meg Zurna, és ezek mind hírneves személyek! Végső esetben azt is mondhatom, hogy ha nem adnak nekem téged, akkor elmegyünk a csiszíkhez! Legvégső esetben pedig meg is teszem, de meg ám, az holtbiztos, és a csiszík biztos nagyon örvidenének nekem, mert ide a rozsdás kést, hogy legnagyobb vágyuk egy élő tündért tanulmányozni! Minden biológiai furcsaság roppantmód érdekli őket! És ha én azt mondom hogy jó, csiszí leszek, de csak ha megszereznek téged is nekem, hát akkor kíváncsi vagyok, ki tudna ellenállni az ő hatalmuknak! Semmitől se félj hát, kicsikém!

—De igen. - mondta komoly arccal Motoszka.

—Mitől?

—Attól, hogy egyre hidegebb van!

Lolita ezt eddig észre sem vette. Amióta bekapcsolódott az erőtere, azóta nem érzett semmit se túl melegnek vagy túl hidegnek. De valóban, már abban a szobában is, amibe most érkeztek, azt látta hogy derések a falak. Nem is csoda, tényleg nem, hogy a kis Motoszka a vékonyka ruhájában ugyancsak didereg! Persze nemcsak a ruha vékonysága miatt: köztudomású hogy minél kisebb valaki, annál jobban viseli el a meleget, ám annál rosszabbul tűri a hideget! Ez amiatt van így, mert az egységnyi testfelületre eső testtömeg is kisebb az apróbb élőlényeknél, vagyis, más szavakkal, az egységnyi testtömegre eső hűtőfelület náluk nagyobb. Ez jól látható akármikor, elég csak kimenni a strandra: a kis apróságok vígan hancúroznak a napsütésben, a homokban, míg a nagy darab felnőttek inkább az árnyékba vonulnak, de gyakorta még ott is veritékeznek!

Lolita tehát még erőtere nélkül is jobban bírta volna a hideget mint a kis Motoszka, holott volt erőtere. Bár azt hogy neki van ilyen, még csak nem is tudta. Habár épp most tűnt fel neki, hogy nagyon furcsa ez: bár azt ő is tudta hogy már csak nagysága végett is jobban kell bírja a hideget mint Motoszka, de azért illene hogy legalábbis hidegnek érezze a hideget ő is! Holott tökéletesen remekül érzi magát még most is! És amikor megtapintotta a dërlepte falakat, azokat hűvösnek tartotta ugyan, de korántsem kellemetlenül fagyosnak!

—Ez valóban furcsa... - tündött el, de nem sokáig, mert Motoszka így szólt:

—Mami, én tényleg nagyon fádom! Nagyon!

—Menjünk vissza valami melegebb szobába! Úgy látszik az alsóbb szinteken kikapcsolták a fűtést!

—De hát így akkor nem tudunk elbújni messzire a rossz emberek elől!

—Sajnos ez igaz! Se te nem vagy rá képes, se, sajnos, a többi tús! Sokkal kisebb területen kóborolhatunk, mint hittük eddig! Hacsak...

—Hacsak mi?

—Hacsak valaki vissza nem kapcsolja az energiaszolgáltatást!

—Meg tudod ezt oldani, mami?

—Fogalmam sincs. Egy biztos: teljesen mindegy hogy csak ücsörgők valami eléggé meleg szobában tétlenül, várva a csodára, vagy megpróbálok valami hasznosat is végezni, hogy úgy mondjam, magam végrehajtani a csodát! Különben is, te mondtál valami olyasmit, hogy a tündérek sok csodára képesek!

—Tudsz varázsolni?! Juj de jó!

—Hát azt azért nem mondtam... de való igaz, bizonyos értelemben valóban a csodatevés a tündérek dolga. És ha valami cél felé törekszem, akkor nem figyelek úgy a kezem fájdalmára sem! Ráadásul közben lehet hogy találunk neked egy úrruhát is! Bár attól félek, idefent csak felnőtt méretű úrröltözők vannak... na mindegy! Menjünk!

—Jó! Hová?

—Hát, azt hiszem talán azt a szintet kell megtalálni, ahol az energiaszolgáltató központ van.

—De mami, én azt hiszem minden kapcsolatot a vezérlőteremből csinálnak! Mindent a komputer végez!

—Igen, ebben igazad van, csak hogy a vezérlő biztos tele van terroristával! És azokat nem győzhetjük le.

—Akkor mit akarsz tenni?

—Nagyon egyszerű. Elmegyek a reaktorblokkhoz, és azután telefonon át megfenyegetem a terroristákat, hogy amennyiben nem kapcsolják rá a fűtést meg mindent az egész úrvárosra, akkor nekik is nagyon hidegük lesz hamarosan: mert lekapcsolom náluk is az energiát! Tudniillik biztos hogy van valami főkapcsolóféle a reaktorbloknál. Az szokott lenni ilyen helyen. Például vészhelyzetre. De akár azt is megtehetem, hogy felrobbantom az egészet. Valamiképp biztos el lehet érni azt is. De ha nem jövök is rá hogy miként, ezzel jól megijeszthetem őket. És ez a lényeg!

—És ha erre ők odarohannak hogy megöljenek téged?! - aggódott Motoszka.

—Akkor valóban megpróbálok felrobbantani. Mi ugyan meghalunk, de ők is! Különben épp emiatt nem hinném hogy megpróbálkoznának ilyesmivel. Alapvetően ők nem meghalni akarnak, hanem urakká lenni. A vezetőjük, Egyes, lehet hogy van olyan örült hogy inkább meghalna, de nem hiszem hogy mindegyikük ennyire elszánt.

—És hogyan találod meg a reaktort, anyuci? Melyik szinten kell azt keresni?

—Ezen a szinten! - mosolyodott el Lolita. —Ez teljesen biztos, mert időnként oda kell tudni menni a karbantartóknak, és azok sem bírják a jéghideget! Sőt, még azt az állítást is megkockáztatom, hogy valamelyik széles főfolyosó végén találjuk meg az energiaszolgáltató központot. De valószínűleg még feliratok is lesznek kitéve hogy merre található. Elvégre ez egy nagyon fontos helye az úrvárosnak! Menjünk! - indult meg előre.

Abban teljesen igaza volt Lolitának, hogy valóban az ő szintjükön van az energiaszolgáltató rendszer, ráadásul oda is érték minden baj nélkül. De hát ez tényleg annyira fontos helye az úrállomásnak, hogy volt annyi esze Egyesnek is, hogy ne hagyja azt őrizetlenül! Volt itt is terrorista, méghozzá tizenöt is. Mindazonáltal ezekkel nem kellett megküzdenie Lolitának, tudniillik mire ő odaérkezett, valaki már megelőzte, valaki, aki a harcnak, küzdelemnek sokkal avatottabb tudora mint ő: Tacsanka néni! Mikor Lolita, különben meglehetősen óvatlanul, benyitott azon az ajtón, melyen a „Reaktorblokk” felírás díszelgett, egy jókora halálfej, és a radioaktivitásra figyelmeztető jelkép társaságában, addigra már odabent minden eldőlt. Sőt, odakint is, mert Lolita még az ajtó előtt nyolc hullát látott, ebből hárommal lövés végzett, kettőnek félre volt bicsakolva a nyaka, egy hatodiknak a feje attól fittyedt félre hogy csontig el volt vágva a nyaka. Hogy a többi kettőnek mi okozta a halálát, azt így első pillantásra nem bírta megállapítani.

Mindenesetre Lolita nem habozott benyitni oda, úgy okoskodva, hogy akárki is tette, de az ő oldalukon áll! Különben sok kételye nem volt afelől, hogy ez vagy Tacsanka, vagy Röcepi műve, esetleg kommandósuké, Tromiké.

Nos, odabent Tacsankát találta, négy újabb hulla és három fogoly társaságában. A foglyokat saját bilincseik kényszerítették mozdulatlanná. Ugyanis majdnem minden szuprematánál volt bilincs, némelyiknél több is.

Odabent pedig egy sok lámpától villogó műszerpult is volt, mindenféle karokkal és más bizgentyűkkel, amikkel nyilván különböző folyamatokat lehetett szabályozni. Most feltehetőleg automata vezérlésre volt állítva az egész.

Lolita nagyon halkán érkezett, de Tacsanka valamiképp így is észlelte a jöttét, megfordult, villámgyorsan, fegyverrel a kezében...

De időben észrevette hogy a jövevény jóbarát, és leengedte a fegyverét.

—Nicsak, Lolita! Hát te tényleg tündér vagy?! - ámult el ő is a fényruhán.

—Igen, úgy tűnik az vagyok, bár ezt eddig még nem tudtam magamról! Nem úgy mint te! Mert te, te bezzeg tudtad rögvest, hogy kiberharcos vagy, igaz?!

—Minek is tagadjam!

—Igazán hatékonyan működöl, úgy látom! Gratulálok!

—Á, a nyavalyát vagyok én hatékony! Legyőztem ezeket itt, az igaz, de ahhoz már nem értek, hogy ezt a vacakot el is irányítsam! - rúgott a vezérlőpultba. —Holott be akarom kapcsolni a fűtést az egész ürvárosban! De gőzöm nincs hogy miként kell azt! És ezek itt - mutatott a foglyaira - azt hazudozzák hogy azt nem lehet innen, és hiába kínoztam halálra többeket is, akkor sem mondanak mást! Mert tudod, eleinte még hét foglyom volt, csak aztán nagyon macsakak voltak! - vigyorgott az öreg nő igazán sátánian.

—De Tacsanka, én azt hiszem igazuk van! - mondta Lolita. —Azért vezérlő a vezérlő, hogy minden folyamatot onnan irányítsanak! Ez a vezérlőpult amit itt látsz, csak a reaktor fő folyamatait irányíthatja!

—Hm. A csuda vigye el! Akkor hiába dolgoztam! Pedig hallottam ám hogy megszöktek a többiek is, és rögvest sejtettem hogy azok nemigen mehetnek le a fagyos szintekre! Persze én sem! Segíteni akartam nekik!

—Én is. Azért jöttem ide. És segíthetünk is nekik.

—Értesz ehhez?! Épp te?! - nézett nagyot a kiberharcos.

—Cseppet sem. Ellenben nagyonis ért e pulthoz e három fogoly! Jó, hogy még legalább őket életben hagyta.

—De azt mondják, hogy...

—Nyugi! Ahhoz nem értenek hogy ide meg oda kapcsolgassák a fűtést, az igaz. Mert az nem innen állítható. De ez nem is szükséges. Ellenben egészen biztos vagyok benne hogy ha akarják, leállíthatják az összes reaktort! Vagy épp túlterhelhetik úgy, hogy felrobbanjon! Azt biztos meg lehet csinálni, naná hogy meg lehet, hiszen ez kifejezetten a reaktorok irányítására szolgáló vezérlőpult!

—Hm! No igen, mondasz valamit... és az jár az eszedben, hogy ezzel megzsaroljuk Egyest?

—Őt, vagy még inkább azokat, akik a vezérlőben ülnek.

Tacsanka máris odalépett az egyik megbilincselte fogolyhoz.

—Hallottad fiacskám hogy mit akarunk! Most szépen elengedlek, odaülsz a pulthoz, és beállítasz mindent úgy, hogy nekem csak egy gombot kelljen megnyomni vagy egy kart lehúzni ahhoz, hogy ha úgy akarom, totál áram nélkül maradjon abszolúte minden itt az úrállomáson!

—De ha ezt megteszem, akkor nem is lehet visszakapcsolni az áramot, mert az úgy megy hogy akkor leáll az összes reaktor, és nem is lehet újraindítani őket csak hónapok múlva!

—Az már engem nem érdekel.

—Nem teszem meg! Nem, akkor sem ha megölsz!

—De megöllek ám, csak hogy kínhalállal! Hallottad ugye a társaidat üvöltözni?! Én nem tréfálok!

—Én sem! Én felesküdtem, hogy a szupremácia szent ügyét szolgálom!

—Tehát a nők rabszolgaságát. Csakhogy én is nő vagyok, még ha vén is, emiatt ez nekem cseppet sem rokonszenves cél! Utoljára mondom, gondold meg mit válaszolsz!

—Én betartom az eskümet, én hős leszek ha meghalok is! Halálom jó ügyet szolgál majd, mert úgylis mi győzünk, és megalakul majd a férfiak felsőbbrendű társadalma, ahol nem köt minket gúzsba a nőiség szennye!

—Te szerencsétlen, azt hiszed az jobb lesz?! - nézett rá lesajnálóan Lolita.

—Persze hogy jobb lesz, ott még háborúk sem lesznek, mert lesz mindenkinek bőven elég nő, emiatt a férfiak nem lesznek kielégületlenségük miatt ingerlékenyek, agresszívak, nem lesz többé gyilkosság, halál...

—Mármint férfiak halála. - vetette oda szárazon Tacsanka.

—Az hát, de a nők engem nem érdekelnek, azok nem számítanak, mert alsóbbrendű lények! Ölj csak meg nyugodtan, de nem leszek áruló!

—Jó, legyen neked! Rajtam nem múlik! - vont vállat Tacsanka, s már emelte is a kezét, ám ekkor hirtelen előreugrott Motoszka, és megragadta Tacsanka karját.

—Megállj! Várj egy pillanatot Tacsanka néni!

—Mit akarsz?! - mordult rá barátságtalanul a Fehér Démon. —Nem hallottad még te tökmag, hogy a tigrist nem szabad zavarni a vadászata közben?!

—Jaj, hallgass már néni, ne légy olyan ostoba mint ez a bolond! - mutatott a fogoly szuprematára.

—Micsoda?! - vágott nagyon csúnya képet Tacsanka. De Motoszka nem törődött vele, hanem odalépett a földön fekvő férfihoz, és valószínű szónoklatot vágott ki előtte a kis csöppség.

—Ő hogy te milyen ostoba vagy! Hülye! Húgyagyú állat! Hát nézz rám, én milyen kicsi vagyok, de még én is okosabb vagyok nálad! Pedig mennyire mondták rólam az intézetben hogy buta vagyok! De nálad mégis okosabb! Hát hogy is mondhatok olyan butaságot, hogy ott majd nálatok lesz minden férfinak elég nője!

—Igenis lesz, sok-sok nőnk lesz, azok fognak dolgozni, ez így lesz, megmondta Egyes is, de nemcsak ő akarja így, mi mindnyájan, és...

—És hülyék vagytok mint a szar a seggemben! - tört ki Motoszkából az intézetis rosszmodor.

—Hogy lehet az hogy te, a felnőtt, nem tudod azt amit én, a kisgyerek is, hogy mindig ugyanannyi lány születik mint fiú?! Még ha úgy lenne is hogy most sikerül magatokkal vinni sok-sok nőt, akkor is csak addig éltek jól amíg ezek a nők meg nem halnak! Mert ha a fejetek tetejére álltok, akkor is ugyanannyi fiút szülnek majd mint lányt, nem tudjátok úgy megkínózni a nőket hogy ne így legyen mert ez nem tőlük függ, és ez azt jelenti hogy amint elmúlik az első szupremata nemzedék, máris minden úgy lesz mint most van! És mert azt nem tudjátok elérni hogy több nő szülessék mint férfi, emiatt ha mégis ragaszkodtok hozzá hogy a nők többen legyenek, azt csak úgy érhetitek el, hogy a fiúgyerekek egy részét megölik! Tehát nagyonis lesz ott férjhalál, még sokkal több is mint most van a Barganon! Lehet hogy a te gyerekeidet is megölik majd, csak azért, hogy másoknak több nő jusson! Egyes becsapott benneteket, mert ez az egész csak neki jó, mert ő nem törődik a holnappal csak magával, vagy lehet hogy még talán nektek is jó lenne, de a gyermekeiteknek már biztos hogy nem! És ha a lánygyerekek nem is érdekelnek titeket, de a fiaitok talán már igen, vagy nem így van?! Annyira önző disznó vagy, hogy a saját fiaidra sem gondolsz?! Amit akar Egyes, az egyszerűen megvalósíthatatlan, vagy ha mégis, csak temérdek gyilkossággal, fiúk gyilkolásával lehet megcsinálni! Látod már te buta férfi, miről van szó?! A férfiak uralta világ csak akkor jöhet létre, ha ti férfiak férfiakat öltök, tehát önmagatokat! A férfiak uralma halált és pusztulást hoz tehát még a férfiakra is!

A fogoly férfi olyan döbbent arcot vágott, hogy Lolita is, Tacsanka is tudta ezt látva: Motoszka győzött! Épp a kis Motoszka! Ki hitte volna!

Lolita előrelépett, ép baljával átölelte Motoszkát, s így szólt:

—Ennek a kislánynak igaza van, de mondok még mást is! Még ha bele is nyugodnátok abba, hogy mondjuk minden tíz fiúból kilencet megöltök, hogy a többinek több nő maradjon, azzal se mentek sokra. De még azzal sem, ha valami mesterséges megtermékenyítést alkalmazva elérnétek, hogy tényleg több nő szülessen mint fiú. Azért nem, mert ha eléritek hogy a nők sokkal többen legyenek, akkor azok idővel holtbiztos hogy átveszik a hatalmat, csip ide vagy oda! Mert előbb-utóbb például születik olyan szupremata férfi, aki a nők pártjára áll és segít nekik, akár még úgy is, hogy nem ülteti be az agyukba a csipet.

—Az örült lenne!

—A ti fogalmaitok szerint biztos, de hát néha igenis születnek örültek! Aztán, történhet baleset is, hogy egyszerűen hibás a csip amit valamelyik okos nő agyába tesztet. Nem működik! Vagy a nőben elhal a fájdalomérzékelő központ. Mostanság is születik néha olyan ember, aki egy-

szerűen nem érzi a fájdalmat. A sorozatos ingerléstől könnyedén elhalhat ez a néhány agysejt a nők agyában! És mert nagyon biztosak vagytok a csipben, emiatt az a nő aki kiszabadul a rabság alól, nagy károkat okozhat. És első dolga lesz, hogy minél több másik nőt mentesítsen a kín alól, például úgy, hogy megöli a gazdáikat, s megszerzi a távirányítót! Egyáltalán, gondolkozz már, ha egy férfinak van tíz rabnője, akkor az hogy dugja el előlük úgy a készüléket, hogy azt meg ne találják?! Mert biztosra veheted, hogy mindegyik igyekszik majd azt kifigyelni! Az is lehet hogy valamelyik nő egyszerűen erősebb mint a férfi, és szeretkezés közben egy jól irányzott ütéssel eltöri a torkát, vagy fejbecsapja valamivel! Vagy dugás közben is állandóan a gombon tartjátok a kezeteiket?! Idefigyelj, akármit is gondolj a nőkről, nem tagadható hogy értelmes lények, és ha tízszer többen lesznek mint ti, akkor teljesen lehetetlen, hogy át ne vegyék a hatalmat! Biztos lesz nagy véráldozat a soraikban, de megteszik! Tízszeres túlerőt lehetetlen tartósan legyőzni! Tehát Motoszka jól mondta amit mondott, hogy a későbbi nemzedékek sorsa mi lesz, de én ezt megtoldom azzal, hogy amit akartok, az már a legelső nemzedékben sem működhet. Néhány évig talán, de már addig is csak nagy szerencsével. Azután meg jön a katasztrófa, és soha többé senki meg ne dugjon ha nem úgy lesz, hogy amint a nőké lesz a győzelem, azután ők meg bosszúból nektek dugnak csipet a fejetekbe!

A férfi hallgatott néhány másodpercig, majd sóhajtott egy nagyot.

—Meggyőztetek! Nem vagyok többé szupremata, mellétek állok!

—Áruló! - köpött feléje egy másik fogoly. De többet nem is mondhatott, mert Tacsanka azonnal melléje lépett, és egyetlen rúgással kitörte a nyakát. Ezután elengedte a renegáttá vált szuprematát, de így szólt:

—Azt azért ne feledd fiacskám, hogy rajtad tartom a szememet!

—Semmi rosszat nem tervezek. Igazatok van. Csak elvakított Egyes dumája, de most már tisztán látok. És szégyellem hogy annyi eszem sem volt, mint ennek az apróságnak! - bökött a fejével Motoszka felé, aki büszkén húzta ki magát. —Én már tényleg mellétek állok, mert belátom hogy Egyes vagy becsapott, vagy maga is hülye. Meggyőztél, kicsikém!

—Csak ne mondd hogy kicsikém - válaszolta Motoszka - mert nem vagyok a lányod, szerencsére nem vagy az apám, és nem is kéne nekem ilyen hülye apa!

—Igazad van, valóban hülye vagyok. - bólintott a férfi, és beült a műszerpult mögé. —Mit tegyek, főnökasszony? - kérdezte Tacsankát.

—Hívd fel a vezérlőtermet, és parancsold meg az ottaniaknak, hogy azonnal kapcsolják rá a fűtést az egész úrállomásra, különben teszel róla, hogy nekik se legyen energiájuk!

A férfi hívta is őket, s így szólt:

—Hé, mindenkinek! Ötszázas vagyok, de már ne szólítsatok így, mert nem tartozom közétek. Rendes nevem: Csahladzior. Tudjátok meg, hogy a túsok mellé álltam. Itt vagyok az energia-elosztóban, és azt akarom hogy azonnal kapcsoljátok rá a fűtést az úrváros minden szintjére! Ha nem tesztek így, akkor azonnal kikapcsolom az összes máglyát! És akkor nektek sem lesz energiátok, és mindenki megfagy! Hát, csak ennyit akartam mondani.

—Megörültél, Ötszázas?! - jött azonnal az ijedt válasz.

—Ellenkezőleg, most jött meg az eszem! - azzal a férfi elmondta egykori társainak, amit Motoszka és Lolita mondott neki, miért is nem sikerülhet a tervük.

—Na de mit érdekel téged, ha megöljük a fiúgyerekek egy részét?! Nyilvánvalóan a legéletképebbeket hagyjuk majd életben, s így fajunk állandóan fejlődik, nemesedik, hamarosan mi leszünk a Világmindenség legfejlettebb faja, mienk lesz a legfejlettebb kultúra...

—Blabla. - hangzott hirtelen fel a vonalban a rövid, de lényegretörő szó.

—Tessék?! Ki szólt?! - kérdezte még Csahladzior is.

—Én, Röcepi.

—Nem is vagy rajta a hívásjelzőn! Kinek a telefonján beszélsz?! - kérdezte a vezérlőteremből valamelyik szupremata.

—Nincs szükségem telefonra. Ha úgy akarom, én anélkül is képes vagyok fogni a rádióhullámokat. Adni is tudom őket. Hajszálaim az antennák. Zurna jól ráérezett erre. Szóval fiúk, én valódi szörnyeteg vagyok! Mert ezen felül is temérdek különleges képességem van! És nem szóltam volna, csak amiatt teszem ezt mégis, mert bennem is van hiúság, és nem tetszik hogy

olyasmiket képzeltek hogy majd valamikor olyan fejlett lesz a fajotok mint a mienk! Mert mi röcepik vagyunk a világmindenség legfejlettebb faja! Mert mondjátok csak ti szerencsétlenek: mikorra éritek el, hogy készülékek nélkül tudjátok fogni az elektromágneses hullámokat?! A többi képességemről már nem is beszélve! Különben épp a vezérlő felé tartok, jó lesz ha menekültök! Látjátok, annyira nem félek tőletek, hogy előre megmondom, merre vadászom! Tehát meneküljete, amíg tehetitek!

—De előtte kapcsoljátok vissza a fűtést, másképp én kapcsolok ki, de mindent! - mondta Csahladzior.

—Azt úgysem teszed meg, mert akkor megfagysz te is, meg Röcepi is!

—Én biztos megfagyok - hagyta rá Csahladzior - de Röcepi felől már nem vagyok olyan biztos!

—És jól gondold - szólt megint Röcepi - mert marad bőven annyi maradványhő idebent, hogy napokig ne menjen le mínusz kétszáz alá a hőmérséklet, afelett pedig semmi bajom sem eshet! De még azután sem, mert legfeljebb kinyitom az atommáglyát, s beülök az uránrudakra! Azok jó meleg. És nekem nem árt a radioaktivitás! Még jól fel is töltődöm rajtuk ülve energiával!

—De azután meghalsz!

—Ne nézz hülyének barátocskám, előbb kötök el egy úrsiklót! Vagy még inkább, amikor már mind megfagytatok, de én még nem, visszakapcsolom a fűtést...

—A máglyát csak hónapok múlva lehet újraindítani!

—De a napkollektorokat akár azonnal is. S annyit azok is termelnek, hogy legalább mínusz százra felfűtsenek idebent mindent, az meg nekem már bőven elég. Tehát tőlem aztán Csahladzior nyugodtan kikapcsolhat benneteket, nekem nem számít. Mindenesetre én tovább vadászom rátok. Tudjátok meg, hogy van fullánkcom is, és akit elkapok, abba belefecskendezek egy kis mérget, s ettől az tetszhalott állapotba kerül, mindaddig, míg meg nem kapja tőlem az ellenmérget! Mint a fürkészdarazsak, értitek ugye, csak azoknál nincs ellenmérget! Mellesleg, már vagy száz társatokat el is raktároztam így! Különben mindezt csak azért mondtam el, hogy rémüldözzetek kissé! Imádom ha rettegést látok valakin, vagy ha legalábbis tudom, hogy rémüldözik a zsákmány! Fenséges érzés!

—Na nekem ebből elegendem van, én tűzök innen! Megyek a Barganra, megadom magamat! - hangzott a hangszóróból, majd ez:

—Várj te hülye, csak blöfföl, ez is csak olyan regényíró mint Zurna, kitalál mindent!

—Nem igaz, valahogy megszökött a fogságból is, és közben az őreiből kulimászt csinált!

—Akkor is, előbb kérdezzük meg Egyest!

Hívták is Egyest, elmondtak neki mindent, sőt, a beszélgetésbe még Röcepi is bekapcsolódott. S erre Egyes így szólt:

—A helyzet komoly! Valóban meggyőződtem róla, hogy számosan nem jelentkeznek a hívásomra! Elhiszem, hogy Röcepi egy szörnyeteg. Emiatt most felhívást intézek minden emberi lényhez, de különösen Tacsankához! Fogjunk össze Röcepi ellen! Mert itt már nem az a lényeg hogy férfi vagy nő, hogy melyik nem uralkodik, hanem ez már nyílt harc az emberiség és a szörnyetegek között! Együttesen talán legyőzhetjük ezt a szörnyeteget, s én ígérem, hogy ez esetben minden tősz szabadon elmehet, s magunknak szuprematáknak kizárólag azokat a nőket tartom meg, akik maguk is velünk akarnak tartani!

—Erről tégy le, Egyes! - nevetett Tacsanka. —Hiszen hogy is bízhatnék meg benned! De különben sincs kedvem az ilyesmihez. Engem ugyanis annál hogy valaki ember-e, sokkal jobban érdekkel hogy nő-e, márpedig Röcepi ha szörny is, de akkor is nő! Különben meg mindezidáig a mi oldalunkon harcolt, s disznóság lenne elárulni a harcostársunkat!

—Arról már nem is beszélve, hogy Tacsanka egyszerűen nem képes engem legyőzni. - mondta nagy nyugodtan Röcepi. —Semmi esélye ellenem, de tényleg! A tanítványom sem lehetne! Sőt, többet mondok: Tacsanka képességeitől csak ti emberek vagytok úgy elájulva, de valójában Tacsankát könnyedén, játékból le tudná győzni az én kislányom is, ha itt lenne velem!

—Jól van! - sóhajtott Egyes. —Ezek után nincs más hátra: be kell lássam, hogy legyőztetek! Csakhogy ez nem jelenti azt, hogy ti meg nyertek! Mert most imádkozzon amelyikőtök vallásos, ugyanis pár másodpercek van csak hátra az életből: mindjárt felrobbantom az atombombákat!

—Kár a gőzért, ötöt már hatástalanítottam. - mondta nyugodtan Röcepi.

—De sokkal több van! És nem is vitázom veled, teszem amit tennem kell!

—Ne, Egyes, én nem akarok meghalni! - hallatszott a visítás a hangszóróból.

—A kötelesség, az kötelesség! Ha gonosznak tartotok is, de annyira nem vagyok az, hogy hagyjam a szörnyek győzelmét az emberiség felett! Megteszem ami a dolgom! - felelte Egyes.

—Tedd csak. De én is teszem ami az én dolgom! - válaszolta Röcepi, majd hirtelen iszonyatos nyávogás hangzott a hangszóróból, s lehetlenné vált minden további kommunikáció. Természetesen nemcsak az: az atombombák aktiválása is, ami rádióparancsra ment volna. De hát ekkora elektroszmog mellett az egyszerűen nem adható ki, mert a zavaróhullámok elnyomják az információt!

És mindenki tudta, hogy ezt Röcepi gerjeszti.

—Hát, ez valóban nem semmi! Le a kalappal előtte! Hatékonyabb mint én! - ismerte el Tacsanka is.

—Az. Hatékony. Félelmetesen hatékony! - bólintott Lolita is. —És bár én sem szándékoznék szembeszállni vele, mert cseppet sem bízom Egyes ígéretében, de azért izgulok ám, hogy mi a célja Röcepinek velünk... mert valami célja biztos van, hiszen az nyilvánvaló ezek után, hogy ő nem holmi szerencsétlenül járt akasztány nő, hanem annak a fura bolygónak az őslakója, és nem lehet véletlen hogy eljött Zonderáj kapitánnyal ide! Valamit akar! És nem biztos hogy különbséget tesz terrorista és áldozat közt!

—Én nem félek ettől. - legyintett Tacsanka.

—Persze, mert te már öreg vagy, nincs sok veszteni valód!

—Nem azért. Hanem mert egyrészt van Röcepiben jóindulat: végülis ő mentette meg Motoszkát! Biztos hogy elektromos sokkolást alkalmazott. Enélkül, Röcepi nélkül a kislány már nem élne. Aztán meg, emlékezz csak rá, milyen sokat beszélgetett Zurnával, amikor Zurna arról elmélkedett, hogy egy igazi szörnyeteg is kell hogy becsüljön minket, és segítenie illik rajtunk a terroristákkal szemben! Én úgy láttam akkor, hogy mintha Röcepi meg lett volna győzve!

—Hát, kívánom hogy igazad legyen, mert akkor az azt jelenti hogy megmenekültünk!

—Igen, hacsak...

—Hacsak mi?

—Hacsak nincs egy még éles, nem hatástalanított bomba Egyes közelében. Mert tudod kedveském, biztos fel lehet robbantani azokat kézi vezérléssel is!

És valaki épp arra készült, hogy ezt tegye! Csakhogy nem Egyes. A legutolsó, még nem hatástalanított, ugyanakkor viszont legnagyobb erejű bomba közelében egy ember ült a földön, furán maga alá tekeredő lábakkal: Tizenkilences!

Nem mintha bármit is tudott volna arról, milyen társalgás zajlott le nemrég rádióhullámokkal az úrvároson belül. Fogalma sem volt erről, mert ő nem volt képes annak vételére a hajszálaival, és telefonja sem volt már, mert azt Zix elvette tőle. Ellenben miután Zix távozott tőle, ő elszántan igyekezett csúszva-mászva épp ide, ami különben az egyik emeletek közötti szervízalagút egy pontja volt, mert tudta hogy itt van elrejtve a legközelebbi atombomba, és neki feltett szándéka volt, hogy ezt felrobbantsa. Azért akarta felrobbantani, mert így szándékozott bosszút állni Egyesen, aki nemcsak nyomorékká lőtte őt, ami talán még mondható hagyjának, véletlen balesetnek, de azután teljesen szándékosan is meg akarta őt ölni!

És azt Tizenkilences cseppet sem kétlette, hogy semmi esélye a menekülésre. Nem tud elkötöni egy ürkompot, el sem éri így a zsilipkamra kilincset, de meg hát az amúgyis el van kódolva. Hiába a kilincs, kód nélkül az ki nem nyílik! És idővel úgyis megtalálja őt Egyes és megöli, vagy ha mégsem, hát simán éhenhal. S különben is, milyen élete lehetne neki így?!

Na rendben van, ha Egyes az ő halálát akarta, akkor jó, ő meghal, legyen úgy, de akkor magával viszi a halálba Egyest is!

Ide is ért a roppant hidrogénbombához, épp csak egyetlen gond volt ezzel: fogalma sem volt róla, miként robbantsa fel!

A bombán természetesen volt erre alkalmas készülék. Nagyjából tenyérszerű miskulancia, olyasféleképp nézett ki mint egy zsebszámológép, rajta voltak a gombok is, s volt rajta egy kis

ablak, amin egy fénypont járkált ide-oda, jobbra-balra. Tizenkilences tudta, hogy elég ha csak bebillentyűzi a megfelelő számkombinációt, majd megnyomja a megfelelő gombot, ami egy lefelé mutató, vastag szárú nyilat ábrázolt, s a bomba azon nyomban fel fog robbanni! Vagy ha mégsem, akkor legfeljebb megjelenik valami udvarias felirat a kijelzőn, hogy a véletlen baleset elkerülése érdekében erősítse meg a szándékát a kód újbóli bebillentyűzésével, s akkor, másodszorra már valóban robban!

Ezt tudta. Épp csak a számkombinációt nem tudta. Még azt sem, hogy az egyáltalán hány számjegyből áll!

Találomra beütötte saját születési időpontját, hátha lesz nagy mázli! De nem lett, mert semmi nem történt, még annyi sem, hogy legalább azt kiírta volna a kis készülék, hogy nem jó a kód. Még erre sem méltatta. Csak a kis fénypont rohangászott tovább nagy nyugodtan jobbra és balra.

Tizenkilences sóhajtott. Nem tehet mást, mint amiről sejtette is, hogy rákényszerül! Fogta a készüléket, és egy jókora rántással egyszerűen letépte a bomba törzséről. Remélte, bár alig hitte, hogy ettől a bomba felrobban. Meg lehetett volna csinálni olyanná, hogy felrobbanjon ettől.

De hát nem robbant fel! A fénypontocska rohangálása megszűnt, kialudt az ablak, ellenben a bomba törzsén ott meredezett egy nagy kábel, rajta pontosan harminckét vékonyka drót csonkjaival.

Tizenkilences nem tehetett mást, előhalászta a bicskáját, és lecsupaszította a drótvégeket. A kését Zix elvette ugyan, de a bicskát nem fedezte fel, ez megmaradt a zubbonya zsebében. Aránylag hamar végzett a szigetelések lehúzogatásával, s ezután módszeresen nekifogott, hogy mindegyik drótvéget sorra összeérintse mindegyik másikkal. És közben kiszámolta, hogy sajnos míg mindezzel végez, addig 992 variációt kell végigpróbálgatnia! Mert van ugye 32 drótvég, s mindegyik összeérinthető mindegyik másik harminceggel!

És nehogy kihagyjon egyet is, módszeresen kell dolgoznia, mert hátha épp az a kihagyott a jó, ami a nagy bummot előidézné...

Aránylag hamar végzett ezzel, mind a 992 variációval, de semmi nem történt! Be kellett lássza, hogy nem tehet mást, és kénytelen nekifogni a dróthármasok kipróbálásának. Ebből sajnos már sokkal több a lehetséges variációk száma: $992 \cdot 30$, vagyis 29760! És még az sem biztos hogy ez megfelelő lesz, mert mi van ha a drótnégyesekre is rászorul...

S amint javában próbálkozott, egyszercsak mögötte ordítás repesztette meg a levegőt. —Áááá! Te barom, te! Mit csináltál! Tönkretetted! - azzal máris ráugrott Egyes, és ütni-vernikezde. Tizenkilences védekezett ahogy tudott, de vesztes helyzetben volt, mert a lábait nem használhatta. S fegyvere sem volt. S végül ez el is döntötte a kérdést: Egyes odalökte őt a kábelalagút falának, majd előrántotta a pisztolyát, és többször mellbe lőtte. Tizenkilences lero-gyott a fal mellé, és a tekintete lassan elhomályosult. De még utolsó erejével is ezt sutto-gta: —Mégis bosszút álltam! Mert ha neked kellett a bomba, akkor én jó, hogy tönkretettem! - majd teste megvonaglott, s meghalt, de legislegutolsó erejével még torz vigyorra húzta a száját, ami holtában is rajta maradt.

És Egyes tudta, hogy Tizenkilencesnek igaza van. Valóban tönkre lett téve a bomba. Ezt ő most nem tudja felrobbantani! Igaz, a bomba maga tulajdonképpen ép, semmi baja, csak hogy a vezérlő elektronika igenis tönkrement! Meg lehet javítani, de ahhoz hosszú, nyugodt órák kellenének, s tudta, neki nincsenek órái. Mert ezt nem lehet úgy felrobbantani, ahogy azt Tizenkilences gondolta, a drótok összeillesztgetésével. A bombából kilógó drótokban ugyanis egyáltalán semmiféle áram nem folyik! Az abból a kis vezérlő kűtyüből jönne, amit Tizenkilences letépett a bombatestről! És az sem mindegy, hogy milyen áram megy abból, speciális feszültség és áramerősség kell, amit csakis a kis vezérlő készülék állít elő a telep áramából...

Nem tud bombát robbantani, és Röcepi mindjárt ideér! Az biztos! Egyes belátta, nem tehet mást, mint hogy beugrik egy úrkompba, aztán elugrik valahová. Nagy a világmindenség, hátha talál valahol egy bolygót, ahová leszállhat!

Nem is habozott, fordult máris, s kilépett a szervízalagútból, hogy az úrkomphoz siessen. Ám alig ért ki a főfolyosóra, máris egy meztelen szépség jött vele szemben, szinte a karjaiba futott. Röcepi!

—Hová, hová szépségem? - kérdezte a nő udvarias mosollyal.

Egyes keze máris mozdult az öve felé, a pisztolyáért, ám ekkor Röcepi köpött egyet. Igazán erőset, mert a köpés elért a tőle jó öt lépésre levő Egyes arcáig, s a nyál beterítette azt. S ez különleges nyál lehetett, mert Egyes mozdulata azonnal lelassult, majd már nem is bírta mozgatni a kezét, de a lába sem bírta őt megtartani a helyén, állva, és teste nagy döndüléssel a padlóra hullt. De még nagyonis eszméletén volt, amikor a nő fölé hajolt:

—Erről beszéltem a telefonba neked! Egy kis bénaság, érted?! De ne félj, nem tart ez örökké, csak amíg elviszlek a bolygómra, husika! Finom csemege leszel a kislányomnak! Ugye hogy a mi fajunk, a mienk, röcepiké a legisleghatalmasabb az egész univerzumban!

—Hát, nem éppen! - hallotta meg ekkor a hangot a háta mögül.

Röcepi olyan gyorsan fordult meg, hogy azt semmiféle emberi szem nem lett volna képes követni! Mögötte a folyosón fiatal, rokonszenves arcú férfi állt, sőt, inkább nem is férfi, csak tinédzser. Olyan tizenéves-forma. És Röcepi nem értette miként kerülhetett ide úgy, hogy nem észlelte a jöttét! A folyosó nyílegyenes volt, a legközelebbi ajtó is tőle legalább húsz lépésre, s észlelnie kellett volna a fickó jöttét a lépéseiből! Röcepi érzékszervei olyan élesek voltak, hogy ha tőle ötven lépésre lepotyog egy hangya a falról, akkor hallja amint az a padlóra esik, tehát egy macska sem közelíthette volna meg hangtalanul! És érzékelnie kellett volna a hősugárzást is, ami jön a férfiből, meg még rengeteg más módon is észlelnie kellett volna!

Rögvest eldöntötte: ami ilyen trükkre képes, az veszélyes rá, s nem hagyhatja életben! Azonnal szemenköpte őt is a bénító méreggel, továbbá kitárta két karját, megragadta a férfi fejét két oldalt a halántékánál, és beleeresztett másfél millió volt feszültséget. Ennél sokkal többet nem is adhatott volna, mert kétmillió volt már neki is ártott. Majdnem minden energiáját beleölte a támadásba. Igen, teljes joggal elmondható, hogy Röcepi kisasszony most megijedt!

De hiába tett ilyesmit, mert a hatás egészen váratlan volt! A köpete másodpercek alatt elhalványodott a férfi arcán, majd eltűnt, sőt, ekkor a férfi így szólt:

—Köszi, ez jólesett! Igazán barátságos gesztus, hogy energiát adsz nekem a sajátodéból! Bár meg kell mondjam ha udvariatlannak tartasz is, hogy ez a kis áramütés nem is volt valami bőséges energiaforrás! Nem ismételnéd meg? Azaz, kaphatnék még egy kis energiát?

—Majd kapsz te mindjárt...! - kiáltotta Röcepi, azzal körmei alól kiugrottak a tantál-karbid karmok, és pillanatok alatt ízekre szaggatta a fiatalembert. Hamarosan csak egy halom véres húscsacfat hevert előtte a padlón. Elégedetten fújta egyet.

—Huh, hát ez meleg helyzet volt! Nem tudom ki volt ez a pasas, de örülök hogy vége van!

—Miből vontad le ezt a meglepő következtetést?! - hangzott a háta mögül a kérdés.

Megperdült. És ott látta maga mögött ugyanazt a férfit, akit az előbb szaggatott miszlikbe!

—Ugyanis - hangzott ki nem mondott kérdésére a magyarázat - az a testem nem az igazi testem. Az csak olyasmi nekem, mint egy ruha. Érted már? Akármikor csinállok egy újabbat. De annyira, hogy bár megakadályozhattam volna a szétszaggatásomat, ám nem tettem, mert sokkal kényelmesebb volt egyszerűen elhagynom azt a testet, és csinálni egy másikat! Na, belátod már, hogy igenis nem ti röcepik vagytok a legfejlettebb faja a világmindenségnek, hanem mi?!

—Ki vagy te?! - kérdezte igazán rémülten Röcepi.

—Egy szellem. A nevem Szjord.

—Hát ezzel eddig nem sokat mondtál! És miért jöttél ide?! Mit akarsz?!

—Nyugi, nincsenek rossz szándékaim! Különbben csodálom hogy nem ismertél fel rögtön: én is ott voltam az előző Kukkolóban Iloéval!

—Ó igen, már emlékszem! De hát ti ketten... a meteor...

—Ó, hát az ugye csak trükk volt! Valójában elmentünk a tündérekhez, akik befogadták maguk közé Iloét, de különben engem is. És Kristályból és Iggiből is tündér lett kicsit később.

—De te nem vagy tündér.

—Nem. Én szellem vagyok. És a szellemek általában nagy ellenségei a tündéreknek, de én nem vagyok az, mert megjavultam. Iloé megtanított szeretni, megmutatta, milyen csodálatos

érzés jónak lenni! Na és hát én most eljöttem hogy körbenézzek néhány emberlakta bolygón, és ha olyasvalakire lelek aki tündér, vagy aki legalábbis nem reménytelen arra, hogy a tündérek ha lassan is de tündért faragjanak belőle, nos, azt magammal viszem Tündérhonba! Ez a dolgom, s a tündérek nagyra értékelik a segítségemet. Meg az is a dolgom hogy a nálam gyengébb szellemeket elkapjam és azokat is elvigyem Tündérhonba, hogy a tündérek ott megpróbáljanak szót érteni velük, és meggyőzni őket is arról, hogy érdemes jónak lenni! Én most el fogom vinni hozzájuk Lolitát, aki valódi tündér, bár még nagyon kezdő. És elviszem oda Motoszkát is, mert biztos vagyok benne hogy Lolita másképp nem jönne velem. Ő annyira jó! De úgy is a helyes, ha jó valaki!

—Felőlem aztán nyugodtan viheted őket, de tőlem mit akarsz?!

—Tudod, Röcepi, észleltem mindent ami idebent történt. Én is fogom ám a rádióhullámokat mint te! Még sokkal messzebbről is, és egyszerre fogok minden adást! De még azt is hallottam hogy mit meséltél Tromiknak. Én tehát tudom hogy te ki vagy, de te nem tudod hogy én ki vagyok! Mi szellemek nem voltunk sosem emberek, de eleinte nekünk sem volt ennyi hatalmunk. Mi is elkezdtük azonban időtlen időkkel ezelőtt önmagunk tökéletesítését, de sokkal messzebb jutottunk ebben mint ti, röcepik. Nem tudom hogy hány éves vagy, de biztos hogy tacsókófiatal hozzám képest, holott a szellemek közt én is kölyöknek számítok még, annak ellenére, hogy hétszázmilliárdnál is több évet éltem meg mostanáig!

—Mennyit?! - ámuló Röcepi leesett állal.

—Annyit. Szóval, nekem olyat ne mondj, hogy a ti fajtatok lenne a legmagasabbrendű! Amint a tutuk a csiszíket ős-tutuknak tartják, úgy én nyugodtan mondhatom, hogy ti röcepik ős-szellemek vagytok! Ha nem történik semmi, lehet, hogy néhány százmilliárd év múlva belőletek is valami szellemféleség alakulna ki. És azt is elárulom, hogy egyáltalán nem én vagyok a leghatalmasabb szellem, sőt, inkább a legcsekélyebbek egyike! Mindenesetre sok mindent megéltem és átéltem már, s emiatt jóindulatúan figyelmeztetlek Röcepi, hogy rossz úton haladsz te és a fajtád! Mert az addig nagyon rendben van hogy tökéletesítitek magatokat, ez helyes, erre érdemes törekedni, csak hogy emellett nem kell elfeledkezni a közösségi értékekről, egymás támogatásáról, szeretetéről! És főleg nem az együttérzésről más lények iránt! Már amiatt sem, mert most bebizonyítottam neked, hogy nem ti vagytok a Világmindenség tótumfaktumai, nem ti vagytok a fejlődés csúcsa! És ha azt hiszitek hogy a fejlettebb lényeknek mindent szabad a fejletlenebbel, akkor ez azt jelenti, hogy azt hiszed, hogy nekem is mindent szabad *veled*, mert én vagyok a fejlettebb! És ugye hogy az milyen kellemetlen volna! Tehát ne szálljon a gőg a fejedbe! Önmagunk boldogságának keresése jó és kellemes, de van magasabbrendű boldogság is mint az egyéni, s ez az, ami másokon keresztül jut el hozzánk!

—Ez zavaros, ezt nem értem.

—Arra kell törekedni, hogy mások szeressék az embert. Vagy a röcepit.

—Ugyan már, mi örömet okozhatna nekem az, hogy...

—Mondd, neked nem esett jól, hogy Motoszka úgy ragaszkodott utánad?!

—Hát nem is tudom, inkább zavaró volt! Kínos! Kényelmetlen! Idegesítő!

—Csak mert nem szoktad még meg. De tényleg nem esett jól, hogy megbízik így benned valaki?!

—Most hazudjak, másképp megölsz?! Mert az igazság az, hogy *valóban* zavaró volt! Én tudtam, hogy nem szeretem őt, és tulajdonképpen kellemetlenül érintett hogy egyszer majd megesszem őt, vagy ha nem én akkor a lányom, mert tudod akkor még arra gondoltam hogy őt is magammal viszem csemegének! Márpedig én nem szeretek hazudni a kiszemelt prédának, azt szeretem ha az küzd ahogy tőle telik! De milyen vadászat az, amikor a zsákmány odajön hozzánk, és kedveskedve átölel minket!

—Az hogy így érzel, azt bizonyítja a szememben, hogy nem vagy menthetetlen, vannak benned pozitív érzések! Különbösen is kell legyen benned szeretet, mert a lányodat is szereted! Ha nem lett volna benned olyan szándék hogy megeszed az embereket, akkor szerintem élvezted volna Motoszka ragaszkodását! És különben meg később ugye úgy döntöttél, hogy csak a terroristákat viszed el csemegének, tehát igazán nem is vagy te annyira szörnyeteges szörnyeteg! Én tu-

lajdonképpen csak azért jöttem most hozzád, hogy arra biztassalak, hogy haladj tovább ezen az úton.

—Nem értelek! Most azt akarod hogy ne egyem meg a terroristákat sem? Elveszed a zsákmányomat?

—Dehogy. Vidd csak magaddal őket, ha akarod. Annyira azért nem vagyok jó mint egy tündér, és szerintem sem érdemelnek kíméletet! Hanem én csak azt szeretném megkérdezni tőled, hogy elhiszed-e nekem, hogy magasabbrendű vagyok nálad?

—Ebben nehéz lenne kételkednem a bizonyítékok után.

—Akkor nem érzed-e úgy, hogy amit mondok, azt érdemes figyelembe vened, legalábbis elgondolkodnod rajta, mert hátha igazam van, még akkor is, ha első hallásra komplett hülyeségnek tetszik is neked?

—Okvetlenül el fogok töprengeni rajta.

—Nézd, én rendelkezem akkora hatalommal, hogy az sokkal nagyobb mint a tied. Mégis a tündérek mellé álltam, akik a jóságot képviselik, holott erre senki nem kényszerített. És azóta mérhetetlenül boldogabb vagyok, mint korábban bármikor voltam!

—Engem is erre biztatsz?

—Téged és minden röcepit. A tündérek örülnének nektek.

—Én nem vagyok tündér.

—Én sem, és ez nem is szükséges. Az emberekből lehet tündér, belőlünk nem. De csak a jóság a lényeg.

—Attól félek nekem az nem menne!

—Én is azt hittem, de hidd el, nem nehéz ám az, főleg ha a tündérek segítenek benne! Ha akarod, később felkereslek a bolygódon, és elbeszélgetünk még erről. De nem muszáj beleegyezned félelemből, semmi baj nem lesz, ha nemet mondasz!

—Miért is mondjak nemet, legrosszabb esetben is csak szórakozom egyet, ami változatosságot jelent! Gyere nyugodtan!

—Jó, akkor most eltűnök, de megkönnyítem a dolgot: elaltatok mindenkit az űrállomáson, két nap múlva térnek csak magukhoz, addig mindenkit összegyűjthetsz akit el akarsz vinni! De néhány túszt hiányozni fog, őket ne keresd, mert őket, például Lolitát is, magammal viszem! Tacsankát nem viszem magammal, ellenben megjavítom a szívét! - azzal Szjord máris eltűnt. Röcepi csak pislogott. Micsoda bámulatos képesség!

Ezt ő is szívesen megtanulná. Ezért talán még jónak lenni is érdemes...

* * *

Amikor az egykori túsztok végre nagy álmosan nyitogatni kezdték a szemüket, megdöbbenő élményben volt részük! Nem itt-ott voltak már az űrvárosban, hanem a legnagyobb űrkompanban ami csak akadt az űrvároshoz csatlakozva, méghozzá ez épp az volt, amelyikkel a szuprematák feljöttek. Dugig volt rakva fegyverekkel meg minden mással, amit előnyösnek tartottak egy új bolygó kolonizálásához. Épp csak hogy ez az űrkompany nem volt az űrvároshoz csatlakozva már. Egyáltalán, sehol nem látták az űrvárost. Űrkompanyjuk egy ismeretlen bolygó körül keringett. De nem sokáig maradt ismeretlen, mert Zonderáj kapitány hamarosan felkiáltott:

—De hiszen ez az a bolygó, amelyikről Ratkum királyt és Írix királynét hoztam el!

Valóban az volt, a királyi pár is felismerte a kontinensek alakját.

—De hát hogy kerültünk ide?! - kérdezte a királyné.

A választ hamarosan megkapták. Zonderáj kapitány felfedezte, hogy hangfelvétel vár rá a számítógépbe táplálva. S amikor ezt lejátszotta, Röcepi hangját hallották:

—Üdvözlét mindenkinek! Én ugyan egy szörnyeteg vagyok, de azért nem annyira szörnyűségecs szörny, ahogy a szörnyeket Zurna kitalálta! Végülis mint látjátok, megmentettelek benneteket. Elaltattam mindenkit, kiválogattam a terroristákat, s ezeket egy kisebb űrkompony magammal vittem a bolygómra, a lányom csemegéjéül. Elfértek az űrkompanyban mind, a raktérben, egymásra pakolva mint a fatuskók, mindegy nekik, mert úgysem tudnak mozogni. Nektek azon-

ban más sorsot szántam. Benneteket bepakoltam ebbe az űrkompba amiben most vagytok, s ezt automata vezérlésre állítva elküldtem ide, Ratkum király bolygója közelébe, aminek a koordinátáit megjegyeztem. Vagyis: teljesítettem nagy vágyatokat, teljesülhet a Nagy Elvágódás, megteremthetitek itt a magatok sajátos civilizációját! Ratkum király például visszaszerezheti a trónját.

Igaz, Decu most azt gondolhatja, hogy a király és Ug herceg bezzeg örül, de mi lesz az ő észre épülő társadalmával?! De hát erre pofonegyszerű a válasz, s igazán hülyék vagytok, hogy korábban nem gondoltatok rá! E bolygón természetesen Decu társadalmát kell megvalósítani, az észre épült, csak hogy úgy, hogy most eleinte mindenki az őslakosok közül a legalsóbb kasztba fog tartozni, egyszerűen mert úgysem tud annyit, hogy megfelelhessen az észteszteken, s felsőbb kasztba léphessen! Vagyis teljesül Decu vágya is, és a tietek is, Ratkum király és Ug herceg, mert urak lesztek nagy tömegek felett!

Minden egykori túszer itt van, nemcsak a Kukkoló szereplői de a BIT tagjai is, itt van még Csahladzior is, az a szupremata, aki végülis mellétek állt az utolsó pillanatban, sőt, még az összes nő is, akik a szuprematákhoz mentek önként. Gondoltam, örültök nekik, ezek ugyanis szeretnek szenvedni, megalázva lenni, majd beosztjátok őket mindenféle alacsonyrendű feladatra. Ha nem kellenek, semmi baj, adjátok el őket rabszolgának, vagy csináljatok akármit is velük! De még jobb, ha odaadjátok őket Dardájnak, ő, a nagyfasz barátunk biztos élvezi majd, ha annyit szexelhet velük amennyit csak akar, ezek még azt sem bánják majd, ha akár a kakiszexre is rákényszeríti őket! Majd ő rendet tart közöttük!

Hanem ne keressétek magatok közt a következő személyeket: Lolita, Mikla, Dr. Csarankádzi, Zurna és Motoszka. És Zix sincs veletek. Nekik más lett a sorsuk. Nem haltak meg, nem is tértek vissza a Barganra, és esküszöm szörnyetegi becsületszavamra, hogy nem is vittem magammal őket azért, hogy megegyem! De nem mondom meg, hogy mi lett velük. Ha van eszetek, kitaláljátok. Ha nincs, úgy kell nektek!

Még annyit, hogy több más űrkompot is megpakoltam mindenfélével ami hasznos lehet nektek, s ezeket is elküldtem a bolygó köré, ott keringenek valahol a közeletekben, ha akarjátok fogjátok be és szállítsátok le a felszínre. Tacsanka örvendjen, mert a szíve már abszolút tökéletes!

Szóval, nem vagyok én olyan gonosz szörnyeteg! Sok sikert kívánok nektek!

Ennyi volt az üzenet.

—Valóban rendes volt velünk Röcepi! - dörzsölte össze a kezét Dardáj. —Én megyek máris, és kipróbálom az önkéntes nőket!

—Én pedig azonnal leszálok Ratkum városa mellé! - döntötte el Zonderáj kapitány.

—Várj! Előtte határozd meg a többi űrkomp pályáját! Az most lesz a legkönnyebb! - vetette közbe a herceg.

—Igazad van... máris teszem azt!

—Én pedig megyek, és felfegyverzem magunkat! - állt fel Ratkum király. —És majd megmutatom azoknak a disznó papoknak odalent, hogy ki az úr a házban... sőt, az egész bolygón!

—Tényleg, ki lesz az? Én vagy te? - kérdezte féltékenyen Ug herceg.

—Egyiktek sem. - mondta határozottan Decu.

—Te talán?! - kérdezte azonnal éles hangon a herceg.

—Nem. A legfőbb úr, azaz a császárnő, az nem más lesz, mint Írix királyné! Tudniillik mert a jelenlevők közül neki a legmagasabb a teszt szerint az IQ-ja. És már uralkodott is korábban, azaz ért hozzá. És ha ragaszkodunk hozzá, hogy ez egy észre épülő társadalom, akkor ezt az elvet, hogy tiszteljük a több tudást és a magasabb intelligenciát, ezt tiszteletben is kell tartanunk. Más megoldás amúgy sincs, másképp egymást ölnénk már most, a legelején!

S ez aztán le is csendesítette őket. S egyhangúlag megegyeztek abban, hogy az első császárnő Írix lesz!

Írixnek ez nagyon tetszett, de így szólt:

—Nem kívánok abszolút uralkodó lenni. Pláne mert nem is nagyon értek a modern gépekhez. Örülök ha én leszek a legfőbb tekintély odalent a barbárok közt és előtt, nem tagadom, hogy ez tényleg nagyon kedvemrevaló, de ami a fontos dolgokat illeti, szerintem legyen úgy, hogy

egy parlamentet alakítunk mi, akik most itt vagyunk, és mindenben többségi döntést hozunk, s én akkor döntök csak a magam feje után, ha valamiért épp egyenlő arányban jöttek ki a szavazatok!

—Majdnem egyetértek – szólott ekkor Decu – de az a parlament olyan legyen inkább, hogy benne nemcsak egyetlen szavazata van mindenkinek, hanem pontosan annyi, ahány az IQ-ja! Ez így igazságos egy észre épülő társadalomban!

S ez így is lett.

* * *

Amikor Lolita kinyitotta a szemét, azt sem tudta hogy hol van. Valami erdőben feküdt, hófehér törzsű fák közepette, amikről apró, kristályszerű gyümölcsök csüngtek, mint megannyi gyémánt.

—Hol vagyok?! - kérdezte, s kezére támaszkodva ülő helyzetbe tornázta fel magát. S csak ezután döbbent rá csodálkozva, hogy hiszen neki nem is fáj a nyomorékká vált keze! Odanézett, s azt látta hogy íme jobb kezén megvan mindegyik ujj, tökéletesek, hibátlanok...

Körbenézett, s megpillantotta maga mellett az ébredező Dr. Csarankádzit, Zurnát, Motoszkát, s Miklát is. És még valaki ült előtte: egy ismeretlen, de nagyon csinos fiatal nő, talpig fényruhában, aki most így szólott:

—Üdvözöllek benneteket! Lucsilla a nevem. Tündérhonban vagytok, s én vagyok a tündérek királynője. Szjord barátunk, akit még nem ismertek, elhozott ide benneteket, mert te Lolita tündér vagy, itt a helyed, de a többiek is megérdemlik hogy itt legyenek, mert életveszély hatására is mertek úgy nyilatkozni, hogy márpedig ők nem mondják ki senki fejére a halálos ítéletet, mert ők tündérek! Azaz, Dr. Csarankádzi megnevezte ugyan Zixet, de őt sem rosszindulattól. Ha akarjátok, benneteket is befogadunk, de csak úgy, ha hozzájárultok, hogy tiszteletben tartjátok Tündérhon szokásait, és vállaljátok, hogy minden erővel megpróbáltok tündérré válni! Ez igenis sikerülhet az embereknek, van már rá példa, hogy valaki emberből igazi tündérré vált!

Az emberek egyelőre megszólalni sem tudtak a csodálkozástól. De kis idő múlva mégis megszólalt valaki, s ugyan ki más mint az írónő!

—Szjordot említetted. Őt igenis ismerem! Láttam a Kukkolóban! Sejtettem rögvést, hogy nem ember! És akkor itt kell legyen Iloé is, ugye?

—Igen.

—En vállalom hogy tündér leszek!

—Épp te, akinek állandóan a szörnyűségeken jár az esze? - kérdezte csodálkozva Dr. Csarankádzi.

—Miért is ne?! Ha tündér leszek, gondolom örökéletű is leszek! És akkor lesz bőven időm rá, hogy a világmindenség minden de minden szörnyetegét olyan alaposan megismerjem, ahogyan csak akarom!

—Valóban, Zurna! - mosolygott a tündérkirálynő. —Sőt, neked már eleve különleges feladatot szánunk! Tudod, a legtöbb tündér legyőzhetetlenül iszonyodik a szellemektől. Te azonban biztos nem, sőt, vonzódol a szörnyekhez! Ha már legalább egy kissé tündér leszel, egyike lehetnél azoknak, akiknek az a dolguk, hogy igyekeznek meggyőzni a szellemeket a jóság előnyeiről! És én a tündérkirálynő ígérem neked, hogy ha ezt teszed, akkor a legszörnyebb szörnyekkel foglalkozol, mert bár én magam is több milliárd éves vagyok, de még nem találkoztam olyasmivel a világegyetemben, amely szörnyebb, rémületesebb és iszonyúbb lehet, mint egy igazi szellem!

S erre Zurna szemébe lázas, sóvár csillogás költözött, s így szólott:

—Vállalom!

Csarankádzi doktornő sóhajtott egyet, s a szemüvegéhez akart nyúlni, hogy levegye. Ekkor vette észre, hogy az nincs is a szemén – mégis tökéletesen lát!

—Hol a szemüvegem?

—Nincs rá szükséged, meggyógyítottuk a szemedet. - hallotta a választ.

—Ez kellemes hír! És én is vállalom hogy tündér leszek, sőt, örömmel leszek az... de csak akkor, ha nem kell a szellemek közelébe mennem! Nem tudom ugyan hogy mifélek legyenek is azok, de amiket az előbb mondtál róla tündérkirálynő, az nem hangzott túl rokonszenvesnek!

—Pedig akadnak jó szellemek... téged is egy olyan hozott el ide, sőt, a szemedet is ő gyógyította meg!

—Új élménynek egyelőre akkor is elég nekem a tündérek országa! Ez a vidék! - és Csarankádzi élvezettel nézett végig a pompás tájon.

—Én nem vagyok tündérnek való. Túl gögös vagyok, túl beképzelt, túl büszke! - hajtotta le a fejét Mikla. Ám ekkor maga a tündérkirálynő hajolt hozzá, megsimogatta, s érintésétől nagy nyugalom ömlött szét a színésznőben.

—Nem baj ha valaki beképzelt, csak legyen mire beképzeltnek lennie. Nem baj ha valaki büszke, ha nem úgy büszke, hogy azzal meg akar sérteni másokat! És nem baj ha valaki gögös, csak tudja hogy mikor szabad kimutatnia a gögjét: akkor ugyanis, ha mások felfuvalkodottságát, mások gögjét kell letörnie vele! Egyetlen érzélem sincs az emberben ami eleve rossz lenne, nem akkor lesz tehát jó valaki, s méltó a tündérséghez, ha gyökerestül kiirt magából valami érzelmet, hanem akkor, ha tudja hogy az érzelmeit mikor engedheti szabadjára, s ha tudja szabályozni őket, ha tudja helyes irányba terelni azokat! Mi tündérek is ugyanúgy érzünk mint az emberek, mert az emberek is tündérek, csak ezt már elfeledték. Mindössze mi tudjuk, miként kell bánnunk érzelmeinkkel és gondolatainkkal, ti pedig még nem. De mindez megtanulható... annak, aki igazán akarja!

S erre Mikla felemelte a fejét, elszántan nézett a tündérkirálynő szemébe, s bár az ő szeme még könnyes volt, de így szólt:

—Kész vagyok a tanulásra!

Majd hirtelen körbepillantott, s ezt kérdezte ijedten:

—De hol van Motoszka?!

Lolita erre csak legyintett egyet, és így szólt:

—Szokása szerint biztos „elslisszolt” valamerre, ahogy ő mondaná! Megérttem őt, unta a társalgást, és itt tele van minden érdekes dolgokkal... de nem hinném hogy errefelé bármi baja eshetne!

—Biztos hogy nem. Sőt, nemsokára találkozik valamelyik tündérgyermekkel... - mosolygott Lucsilla.

—Csak amiatt aggódom, hogy mi lett a többiekkel! - mondta Lolita. S erre Lucsilla elmondta neki, hogy őket Röcepi elküldte Ratkum király bolygójához.

—Zixszel együtt? - kérdezte gyanakodva Dr. Csarankádzi.

—Nem. Zix egészen különleges eset. Ő nem tartott velük.

—Hát akkor mi lett vele, ha itt sincs?

—Tudjátok meg, hogy Zix a maga módján szintén szörnyeteg! Igaza volt Zurnának: az a Kukkoló is tele volt nem emberi lényekkel. Mármint bizonyos értelemben nem emberiekkel. Mert Zix ember ugyan, csakhogy... ő varázsló! De olyan varázsló, aki nem tudta magáról, hogy ő varázsló. Ellenben hihetetlenül pesszimista alkat. Állandóan rossz dolgokra gondolt, tragédiákon képzelődött, kissé tehát olyan volt e szempontból mint Zurna! Na és mert ő varázsló volt, ezért ha nem is minden amit képzelt, de némelyik igenis bekövetkezett. Például félt hogy mi lesz ha lelepleződik a szeretője... s lám, erre megjelenik a szeretője férje! Mert Zix gondolatai miatt vágy fogja el, hogy leselkedjék a neje iránt és leleplezze! És így tovább! És miután néhány ilyen esetet követően Zixben meggyőződés támadt hogy ő úgy általában véve szerencsétlenséget hoz mindenkire, ezért ez kezdett így is lenni rendszeresen! De most már semmi baj, mert tudjátok meg, hogy él a világban egy Badzsahárata nevű fővarázsló, ő vette a pártfogásába Zixet, és majd kikúrálja ezt belőle, megtanítja rá, miként kell helyesen élni a varázslói képességekkel!

—És ha Zix még Badzsaharatára is szerencsétlenséget hoz?! - kérdezte aggódva Lolita.

—Ennek esélye egyszerűen nulla. - nyugtatta meg őt a tündérkirálynő. —Ugyanis nem létezik hogy bárki is nagyobb varázsló legyen mint Badzsahárata. Én is egészen kivételes varázsló vagyok, de Badzsahárata még nálam is sokkal nagyobb! Hogy is lehetne nála nagyobb varázsló Zix, pláne hogy még csak kezdő varázsló!

—És Pucsakaci tud róla hogy mi lett velünk? - kérdezte Lolita.

—Nem. Senki nem tud semmit. Azaz, az úrkompok indulását biztos észlelték a csiszúk, de azt senki nem tudja, hogy ki van bennük. Gondolom néhány napig még biztos várnak, azután felmennek valami kommandósok oda, s találnak néhány hullát, néhány hatástalanított atombombát, mást semmit! Senki nem tudja majd hogy mi történt és hogy történt.

—Hát, mindenesetre Pucsakacinak úgy látszik nincs szerencséje az úrvárossal! - nézett a távolba Mikla. —Sem ez a Kukkoló nem sikerült úgy ahogy tervezte, sem az előző. És most sem nyerte meg senki az úrvárost.

—De nyereség nélkül mégsem maradt senki szereplő - ellenkezett Dr. Csarankádzi - mert mindenki kapott jutalmat, nem is keveset! Mi a tündérek közé kerültünk, aminél nagyobb jutalom nem hiszem hogy létezhet, a többiek pedig megvalósíthatják dédelgetett álmukat, a maguk elképzelte társadalmat!

—Igen, de én nem erről beszéltem, hanem hogy az úrváros megint megmaradt, nem lett nyereségként kiadva!

—Pucsakaci biztos örvend ennek. - legyintett Zurna.

—Az nem is olyan biztos! - tűnődött el Lolita. —Ez ugyanis nem biztos hogy jó reklám neki. Lehet hogy ezután nem is akad majd senki, aki merészelne jelentkezni szereplőnek egy újabb Kukkolóba, ha azt is az úrvárosban tartják. Elterjedhet róla például hogy elátkozott hely... az emberek olyan babonásak!

—Egy úrváros akkor is vonzó nyereség. - ellenkezett Zurna. —De meg különben sem félttem én azt a minden hájjal megkent Pucsakacit: ha nem az úrvárost használja fel, akkor majd megtalál valami mást! Ne törődjünk mi ezzel, ez az ő dolga, foglalkozzunk inkább ezzel az új és szép világgal, amibe megérkeztünk! - azzal felállt, nyújtózott egyet, körbenézett, s így szólt:

—Megkérlek téged tündérkirálynő, hogy ha nem túl nagy szemtelenség, vezess körbe és mutass meg mindent amiről úgy véled, hogy tudnunk és látnunk érdemes! Ha nem telik nagy időbe!

—Cseppet sem. Tündérhon ugyanis unalmas hely! Ahhoz hogy minden érdemlegesen lássatok Tündérhonban, már alig néhány ezer év is elegendő! - nevetett Lucsilla. —De a legislegfontosabbat percekben belül megmutathatom nektek. Jöjjetek velem, elvezetlek benneteket valakihez, akit látásból már jól ismertek! Megmutatom nektek, merre van Iloé! - azzal megindult előre, s a többiek követték őt, libasorban, hogy elférjenek a fák közt. S a kis csapat hamarosan eltűnt a kristályerdő ragyogó belsejében.

Vége

Tisztelt Olvasó! Ha kíváncsi vagy, mi újat talált ki Pucsakaci úr a következő Kukkolóra, akkor olvasd el azt a regényt, melynek címe:

A földrengések szigete

Elkezdve: 2003.04.08., 10 óra 35 perc

Befejezve: 2003.06.28., 13 óra 14 perc